

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHAKESPEARE
KARDEŞLER-1

Yaz Gecesi Rüyası

CARRIE ELKS

Roman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hep
kitap

*Dünyanın
farklı yerlerinde
yaşayan dört kadın. Annelerinin
yokluğunu birbirleriyle unutan dört
kız kardeş. Aşkın, bayallerinin peşinde
çıkıkları yolculuklar, verdikleri kararlar, bayal
kırıklıkları, başarıları, başarısızlıkları, aşkları.
Yazdığı kitaplarla adından sıkça söz ettiren Carrie
Elks'ten aşk dolu bir seri: "Shakespeare Kardeşler!"*

*Cesca Shakespeare ve Sam Carlton. Biri daha çocuk yaşta
yazdığı oyunla yeteneğini kanıtlamış ama başrol oyuncusu daha
basın gösteriminde oyunu terk edince yıllarca tek kelime bile
yazamamış güzel bir kadın. Diğer herkesin peşinden koştuğu,
skandalların bitmediği Hollywood'un gözdesi, Cesca'nın
oyununu terk eden başrol oyuncusunun ta kendisi...*

*Yolları yıllar sonra, Como Gölü'nün kıyısındaki
muhteşem bir villada kesişiyor. Cesca hem para kazanıp
hem de oyununa odaklanmak için orada. Sam ise
arkasında bıraktığı skandaldan uzaklaşabilmek
için. İkisi de villayı terk etmiyor, birlikte
yaşamaksa çok zor. Ama ya kazanan
aşk olursa...*

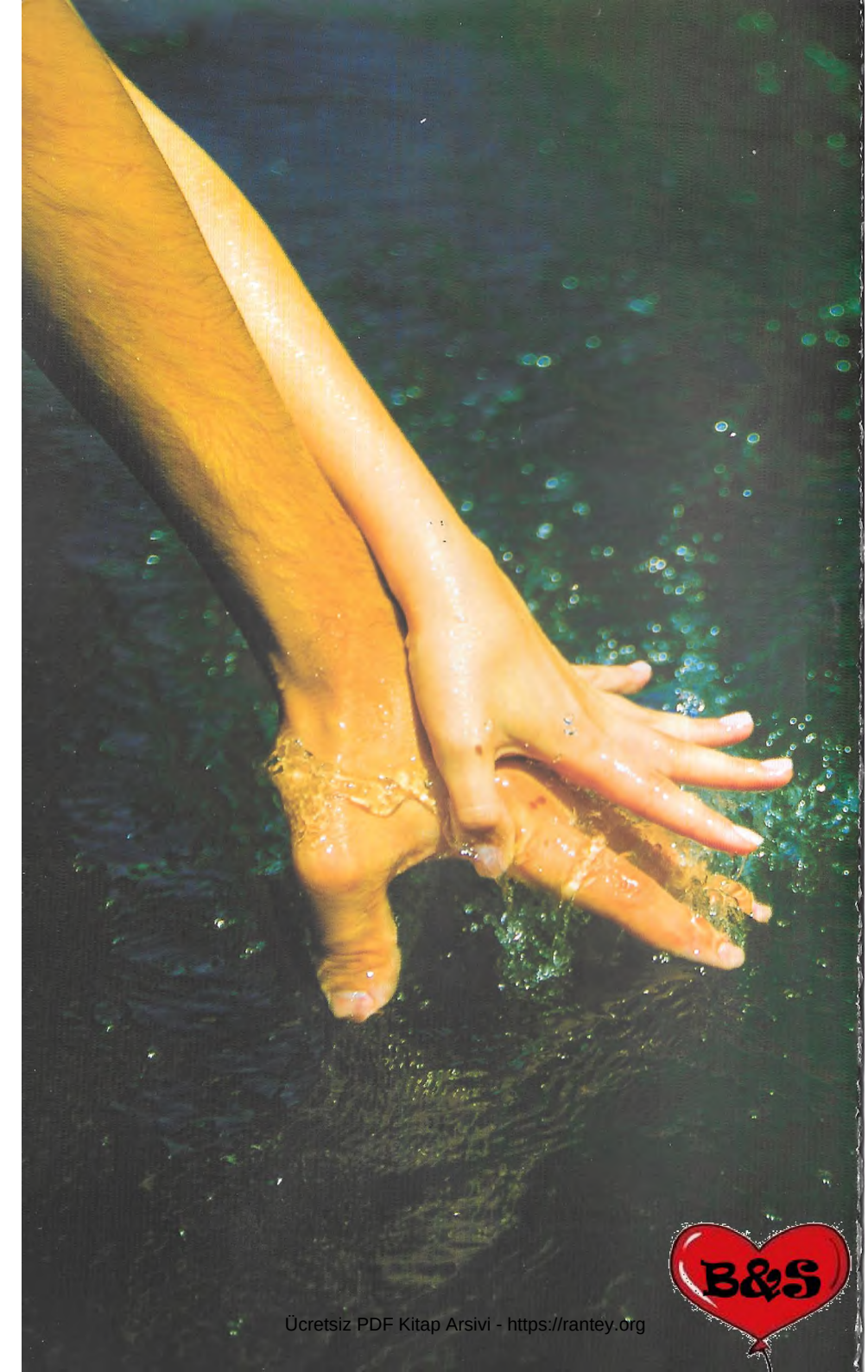
ISBN 978-605-192-207-2

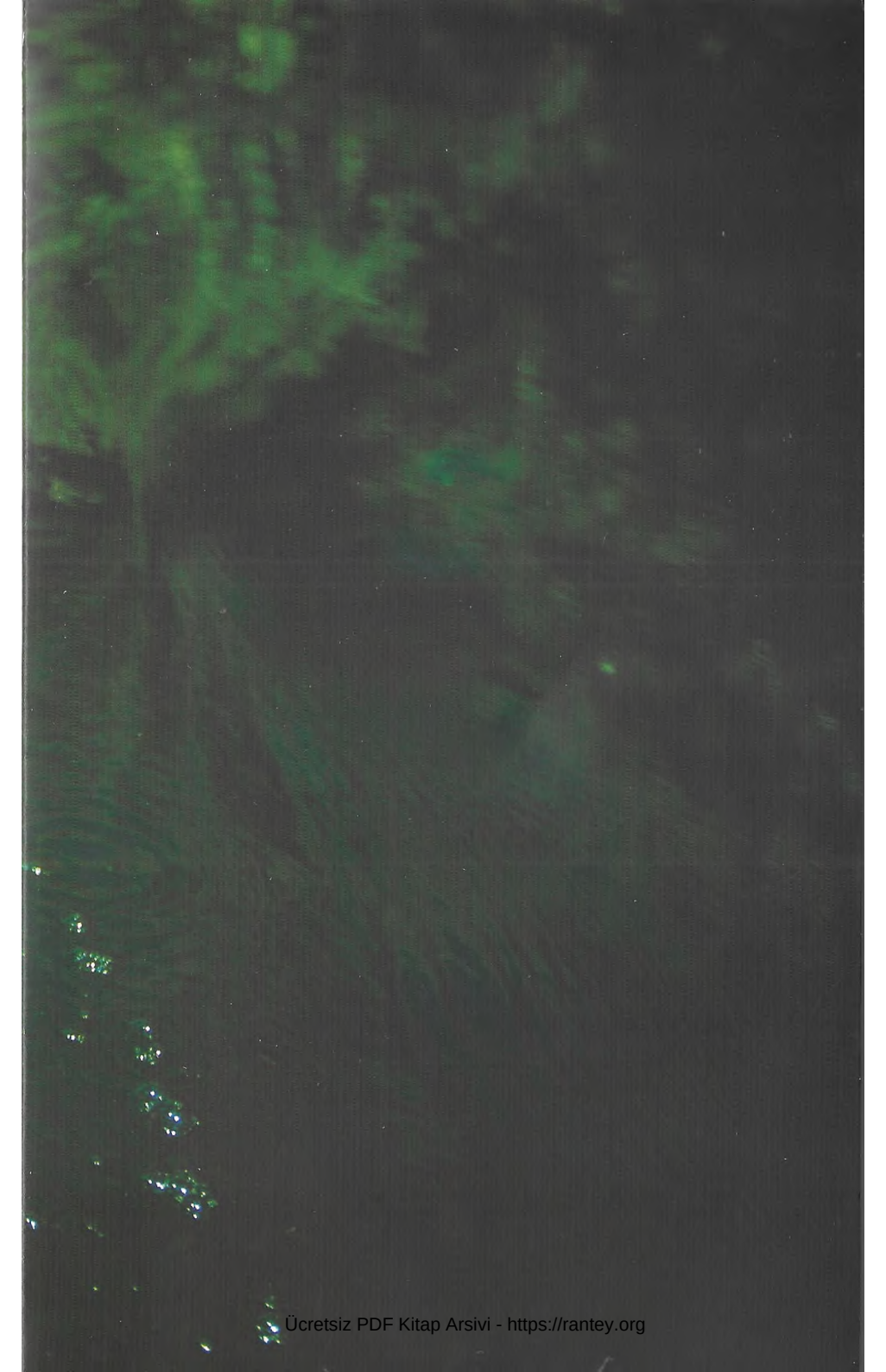

TAVSİYE
EDİLEN
PERAKENDE
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
FİYATI
32 TL

hep
kitap

SHAKESPEARE KARDEŞLER – 1
YAZ GECESİ RÜYASI

Shakespeare Kardeşler-1
Yaz Gecesi Rüyası

Orijinal adı: The Shakespeare Sisters-1: Summer's Lease
© 2017, Carrie Elks
Yazan: Carrie Elks
İngilizce aslından çeviren: Merve Özcan

© hep kitap 2018

Bu kitabın Türkçe edisyonu, Nurcihan Kesim Telif
Hakları Ajansı ve Bookcase Literary Agency işbirliğiyle
yayımlanmıştır.

Bu eserin Türkçe yayın hakları saklıdır. Yayınevinden
yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı
yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz
ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2018, İstanbul

ISBN 978-605-192-207-2

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Elif Karlı

Baskı: Mega Basım Yayın Sanayi ve Tic. A. Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merk. A Blok K: 2 Avcılar / İstanbul
Sertifika no: 12026

hep kitap
Mecidiyeköy Mahallesi,
Büyükdere Caddesi,
Ercan Han B Blok 121/9
Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

SHAKESPEARE KARDEŞLER – 1

YAZ GECESİ RÜYASI

Carrie Elks

Çeviren:
Merve Özcan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ölçülebilen aşk, dilencilere yakışır sadece.

– Antonius ve Kleopatra

“**K**ovuldun.”

Cesca Shakespeare bu kelimeyi hayatında ilk kez duymuyordu. Daha önce en az altı kez duymuştu. Ancak Londra’nın lüks yemekli, kediseverlere özel bir mekânı olan “Kleopatra’nın Kedi Kafesi” isimli maskaralıkta ilkti.

Cesca ikinci çayını, yiyecek ve içeceklere tüylerini dökmekten zevk alan kedilerle birleştirmenin delice bir fikir olduğunu düşünüyordu. Ancak iki hafta önce burada çalışmaya başladığından beri içerisi, iç çekerek mırıldanan, ellerinde *selfie* çubukları olan turistlerle tıka basa doluydu. Kedilerin kucaklarına kıvrılıp yatmasından mutlu halde, süslü porselen fincanlarından *lapsang souchong* çaylarını yudumluyorlardı.

Kediler değil, insanlar. Pisicikler el boyaması çömleklerden krema yalamayı tercih ediyordu.

“Pardon?” Eğer bu işe ihtiyacı olmasaydı –ya da en azından kirasını ödemeye– o anda patronunun yüzüne karşı kahkaha atardı. Bilerek önüne atlıyor gibi görünen kedilere takılmadan tepsi tepsi sandviç taşımaya çalışmak elbette hayalindeki iş değildi. Birçok kez kek dolu tabakları masum müşterilerin üstlerine düşürmesine neden olmuşlardı.

“Burada çalışmak için uygun olmadığın açık” dedi ona, kafenin sahibi Philomena. “Özgeçmişinde kedileri sevdiğin yazıyor ama Tootsie’ye, Simba’ya ve diğerlerine bağarmaktan başka bir şey yapmadın. Üstelik Bay Tibbles’a biraz önce söylediklerin affedilemez.”

“Koca bir tepsi ikinci çayına çişini yaptı” diye itiraz etti Cesca.

“Eğer hazır dediğim an gelip tepsiyi alsaydın, bir sorun yaşanmazdı. Bu kediler son derece gerginler, bölgelerini işaretlemeleri gerekiyor. Bizim işimiz onlara sınırlar tanımak. Bana Bay Tibbles gibi nadir rastlanan cinslerle tecrüben olduğunu söylemiştin.”

Cesca göz ucuyla Bay Tibbles’ın onlara yaklaştığını gördü. Bay Tibbles sfenks cinsi bir kedi idi; tüsüzdü, sanki tüm kıyafetlerini çıkarmış da kafede anadan doğma dolaşıyormuş gibi görünüyordu.

“Biraz tecrübem var aslında. Büyürken etrafımda bir sürü kedi vardı...” Cesca sözünü tamamlayamadı, bu işi alabilmek için fütursuzca yalan söylediğini biliyordu. İşin çok iyi olduğu falan da yoktu ama penceredeki ilanı gördüğünde çok çaresizdi. Tıslayan, hayatını sefil hale getirmekten başka bir şey istemeyen kedilerle dolu bir işi kabul edecek kadar hem de.

“Eh, böyle yürümez. Müşteriler hayvanlara karşı davranışlarından şikâyetçi. Her yaramazlık yaptıklarında onları hırpalayamazsın.”

“Ben onları hırpalamadım, masayı silerek aşağıya indirdim. Üstelik işteki ilk günümdü, müşterilerin yiyeceklerini paylaşmayı sevdiklerini nereden bileyim?”

“Sorun da bu” diyerek iç geçirdi Philomena. “Gerçek bir kedisever bu hataya düşmezdi. Sen belli ki bir yalancısın.” Sesini alçaltıp saçlarını terli yüzünden geriye taradı. “Kedileri seviyor musun?”

Doğal bir dürüst olma isteği ve iş ihtiyacı arasında kalan Cesca, tereddüt etti. Tartışmayı sezmış gibi yanlarına gelen Bay Tibbles, Cesca’nın bacaklarının arasından kıvrılarak geçti. Yukarıya bakıp adeta meydan okurcasına donuk mavi gözlerini kıstı.

“Eee... şey... ben onlara bayılmıyorum. Ancak bu işe ihtiyacım vardı ve daha önce hayvanlarla hiç sorun yaşamadım. Eskiden her hafta sonumu komşumuzun köpeğiyle oynayarak geçirirdim.”

Philomena titredi. “Burada köpekseverleri istemiyoruz” diye tısladı tıpkı bir kedi gibi. “Hemen eşyalarını topla ve Bay Tibbles’ı kaba sözlerinle incitmeden git.”

“En azından maaşımı alabilir miyim?” Para için yalvarmak Cesca’nın gücüne gidiyordu ama bu haftanın kirası bir kâbus gibi önünde durduğundan kendisini küçük düşürmekten başka çaresi kalmamıştı. Ödemeyi geç yaptığı ya da bazen hiç ödemediğinden çok kereler bahane uydurmak zorunda kalmıştı. Londra’da kıt kanaat geçinmek korkaklara göre değildi.

Başka seçeneği var mıydı ki? Yirmi dört yaşındaydı ve o sarmaldan aşağıya doğru kayarken, arkadaşları yukarı tırmanıyordu. Hepsi üniversitede çok çalışıp kendilerine iyi paralar kazandıran profesyonel pozisyonlar bulurken, Cesca pinpon topu gibi bir işten diğerine savruluyor, tek bir yerde kendisini iyice değerlendirecek kadar sabit kalamıyordu.

Ancak kaçmak konusunda başarılıydı. Altı yıl boyunca mutluymuş, iyiymiş, daireler arasında savrulduğu bohem hayat tarzından aslında hoşlanıyormuş gibi davranmıştı. Arkadaşlarına geleceği olmayan bir işi daha kaybettiğini ya da kötü biten başka bir ilişkisini anlatarak onları katıla katıla güldürmüştü. Ama geceleri yatağına uzanıp duvarlara nüfuz etmiş gibi görünen nem ve küfü göz ardı etmeye çalışırken, kendisi hiç gülmüyordu. Tebessüm bile etmiyordu. İşte o anlarda, canavarlar beyninin dibinde saklandıkları yerden sürünerek çıkıyor, kulağına bir fıyasko, bir kaybeden olduğunu ve asla bir şeye tutunamayacağını fısıldıyorlardı.

Büyük fırsatını yakaladığını ve onu kaçırdığını.

“İşte, al bunu.” Philomena eline kalın bir zarf tutuşturdu. Kapatmaya tenezzül etmediği için Cesca açıklıktan banknotların kıvrılmış köşelerini görebiliyordu. “Lütfen benden referans isteme” diyerek devam etti patronu. “İyi bir şey söyleyemem.”

Cesca cüret edemezdi. Zaten hakkında hoş bir şey söylemeyi kabul eden çok işvereni olmamıştı, bu büyük bir adaletsizlikti, çünkü o gerçekten iyi bir insandı. Sadece bir işte kalmakta pek becerikli değildi.

Nakit dolu zarfı çantasına tıktıran Cesca, yazlık ceketini

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

üstüne geçirip fermuarı boynuna kadar çekti. Aylardan haziran olabilirdi ama kimse mevsime bunu söylemeye tenezzül etmediği için şehri evi yapmaya karar veren soğuk rüzgâr, kızgın bir hayalet gibi caddeleri kamçılıyordu.

“Hoşça kal.” Cesca mutfaktaki arka kapıya doğru ilerledi, çöp kutuları ve karton kutularla dolu asfalt bir açıklığa çıkıyordu. Tam kapıyı açmak için uzanmıştı ki Philomena tekrar bağırdı.

“Kapıyı da arkandan kapat. Kedilerin kaçmasını istemiyoruz.”

Kapıyı sertçe arkasından çarpma dürtüsüne direnen Cesca dışarı çıkınca derin bir nefes aldı, ama kullanılmış kedi kumlarının pis kokusu burnuna dolunca buna hemen pişman oldu.

Belki de kovulmak dünyanın sonu falan değildi.

Cuma akşamları Londra kontrolden çıkıyordu. Etrafta dolanan turistler hafta sonunun ilk içkisini arayan, takım elbiseli çalışanların arasına karışıyorlardı. Arabalar bile daha gürültücü oluyordu; motorları biraz daha fazla kükrüyor, kornaları öfkeyle ötüyordu. Caddeler görevleri, gidecek yerleri ve yapacak işleri olan insanlarla doluydu ve bu işler, birilerine karşı nazik olmayı içermiyordu.

Cesca'nın akli başka yerdeydi. Kalabalığın arasından ilerlemeye çalışırken ne kadar parası kaldığını hesaplıyordu. Yıllar içinde parasını kuruşu kuruşuna harcayarak geçinmeyi öğrenmiş, tuhaf malzemeler içeren deneysel tarifler yaratmıştı. Hatta bir keresinde son kullanma tarihi iki gün geçmiş bir sandviçi yemenin marjinallik olduğunu düşünen bir grup zengin veletle çöpten yemek toplamıştı. Fakir taklidi yapıp terk edilmiş binalarda yaşayınca, zirvede duran hız treninin aşağıya inmesini beklerken nefesini tutan insanların duyduğu heyecanı yaşıyorlardı. Ama bu, onlar için bir seçimken, Cesca için çoktan bir yaşam biçimi olmuştu.

Hayatının ne kadar kötü olduğunu tam olarak fark ettiği anı kestirmesi zordu. Etrafına bakıp kendisini bir çukurun dibinde bulduğunda, iş işten çoktan geçmişti. Gururundan yarıdım da isteyemiyordu. Ailesine ve arkadaşlarına hayatının ne

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

durumda olduğunu itiraf etmekten ödü patlıyordu.

Büyük bir Japon turist topluluğu insanları ittirerek metroya girmeye çalışıyordu, merdivenler hepsini almadığı için de kaldırıma taşmışlardı. Cesca kıskanç bakışlarla etraflarından dolandı, maddi gücü eve gitmek için metroyu kullanmasına izin vermiyordu. Cüzdanındaki parayla bırak gelecek hafta geçinmeyi, bu haftanın kirasını bile güçbela ödeyebilecekti. Metro ve akşam yemeği gibi lükslerin, başka bir iş bulana ya da işsizlik maaşını alana ya da gururunu sineye çekip yardım isteyene kadar beklemesi gerekiyordu.

Thames'i geçtiğinde kalabalık azalmaya başladı. Şehrin daha karanlık, kasvetli kısmında birisiyle paylaştığı daireye doğru gidiyordu. Nehrin kuzeyindeki ısıll ısıll dükkânların rafları güzel şeylerle doluyken, buradakiler sağlıksız, kokusu pis havaya yayılan çürümüş meyvelerle sakatatlar satıyordu. Cesca, çocukluğunun geçtiği ve babasının hâlâ yaşadığı Hampstead'den epey uzak olan Londra'nın bu kısmını birkaç yılda iyice öğrenmişti. Kuzey Londra'da dört kız kardeşin üçüncüsü olarak büyümek, şimdiki hayatıyla kıyaslandığında bir peri masalı kalıyordu.

Çocukluğu da cenneti andırıyordu ya. On bir yaşındayken annesi ölünce onun da icabına bakılmıştı.

Susie Latham'la paylaştığı daire, uzun, biçimsiz binanın çatı katındaydı. Kırmızı tuğla duvarlar, yüzlerce yıllık is ve duman yüzünden siyaha döneli çok olmuş, dış cephe rüzgâr ve yağmurla hırpalanarak dökülmüştü. Zemin kattaki eski büfe on sekiz yaşını doldurmamış çocuklara el altından sigara satıyordu. Cesca buruşturulmuş şeker ambalajları ve boş kutulardan oluşan yığının üzerinden atlayarak apartman boşluğuna giden kapıyı açtı, sahipsiz posta yığınına ayağıyla kenara ittirdi. Binanın geri kalanı gibi basamaklar da daha iyi günler görmüştü; halı yıllar yılı üzerine basan ayaklar yüzünden yıpranmıştı.

Susie banyoda, ufak bir cımbız kullanarak takma kirpikleri gözlerine yapıştırıcıyla tutturmaya çalışıyordu. Teker teker onları koyuyor; ufak kirpiği mavi lavaboya her düşürüşünde lanet okuyordu. Cesca'nın adımlarını koridorda duyunca başını kaldırıp tebessüm etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Her şey yolunda mı?”

Cesca başıyla onayladı. Susie’yle neredeyse altı aydır birlikte yaşıyorlardı, ancak hâlâ samimi değillerdi. Londra hayatının tuhaf yanı da buydu: Ev arkadaşın tamamen bir yabancı olabilirken sokakta tanıştığın biriyle anında anlaşabiliyordun. Cesca bu durumu rahatsız edici buluyor, akşamlarının çoğunu tıkış tepiş odasında geçirmeyi tercih ediyordu.

“Öğleden sonra Dave aradı, yarın kirayı almak için geliyor-muş.” Son kirpiği de sağ gözkapağına tutturdu. “Bu sefer paran var, değil mi?”

“Elbette.”

“Güzel, hava kapı dışarı edilmek için fazla soğuk.” Susie başını yana yatırıp aynadaki yansımasını süzdü. “Ha, bir de bu akşam Jamie geliyor.”

“Ayrıldığınızı sanıyordum.”

“Sürünerek geri döndü, hep dönerler. İlk önce beni dansa götürecek, sonra da belki bir şeyler yeriz.”

“Eşi de geliyor mu?” diye sordu iğnelerek Cesca.

“Hayır tabii ki! Zaten bana her şeyi açıkladı, boşanacakmış ama kadın zorluk çıkarıyormuş. Lanet kadının yakasından düşmesi lazım.”

Cesca gözlerini devirdi. “Ne zaman geri dönersin?” Mutfak-giderek su ısıtıcıyı çalıştırdı. Buzdolabını açıp içine göz attı, rafın arkasında duran karton sütü aldı. Sallayınca plastik kenar-lara yapışmış sarı izleri gördü. Kahveyi sade içecekti demek.

“Muhtemelen gece yarısından sonra” diye bağırdı banyo-dan Susie. “Uyanık olacak mısın?”

Cesca insanların sürekli imalı sorular sormasını komik bu-luyordu. Susie aslında onun uyanık olup olmayacağıyla ilgilen-miyordu; her zaman yaptığı gibi odasında saklanıp haftanın-ev-li-erkeğiyle baş başa kalmasına izin verecek mi diye merak edi-yordu.

“Hugh Dayımı ziyaret edeceğim” diye bağırarak yanıt ver-di Cesca. “Onda kalmamı istemişti. Boşuna bekleme yani.”

Vaftiz babası böyle bir şey söylememişti ama Cesca anında teklif edeceğini biliyordu. Hugh manevi babası sayılırdı, annesi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fanteay.org>

öldüğünden beri onun sırdaşı olmuştu.

“Ya!” Susie nidasına bir sürü duygu yüklemişti. “O zaman tadını çıkar.”

Durum böyleydi işte. Cesca işsizdi, parasızdı ve birlikte yaşadığı insan bile gidişini görmek için sabırsızlanıyordu.

Dibe vurmak bu muydu? Öyle olduğunu umuyordu, çünkü biraz daha dibe batarsa asla yukarı tırmanamayabilirdi.

Sevgi, gördüğü her şeyi arzulayan bir

çocuk gibidir.

– Veronali İki Centilmen

“Şaşırđıđımı söyleyemem.” Hugh kek tabaklarını ve çay fincanlarını taşıdığı bir tepsiyi dengede tutarak salona girdi. “Kedilerle dolu bir işten hoşlanacağını düşünmek biraz zor. Hayvanları pek sevmezdin sen zaten. Kitty’yle seni bir keresinde hayvanat bahçesine götürmüştüm, ikiniz de ne zaman kafeslere yaklaşırsak avaz avaz bağırırdınız.”

“Yanlışın var” diye itiraz etti Cesca. “Kitty her şeyden korkuyordu, haklısın. Ama ben hayvanat bahçesine bayılmıştım. Oraya dair güzel anılarım var.” En küçük kardeşinin adı geçince gülümsemişti. “Bu arada sana selam söyledi.”

“Ya, onunla konuştun mu?”

“Hâlâ her hafta Skype’tan konuşuyoruz. Lucy’nin emirleri.” Cesca gözlerini devirdi.

“Lucy bir tanedir, hepinizi kontrol altında tutuyor. Ablalar bunun için vardır, değil mi?” Nazikçe gülümsedi.

“Askeri operasyon gibi resmen” diyerek onayladı Cesca. “Kitty LA’de, Juliet Maryland’da. Sadece Lucy ve ben aynı zaman dilimindeyiz. Aynı anda konuşmaya çalışmak tıpkı kedi eğitmeyi denemek gibi.” Nispeten yakın olsa da Lucy 480 kilometre uzakta, Edinburgh’daydı. Shakespeare kardeşler rüzgârda savrulan çiçeklere benziyorlardı.

Hugh tepsiyi cilalanmış kahve sehпасına bırakıp şık bir porselen demlikten fincanlara Earl Grey dökmek için eğildi. Birini Cesca’ya verip diğeri de eline alarak şöminenin yanında-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ki berjere götürdü. Gözlerini kapatıp kokuyu içine çektikten sonra ufak bir yudum aldı. “Ah, işte mutluluk.”

Cesca da kendi çayını yudumlayarak yumuşak çiçeksi kokunun tadını çıkardı. Daha nice şey gibi, onu çayın incelikleriyle tanıştıran da Hugh olmuş, arkadaşları kutu kutu kola içerken ona zorla bir sürü yaprak çeşidini öğretmişti. İlk yudumlarından itibaren sıcak içeceği karşı büyük bir sevgi duymuş, iyi demlenmiş yaprakların verdiği zevki takdir etmiş ve *lapsang souchong* ile *da hong pao* arasındaki farkı gözleri kapalı söyleyebilecek kıvama gelmişti. Hugh için çay bir ayin, tadı çıkarılması gereken bir ritüeldi. Birinin sıcak su ve süt dolu bir fincana poşet çay koyduğunu görünce irkiliyordu.

Cesca fincanını bırakıp kanepeye dönerek ayaklarını altına topladı. “Çayı çok sevdiğim için bir kafede çalışmamın kolay olacağını sanırsın.”

“İkisi tamamen farklı şeyler bir tanem” dedi Hugh. “İyi bir bifteği sevmekle mezbahada çalışmayı kıyaslamaya benziyor.”

“Sıradaki işim bu olabilir” dedi ciddiyetle Cesca. “Tabii geçmişim yüzünden bana bir şans bile vermezler.”

Arkasına yaslanıp Hugh’un güzel dairesini inceledi. Evleri arasında sadece birkaç kilometre vardı ancak Mayfair’daki kırmızı tuğla binayla, Cesca’nın iç karartıcı dairesi arasında çok büyük fark vardı. Hayat tarzı olaraksa aralarında dağlar vardı. Hugh’a ailesinden miras kalmıştı. Annesi vasiyetinde, yirmili yaşlarındaki Hugh’a bu daireyi bırakmıştı. İçerdeki mobilyalar aile mirasıydı. Sandalyeler İngiliz Naipliği’nden Victoria Dönemi’ne uzanıyor, parlak ve cilalanmış sehpaalar tüm yaşanmışlıklarına rağmen neredeyse yeni görünüyordu. Hatta duvarlarda bile Hugh’un köklerinin kanıtı vardı; öleli yıllar olan büyük büyük büyükbabasının resmi şöminenin üzerinden onlara bakıyordu.

“Bunun bitmesi gerek. Biliyorsun, değil mi?”

Cesca hızla başını çevirip Hugh’a baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Hugh üzgün ama kararlı görünüyordu. “Neden bahsettiğimi iyi biliyorsun. Bir işten diğerine sıçrayışını yeterince uzun

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

süre seyrettim. Bu doğru değil. Annene sana sahip çıkacağıma söz verdim. Sözlerimi tutamamaktan nefret ederim.”

“Bana sahip çıkıyorsun” dedi Cesca. “Yanımda olarak, şikâyetlerimi dinleyerek. Çoğu insan benden umudunu keserdi.”

Hugh porselen demliği dikkatlice tutarak çaylarını tazeledi. “Senin dert dinleyen birine değil, yardıma ihtiyacın var mıniğim. Eğer bir Amerikalı olsaydım şimdiye bir müdahale toplantısı düzenlemiştim bile.”

Cesca daireye girdiğinden beri ilk kez gülümsedi. “Sen müdahale toplantılarından nefret edersin. Tüm o duygulardan bahsedip beni ağlatmaktan. Sen sadece sahnede tiyatro oyunu sergilemeyi seversin.”

Hugh başını kaldırıp gözlerinin içine bakınca, Cesca bu konuşmadan kolayca kurtulamayacağını fark etti. “Şu anda düşünmen gereken tek şey bu. Senin kanında tiyatro var, ama altı yıldır bundan kaçırıyorsun.”

Cesca göğsünün sıkıştığını hissetti. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Ben de güç koşullar altında metanet gösterenin sadece kendim olduğunu sanırdım. Senin tüm sorunun bu, görmüyor musun? Belki biraz içini dökseydin, sorunlarının üzerine gitseydin, şimdiye kadar üstesinden gelirdin. Bunun yerine geleceği olmayan işlerden kovulup yeteneğini boşa harcıyorsun.”

Çay içmesine rağmen ağzı kurumuştu. “Böyle boktan şeyler yaşıyor, ben de yaşadım. Bir şans elde etmiştim, bir kez daha elde edecek kadar becerikli değilim.”

Hugh, fincanını masanın üzerine sert bir şekilde koyunca etrafa çay sıçradı. “Bir daha ağzından böyle bir şey çıkmayacak! On sekiz yaşındaydın, dünya ayaklarının altındaydı. Ve evet, senin de güzelce dillendirdiğin gibi böyle boktan şeyler gerçekten de yaşıyor, ama bu senin yeteneksiz olduğun anlamına gelmez!”

“Oyunum kapatıldı.” Üzerinden yıllar geçmesine rağmen yüksek sesle söylemek hâlâ canını yakıyordu. “Açıldıktan bir hafta sonra hem de. Yapımcılar tüm parayı kaybetti.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Kahretsin Cesca, bu senin hatan değildi. Oyununun güzel olduğunu biliyorsun.”

“Önemi yok. Eğer kimse görmek istemiyorsa, eğer herkes biletlerini iade ediyorsa uğraşmanın ne anlamı var?”

“Biletleri başroldeki aktör ortadan kaybolduğu için iade ettiler. Bu senin hatan değildi.”

Hayır, tabii ki onun hatası değildi. Sam Carlton’ın hatasıydı; yakışıklı, yetenekli piçin. “Gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu bilmem gerekirdi. Ne tür bir adam basın gecesinden sonra şehirden ayrılır ki? Daha oyun açılışı yapmadan?”

Hugh omuz silkti. “Yanlış anda gittiğini biliyorum ama bu kişisel değildi.”

Cesca avucuyla yanındaki sehpayı vurdu. “Elbette kişisel-di.” Gözleri yanıyordu. “O oyundaki her şey kişiseldi. O kelimeler kanımı emdi benim. Ve adam tek kelime etmeden çekip gitti Hugh. Açılış yapacağımız günün öncesinde hepimizi ortada bırakıverdi. Bu yüzden bana kişisel olmadığını söyleme, çünkü öyleydi.”

“Mantıksız davranıyorsun.”

Cesca derin bir nefes aldı. “Farkındayım. Sersem gibi davrandığımı düşünüyor olmalısın. Ne yedek aktörün berbat olması ne de oyunun kaldırılması onun hatası, biliyorum. Ama bir baksana, o iğrenç bir şekilde başarılyken ben... eh, benim işte!”

Cesca tekrar arkasına yaslanıp yaşaran gözlerini kapadı. “O oyun benim her şeyimdi” dedi kısık bir sesle. “Annem için bir anıt töreni olması gerekiyordu. Herkese onun ne kadar harika olduğunu, onu ne kadar çok özlediğimizi göstermesi gerekiyordu.”

“Başka oyunlar da olacak. Yeteneğin var.”

“Var ya da yok, önemli değil” diye yanıt verdi Cesca. “O zmandan beri tek kelime yazamadım.”

Hugh irkildi. “Doğuştan bir yeteneğin var. Böyle bir şey israf edilmemeli.”

“Denemediğimi mi zannediyorsun?” dedi Cesca, bilgisayarın başında harcadığı günleri anımsayarak. Düşünceleri toza dönüşürken boş ekran onunla alay etmişti. Yazar tıkanıklığının

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

dan ziyade zincirleme bir kazaya benziyordu. “Yazmaya çalıştığım da bir sonuç alamıyorum. Beni mahvetti.”

“Winston Churchill ne demiş biliyor musun? Başarı, tutkuyu yitirmeden bir başarısızlıktan diğerine koşturmadır. Böyle bir şey işte. Senin tutkun nerede?” diye ısrar etti Hugh.

Cesca iç geçirdi. “Başarısızlıklarda iyiyim. Asıl yakalayamadığım şey başarı.”

“Ve bunu kahrolasica bir kedi kafesinde bulamazsın, değil mi?” Hugh ürperdi. “Her yerin tüy yumağı olduğu bir yer ve insanlar orada kahve içiyorlar. İğrenç.”

Kedilerden mi yoksa kahveden mi bahsediyor anlayamamıştı Cesca. Hugh’a göre, ikisi de nahoştı, ama genellikle en büyük hakareti kahve alırdı.

“Hiçbir yerde bulamadım Hugh Dayı. Arayıp durdum ama yoktu. Ben de tek seferlik başarısı olan bir yazar olduğuma kanaat getirdim. Üstelik o başarı bile iyi değildi.”

“Boş boş konuştuğunu kendin de biliyorsun. Tanrım, sen on sekiz yaşında, jürilerin muhteşem diye tarif ettikleri bir oyunla ulusal bir yarışmayı kazandın. Olağanüstü bir yeteneğin olmasaydı, böyle iltifatlar alamayacağını sen de biliyorsun.”

Cesca o günleri düşünmek istemiyordu. Kısa birkaç ay boyunca heyecan dalgasına kapılmıştı, ardından da hayatı yerle bir olmuştu. Yarışmaya katıldığında son sınıftaydı, oyunun sonuncu olacağından adı gibi emindi. Yılın Çıkış Oyunu Ödülü’nü kazanıp ardından da prodüksiyon için seçilmek, bir hayalin gerçekleşmesiydi.

“Yeteneğin hiçbir manası yok.”

“Yani pes mi edeceksin?”

“Yazmak için yaratılmadığımı kabul etmem gerek. Yani birinde dikiş tutturana dek bu işleri deneyeceğim.”

“Hiçbirinde dikiş tutturamayacaksın.” Hugh ayağa kalkarak şömineye gitti. Gümüş çerçeveli bir fotoğrafı parmaklarıyla kaldırdı. Cesca annesinin portresini tanımıştı; muazzam bir açılış gecesinden sonra, tuttuğu bir buket güllerle sahnede dikiliyordu. “Annene bir bak. Tiyatro senin kanında var, ondan sana geçti. İstedikğin kadar yokmuş gibi davran, bu seni terk etmeye-

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

cek. Annen rol yapmak için doğmuştu ve bunu olağanüstü bir şekilde yaptı. Sen yazmak için doğmuşsun ve yazdığın ilk oyun harikaydı. Ödül kazanacak kadar. Güzel yüzlü toy bir gencin seçimlerinin, seni potansiyeline ulaştırmaktan alıkoymasına izin verme.”

Sözlerinde Cesca’nın gözlerini yaşartan bir doğruluk vardı. Shakespeare kardeşlerden bir tek Cesca, doğduğu andan beri tiyatroyu gönülden sevmişti. Ufak bir çocukken bile sahne kenarlarında oturup annesinin sahnede rol yapmasını izlemek için yalvarıyordu. Sahne makyajı ve eski kostümlerin kokusunu aldığı an kendini kaybederdi.

“Yapamıyorum. Denedim, yemin ederim. Her çabalayışım da bir işe yaramadığımı, kendime yalan söylediğimi fısıldıyor zihnimdeki sesler. Sam Carlton’ın Hollywood’a gitmesinin bir nimet olduğunu, çünkü yazar olmamam gerektiğini...”

Hugh yanına oturunca büktüğü dizleri çıtladı. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sadece kendine biraz zaman ve mesafe vermeye ihtiyacın var. Düşünebileceğin, nefes alabileceğin, kelimelerin akmasına izin verebileceğin bir yere.”

Cesca kahkaha attı. “Londra’da bu pek mümkün değil.” En azından kendi yaşadığı, Susie ve onun evli sevgilileriyle dolu evde. Düşüncelerini toplamayı bir kenara bırak, nefes almak bile yeterince zordu.

“Belki de bir yerlere gitmelisin.”

Cesca şefkatle gülümsedi. “Nereye? Gelecek haftanın kirasını bile karşılayamıyorum, tatil için para bulmam imkânsız.”

“Ben sana veririm.”

Yine başlamışlardı. Cesca anında gerildi. “Teşekkür ederim, ama olmaz. Benim için en iyisini istediğini biliyorum ama kendi paramı kazanabilirim.”

“Peki ya başka bir yolu varsa?” diye sordu Hugh, aniden kurnazca. “Yapabileceğin ucuz bir şey varsa? Sana borç verebilirim, sen de bana geri ödersin.”

“Aşırı ucuz değilse, asla geri ödeyemem. Adaşımın da söylediği gibi, ne borç ver ne borç al.”

Hugh, Shakespeare referansına gülümsedi. “O zaman aşırı”
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

rı ucuz buluruz. Ayrıca yazacağın güzel kelimelerle bana kısa sürede geri ödeyebilirsin.” Bir an için arkasına yaslanıp dalgın dalgın çenesini ovaladı. Sonra doğrulup parmaklarını şakiattı. “Buldum!”

“Nedir?”

Hugh soruyu duymazlıktan geldi. “Burada kal, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.” Ayağa kalkıp fincanını yanındaki sehpaı bıraktı.

“Gidecek bir yerim var da sanki” dedi mutfağı giden Hugh’un arkasından.

Hugh beş dakika sonra yüzünde güller açarak geri döndü.

“Kuşu kapmış kedi gibi görünüyorsun” dedi ona, sonra da kendi şakasına yüzünü buruşturdu.

Hugh içten bir kahkaha patlattı. “Biraz önce İtalya’daki villalarında kalacak bir bakıcı bulmakta güçlük çeken eski dostlarımla konuştum. Bir süre önce fısıltı gazetesinde kulağıma çalınmıştı.”

Cesca kaşını kaldırdı. “Çok ilginç.”

“Bana öyle kinayeli kinayeli bakma” diyerek payladı onu Hugh. “Gerçeğı çarpıtıyor ya da yalan söylüyor değilim, tesağüf işte. Villayla orada yaşayan evli bir çift ilgileniyormuş, ama birkaç haftalığına gitmek istedikleri için evde kalabilecek güvenilir birisine ihtiyaçları varmış. Eve göz kulak olmaktan başka bir şey yapman gerekmiyor, yani yazacak bol bol vaktin olacak. Üstelik kabul edersen, biletlerini ve yemeğini de onlar karşılayacak.”

Şüphelendiğini söylemek halini özetlemiyordu bile. “Peki beceriksiz bir fiyaskoya ihtiyaç duyan bu villa nerede?” diye sordu.

“Como Gölü’nde. Kalacağın Palladino Villası, Varenna adlı ufak bir kasabanın eteklerinde, yüzyıllardır ailelerine ait. Ben de orada kaldım, kesinlikle muazzam. Daha da güzeli, gözlerden uzak ve sessiz; orada seni kimse rahatsız etmez. Göl havasını soluyup yürüyüşe çıkabilir, hatta istersen sahilde güneşlenebilirsin.” Konuşmasını kesip yine ona baktı. “Ya da yazabilirsin.”

Cesca öyle arada kalmıştı ki canı yanıyordu. Bir parçası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ayağa kalkıp sevinçle zıplamak, hayatını kurtardığı için dayısına teşekkür etmek istiyordu. Diğer parçası da –altı yıldır köşe bucak kaçtığı Cesca– ona doğru olamayacak kadar güzel görün­düğünü, böyle şeylerin onun başına gelmeyeceğini söylüyordu. Bir faciaya hazırlanıyordu, manevi babasını bir kez daha hüsra­na uğratacaktı.

“Bir işe tutunamıyorum” diye fısıldadı Cesca, “neden buna tutunabileceğimi düşünüyorsun?”

“Yapabileceğini biliyorum” diye yanıt verdi Hugh, “çünkü yazmaktan ve kafanı toplamaktan başka yapacak bir işin olma­yacak. Yıllar önce tiyatro oyunu kaldırıldığında bunu yapman gerekirdi. Israr etmeliydim. Bunun yerine kendini bu aşağı gi­den sarmala kaptırdın ve öyle hızlı düşünüyorsun ki kimse seni yakalayamıyor.”

Sözleri doğru olduğu için Cesca itiraz etmeye bile çalış­madı.

“Eğer gidersem” dedi çekinerek, kendisini tam olarak ik­na edememişti, “o zaman halletmem gereken bazı şeyler olacak. Pasaport, kıyafet gibi. Ayrıca ne yazacağım üzerine de düşün­mem gerek.”

Hugh’un yüzünde güller açtı. “Onlar kolay, hemen hallede­riz. Asıl zor olan senin kabul etmeni sağlamak.”

“Sende villanın fotoğrafı var mı?” diye sordu Cesca. “Ne kadar büyük?”

Hugh omuz silkip gözlerini kaçırdı. “Şey, orta büyüklük­te. Bir fotoğrafın olduğunu sanmıyorum, mahremiyete çok önem veren insanlar. Kalan çiftle karşılaşmayacağın kadar oda var ama onlar gittikten sonra üstesinden gelemeyeceğin kadar büyük değil.” Çekimserliğini sezdiği için koluna dokundu. “Bir dene. Benim için yap, baban için... olmadı annen için yap bari, ama uçağa bin ve İtalya’ya git. Nefret edersen, arkadaşlarımla konuşurum, başka bir şey düşünürüz.”

“Bilmiyorum...”

“Düşünmeyi bırak ve kabul et” dedi Hugh ona. “Dibe vur­dun say. Artık tekrar yukarıya tırmanmaya başlamak için bir fir­satın var.”

Haklıydı, haklı olduğunu biliyordu. Kaybedecek çok az şeyinin kalmış olması bir rezillikti. İnsanın hayatında, gidişatın asla düzelmeyeceğini kabul ettiği ya da direksiyonu kavrayıp nereye gittiğini düşünmeye başladığı bir an olurdu. Londra'daki bu dairede otururken, Cesca kendisi için o anın geldiğini fark etti.

Göz ardı edebilir miydi? Reddedip pişmanlıkla arkasına bakmaya dayanabilir miydi? Zaten bir ömür yetecek kadar pişmanlık biriktirmişti.

“Pekâlâ, gideceğim” dedi. Hugh rahatlayarak içini çekti. “İtalya’ya gidip lanet evle ilgilenecek, hayatımda değişiklikler yapmaya çalışacağım” diye devam etti Cesca.

Hugh huyu olmamasına rağmen ona sarıldı. Cesca şaşkınlıkla karşılık vererek ellerini onun sırtına doladı ve zayıflıktan belirginleşen kemiklerini hissetti.

“Akıllı kız” diye fısıldadı, “seninle gurur duyuyorum.”

Sözleri Cesca’yı duygulandırıp kederlendirmişti. Bir zamanlar o da kendisiyle gurur duyardı. Keşke yine öyle hissedebilseydi.

“Ne zaman yola çıkıyorsun?” diye sordu babası, bardağının kenarından ona bakarak.

“Yarın” diye yanıt verdi Cesca. “Sabah Heathrow’dan uçağa bineceğim.” Mutfığa göz gezdirdi. Duvarlar bakımsızdı, boyaları dökülmüştü. Lavaboya kirli bulaşıklar yığılmıştı. Durum inanılmazdı. Evin değeri çok yüksekti ama Oliver onu uzun süredir ihmal ediyordu, evle ilgilenmektense böcekleri incelemeyi tercih ediyordu.

Babasını arkada bıraktığı için endişeyle içi sızladı Cesca’nın. Babası hâlâ yakışıklı bir adam olsa da mutfaktaki masada karşılıklı otururken, anımsadığından daha kırılğan görünüyordu. Daha yaşlı.

“Kız kardeşlerine gittiğini söyledin mi?” diye sordu.

“Bu sabah Skype’ta konuştuk.”

“Telefondaki video şeyi mi?” diye sordu Oliver, başını iki yana sallayarak. “Hepiniz dünyanın bir köşesinde olmanız bile

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi ² <https://ranteey.org>

birbirinizi görebilmeniz harika.”

Cesca hafifçe gülümsedi. Mutfakta onlarsız oturmaya asla alışamayacaktı. Öyle çok anısı vardı ki. Lucy okul için güçbela öğle yemeklerini hazırlarken Juliet eski ahşap masada resim yapardı. Kitty, mutfak tezgâhının üzerindeki antika televizyondan gözlerini ayırmazdı. Ev, eski zamanlarla kıyaslandığında şimdi çok sessizdi. Çocukluğunda bu ev hayat doluydu. Shakespeare kardeşler hayat dolu ve gürültücüydü. Artık sadece geçmişin hayaleti kalmıştı.

Neredeyse annesini de burada görebiliyordu. Her zaman ki gibi ışık saçıyordu, tiyatroya gitmeden önce hepsini teker teker öpmek için eğilmişti. Her zaman enfes kokardı, tıpkı bir çiçek buketi gibi. Bazen Cesca aynı parfümün kokusunu alır, tüm anıları geri dönerdi.

“Yalnız başına idare edebilecek misin?” diye sordu babasına.

“Elbette edebileceğim. İşim beni oylar. Ayrıca Hugh arayıp beni akşam yemeğine çağırdı. Ah, muhtemelen Lucy de bir ara uğrar.”

Neyse ki Lucy vardı. En büyük ablaları her zaman her şeyi kontrol altında tutmayı başarıyordu. “Seni aramaya çalışırım” dedi Cesca.

Babası elini salladı. “Muhtemelen açmam. Şu telesekreter zımbırtısını da hâlâ kullanamıyorum. Neden bana kartpostal göndermiyorsun?”

“Bunu yapabilirim.”

Babası bulmacasına geri dönmüş, kalemıyla ağzına vuruyordu. Yine ilgisini kaybetmişti. “Baba, kendine bakacaksın, değil mi?” diye sordu, sözlerindeki ironinin bilincinde olarak. “Düzenli yemek yediğinden emin olacaksın?”

Kalemini ağzından çekerek yanıtı karaladı babası. “Her da im düzenli yemek yerim” dedi. “Ancak senin kadar değil sanırım. İtalyan yemekleri harikadır.” Nihayet başını kaldırarak ona baktı. “Orada ne yapacaksın ki?”

Cesca iç geçirdi. “Sana söylemiştim ya hani, bir villayla ilgileneceğim. Ve tekrar yazmaya çalışacağım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Babasının yüzünde geldiğinden beri ilk kez bir ilgi pırıltısı belirdi. “Bir oyun mu yazacaksın?”

“Becerebilirim. Biraz paslandım.” Dalga geçiyordu resmen.

“Harika bir haber bu. Eğer yaşasaydı annen çok gururlanırdı. Hep kızlarının kendisi gibi tiyatroya gönül vermesini hayal etmişti.”

“Biliyorum.” Cesca bakışlarını yere indirdi. “Gurur duyacağımı sanmam. Hayal kırıklığı olup çıktım.”

“Tabii ki çıkmadın.” Oliver başını iki yana salladı. “Hepiniz çok iyi idare ettiniz. Milly’den sonra hiçbir şey...” Gözleri dolduğu için sözlerini bitiremedi. “Neyse, sadece elinden gelenin en iyisini yap.”

Bir an için babasının kendisine açılacağını düşündü. Ama gözlerinin önünde içine kapandığını görebiliyordu. Cesca çayını bitirirken o da bulmacasını çözmeye devam etti.

Babası haklıydı. Sadece elinden gelenin en iyisini yapabiliirdi. Peki bu yeterli olacak mıydı?

Eskiden daha iyi bir yerdeydim;
Ama gezginler tatmin olmayı bilmeli.
– Nasıl Hoşunuza Giderse

italya güneşi, havaalanının büyük cam penceresinden hoş geldin dercesine içeri süzülüyordu. Cesca sıcaklığın tadını çıkarırken, bir yandan da hangi insan akınını takip edeceğini anlamaya ve yukarıdaki tabelalarda yazılı yabancı sözlerin anlamlarını çıkarmaya çalışıyordu.

İtalyanca söylenince kulağa her şey güzel geliyordu. *Imbarchi*, *Attenzione* ve *Partenza*¹ gibi kelimelerden bal damlıyordu sanki. Ne yazık ki hiçbirini anlamıyordu. Nihayet rehberini bulup havaalanının haritasını görme umuduyla içini karıştırdı. Tekrar başını kaldırıp bakınca her tabelada İngilizce tercüme de olduğunu gördü. Sersem olabilir miydi? Hadi canım.

Bagaj teslim bölümüne vardığında geriye sadece Cesca'nın bavulu kalmıştı. Yıpranmış, kırmızı deri bavul tek başına üzgün üzgün tur atıyordu. Cesca onu kemerinden kaldırıp el arabasına koyarken bir yandan da modern bavullar gibi tekerlekleri ve çekme kolu olmadığı için lanet okudu.

Varış salonuna ulaştığındaysa midesi endişeyle kasıldı. İçerisi tıka basa sevdiklerini bekleyen insanlarla ve isim yazılı kartonlar tutan sürücülerle doluydu. Milano, İtalya'nın en yoğun havaalanlarından biriydi; hem şehre hem de gölleri görme-ye gelen turistlere hizmet ediyordu. Bugün de bunu kanıtlar nitelikteydi. Durup etrafa bakındı, telefon bulup Hugh'u arama-

¹ Sırayla, uçağa biniş, dikkat, kalkış. (ç.n.)

yı düşündü.

“Bayan Shakespeare?” dedi kalın bir ses sol tarafından. Dö-nünce yanında uzun bir adamın dikildiğini gördü.

“Benim.” Gülümsedi. Adam ya otuzlarının ortasında ya da biraz daha yaşlıydı. Kaybolmuş gibi görünmüyordu, işte ufak mucize diye buna denirdi.

“Benim adım Alessandro, bu da eşim Gabriella. Sizi Palladino Villası’na götürmek için buradayız.”

Ufak, esmer bir kadın cıvıldayarak öne çıktı. “Gabi’yi tercih ediyorum, ona da Sandro diyebilirsiniz. Geldiğine çok sevindim.” Sımsıkı sarılarak Cesca’nın nefesini kesti. Minyon bir kadına göre çok güçlüydü.

“Sizinle tanıştığıma sevindim. İngilizce konuştuğunuz için çok mutluyum. İtalyanca’m berbat, özür dilerim.”

Gabi el sallayarak özrünü savuşturdu. “Hiç dert etme, burada kaldığın sürece pekiştirirsin. Zaten gölün çevresinde neredeyse herkes İngilizce konuşur, ikinci dilimiz.”

“Yine de denemem gerekir” diye yanıt verdi Cesca. “Roma’dayız falan ya.”

Gabi kaşlarını çatı. “Burası Roma değil. Milano.”

Cesca güldü, Gabi deli olduğunu düşünmüş olmalıydı. “Yok, öyle değil. Bir İngiliz deyimi bu. Roma’dayken, Romalılar gibi davran. Yabancı bir ülkeye gittiğinde, onların yaşam biçimlerine ayak uydurmalısın anlamında.”

“Ah, buna katılıyorum.” Sandro, Cesca’dan el arabasını aldı. “Ama akıcı bir şekilde İtalyanca konuşmanı istemeden önce sana birkaç gün izin vereceğiz.”

Gabi gülerek Sandro’nun koluna vurdu. “Kes şunu, burada bize bir iyilik yapıyor. Ona karşı nazik olmamız gerek!” Cesca’nın elini tutarak çıkışa giden Sandro’yu takip etti. “Gelebildiğine çok sevindim, bizi nasıl rahatlattığını tahmin edemezsin. Sandro’nun kız kardeşi bu ayın sonlarına doğru doğuracak ve yardım edecek kimsesi yok. İkisi de öksüz. Biz de onunla ilgilenmek için Floransa’ya gidiyoruz ama villayı boş da bırakamazdık.”

Cesca yeni tanıştığı insanlar hakkında bu kadar çok şey öğ-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

renmeye alışkın değildi. Ancak Gabi öyle naif ve sempatikti ki kendisini kaptırmadan edemedi.

“Yeni bir bebek demek, harika!” dedi havaalanından Milano havasına doğru çıkarlarken. “Peki kız mı erkek mi?”

“Erkek” dedi Sandro. Gabi de aynı anda, “kız” diyerek yanıt verdi.

Cesca hallerine güldü.

“Bir erkek olacak ve kardeşim ona benim adımı verecek” dedi Sandro gururla kabarak.

“Cinsiyeti henüz bilmiyoruz” diye fısıldadı Gabi. “Ama Sandro’nun kız kardeşi de ben de kız olacağını düşünüyoruz.”

“O zaman adı Alessandra olmalı. Neredeyse ilk seçenek kadar iyi” diye yanıt verdi Cesca.

Arabaya ulaştılar. Parlak mavi renkli, krom çerçevesi olan güzel, eski bir Fiat 500’dü. Sandro ufak bagajı açarak bavulunu içeri tıktırdı. “Korkarım arkada biraz sıkışacaksın” dedi. “İyi bir araba, epey kullanışlı ama pek alanı yok.”

Cesca omuz silkti. “Sorun değil, ufak biriyim zaten.” Başını eğerek kendisine baktı. Gabi gibi o da 1,50 civarı, ince belli ve kıvrımlıydı. Büyürken kız kardeşlerinin yanında bir cüce gibi hissetmişti kendini.

Varenna’ya yolculuk bir saatten fazla sürdü. Ana otoyoldan doğuya ilerleyerek yemyeşil tarlaları ve soluk kahverengi inşaat alanlarını geçtiler. Arada sırada eski, uzun binaların ve yeşil bahçelerin olduğu sevimli kasabalar çıkıyordu önlerine. Gabi, neredeyse mükemmel bir İngilizceyle sohbetin akışını sağlayarak Cesca’ya bölgenin tarihini, Varenna’nın güzelliğini ve villayı ne kadar çok sevdiğini anlattı. Como Gölü’nü çevreleyen dağlara ulaştıklarında, Cesca Gabi’nin tarif ettiği manzarayı görmek için sabırsızlanıyordu. Pencereden zirveleri ağaçlık olan tepelere, aşağıda ışıldayan göle bakarak her gün böyle bir manzaraya uyanmanın nasıl bir his olduğunu merak etti.

Öğrenmek üzereydi.

“Elbette ev güzel biçimde korunuyor. Sinyor ve Sinyora Carlton her yıl gelerek yenileme yaparlar. Ancak Sinyora Carlton evin tarihini de korumaktan hoşlanıyor. Epey uyumludur.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Kimler?” Cesca kaşlarını çatdı.

“Sahipler, Sinyor ve Sinyora Carlton” diye yanıt verdi sabırla Gabi. “Patronlarımız.”

“Villanın sahiplerinin eski bir İtalyan ailesi olduğunu sanıyordum. Vaftiz babam Hugh bana nesillerdir aynı ailede olduğunu söylemişti.”

“Elbette” diyerek onayladı Gabi. “Sinyora Carlton’ın kızlık soyadı Palladino. Villada büyümüş. Onlarınkı bir peri masalı aşkı. Sinyora New York’ta öğrenim görürken Sinyor bir Broadway yapımcısıymış. Birbirlerine âşık olup bir ay içinde evlenmişler. Şimdi de üç tane birbirinden güzel evlatları var.”

“Öyle mi?” diye yanıt verdi kısık sesle Cesca. Üzerine bir felaket hissi çökmeye başlamıştı. “Adları nedir?”

“Şey, en büyük oğullarının adını duymuşsundur, Sam, ünlü bir oyuncu. İki de kızları var, Sienna ve Isabella. Sienna on altı yaşında, Izzy de on sekiz.”

“Sam Carlton” diye tekrarladı Cesca göğsü sıkışarak. Hugh’u öldürecekti. “Evet, duydum. Bence abartılıyor” dedi.

Gabi delici bir bakış fırlattı. “Hem yetenekli hem de çok kibardır. Ne zaman ziyarete gelse bize bolca vakit ayırır.”

“Sık sık ziyaret ettiği de söylenemez” diye ekledi Sandro, gözlerini yoldan ayırmadan. “Film kariyeriyle çok meşgul. Gabi kahramanına uzaktan tapmakla yetinmek zorunda.”

“Ona taptığım falan yok” diye karşılık verdi Gabi. “Bence iyi bir oyuncu.”

“Yakışıklı bir oyuncu” diye ekledi Sandro muzipçe gülümseyerek. “Aklından tam olarak ne geçtiğini biliyorum.”

Gabi İtalyanca cevap vererek Cesca’nın anlayamadığı bir sürü kelime saydırdı. Cümleleri kurşun gibi döküyordu. Cesca arkasına yaslanarak hararetle konuşan Sandro ve Gabi’yi rahat bıraktı. İtalyanca olunca tartışmalar bile kulağa güzel geliyordu.

Gözlerini kapatıp ikinci güneşinin yüzüne dökülmesine izin verdi. Villaya varınca, Hugh’u aramanın bir yolunu bulup bir dönüş bileti alacaktı. Bir Carlton’ın evinde uyuması imkânsızdı. Ayrıca Hugh’un yüzüne bakarak güzelce içini boşaltması

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

için de Londra'ya dönmesi gerekiyordu.

Saatine baktı. Milano'ya ineli daha iki saat olmasına rağmen ülkede mecbur olduğundan daha fazla kalmayı planlamıyordu. Eğer şansı yaver giderse, birkaç saat içinde yine uçakta olacaktı.

Bu kısa bir yolculuk olmanın ötesine geçemeyecekti!

Sandro Fiat'ı kapılara yaklaştırdı Cesca, Palladino Villa-sı'nın zenginliğini sindirmek için bir an durdu. Evi saran uzun alçı duvarların üstündeki begonviller, sanki yola taşmaya çalışıyordu. Ancak önlerine demir kapılar çıkıyordu, arkalarında Akdeniz servileriyle çevrelenmiş bir araba yolu gördü. Zarif gövdelerin üzerindeki hep yeşil kalan ince yaprakları, rüzgârda duyulmayan bir melodiyle dans ediyordu.

Nefes kesiciydi. Cesca, bir an için kalıp görkemini tadını çıkaramayacağına üzüldü. Sonra evin sahibini hatırlayınca, daha doğrusu sahibin oğlunun kim olduğunu, inadi güçlendi.

“Kullanabileceğim bir telefon var mı?” diye sordu. “Hattım Avrupa'ya açık değil.” Yüksek ücreti karşılayamamıştı. Her hafta kasabaya gidip bir ankesörlü telefon ya da internet kafe bulmak daha mantıklıydı. En azından böylece harcamalarını kontrol altında tutabilirdi.

Sandro başını iki yana salladı. “Korkarım hayır. Sinyora Carlton aile ziyaretleri sırasında inzivaya çekilmeyi tercih ediyor. Telefon hattı ya da Wi-Fi yok, şebeke de bu kadar uzaklara güçbela uzanıyor.” Kendi telefonunu cebinden çıkardı. “Sinyal almak için benim de Varenna'ya yürümem gerekiyor. Sana ödünç vermekten mutluluk duyarım.”

“Çok nazıksın, teşekkür ederim. Ama kasabaya kadar yürümem gerekiyorsa, ankesörlü bir telefon bulabilirim.” Muhtemelen vaftiz babasına söylemek istediği özel birkaç kelime için yalnız kalması en iyisiydi. “Ama burada bağlantı olmamasına şaşırdığımı itiraf etmem gerek, hele Bay Carlton'ın böylesine önemli bir işi varken.” Cesca kaşlarını çattı. Foster Carlton, Sam'in babası, yıllardır Londra'daki Ulusal Tiyatro'nun müdür-lüğünü yapıyordu. Böyle değerli bir görevi küstah bir Amerika-

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

lı alınca tiyatro camiası derinden sarsılmıştı, ancak Foster Carlton tiyatroyu başarıdan başarıya taşımıştı.

“İşte bu yüzden ziyaret ettiklerinde eşi inzivaya çekilmeleri konusunda ısrar ediyor. Kapatmadığı takdirde telefonunu göle fırlatmasıyla ünlüdür.” Gabi arkasını dönüp gülümsedi. “Eşi de kocası kadar çabuk parlar.”

Cesca’nın ağzı kurudu. “Akşamüzeri kasabaya inmem gerekiyor” dedi Gabi’ye. “Yapmam gereken aramalar var.” Ve alınması gereken biletler. Bir şekilde onları ödemenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

“Elbette” dedi gülümseyerek. “Hep beraber gidebiliriz. Sana etrafı göstermek keyifli olacak.”

Villanın içi de dışı kadar etkileyiciydi. Zemin sıcak renkli, ahşap döşemeliydi, duvarlar da soluk krem tonlarına boyanmıştı. Tavanda koyu renkli kalaslar vardı; odaların içi canlı, yeşil bitkilerle ve güzel mobilyalarla doluydu; sahiplerinin eşsiz zevklerini gözler önüne seriyordu. Gabi Cesca’ya odaları gezdirirken sürekli konuşuyor; temizlikçilerden, bahçıvanlardan, acil durumlar için ana elektrik sigortalarının yerlerinden bahsediyordu.

Cesca villanın güzelliği karşısında büyülediği için yarım yamalak dinliyordu. Londra’da yaşadığı dairedeki yırtık pırtık halısı ve uyumsuz sehpalarıyla burayı kıyasladı. Bu sabah bir bavulla oradan ayrılarak bir şekilde buraya gelmişti. Kalamayacak olması bir çeşit zalim şakaydı adeta. Kim böyle bir güzellikten ilham almazdı ki?

Salona girdiklerinde Cesca Gabi’nin en iyisini sona sakladığını anladı. Oda kubbe şeklindeki tavanı ve bahçeye açılan kemerli kapılarıyla zaten fazlasıyla etkileyiciydi, ama asıl nefesini kesen manzara olmuştu. Taşla döşeli teras, capcanlı çiçeklerle sarılıydı; aşağıdaki iyi bakılmış bahçeye iniyordu. Rengârenk ıtır ve sardunyalarla dolu çiçek yatakları gözlerle şenlikti. Kıvrımlı bir patika, ufak bir çalı labirentinden geçerek ilerisindeki ıslık ıslık göle doğru uzanıyordu. Göremese de Hugh’un tarifiyle bahçeyle göl arasında ufak bir sahil olduğunu biliyordu.

“Çok güzel” diye fısıldadı, biraz kendisine biraz da Gabi’ye.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Öyle. Eşim ve ben bu işe sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Sinyor ve Sinyora Carlton gibi cömert işverenlerimiz olduğu için minnettarız. Bize karşı çok kibarlar, özellikle de şimdi Sandro’nun kız kardeşinin ona ihtiyacı varken.” Sesini alçalttı. “Çoğu iş veren yazın ortasında ayrılmamıza izin vermezdi. Ama Sandro’nun kız kardeşine yardım edebilmemiz için bize bir melek –seni– bulacak kadar anlayışlılar.”

Cesca’nın kasılan midesini göz ardı etmesi neredeyse imkânsızdı. Yine de denedi. Bir çözüm bulunabilirdi, Carlton’lar kolaylıkla evlerine bakabilecek yeni birini bulabilirlerdi. Como Gölü’nde bedava kalmak zor işler arasında yer almıyordu.

“Oğulları ünlü olduktan sonra çok zorluk çektiler. Paparazzi tarafından rahatsız edilmeden onunla vakit geçirebildikleri tek yer burası. Mahremiyetlerine ve özel hayatlarına çok değer veriyorlar, birilerine güvenmeleri çok zor. Bu yüzden seni bulduğumuza çok sevindik. Bana değerli bir dostları tarafından önerildiğini söylediler. Buraya sadece ünlü oldukları için gelmediğini bilmek onlara çok şey ifade ediyor.”

Cesca gözlerini muazzam manzaradan ayırıp yüzüne zorla bir gülümseme oturttu. Birkaç saat sonra buradan gidecekti ve bütün bunlar bir başkasının sorunu olacaktı.

Ancak bu, vicdan azabı çekmesine engel olmadı.

“Bana yalan söyledin.” Cesca huysuz davrandığının farkındaydı ama kendisini durduramıyordu. Başını telefon kulübesinin cam kapısına dayayıp Hugh’un yanıtını bekledi. Keşke acele etseydi, bu görüşme bir servete mal oluyordu.

“Sadece tüm bilgiyi paylaşmadım ve bu senin iyiliğin içindi. Geçmişinle yüzleşmen için. Evin sahibinin kim olduğunu öğrenseydin, hiçbir şekilde kabul etmeyeceğini biliyordum.”

“Tabii ki kabul etmezdim. Şimdi de berbat bir durumun içindeyim. Adamın kardeşi gelecek hafta doğum yapacakmış, eve bakan çiftin onun yanına gideceğini biliyor muydun? Üstelik onları kurtarmaya gelen bir melek olduğumu sanıyorlar.”

Hugh kahkaha atınca Cesca telefonu fırlatmak istedi. Eğer kutuya bağlı olmasaydı fırlatırdı da.

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

“Sen bir meleksin zaten. Kaderine boyun eğip pes etmeye ne dersin? Ya da şu açıdan bak: Carlton’lar oğullarının yaptıkları yüzünden sana borçlular. Bunun bir ceza olduğunu düşün.”

“Hugh! O evde kalmam imkânsız. Ya onlarla konuşmam gerekirse? Aman Tanrım! Ya ben buradayken gelip orada kalırlarsa?”

“Yaz boyunca Paris’te olacaklarını sana söylediğimi sanıyordum. Foster, oradaki bir tiyatrodaki misafir yönetmen, İtalya’ya gelmeye fırsatları olmayacak. Bu yüzden bir ev bakıcısına ihtiyaçları var.”

“Kimse gelmeyecek mi?” diye sordu endişeyle Cesca.

“Hayır” diyerek onayladı Hugh. “Lucia ve kızlar yazı onunla geçirecekler, sanırım oğulları da LA’de film çekiyor.”

“Yine de burada kalamam. Onlara ayrıldığımı söylemen lazım. Bir internet kafeye gidip Londra’ya uçak bileti almayı planlıyorum.”

Bir an için sessizlik hüküm sürdü. Cesca kulübenin camından meydana doğru baktı. Gabi ve Sandro kafelerden birine oturmuş, garsonla sohbet ediyorlardı. Cesca bir kez daha vicdan azabıyla sarsıldı.

“Peki ziyaretçi olmayacağını garanti edersem?” diye sordu Hugh. “Villayı gördün, tamamen gözlerden uzak. Çok güzel. Senin için mükemmel, tatlı kızım.”

Cesca, günah listesine nankörlüğü de ekledi. “Mükemmel olurdu” diyerek kabul etti, “tabii eğer evin sahipleri onlar olmasaydı.”

“Foster ya da Lucia sana bir şey yapmadı. Belki de şeytanlarından bazılarını gömmek için en iyi yerdir. Kafanı dinleyebilirsin, yazabilirsin, her şeyde hem iyiliğin hem de kötülüğün olduğunu öğrenebilirsin. Bakış açısıyla alakalı.”

Gabi meydandan Cesca’nın bakışlarını yakaladı, kocaman gülümseyerek elini deli gibi sallıyordu. Onunla tanışalı daha birkaç saat olmuştu ama birbirlerine hemen ısınmışlardı. Neredeyse bir kız kardeşi daha olmuştu, ihtiyacı da yoktu ya. Şimdi onların planlarını da mahvedecekti.

Bundan öyle çok nefret ediyordu ki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Yumuşadığını hisseden Hugh son darbeyi de vurdu. “Neden bir hafta denedikten sonra bana nasıl hissettiğini söylemiyorsun? Benim için yap. Düşünüp taşınmak için kendine biraz zaman ver, beni haftaya cuma arayabilirsin. İstersen senin için bir bilet ayarlayabilirim.”

“Bu Carlton’lara yerime başkasını bulmaları için yeterli zaman verecek mi?”

Hugh iç geçirdi. “Başkası yok. Eğer sen yapamazsan idareciler villada kalacaklar. Gitmelerine izin vermelerinin tek nedeni son anda senin yerlerini doldurabileceğini söylememdi. Özür dilerim ama durum bu. Kendine düşünme fırsatı ver.”

İki arada bir derede kaldığına artık şüphe yoktu ve her an huzuru biraz daha kaçıyordu. Cesca tekrar meydanın diğer tarafına baktı, Hugh’a biraz daha bağırarak telefonu kapatıp yeni arkadaşlarıyla kahve içmek arasında kalmıştı. Güneş gökyüzünde ağır ağır batıyor, taş zemine turuncu ışınlar saçıyordu. Dışarı çıkıp birkaç saat boyunca turist rolü yapmaktan başka bir şey istemiyordu.

Gabi ve Sandro için bunu yapabilir miydi? Her an diken üstünde hissetmeden evde kalabileceğini sanmıyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Gabi ve Sandro’nun planlarını mahvedemezdi, hele ona karşı bu kadar nazik davranmışlarken.

“Peki” dedi. Hugh ile geçirdiği geceden sonra, sürekli huzurunu kaçıran şeyleri kabul ettiğinin farkındaydı. “Kalacağım. Ama her gece sana lanet okuyacağımı bilmen gerek. Voodoo bebeği bile yapabilirim.”

Hugh yine kakhaha attı. “Canım yandığında sana haber veririm. Doğru seçimi yaptın. Sandığından daha güçlüsün, sadece kendine bir şans ver. Hoş bir sürpriz olacak senin için.”

Hugh göremese de Cesca omuz silkti. Como Gölü’nün eteklerindeki gözlerden irak bir villayı, yaz boyunca özgürce idare etmekten daha beter durumda olabilirdi. Eğer sinir krizi geçirecekse, en azından bunu şık biçimde yapabilirdi.

Bu, eve gönderilecek bir mektubun konusu olabilirdi.

Hiçbir şeyi yok ki bir şey

kaybedebilsin.

– Kral VI. Henry Kısım III

Sam Carlton sandalyesine yaslanıp avuçlarının içiyle yüzünü ovuşturdu. Üç gündür kesmediği sakalları tenini kaşındırdı. Gazeteciyle konuştuğundan beri tıraş olmakla uğraşmamıştı, buna değmeyeceğini hissetmişti.

“Anlamıyorum” dedi sonunda. “Hikâyesini niye satmış olabilir?”

Charles Dewitt kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğerek Sam’e baktı. Birbirlerini altı yıldır tanıyorlardı. Sam Hollywood’a taşındığında Dewitt Oyuncu Ajansı’na önerilmişti. Elinde bir film teklifi olduğu için Charles onu hemen müşterisi olarak kapmıştı. O zamandan beri Sam’in kariyeri hızla yükseliyordu. İlk önce Yaz Esintisi film serisinde oynamış, bu ilk başarısının ardından da başroller su gibi akmıştı.

“Reklam” dedi Charles omuz silkerek. “Herkesin istediği bu, Serena Sloane’un bile. Yeni bir filmi çıkacak, adının duyulması gerek.”

Sam endişenin iliklerine kadar işlediğini hissetti. “Bu yer yalan dolanla dolu. Evli olduğumu bilmiyordum, bana bittiğini söylemişti. Şu haber beni bir tür zinacı pislik gibi gösteriyor.”

Başlıkların her biri midelerini bulandırmaya yetiyordu. “Serena Sloane: Hollywood’un Bay İyisi Yatakta Yaramaz Bir Çocuk. Ve Ben Buna Bayıldım!”

“Susturabilir miyiz?” diye sordu Sam. “Cerh gönderebilir miyiz? Ya da dava falan açabilir miyiz? Belki de reklamcımı ara-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

malıyım?”

“Zaten Melissa’yı aradım. Üzerinde çalışıyor. Ama Sam, neden dedikoduları susturmak istediğini bana söyler misin?”

Sam’in ağzına kül tadı doldu. “Çünkü utançtan yerin dibine giriyorum. Yaptığımızı söylediği o şeylerin yarısı doğru bile değil. Diğer yarısını da insanların bilmemesini tercih ederim. Bana ‘Kaya Matkabi’ dediklerini biliyor musun? Nasıl bir lakap bu? Çoktan magazin sitelerine düştü bile.”

Charles’ın dudakları gülümseme isteğiyle kıpırdandı. “Kaya Matkabi demek? Epey güzel bir lakapmış, bilmem anlatabildim mi?”

Sam gözlerini kapatıp iki parmağıyla burun kemerini sıktı. “Ama tamamen abartılmış. Serena’yla sadece birkaç kez çıktık ve bildiğim kadarıyla bekârdı. Her şey bir yana, arkadaşlık. Bu haber yalanla dolu.” İç geçirdi. Başı güm güm etmeye başlamıştı. Önceki akşam en kötüsünü öğrenmek için adını Google’da aratıp bulabildiği her haberi okumaktan uyuyamamıştı. Charles’ın yapma dediği ne varsa yapmıştı.

“Hangi kısmı yalanlamak istiyorsun?” diye sordu Charles. “Yatakta bir hayvan olduğunu söylediği kısmı mı, yoksa seni bir talim çavuşuna benzetmesini mi?”

“Bunu iltifat olarak mı almam gerekiyor yani?” Sam gözlemini devirdi. “Hepsi utanç verici.”

Charles bir kaşını kaldırdı. Sam’dan yirmi yaş büyük olduğu için görmediği bir şey kalmayan ve tecrübeli bir Hollywood’lu olan Charles, nadiren şaşırırdı. “Ama evli olduğunu biliyordun. Bunu bilmeyen yok.”

“Benim tarafımda olman gerektiğini sanıyordum? Ben ayrıldılar diye biliyordum. Birilerinin kahkahalarına maruz kalmadan evimden dışarı bile çıkamıyorum. Kaçamıyorum. Tanrım, ailem öğrendiğinde yüzlerini görmek istemiyorum.”

“Birkaç hafta ver, yatışacaktır. Başka biri aptalca bir şey yapınca eski bir haber olacaksın.”

“Çok yardımcı oldun, sağ ol.”

Charles omuz silkti. “Ne söylememi istiyorsun? Ben senin menajerimim. Bana kalırsa her reklam iyi reklamdır. Birazcık ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

şın ağrıyacak, ne olmuş? Bu seni baştan yaratabilir.”

Sam derin derin iç geçirdi. “Haberi okudun mu? Aşırı müstehcen, her şeyi anlatmış. Herkes anatominin tam ölçülerini bilse nasıl hissederdin? İçinde kimsenin bilmemesi gereken şeyler var, özellikle de ailemin.”

“Yataktakilerden mi bahsediyorsun? Üstesinden gelirler. Okumamalarını söyle.”

Sam başını hayır anlamında salladı. “Onlarla bu konuda konuşacak değilim.” Düşüncesi bile kanını donduruyordu. Tahminlerine göre annesi dramatik İtalyan aksanıyla başının etini yer, sersemlik edip onu hak etmeyen bir kadınla ilişkiye girdiği için paylardı.

Babasıysa, şey, o tamamen başka bir mevzuymuştu. Zaten artık onu babası olarak da gördüğü yoktu. Foster Carlton aptallara karşı hoşgörülü değildi. Sam ne yaparsa yapsın, asla o adamın saygısını kazanamıyordu ve bu da kesinlikle fikrini değiştirmeyecekti.

“Bak Sam, şok olduğunun farkındayım ama başka bir açıdan bakmalısın. Bana, teklif edilen rollerden bıkip usandığını söyleyip duruyordun. Üzerine yapıştırdıkları iyi adam kalıbından çıkmak istiyordun. İşte fırsat ayağına geldi, bunu kullanmalısın. Kendini aç, dürüst ol ve halkın farklı bir yanını görmesine izin ver. Bundan sonra daha iyi roller alacağını garanti ederim.”

“Ya da kariyerim yavaş yavaş, sefil biçimde sonlanabilir.”

“Bunun için fazla yeteneklisin. Özel bir şeyin yoksa Oscar’a aday gösterilmezsin ve sende o özel şeyin olduğunu biliyorsun Sam. Altın değerinde, ikimiz de bunu biliyoruz. Seni yeni bir yöne taşımamızın vakti geldi.”

Charles, tuhaf biçimde bu yeni olaylar zincirinden etkilenmemiş görünüyordu. Sam gözlerini ona dikip neden böyle umursamaz olduğunu merak etti. Sonuçta Sam’in kariyerini iyi adam markası üzerine inşa etmişti. Sam bu yüzden önerilen rollerden şikâyet etse bile.

“Bundan haberin var mıydı?” diye sordu şüphelenerek. “Aşırı sakınsin. Gazeteci seni aradı mı?”

Charles omuz silkti. “Dergiyi ilk defa görüyorum.”

Yanıtı Sam’in şüphelerini dindirmedi. “Biliyordun, değil

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

mi? Aksi imkânsız. Sonuçta beni Serena'yla sen tanıştırdın." Altı ay önce Charles'ın Beverly Hills'teki evinde verdiği partilerden birinde tanışmışlardı. Anında kafaları uyuşmuş, Sam de Serena'yı evine bırakmıştı, gerisini anlatmaya gerek yoktu. Başlıkları okuyan LA sakinleri yakında her şeyi öğrenecekti. Sam'in aklına başka bir şey geldi. "Ayrılmadıklarını biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum. Sonuçta Serena benim müşterim. Ama yargılamak bana düşmez."

"Bana anlatabilirdin!" Sam incinmişti. "Haberlere konu olmadan önce ilişkiyi bitirmem için beni uyarabilirdin. Bir pislik olarak görünmemle sonuçlanacağını biliyordun."

"Kıyamet senaryosu yaratıyorsun" dedi Charles ona. "Biraz sokak imajı kazanacaksın. Çapkın biri olarak görüneceksin. Kızlar seninle yatmak, erkekler de senin yerinde olmak isteyecek. Sam 'Kaya Matkabı' Carlton. Kulağa hoş geliyor, ha?"

Bu cevapta öyle bir samimiyetsizlik vardı ki Sam hemen daha dik oturdu. "Serena sana hikâyeyi sattığını söyledi mi?"

Charles ilk defa rahatsız göründü. Sandalyesinde kıpırdanıp gözlerini Sam'den kaçırdı. "Diğer müşterilerimi seninle tartışmam Sam, bunu biliyorsun."

"Yani biliyordun." Sam yutkunarak ağzındaki kötü tattan kurtulmaya çalıştı. "Ve beni uyarmadın."

"Büyütecek ne var? İyi olacağını biliyordum. Kariyerin için harika olacak bu Sam. Özellikle de gelecek sayıda babanla ilgili yazacakları bomba etkisi yaratacak."

Babasının bahsi açılınca Sam taş kesildi. "Ne?" Başını iki yana sallayarak kulaklarına dolan kan akışını yavaşlatmaya çalıştı. "Babama ne olmuş?"

Charles Sam'in şoke olmuş yüz ifadesini göz ardı etti. "Bu kariyer değiştirecek bir şey Sam. İlk önce seni bir seks tanrısı olarak göstereceğiz, sonra da yumuşak yanını. Kadınlar önünde diz çökecek; yatmak istedikleri yaralı adam olacaksın."

"Sana yaralı olduğumu mu söyledi?" Sam akciğerlerine yeterince hava gönderemiyordu. "Ne söyledi?" Öne eğilerek eliyle masaya vurdu. "Sana ne anlattı?"

"Şimdi anlıyorum" diye devam etti Charles. "Baban hak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

kında neden hiç konuşmak istemediğini ya da bağlantılarını kullanmadığını anlayamamıştım. Ama artık biliyorum... Tanrım, bunu bana daha önce anlatmalıydın. Kariyerini sonraki aşamaya taşımak için bir skandaldan daha iyi bir şey yoktur.”

Doğru düzgün düşünmek neredeyse imkânsızdı. Sam, Serena’nın sırlarını kendisine karşı kullanacağını asla hayal edemezdi. “Ona ailemi sır olarak anlattım. Özel onlar. Herkesin öğrenmesini istemiyorum.”

“Kadınlar böyledir işte.” Charles gülümsüyordu. “Seninle yatarlar, parayı harcarlar ve zora düştüklerinde de seni hiçe sayarlar. Eski üç karıma sorabilirsin.”

Karmaşık aile hayatının herkes tarafından bilineceği düşüncesiyle boynunda bir damar atmaya başladı. “Bana bir şey söylemeyeceğine dair söz verdi.” Bir nefes aldı ama hava boğazındaki yumrudan geçememişti. “Kahretsin, bu bir felaket. Seks konusu yeterince kötüydü ama bu...”

“Aşırı tepki veriyorsun” dedi Charles. “Bak, bu senin için de Serena için de harika olacak. Benden imajın üzerinde çalışmamı istemiştin, ben de çalışıyorum işte. Rahatla ve yolculuğun tadını çıkar.”

“Ne kadardır biliyorsun?” Sam artık ipin ucunu yakalamıştı ve bırakmaya niyeti yoktu.

“Ne demek istiyorsun?”

Böyle sonuçlanacağını öngörmesi gerekirdi. Hollywood’da geçirdiği altı yıl ona arkasını kollamayı öğretmişti. Ama Serena ünlü bir aktristti ve bir nedenden ötürü Sam hırsızlar arasında onur olacağını sanmıştı. Birkaç defa çıkmışlardı ve evet, bazılarında da kendilerini yatakta bulmuşlardı. Ancak Sam yakın arkadaş olduklarını sanıyordu. Ya da eskiden yakın arkadaşlıklar.

“Beni tuzağa mı düşürdün?”

Charles şaşırmıştı. “Bunu da nereden çıkardın?”

Sam vücudunda adrenalin biriktiğini hissediyordu. “Bana biraz fazla olası göründü. Partinden birkaç gün önce buluşup farklı roller almanın yolları hakkında konuşmuştuk. Daha çetrefilli roller. Bana bütün imajımdan kurtulmam gerektiğini söylemiştin.” Sam konuştuğu taşlar yerli yerine oturuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Tanrım, sen ayarladın değil mi?”

Charles gülümsedi. “Hadi ama Sam...”

“Beni tuzağa mı düşürdün?” Sam sıçrayarak sandalyesinden kalktı. “Bu şehrin kokuşmuş olduğunu biliyordum, ama senin de öyle olduğundan haberim yoktu.”

Charles pes ederek ellerini kaldırdı. “Tamam! Evet, Serena’ya birlikte biraz vakit geçirmekten keyif alabileceğinizi söyledim. İkinizin de kariyeri için iyi olabileceğini. Biraz reklam için yanıp tutuşuyordu, sen de kendini baştan tanımlamaya çalışıyordun. Neden bunu ikinizin yararına kullanmayalım ki?”

“Kim sana bunu benimle konuşmadan kabul etme hakkını verdi? Ben onaylamadan bu tür kararlar alamazsın!”

“Bu şehir böyle yürüyor, bunu iyi biliyorsun. Ben senin menajerinim Sam. Eğer yön değiştirmek istiyorsan bazı zor seçimler yapman gerekiyor, sende böyle bir cesaret göremedim. Sana bir iyilik yapıyordum. Teklifler çuvalla geldiğinde, böyle bağnaz davranmayacağını garanti ederim.”

Charles ciddi miydi? Sam sürekli iyi adamı oynamaktan bıkmış olabilirdi ama bu, tuzağa düşürülmek istediği anlamına gelmiyordu. Şu an bile Sam Carlton’ın itibarını yitirmesinin manşet konusu olduğunu garanti edebilirdi.

“Seni göt herif. Benim için çalışıyor olman gerekirdi, bu ayrıcalık için sana bok gibi para ödüyorum. Sana güvendim Charles ve sen benim ağzıma sıçtın.”

“Bu doğru değil, sen de bunu biliyorsun. Sadece kariyerini baştan yarattım. Biraz kirli skandal gişe hasılatında mucize yaratır.”

Sam’in başı patlayacakmış gibi ağrımaya başladı. Charles’la tartışmak manasızdı. Kendinden tatmin gülümsemesi ve ukala tavırlarına bakılırsa, iyi bir iş çıkardığını hissediyordu.

“Ben böyle bir kariyer istemiyorum. Böyle bir kariyerim de olmayacak. Avukatımla konuşacaksın. Eğer ailem hakkındaki haber yayımlanırsa, sana ve Serena’ya tüm mal varlığınız için dava açacağım.” Sam dimdik durdu. “Benim için bu konuşma bitmiştir. İş ilişkimiz de öyle.” Dergiyi Charles’ın darmadağın masasına fırlattı. “Kovuldun.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sam, Lexus Hybrid'ini site kapısından içeri savurunca paparaziden kurtuldu. Güvenlik görevlisi elini sallayarak işaret verdi, Sam'i takip eden medya karavanına alışkındı. Bu tür ilgiyi çeken tek sakın o değildi. Site lükstü, yirmi dört saat koruması vardı, zenginlerle ünlülere koranak sağlıyordu.

Kendisi gibi oyuncu olan arkadaşı Will Allen'la paylaştığı dairesine giren Sam, anahtarını mermer sehpa'ya fırlatıp mutfak'a gitti. İçinde yiyecek bir şey olmayan buzdolabından bir bira aldı. Kapıyı kapatırken parlak krom yüzeyde yansımalarını yakalayınca bir adım geri kaçıp gözlerini sımsıkı kapadı.

Artık neredeyse kendi yüzüne bile bakamaz hale gelmişti. Ününü ve servetini kazandığı yüze. Ancak şimdi her gazete ekine, dedikodu sitesine konulduğu için görmeye bile katlanamıyordu.

Kendini kanepeye bırakıp çelikten balkona açılan cam kapılara baktı. Manzara baş döndürücüydü, Hollywood Hills'in tüm şatafatını gözler önüne seriyordu. Eğer yan tarafa doğru eğilirse Hollywood yazısındaki beyaz D harfini görebilirdi.

Artık gözlerine lekeli görünüyordu.

Ağız dolusu bira sinirini yatıştıramadı. Ev telefonunun yarıp sönen sesli mesaj uyarısıyla durmadan titreyen cep telefonunu da öyle. Hayatının her anı ulaşılabilirdi; denese bile sorgulayan gazetecilerden kaçacak yeri yoktu. Serena'ya babası hakkındaki söylediği şeyleri düşününce...

"Hey! Evde ne arıyorsun? Tüm gün boyunca kriz toplantısında olacağını sanıyordum." Will ceketini bir sandalyenin sırtına fırlatıp ayakkabılarını çıkarmak için öne eğildi. "Ajansının parlak fikirleri var mıydı?"

"Hayır." Sam'in yanıtı kısa ve özdü. Bir kez daha detayları anlatmak istemiyordu, bunun için çok yorgundu. Will ısrar etmemesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Sam hazır olduğunda içini dökerdi.

İkisi RADA'nın² ilk günü tanışmışlardı. Sam, oyunculuk kursuna babasının etkisi sayesinde kabul edildiğinden endişe-

² Royal Academy of Dramatic Art (Kraliyet Drama Sanatları Akademisi). (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

li bir halde girmişti içeri. Yabancılık çekerek sınıfın arkalarında takılmış, odayı dolduran etkileyici insanları izlemişti. Eğitimden onlardan uçamayan bir kuş olduklarını, havadaki arkadaşlarına kıskançlıkla bakmalarını istemişti.

“Üff, saçmalığa bak.” Sam’in sol tarafından kalın bir ses gelmişti. “Salkım söğüt olacağımızı sanıyordum. Kol hareketleri üzerine bir haftadır çalışıyorum.”

Akademide tanıştıkları o sabahtan itibaren ikisi yakın arkadaş olmuştu, basamakları beraber tırmanıp son yıllarına kadar her başrol için kapışmışlardı. Çıkış oyununu sergileyecekleri sıra ikisinin de çevresi hayranlarla sarılıydı, ama zirve için her zaman Will’in adı söyleniyordu. İlk başaran Sam olduğunda ikisi de çok şaşırılmıştı.

“Şey, ailen aradı.” Will bunu tereddüt ederek söylemişti. Foster’la ilişkisinin nasıl olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. “Sesli mesaj bıraktılar.”

Anne babasının bahsinin açılması, Sam’in midesini bulandırmaya yetmişti. Charles ve Serena Sloane’a lanet olsun. İkisi de çimlerin arasında saklanmış birer yilandan başka bir şey değildi.

“Onlar ve yüz kişi daha.” Sam bir kez daha ev telefonuna baktı. “Önemi yok zaten. Foster’ın aramalarına asla yanıt vermem.”

“Baban değil, annen aradı. Sonra da Izzy.”

Sam inledi. Kız kardeşleri onu örnek alıyordu, o da onlara tapıyordu. İsteddiği son şey Serena Sloane’un söylediği bir şeyin kulaklarına gitmesiydi. Bu, aileyi parçalardı.

“Şu anda onlarla konuşacak durumda değilim. Bir şekilde kafamı toparlamam gerek. Dört bir yanım lanet paparazzilerle sarılıyken kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Tekrar takip edilmem için site kapısından çıkmam yeterli.”

Will yüzünü ekşitti. “Evet, ben gelirken kan emiciler kapının önünde toplanmıştı. Birkaç tanesi bana bağırarak soru sordu.”

“Ne söyledin?” Sam öne eğildi. “Onlara yanıt verdin mi?” Gözlerini arkadaşına çevirdi.

“Saçmalama. Bir şey söylemeyeceğimi iyi biliyorsun. Za-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ten onlara ne söyleyebilirim ki? Kadınla birkaç kez çıktın, seviştin. Hepsi bu.”

“Serena’ya göre böyle değilmiş ama. Bana ‘Kaya Matkabı’ dediklerinden haberin var mı? Beni sapık bir herifmişim gibi gösteriyorlar.” Diğer şeylerden bahsetmedi. Onlar kişisel ve lanet biçimde can yakıcıydı.

Will gülerек başını iki yana salladı. “Of dostum ya, çok daha kötü olabilirdi. Ya yatakta berbat olduğunu söyleseydi?”

Ama Sam gülmüyordu. “Sadece çenesini kapatmasını istiyorum.”

“Eh, on beş dakikalık ününü elde ederken bu imkânsız. Bununla yaşamayı öğrenmen gerek ya da gidip bir kayanın altında saklanmalısın. Burası Hollywood dostum ve sen ünlüsün. İşler böyle yürür.”

Sam, Will’in sözlerinde eski temsilcisinin yankılarını duyuyordu.

“Bir kayanın altına saklanmak çok iyi bir fikir.”

“Dünyada arkasına saklanabileceğin bir kaya yok. Paparazzilere göre, Oscar adayı Sam Carlton adil bir oyun.”

Sam avucuyla yüzünü ovuşturdu. “Bu lanet şehirden nefret ediyorum. Hayallerin gerçek olduğu şehir nerede hani? Burası bir kâbus.”

“Abartma. Ayrıca ikimiz de piyasanın nasıl olduğunu biliyoruz. Bir parça ün için ruhumuzu şeytana sattık.” Will sırtıttı. “Değiyor ama, katılmıyor musun?”

“Artık emin değilim. Tek bildiğim, insanlar bu çöpü okurken burada oturamayacağım. Bir süreliğine şehirden ayrılmam gerek.”

“Nereye gidebilirsin ki?” Will kaşlarını çatı. “Paparaziler seni takip edecek. Londra’ya dönmeyi düşünme bile, orası da burası kadar kötü.”

Sam ürperdi. “Hayır, kesinlikle Londra’ya gitmiyorum. Ama İtalya’ya gidebilirim” dedi, fikri aklında evirip çevirerek. “Varenna’ya yani. Villa neredeyse her şeyden izole edilmiş.”

Will kaşlarını kaldırdı. RADA’ya giderken, yaz aylarını Sam’le beraber Palladino Villası’nda geçirmişti. Gündüzleri tem-

Ücretsiz PDF Kıtap Arşivi - <https://rantey.org>

bel tembel havuzda takılıp akşamları kaliteli yemek ve şarap bulmak için kasabada dolaşmışlardı. “Bu bir seçenek. Ama ailen orada değil mi? Onlarla görüşmemeye çalıştığını sanıyordum.”

Sam başını iki yana salladı. “Bu yıl değil. Foster Paris’te bir gösteriyi yönetiyor; annemle kızlar, yazı onun yanında geçirecekler. Villayı Gabi ve Sandro’ya emanet ettiler, ikisi de beni yalnız bırakmaları gerektiğini iyi biliyor.”

Will ikna olmuşa benzemiyordu. “Orada ne yapacaksın? Como Gölü ünlülerin gittiği bir yer olarak nam yaptı, kapıdan çıktığın an paparazziler seni yakalar.”

“O zaman çıkmam” dedi Sam. “Gabi ve Sandro alışveriş yaptılar, ben de huzur ve sessizlik içinde kafamı toplarım. Hazır olduğumda da dönerim.” Aklına yatmaya başlamıştı bu plan. Villada birkaç hafta geçirir, sonra da eski bir haber olurdu.

“Kafayı yersin orada” diye uyardı onu Will.

“Burada da kafayı yiyorum. En azından orada etrafım enfes yemeklerle ve şaraplarla çevrili olacak.”

“Aa, yemek.” Will gülümsedi. “Ve kızlar. Eğer şu film için anlaşmasaydım sana katılırdım dostum.”

Sam teklifine başıyla onaylayarak teşekkür etti, ama yanıt vermedi. Milano’ya uçak bileti ayarlama düşüncesiyle meşguldü. Birkaç haftayı medyadan uzakta İtalya’da geçirirse, durumu güzelce inceleyebilir, neden durumun bu kadar çirkinleştiğini düşünmek için zaman bulabilirdi.

Serena Sloane ile arasına birkaç bin kilometre koyma vakti gelmişti.

Eğer o sürtük sahiden ailesi hakkında bir haber yayımlatırsa –ve yapamaması için elinden geleni ardına koymayacaktı– bir süre gözlerden uzak kalabilirdi. Başına gelen tek güzel şey de bu olurdu.

Yabancı kalsak daha iyi.

– Nasıl Hoşunuza Giderse

“**S** anırım oldu.” Sandro, Fiat 500’ünün bagajını kapatmaya çalıştı, bavullar yüzünden kapak kapanmayınca yüzü düştü. Onları kurcaladıktan sonra yine denedi, ama bu sefer üzerine ağırlığını vererek bastırdı.

“Birkaç hafta için gittiğinize emin misiniz?” Cesca dudağını ısırarak gülümsemesini bastırdı. Ellerini parlak güneşe siper edip çantasını çaresizce karıştıran Gabi’ye baktı.

“Elbette.” Gabi arayışına ara verip başını kaldırdı. “Sinyora Carlton’a bir ay içinde döneceğimize söz verdik. Sandro’nun zavallı kız kardeşine doğum sırasında ve lohusalık döneminde yardım edecek kadar.” Bir an için durup bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. “Sandro telefonumu bulamıyorum. Çantamda değil.”

Sandro sakın bir tavırla karısının kalçasına uzandı. Telefonu cebinden çıkarıp tek kelime etmeden ona verdi. Sonra dudaklarını Gabi’nin alına bastırıp İtalyanca birkaç kelime fısıldadı.

Varenna’da geçirdiği iki haftada Cesca Martinellilerle iyi arkadaş olmuştu. Gündüzleri ona evi gösterip kasabayı keşfetmesine yardım etmişler, en iyi kahvelerin nerede satıldığını, en iyi dondurmanın nerede olduğunu öğretip acil durumlarda kimi araması gerektiğini söylemişlerdi. Akşamları ise daha rahat; sıcak kırmızı şarap, makarna ve kahkahalarla dolu yemekler yemişlerdi. Cesca kısa sürede kendisine evin içinde yepyeni bir ev bulmuş gibi hissediyordu. Palladino Villası’nın yaşam ritmine alışmıştı.

Buradaki hayatıyla Londra'daki hayatı arasındaki zıtlık inanılmazdı.

"Haberleşeceğiz, söz veriyorum" dedi Gabi. Cesca'nın yüzünü tutup iki yanağını da öptü. "Sana e-posta atarım, en kolay bu. Haftada bir iki kez internet kafeye uğramayı ihmal etme."

"Acil bir durum halinde tüm iletişim bilgilerim sende" diye ekledi Sandro. "Gündüz ya da gece fark etmez. Bir telefon kulübesine gitmen gerekirse garajda eski bir araba var."

Cesca yüzünü ekşitti. "Süreceğimi sanmam. Londra'da yolun sağ tarafında bile pek araba kullandığım söylenemez, burada kesin kaza yaparım. Bunun yerine eski bisikletini kullanacağım."

Gabi endişeliydi.

"Bir sorun yaşamayacağım" diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Cesca. "Bana ihtiyacım olan her şeyi gösterdiniz. Sorun yaşırsam, sizi arayacağıma söz veriyorum. İki günde bir temizlikçiler, üç günde bir de bahçıvanlar gelecek. Soru sormam gerekirse insan bulamayacak değilim."

Sandro, Gabi için yolcu kapısını açtı. Güneş parlak mavi boyaya sarı bir ışıltı vermişti. "Akşam olmadan oraya varmak istiyorsak gitmemiz gerek aşkım."

Gabi tereddüt edip Cesca'ya endişeyle baktı. "Emin misin?"

Cesca hiç huyu olmamasına rağmen Gabi'nin bedenine kollarını doladı. Gabi sımsıkı tutundu, Cesca kimin içini rahatlatmaya çalıştığını anlamamıştı.

"Haberleşelim, cara mia."

"Söz arayacağım. Floransa'dan döndüğünüzde görüşürüz. Bebeğin bütün fotoğraflarını görmek istiyorum."

Gabi nihayet gülümsedi. "Elbette. Benden önce sıkılmaya başlayacağına söz veririm. Tekrar teşekkürler, hayatımızı kurtardın."

Minyon İtalyan arkadaşını arabaya doğru ittiren Cesca, çiftin de onun hayatını kurtarmış olabileceklerini söylemekle uğraşmadı.

Cesca salondaki kocaman cam kapılardan çıkarak göle ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kan terasa gitti. Hava hoş biçimde serindi. Sağ elinde bir bardak kırmızı şarap, sol elinde de bir defterle kalem tutuyordu.

Her şeyi sandalyenin yanındaki ufak cam sehpaaya bırakan Cesca, bardağını kaldırarak kokuyu içine çekti. Varenna'ya geldikten sonra Sassicaia şarabına âşık olmuş, boğazından aşağıya kayarken bıraktığı ipeksi hisse bayılmıştı. Gabi ve Sandro gitmişti, artık çok içmemeliydi. Üçü bir araya gelince çoğu gece bir şişeyi bitiriyorlardı.

Güneş gölün üzerinde batarken manzaraya hayran kalmamak imkânsızdı. Gökyüzü, yaklaşan batışın bıraktığı mor ve tuncu tonlara boyanmıştı. Teknelerin gölgeleri gölün ortasında alçalıp yükseliyordu, gece için demir atıklarından yelkenleri de yoktu. Cesca şarabından bir yudum alıp gözlerini kapatarak lezzetin tadını çıkardı. Sıvı yok olsa da damağında kalan tadın anısı içini ısıtmaya devam etti.

Her şey ne kadar da farklıydı. İki hafta önce soğuk ve rüzgârlı Londra'daydı, böyle bir manzarayı hayal etmesi neredeyse imkânsızdı. Tabii hiçbir şey bir gecede değişmemişti. Alakasız bile yoktu. Tebdilimekânda ferahlık vardır deyişinde sahiden doğruluk payı vardı. Bu güneş altındaki kaçamak ona uzun zamandır yoksun olduğu bir bakış açısı kazandırıyordu.

Ayaklarını tabureye uzatıp bacak bacak üstüne attı. Yeni bir yeri ziyaret etmedeki en garip şey, normal hayatında olduğundan daha çabuk yeni ilişkiler kurmaktı. Daha iki haftadır Martinallilerle yaşamasına rağmen onları altı aydır birlikte yaşadığı ev arkadaşı Susie'den daha iyi tanıyordu. Belki de bu yüzden yaz aşkları, kendi ülkedeki aşklarla kıyaslandığında daha etkileyiciydi. Güneş, her şeyi saflaştırarak gerçek anlamı ortaya çıkarıyordu.

Biraz yazı yazmayı da başarmıştı. Ailesine anlatılacak ya da not düşülmüş birkaç cümleden başka bir şey değillerdi, ama kelimeler vardı ve kâğıda dökülmüşlerdi. Cesca'nın hissettiği basarı duygusu kelimelerle tarif edilemezdi.

Sadece ufak adımlar atmıştı ama yol alıyordu. Bacaklarının titremesi önemli değildi. Geçmişte başardıklarından çok daha fazlası olduğu için mutluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Güneş nihayet Grigna Dağı'nın arkasında yok olarak gö-
ğü koyu bir maviye bırakmıştı. Çalılara ve ağaçlara asılı güneş
enerjisiyle çalışan ışıklar göz kırpmaya başladı, ufak ampulle-
ri yeşilliğin içinde dinlenen ateşböceklerini andırıyordu. Ces-
ca bir mum yakıp kanepeye yayıldı; defterini alıp mum alevinin
önündeki kâğıdı aydınlatışını izledi. Gözleri kapanmaya başla-
yana dek orada oturup notlar aldı.

Belki de tenini şefkatle okşayan serin esintiyle beraber uy-
kuya dalacaktı, ancak durum bambaşka bir hal aldı. Çene kasla-
rını bir esneme ele geçirmişken, ana kapıdan gelen ani bir kor-
na sesi yüzünden sandalyesinde dimdik doğruldu.

Bu lanet korna da neydi öyle?

Ilık bir akşam olmasına rağmen vücudundaki bütün tüy-
ler diken diken oldu. Göle bakarken çok güzel görünen karan-
lık, villanın arkasından dolanırken uğursuz gelmeye başlamıştı.
Araba yoluna yaklaşırken adımları tereddütlüydü. Ay ışığı bah-
çedeki tüm renkleri çalarak ağaçları siyaha, araba yolunu da gi-
zemli bir mor-griye boyamıştı. Çakıl taşları, parmak arası ter-
liklerinin lastik tabanlarının altında çatırdıyor, etrafa saçılarak
ayak parmaklarının altına giriyordu. Huzursuzluğu kaybolana
kadar bacağına salladı.

Bir çift far tarafından ansızın kör edilince yolun ortasında
durdu. İlk defa Palladino Villası'nın تنها oluşu bir nimet yeri-
ne lanet gibi geliyordu. Buradaki yalnızlığının farkındaydı. Ne
telefon, ne internet ne de bir iletişim aracı vardı. Bu onu yürü-
yen bir hedef haline getiriyordu.

"Gabi?" dedi kapının ardından bir ses. "Sen misin? Saatler-
dir zili çalıyorum, beni içeri alabilir misin?"

"Ben Gabi değilim" diye bağırdı, başını iki yana sallayarak.
"Ve kapıyı nasıl açacağımı bilmiyorum. Geceleri otomatik ola-
rak kilitleiyor. Sabaha kullanılabilir olacak."

Kapıyla arasında yaklaşık yirmi metre vardı. Parlak farla-
rın arkasındaki arabanın şeklini seçebiliyordu. Yanında da bir
adam dikiliyordu. Ses kesinlikle bir erkeğe aitti.

"Sabaha kadar burada bekleyemem. Açlıktan ölüyorum.
Üstelik Tanrı bilir kaç saattir yoldayım, uyumak istiyorum. Ka-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

pıyı aç yeter, tamam mı?”

Burada mı kalmak istiyordu? Cesca'nın kaşları neredeyse alnından yukarı fırlayacaktı. Aklından arkasını dönüp villaya gitmek geçti.

“Ev sahiplerinin izni olmadan buraya elini kolunu sallayarak giremezsin” diye bağırdı. “Ayrıca bana birisinin geleceğini söylemediler.”

“Gabi ile Sandro nerede? Onlar beni içeri alırlar.”

Cesca tereddüt etti, burada tek başına olduğunu ele vermek istemiyordu. Neden hayır yanıtını kabul etmiyordu ki? Bu adamın gecenin köründe gelip özel bir eve girmeyi istemek gibi bir hakkı yoktu. İçinde adamın ilk başta neden olduğu korkuyu bastıran bir öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordu. Kimliği belirsiz bu adamın tavrına boyun eğecek hali yoktu!

“Şu anda burada olmadıkları için seni içeri alamazlar.” Sesinde ufak bir böbürlenme seziliyordu. Bununla gurur duymamıştı.

Adamın iç çektiğini duydu. “O zaman senin beni içeri alman gerekiyor tatlım. Direğin arkasında kilidi geçersiz kılan bir düğme var. Sadece şu an kullanılan şifreyi girmen gerek, sonrasında kapı açılır.”

Cesca şaşkınlıkla bir adım geriledi. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü burada yaşıyorum.”

Şimdi sahiden Cesca'nın nefesi kesilmişti. Utancın kendisini ele geçirdiğini hissedebiliyordu. “Bay Carlton?” Aksanının İngiliz ve Amerikan karışımı olmasına şaşmamak gerekiyordu. New Yorklu yapımcı, Londra'da bir yerli gibi konuşacak kadar vakit geçirmişti.

“Bingo! Şimdi burada susuzluktan ölmenden önce lütfen beni içeri alır mısın?” Sesi gülümsüyormuş gibi yumuşamıştı.

“Elbette!” Utanç, kapıya doğru koşan Cesca'nın hızına hız katmıştı. Onun hakkında neler düşünüyordu kim bilir! Dışarıda onu ağaç gibi diktiğine mi yansındı, yoksa kendi evine girmesine izin vermesi için beklettiğine mi! Daha önce Foster Carlton'la tanışmamıştı ancak tiyatro cemiyetinden hakkında-

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

ki dedikoduları biliyordu. Siniriyle ünlüydü; muhtemelen Cesca'nın tam bir sersem olduğunu düşünüyordu.

Kapının etrafından dolanarak kontrol kutusuna gitti. Sandro acil durumlar için yerini öğretmişti. Şifreyi tuşlamaya çalışırken parmakları titriyordu. "Şimdi açıyorum, karışıklık için özür dilerim Bay Carlton."

Telaşı yüzünden şifreyi yanlış girince kontrol kutusu tiz bir bip sesiyle hatasını bildirdi. Kendisini yatıştırmak için derin bir nefes alıp numaraları tekrar girdi ve tuşlardaki plastiğin baskı yüzünden içeri girdiğini hissetti. Saniyeler içinde makine dönmeye başlamıştı; kapılar yavaşça açılırken metaller gıcırda-
dı. Cesca göz attı, demirin hemen arkasında dikilen bir erkek silueti gördü. Boşluk yavaşça genişleyince bir adım öne çıktı, ayağı yoldaki taşlara gömülmüştü.

"Bay Carlton..." Adam lambadan dökülen ışığın altına gelince Cesca konuşamadı. Beklediği kişi -şişman, orta yaşlı, Variety ve başka eğlence dergilerinin sayfalarını süsleyen adam- görünürde yoktu. Onun yerine, Cesca'nın kendi ailesi gibi tanıdığı, yirmili yaşlarının ortasında, yapılı çenesi ve koyu kahve-rengi saçları olan bir adam vardı. Son altı yıldır rüyalarının -daha doğrusu kâbuslarının- daimi ziyaretçisi. Üstelik piç kurusu hatırladığından daha da yakışıklıydı.

"Sam?" Cesca kelimenin ağzından fırladığını hissetti. Ağzında bıraktığı tattan kurtulmak için tükürmek istedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Sam ona gülümsedi, yüzünde şaşkın bir ilgi maskesi vardı. "Burada ne mi yapıyorum? Burası benim evim. Asıl sen kimsin?"

Ne olacaksa olsun,
En kötü günün bile saati bellidir.
– Macbeth

Sam içine bir yorgunluk dalgasının yayıldığını hissetti. Dünden beri yollardaydı, ilk önce Heathrow’a uçmuş, oradan da aktarmayla Milano’ya gelmişti. İlk aşamada gazetecilere yakalanmıştı, havaalanında peşinden gelerek resim çekmiş, bağırarak sorular sormuşlardı. Güvenlik onu son uçağına götürdüğünde, tüm enerjisinin kaybolduğunu hissetmişti. İtalya’ya vardığında bu gösteriyle bir kez daha baş edebileceğinden emin değildi, ama şans ve geç saat sayesinde havaalanından fark edilmeden ayrılmıştı.

Asistanı havaalanına gönderilmek üzere bir araba ayarlamıştı. Milano ile Varenna arasındaki mesafeyi göz açıp kapayana dek yiyen ufak, hızlı bir Ferrari. LA’i her zaman kilitleyen trafiğin aksine boş olan yolların tadını gazı kökleyerek çıkarmıştı. Kapiya varana kadar keyfi son derece yerindeydi, şifreyi girmesine rağmen lanet şey açılmayı reddetmişti. Zili çalmasına rağmen hiçbir yanıt alamayınca da dikkat çekmek için son çare olarak kornayı kullanmıştı.

Nihayet içeri adım atmayı başarmıştı başarmasına ama şimdi de bu kız kendisine adeta korkunç bir suç işlemiş gibi bakıyordu.

“Sen...” Kız tereddüt etti, hâlâ kaşlarını çatıyordu. “Beni tanımıyor musun?” Sesi alınmış gibi çıkıyordu.

Ay ve lamba ışığı altında kızı baştan aşağıya süzerek onu tanımaya çalıştı. Ufaktı, muhtemelen 1,50 civarlarındaydı, başı-

nın tepesinde bükerek topladığı sarı saçları vardı. Kısa, tiril tiril bir etek ve üstüne oturan bir kolsuz tişört giyiyordu, teni ıslıl ıslıl ve yumuşak görünüyordu. Vücudu harika olabilirdi, ama yüzü öfkeyle kırışmıştı.

Bu kızın sorunu neydi böyle?

“Neden tanımalıyım? Seni daha önce görmedim. Her şeyden uzak birkaç gün geçirmek için ailemin villasına geldim. Bir hayran kulübü beklemiyordum.” Tekrar çekici bir biçimde gülümseyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. “Tabii hayranlarımın her zaman başımın üstünde yeri vardır.”

“Öff, hâlâ kendini beğenmişin tekisin.” Kız kısa bir kahkaha attı. “Bana burada olmayacağı söylenildi, üstüne basa basa Hollywood’da olduğunu söylediler. Eğer geleceğini bilseydim bu işi kabul etmezdim.”

Sam gözlerini kıstı. Beklediği yanıt tam olarak bu değildi, kesinlikle böyle bir tepkiye alışkın değildi. Onunla ilgilenmeyen ya da en azından arkadaş canlısı davranmayan çekici kadınlarla nadiren karşılaşırđı. “Neden bahsettiğine dair bir fikrim yok. Kendini beğenmiş filan da değilim. Sadece evime girip biraz uyumak istiyorum. Eğer sadece varlığım için bana bağışlamak istiyorsan keyfin bilir, ama en azından sabahı bekleyebilir misin?”

Gözünün ucuyla kızın ellerini yumruk yaptığını gördü. İtalya toprağına adım attığından beri ilk kez gergin hissetti kendini. Bu kadın, kızdırmayı becerdiği psikopat bir hayranı falan olabilir miydi?

Bu hafta kadınlara ne olmuştu böyle? Ya ona ihanet ediyorlardı ya da sapık takipçilere dönüşüyorlardı. Tanrım.

“Yani sen kaçıp uzaklarda keyfine bakarken, herkesi arkasındaki sorunlarla uğraşması için bırakan adam değil misin?”

Sam’in vücudu gerildi. Serena Sloane ile arasında geçenleri biliyor muydu? Tanrım, nereye giderse gitsin dedikodudan kaçamıyordu.

“Sen kimsin peki?” Aynı soruyu birkaç dakika önce de sormuştu. “Adın ne?”

“Neden sana söyleyeyim?” Cesca kollarını göğsünde ka-

vuşturdu. “Belli ki kim olduğum umurunda değil. Sam Carlton gösterisindeki sıradan oyuncularından biriyim, değil mi?”

Sam ellerini kalçasına koyup gözlerini kısarak ona baktı. İngiliz’di, Londra aksanı bunu ele vermişti. Muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı, ama ışık kötü olduğu için yaşını tam olarak kestiremiyordu. Yakından bakınca burnuna ve yanaklarına tatlı bir hava katan çilleriyle bronz tenini görebildi. Sağlıklı ve güzel görünüyordu. Hatta çekici denebilirdi, tabii tamamen aklını kaçırmış olmasaydı.

“Seni üzecek bir şey mi yaptım?” diye sordu, gülümsemesine son bir şans daha vererek.

Yanlış.

Cesca ellerini havaya kaldırdı. “Başka ne sebebi olabilir? Kapıdan giren her yabancıya avaz avaz bağırان kaçık bir kadın değilim ben.”

Sam dudağını ısırarak vereceği ters yanıtı yutkundu. “Bana öyle gibi geldin.”

“Beni gerçekten hatırlamıyor musun?”

Sam ona tekrar bakıp yüzünü anımsamaya çalıştı. Dürüst olması gerekirse onu rahatsız eden ufak bir aşinalık vardı, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın çıkaramıyordu. Aynı okuldan mıydılar, yoksa oynadığı bir filmde figüran mıydı? Kahretsin, bilmiyordu.

“Bir sürü insanla tanıştığım için yüzler konusunda kötüyüm. Özür dilerim, seni tanımıyorum.”

“Şaşırtmadın.” Cesca gözlerini devirdi. “Birinin hayatını mahvediyorsun ve onun kim olduğunu hatırlama zahmetine bile girmiyorsun.”

Oha, bu acıttı. Sam’in başı sözlerin sertliği yüzünden geriye savruldu. Bir kızın kendisine en son ne zaman böylesine nefret dolu baktığını hatırlamıyordu.

“Hayatını mı mahvettim?” Şaşırmıştı. “Komik ama böyle bir şey yaptığımı anımsamıyorum. Eğer gerçekten pislik gibi davranıyordım bunun aklıma kazınacağını düşünüyorum.” Oyuna mı getirilmişti? Etrafa bakınıp insanlar veya kameralar var mı diye işaret aradı. Belki o da hikâyesini satmak istiyordu.

“İnanılmaz.” Kız hızla gözlerini kırptı. “Hangisi daha kötü bilemiyorum. Hayatının bir insan tarafından mahvedilmesi mi yoksa o kişinin bunu tamamen unutmaması mı? İki türlü de pisliğin tekisin Sam Carlton. Keşke seni evine hiç almasaydım.”

Durumun saçmalığı Sam’in dikkatinden kaçmamıştı. Kacıklar kasabasına gitmiş gibi hissediyordu.

“Adın ne? Ayrıca seni nasıl kızdırdığımı da açıklamaktan çekinme. Çünkü hiçbir fikrim yok.”

“Adım Cesca Shakespeare.” Durup kendisini hatırlamasını bekledi. “Yıllar önce bir oyun yazmışım. Güzel bir oyundu, herkes bunu söylüyordu. Hatta başrol için seçtiğimiz mankafa bile. Sonra bahsi geçen mankafa şehirden ayrılınca oyun kaldırıldı ve her şey berbat bir hal aldı.” Cesca’nın yüzü öfkeyle ekşidi. “Bu sadece özeti. Eğer birkaç günün varsa sana tam, sansürsüz halini anlatabilirim. Tüm iğrenç detaylarıyla.”

Sam şimdi hatırlamıştı. “Karanlığın Dışında’yı sen mi yazdın?” Başrol için seçildiği tek oyundu ve basın gösteriminden başka bir şey yapmayı becerememişti. “Sen o Cesca Shakespeare misin?” Tanrım, ne kadar da farklı görünüyordu. Oyunu yazan kız tam da buydu: bir kız. Ama bu karşısındaki kızgın, nefret kusan yaratık bir kız olarak tarif edilemezdi. Hayır, o tam bir kadındı.

“Birkaç tane olduğunu mu zannediyordun? Belki de ardında bir dizi perişan Cesca Shakespeare bırakmayı hobi haline getirmişsindir. Her şehirde.”

“Sersem olma.” Ağzından çıkanlara hemen pişman olmuştu.

“Bana sersem deme, hele yaptığın onca şeyden sonra.”

“Bak, şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Neredeyse yirmi dört saattir yoldayım. Duş alıp biraz uyumak istiyorum. Bu konuda sabah konuşabilir miyiz?”

Cesca’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Villada mı uyumayı düşünüyorsun?”

Sam rahatsız bir edayla güldü. “Ee, öyle. Başka nerede uyuyacağım ki?”

“Benden bir milyon kilometre uzağa ne dersin? Arabanda

uyuyabilirsin, sana battaniye falan bulurum.”

“Lanet arabada falan uyumayacağım. Bu büyük bir ev. Odama gidip seni rahat bırakacağım. Sabah da ne yapacağımızıza karar veririz.”

“Karar verecek bir şey yok. Burada kalmayacaksın.”

Off, insanı nasıl çileden çıkaracağını iyi biliyordu. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Bu ev benim, istersem kahrolası evimde kalırım. Sen burada ne yapıyorsun? Gabi ve Sandro nerede?”

“Onlar izinde, burayla da ben ilgileniyorum. Sandro’nun kız kardeşinin bebeği olacak, ziyarete gittiler. Bu sırada villayla ilgilenmem için ailen beni tuttu. Ve ben burada olduğum sürece seni evde istemiyorum.”

Sam uzun bir iç geçirdi. Bu kadını villayla ilgilenmesi için tutarken ailesinin aklından ne geçiyordu böyle? “Seçme şansın yok. İçeri geliyorum.”

“O zaman ben arabada uyurum” diye bağırdı karşılık olarak. “Nasıl olsa hayatımı ilk kez mahvetmiyorsun. Fazladan bir gecenin aramızda lafı mı olur!”

“Hayır! Arabada uyuma.” Sam kanın yanaklarını ısıttığını hissedebiliyordu. “Tanrım, yatağına git kadın, ben de aynısını yapacağım. Sadece bir gece.” Sonra Cesca buradan gidebilirdi, Sam de sırtında bir bıçakla uyanma endişesi yaşamadan muazzam mahremiyetinin tadını çıkarabiliirdi.

Cesca çıt çıkarmadan ona baktı, aralarındaki atmosfer git-tikçe gergin ve karanlık bir hal alıyordu. Sonra parmak arası terliklerinin üzerinde dönüp hayatında Sam’in duyduğu en büyük oflamayı çekti.

“Neyse. Ama şunu unutma, ailen bu evle ilgilenmem için beni tuttu ve tam da bunu yapmaya niyetliyim. Yani sabah git-men gerekiyor.”

Sonra araba yolunda ilerlemeye başladı, kalçaları sağdan sola savruluyordu. Sam arkasını dönüp arabaya doğru yürüdü, ayağıyla gaza basarak onu ezme dürtüsünü göz ardı etmeye çalıştı.

Hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi.

Öfkeden kudurmak Cesca’nın kızgınlığını ifade etmeye

yetmiyordu. Ayaklarını vura vura mutfağa giderek su ısıtıcısını alıp musluğun altına tuttu. Bazı acıları sadece sıcak çikolata yatıştırabilirdi, ama bu sefer işe yarayacağını sanmıyordu. Güzel ağzındaki bembeyaz dişleri dökmek için ellerini başka bir işte kullanması gerekiyordu, sıcak çikolata da güzel bir fikir gibi gelmişti.

“Mantıksız davranıyorsun” diye söylendi kendi kendine. “Aklını başına topla.”

Arabanın durduğunu, motorun kapatıldığını duydu, sonra da sürücü koltuğundan çıktığını ve kapının çarparak kapatıldığını. Koridorda mermerleri döven ayak seslerinden yaklaştığını anlayınca omuzları gerildi.

“Odamın hazır olup olmadığını biliyor musun?”

Cesca ters bir yanıt vermemek için dişlerini gıcırdatmak zorunda kaldı. Ona bakmak istemediği için su ısıtıcısını yerine koyup düğmesine bastı.

“Hiçbir fikrim yok. Senin odanın hangisi olduğunu bile bilmiyorum.” Aklına korkunç bir düşünce gelince teninde karıncalar gezindi. Ya bilmeden onun yatak odasında kaldıysa?

“Çatı katındaki mavi oda.”

Şükürler olsun, onun odası soluk beyaz ve krem renkleriyle doluydu. “O zaman hayır, odan hazır değil.” Cesca inatla ona sırtını dönmüş biçimde duruyordu.

“Peki, şey, Gabi’nin çarşafı nereden tuttuğunu biliyor musun?”

Cesca fişek gibi arkasını döndü, gözleri kocaman açılmıştı, dudakları incecekti. “On iki yaşında mısın sen? Yıllarca burada yaşayıp nasıl yatak çarşaflarının nereden olduğunu bilmezsin?”

Mantıklı ya da mantıksız, öfkesi gerçekte ve göz ardı etmek imkânsızdı.

Çıkışıncı Sam’in ağzı bir karış açıldı.

Sanki son altı yıl hiç yaşanmamıştı, sanki Cesca on sekiz yaşındaki bir kızdı hâlâ. Elinde ilk senaryosunu tutuyordu ve elemeler için sahnede duran güzel aktör tarafından büyülenmişti. Sam’in Daniel Cramer’ı yorumlayışını görünce rolü başkasına vermek gibi bir seçenek kalmamıştı. Odadaki herkes

hemfikir di: Sam, Daniel'di.

Belki de en kötüsü, Sam Carlton'ın şanını destekleyecek bir yeteneğe sahip olduğunu bilmekti. O basamakları hızla tırmanıp Hollywood'u fırtına gibi ele geçirirken, Cesca güçbela bir işte tutunabiliyordu. Şu anda Sam'in masum bir çocuk gibi bakması da onu deliye çeviriyordu.

Ve lanet kirpiklerini de kırpmayı kesse çok sevinirdi. Cımbızla onların her birini teker teker yolmak istiyordu.

"Derdin ne gerçekten bilmiyorum" dedi Sam, başını iki yana sallayarak. "Nazik olmaya çalıştım, hatta uzlaşmayı bile dedim, ama tek yaptığın bana zehir saçmak. Evet, oyununu terk ettim ama Tanrı aşkına, altı yıl önceydi. Üstesinden gel artık."

Bir kıza bundan daha kötü bir şey söylenebilir miydi? Üstesinden. Gel. Artık. Cesca, söylediği her kelimenin etine yumruk gibi indiğini hissetti; tüm vücudu, adamın duyarsızlığı yüzünden gerildi.

"Üstesinden mi geleyim? Ciddi misin? Sen terk edince oyun kaldırıldı. On sekiz yaşındaydım, o oyun için yıllarımı harcamıştım. Herkes büyük şansımın o olduğunu söylüyordu. Sonra sen ortadan kayboldun, bense gittiğim her yerde istenmeyen kişi oldum. On dokuz yaşma girmeden önce herkesin sana sırtını dönmesinin nasıl bir his olduğundan haberin var mı?"

"Böyle boktan şeyler yaşanıyor. Eğer başına gelen en kötü şeyse bu, o zaman hayatını pamuklara sarılı yaşamışsın. Lanet olsun, ben de sürekli reddediliyorum ve bu yüzden zırlayıp hüngür hüngür ağlamıyorum, değil mi? Pireyi deve yapıyor olabileceğini düşündün mü hiç? Kendi yetersizliğin yüzünden beni suçladığını?"

"Şimdi de bana yetersiz mi diyorsun?" Aşırı güzel yüzünü kazalar için sigortalattı mı diye merak etti Cesca. Duygularını dışa vurma arzusuyla elini yumruk yaptı. Çenesine vurmak nasıl da lezzetli olurdu kim bilir.

Hayır, bunu yapamazdı. Akli intikam alması için yalvarıyor olsa da.

Sam gözlerini tavana dikti. "Lafı ağzıma tıkmayı bırak. Bu piyasadaki herkesin reddedilmenin acısını çekmek zorunda ol-

duğunu söylüyorum sadece. Eğer sonraki oyunların başarılı olamadıysa, bu pek de benim suçum olamaz, değil mi?”

“Başka oyun olmadı.”

Sam kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

Cesca doğruları yüzüne savurma arzusuyla gerçeği kabul etme gönülsüzlüğü arasında kalarak tereddüt etti. Kendisine karşı kullanması için Sam’e daha fazla malzeme vermek istediğinden emin değildi.

“Boş ver” diye yanıt verdi. İki hece hiç bu kadar çok zehir taşımamıştı.

Sam başını iki yana salladı. “Yapmadığım bir şeyle beni suçlayıp bunu yüzüne vurunca konuyu kapatamazsın.”

“İstediyimi yaparım.” Artık kendisini inatçı bir çocuk gibi hissediyordu. Bu konuşma hiç hayal ettiği gibi gitmiyordu. Altı yıldır onunla haklı bir kızgınlık ve intikam dolu bir öfkeyle yüzleşeceğini hayal ediyordu. Ama bu karanlık düşlerin hiçbirinde, suçlamalarını birkaç kelimeyle savuşturacağını hayal etmemişti. Özür neredeydi? İntikamı neredeydi? Şüphesiz bundan daha fazlasını hak ediyordu?

“Evet yapabilirsin” diye yanıt verdi Sam. “Neyse ki benim de seni dinlemem gerekmiyor. Eh, ben uyumaya gidiyorum, sabah kalktığımda ayrılman için bir şey ayarlayabiliriz. Benden hoşlanmadığını ima etmekten fazlasını yaptın. İkimizin de aynı evde kalmak istemediğinden epey eminim. Artık ben burada olduğum için sen gidebilirsin.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun be? Beni ailen işe aldı. Senin beni kovma hakkın yok.” Neden onun ayrılması gerekiyordu ki? Sonuçta kabahat işleyen Sam’di ve bir kez daha kazanmasına izin vermeyecekti. Ah hayır, lanet olası Sam Carlton’dan ne kadar nefret ederse etsin, bu villadan ayrılmayacaktı. Bu, yeni keşfedilen bir gurur meselesiydi.

“Onları sabah ararım. Belki Gabi ve Sandro’nun geri gelmesi için bir şeyler ayarlayabilirler. İkimizin burada kalamaya çağı açık. Kalacak başka bir yer bulabileceğinden eminim.”

“Gabi ve Sandro’dan geri gelmesini istemeye kalkma.” Öfkesinin daha da arttığını hissetmişti Cesca. “Hak ettikleri bir

izin aldılar ve senin gibiler için bunu feda etmemeliler.”

“Benim gibiler mi?” Kaşlarını kaldırdı, belli ki gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

“Evet. Herkesin kendisine bir şey borçlu olduğunu düşünen bir adam için. Öyle kendine odaklanmış halde ki diğer insanların da ihtiyaçlarının olabileceğini fark edemiyor. Kız kardeşinin yanında olmak ya da Londra’dan uzakta bir cennet bulmak gibi.”

“Konuşana bakın. Asıl her şey seninle ilgili. Hayatını mahvettim, unuttun mu yoksa?”

Cesca derin bir nefes aldı, ama harıl harıl çalışan beynini yatıştırmaya yaramadı bu. “Nasıl unutabilirim? Konuyu değiştirip durma, ben gitmiyorum. Bu iş için tutuldum ve bunu yapmadan bir yere gitmiyorum. Yani Hollywood’a dönüp beni rahat bırakman gerekiyor.”

“Hollywood’a dönmeyeceğim.”

“Ben de Londra’ya dönmeyeceğim.”

Sam bir an için çıt çıkarmadan ona baktı. Araba kiralayan şirketin logosunun olduğu anahtarlığı tutan eli bir açılıp bir kapanıyordu. “O zaman bir çıkmazdayız. Ve dürüst olmak gerekirse, seninle daha fazla tartışmakla uğraşamayacağım. Uyumaya gidiyorum. Belki sabah biraz mantıklı olursun.”

Bunu söyledikten sonra, Sam mutfaktan çıkıp çantalarını almak için kapı girişinde durdu.

Aptal, çekilmez, yakışıklı oyuncu Cesca’nın gününü tamamen berbat etmeyi başarmıştı. Uzaklaşan vücuduna doğru dil çıkarıp yatağına gitti.

Ne yapacağına yarın karar verecekti.

Tedbir cesarettten evlâdır.

– IV. Henry Kısım I

Garson bir fincan buharı tüten kahve getirip nazik bir biçimde masadaki bilgisayarın yanına koyunca Cesca başını kaldırdı. Teşekkür mahiyetinde gülümsedikten sonra, porceleni dudağına götürüp tatlı, süt kokulu aromayı koklamak için bir saniye durdu. Varenna'ya geldiği ilk gün, Gabi ona *cappuccino*'nun İtalya'da sadece kahvaltıda içildiğini söylemişti. Yerliler köpüklü içeceği günün başka saatlerinde söyleyen turistlerle kahkahayla gülüyorlarmış.

Bir ağız dolusu yutkunup fazladan bir *espresso* istediği için Tanrı'ya şükretti. Gözüne uyku girmediğinden uzun bir gece geçirmiş, sabah olunca sonuçları hissetmeye başlamıştı. Yediden biraz önce, Sam'i uyandırmak istemediği için sessiz olmaya dikkat ederek yataktan çıkmıştı. Daha o yataktan çıkmadan evden gitmek istiyordu. Dün geceki gibi bir yüzleşmeyi daha kalıdırabileceğini sanmıyordu.

Kafenin bilgisayarını nihayet açıldı. Cesca bir yudum daha kahve içip pencereden ana meydana baktı. Çeşitli yuvarlak taşlarla döşenmiş meydanın dört bir yanı İtalyan binalarla sarılmıştı. Cepheleri güzelce pastel renklere boyanmıştı, siyah demirli balkonlar açan çiçeklerle doluydu. Sıra sıra kocaman ağaçların ilerisinde, meydanın diğer ucunda, çarpıcı San Giovanni Battista Kilisesi vardı. Güneş, çatısının üstünde yükselerek nihayet meydanı ışığına bürüdü. Kafe çalışanları tarafından bu sabah yıkanan tuğlaların üzerine düştü.

Fareyi eline alarak e-posta hesabına giriş yaptı Cesca.

Okunmamış mesajlar yüklendi; mağazalardan ve fırsat sitelerinden gelen sıradan pazarlama e-postaları, filtreden kaçan birkaç tuhaf gereksiz e-posta vardı. Hepsinin ortasında da ablası Juliet'ten gelen bir mesaj duruyordu. Varenna'da keyfi yerinde mi diye sormuştu. Çabucak kelimeleri okudu. Juliet, kocası Thomas ve kızları Poppy ile Maryland'de yaşıyordu. Cesca yüzünü ekşitti. Juliet'le yaşadıkları fırtınalı aşka rağmen Shakespeare kardeşlerden hiçbiri Thomas'tan pek hoşlanmıyordu.

Poppy'nin son maceralarını okuyan Cesca gülümsedi. Altı yaşındaydı, hık demiş Juliet'in burnundan düşmüştü. Sürekli başını belaya sokuyordu. Bu sefer bisiklet kullanmayı öğrenirken direksiyonun üzerinden uçmayı başarmıştı. Neyse ki sadece birkaç sıyrık ve çizikle kurtulmuştu.

Cesca'nın içine bir vatan hasreti doldu. Kız kardeşlerinin her biri dünyanın bir ucunda olsa da Londra'da olmak onlara yakın hissetmesini sağlıyordu. Büyürken dördü bir takımdı, birbirlerine sahip çıkmışlardı. Shakespeare kardeşler dünya ya karşı bir olmuştu.

Şimdiyse Londra'da sadece o kalmıştı. Bağlantıyı koparmasalar da eskisi gibi değildi. Üç kız kardeşi de hayatlarını raylarına oturtmuş görünüyordu. Kittle LA'ye yerleşmişti, Juliet de kendi çiçek dükkânını açıyordu. Lucy'ye gelince, içlerinde en çok kazanan oydu; güzel şehir Edinburg'da başarılı bir avukattı.

Cesca vaftiz babasına bir e-posta yazma niyetiyle yeni bir pencere açtı. Aklından Hugh'u aramak geçmişti, ancak ya avaz avaz bağırıp onu üzecekti ya da Hugh tatlı dilini kullanarak Cesca'yı bir sorun olmadığına inandıracaktı. İki seçenek de o anda kabul edilebilir değildi. Bu yüzden alıcı kutusuna onun adını yazıp imlecisi mesaj bölümüne indirdi ve durup söyleyeceklerini zihninde toparlamayı denedi.

Ondan eve dönüş bileti almasını mı istemeliydi? Geri döndüğünde yaşayacak bir yeri olmadığını hatırlayan Cesca yüzünü ekşitti. Başta Susie'yle paylaştığı daireden ayrılmak iyi bir fikir gibi gelmişti. Yani bir süreliğine babasının evine geri dönmesi gerekiyordu ve bu hiç kabul edilebilir bir şey değildi. Babası kötü biri falan değildi, sadece biraz dalgındı ama o bile Ces-

ca'nın bir işe tutunamadığını ya da yemek ve kira gibi ufak şeyleri karşılayacak para bulamadığını fark ederdi. Hayır, kesinlikle eve gitmek istemiyordu.

Ama başka seçeneği var mıydı? Kız kardeşlerinin ya da Hugh'un onu evlerine alacağını biliyordu ama artık bir çocuk değildi. Kendi ayakları üstünde durmalıydı. Ya Londra'ya dönecekti ya da burada kalacaktı. Palladino Villası'ndan ayrılmaya gücü yoktu, Como Gölü'ndeki fahiş fiyatlı otellerin ücretini ödeyemezdi.

Of, ne zor seçim. Cesca iki arada bir derede kalmış da çırpınarak boğulmamaya çalışıyormuş gibi hissetti. Ya kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp Londra'ya dönecekti ya da Varena'da kalarak can düşmanının varlığına katlanacak ve altı yıldır ilk defa bir oyun yazmayı deneyecekti.

Pencerenin önündeki köhne masalar turist ve yerlilerle dolmaya başlamıştı. Zaten Varena'da sıradan turistler yoktu. Como Gölü, zenginlerin ve ünlülerin göl kıyısında kiraladığı ya da aldığı evlerle ünlüydü; yaz gelince hepsi köye üşüşüyordu. Burada refah hüküm sürüyordu. Ziyaretçiler pahalı kıyafetler giyip tasarım gözlükler takıyor, bronz tenleri yıllar boyu tapıkları güneşin etkilerini gözler önüne seriyordu.

"Bu koltuk boş mu?" Cesca başını kaldırdınca masasının yanında dikilen uzun bir adam gördü. Siyah saçları ve kirli sakalı fark edince bir an için Sam olduğunu sandı. Tam ağzını açıp ona nereye gitmesi gerektiğini söyleyecekken adamın sadece bir yabancı olduğunu fark etti.

"Evet, keyfinize bakın." Cesca karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Bilgisayarın ekranını kapatıp defterini alarak adam için masada yer açmaya çalıştı.

"Benim yüzümden gitmeyin lütfen." Yabancı gülümsedi. "Bir fincan kahve içip kalkacağım."

Ah, yerliydi demek. Kelimelerindeki hafif aksandan çıkarılmıştı ama konuşması neredeyse mükemmeldi. Bakışlarının buluşmasına izin verince bronz tenini, dolgun kırmızı dudaklarını ve çıkık elmacık kemiklerini saran sakalını gördü.

"Zaten kalkacaktım" diye yanıt verdi Cesca, tepkisi yüzün-

den eli ayağına dolanmıştı. “Hesabı istemem gerek sadece.”

“Lütfen gitmeyin. Size bir tane kahve ısmarlamama izin verin, bana arkadaşlık edin.”

Tavırları da en az diğer her şeyi kadar karmaşıktı. Siyah ku-
maş pantolon ve beyaz gömlek giyyordu, yakası göğsünün üs-
tünü saran kılları gösterecek kadar açıktı.

“Eee...” Cesca tereddüt etti. Varenna’ya geldiğinden beri
yabancılarla birkaç kez sohbet etmişti, ama hiçbiri onun kadar
yakışıklı değildi.

“Peki sizi etrafta gördüğümü söylersem, bu daha iyi hisset-
menizi sağlar mı?” Sanki bir sır paylaşır gibi öne eğildi. “Yan vil-
lanızda kalıyorum. Sizi burada görünce kendimi tanıtmak vakti-
nin geldiğine karar verdim.”

Bir komşu olduğunu öğrenmek Cesca’nın heyecanını bi-
raz yatıştırdı.

“Orada birinin yaşadığını bilmiyordum. Sizi sahilde gör-
medim.”

“Geçen hafta geldim, etrafı keşfetmekle meşguldüm.
Uzaklaşma amacıyla villayı yaz boyu kiraladım. Bir süreliğine
iş arkamda bırakmak için ya da en azından bırakmayı demek
için.” Sır verir gibi öne eğildi. “Ama çoktan burada birkaç görüş-
me ayarladım. Herkes bana bir işkolik olduğumu söylüyor.”

Cesca tebessüm etti. Ona kendisinin tam zıttı olduğunu,
bir işte bir haftadan daha fazla çalışmadığını söylese ne derdi
acaba? “O zaman bir tatil tam da ihtiyacınız olan şey gibi görü-
nüyor.”

“Çok özür dilerim, kendimi tanıtmama izin verin. Adım
Gatto. Cristiano Gatto. Roma’dan geliyorum.”

“Ben de Cesca. Londra’dan.” Uzattığı elini tutmak için
uzandı. “Roma’da ne yapıyorsunuz?”

“Cesca. Ne kadar güzel bir isim.” Gatto hâlâ gülümsüyör-
du. “Yemek sektöründeyim. Başkentte birkaç restoranım var.”

Cesca gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. Muhteme-
len kendisinin de çoğunlukla kedilerle uğraşmış olsa da birkaç
hafta boyunca yemek sektöründe olduğunu anlatmaması en
iyisi olacaktı. “Tatil yapmaya nasıl vakit bulabildiniz?”

Gatto gözlerini masaya indirdi. “Zor oldu. İşlerin peşini bırakmakta zorlanıyorum. Ama güzel komşumla tanıştığım için memnunum.”

Garson gelerek siparişlerini aldı, birkaç dakika sonra da buharı tüten iki fincan getirdi. Cristiano restoranlarını ve Roma’yı anlattıktan sonra, Cesca’ya Varenna’da ne yaptığını sordu.

“Anlat bana Cesca, neden tek başına kahve içiyorsun? Arkadaşların villada mı?”

“Arkadaşlarımla kalmıyorum” dedi ciddi bir sesle, başını iki yana sallayarak. Durumunu ne kadar açık etmesi gerektiğinden emin değildi. Neticede yabancı bir ülkede tek başına kalan bir kadındı. “İş tatili yapıyorum.”

“Erkek arkadaşın da mı yok?” Gözleri parıldayınca nedeninin güneş ışığı olup olmadığına karar veremedi.

Kahretsin, çok yakışıklıydı. Enfes, esmer, tam bir İtalyan. Çapkındı da. Flört etmemek neredeyse imkânsızdı. “Şimdilik yok.” Gülümsedi. “Ama güzel ülkenize âşık oluyorum. Burada olduğum için şanslı hissediyorum.”

“Güzel bir ülkede güzel bir kız. Mükemmel karışım.” Yine sesini alçalttı. “Kendimi tanıtmaya cesaretini bulduğum için çok memnunum.”

Cesca son cümlesi yüzünden kakhaha attı. İlk adımı atma konusunda çekimser biri gibi gelmemişti ona. Yine de gülümseyerek iltifatını kabul etti. En son birisi onunla flört edeli uzun zaman olmuştu, iyi hissettirdiğini itiraf etmeliydi.

Kahvelerini bitirdiklerinde Cesca’nın kötü ruh hali yok olmuştu. Hesap gelince ödemeye çalıştı, ama Cristiano ödemekte ısrar etti, en azından kendi payına düşen kısmı ödemeye kalkışınca inatla başını iki yana salladı. “Seninle tanışmak bir zevkti Cesca. Belki bu haftanın ilerleyen günlerinde bir kahve içmek için buluşuruz? Ya da bir ara seni sahilde yakalarım.”

Cesca bundan hoşlanacağını fark etti, kendisine itiraf etmeye gönülsüz olsa da. Teklifi seve seve kabul ederken, Varenna’da kalmaya çoktan karar verdiğini fark etti. Sam Carlton’ın onu Palladino Villası’ndan kaçırmasına asla izin vermeyecekti. Ona yaptıklarından sonra buna izin veremezdi. Eğer bir kavga

istiyorsa, o zaman o kavga çıkacaktı.

Bu sefer onun kazanmasına izin vermeyecekti.

Sam uyandığında ev tuhaf biçimde sessizdi. Villada olmaya alışkındı kuşkusuz –çocukluğunda neredeyse her yazını burada geçirmişti– ama genellikle etrafı gürültüyle sarılı olurdu. Bugün ise binadaki her şey sessizdi. Karnı guruldayarak ona vücudunun o kısmının hâlâ ABD zaman diliminde olduğunu hatırlattı. Üstelik kırk sekiz saat boyunca pek bir şey yiyememişti.

Temiz şort ve tişört giyerek yatak odasından çıktı, Cessa uyanık mı diye kulak kabartarak mermer sahanlığa ilerledi. Başını yana eğip kaşlarını çattı. Tek duyabildiği bahçeden gelen hafif kuş cıvıltılarıydı. Belki de şansы yaver gitmişti ve daha uyanmamıştı.

“Derdi ne acaba?” diye mırıldandı.

Buzdolabını açıp raftan neredeyse boş bir meyve suyu kutusu aldı. Bir bardağa boşaltmakla uğraşmadan kafasına dikti. Kartonı kenara bırakıp yemek aramaya başladı. Biraz meyve ve kutularında çiğ et vardı. Tabii ki olgun ve leziz domateslerle biraz da taze makarna vardı.

Ne atıştırmalık vardı ne de bira, zaten henüz canı istemiyordu. Ama daha sonra isteyebileceği geldi aklına; villada yoksa, gidip alması gerekiyordu. Gabi ve Sandro ne yiyip içmeyi sevdiğini bilirlerdi –kahretsin, tüm Carlton’ların alışkanlıklarını biliyorlardı– ama onun için bir şeyler almamışlardı tabii ki. Geleceğinden haberleri bile yoktu.

İnleyerek elini saçından geçirdi. Başka bir zaman olsa gidip kendisine atıştırmalık bir şey alır ya da Varenna’da telefonu çekseydi, bir çeşit teslimat ayarlaması için Hollywood’daki özel asistanını arardı. Ancak villadan ayrılırsa insanlar burada olduğunu öğrenebilir ve ifşa olabilirdi. Bu da amacına tamamen aykırıydı.

Akşam vakti, karanlık örtüsü altında dışarı çıkmayı deneyebileceğini ve şansının yaver gitmesi için dua edebileceğini düşündü. Ama başına gelenlerden sonra o anda riske girmek is-

temiyordu. Burada olduğunu ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olurdu. Özel asistanına telefon ederse şüphesiz eski ajansı ve ailesi yerini öğrenirdi. Sam'e kalırsa bu paparazzinin öğrenmesi kadar kötü olurdu.

Ön kapı çarparak kapatılınca Sam başını kaldırıp buzdolabından uzaklaştı. Mermer üzerinde yankılanan ayak sesleri yaklaştı, sonra Cesca içeri gidi.

"Demek hâlâ buradasın" dedi.

"En son baktığımda burası hâlâ benim evimdi."

"Anne babanın evi."

"Aynı şey." Onu nasıl aksi bir insan haline getirebiliyordu? Parkta kavga eden inatçı bir çocuk gibi hissetti kendini. "Zaten nereye gidebilirim ki? Ortalıktan kaybolmak ve paparazzi tarafından sürekli takip edilmeden kafamı dinlemek için geldim. Varenna'da boy gösterecek halim yok ya?"

"Evine gitmiş olabileceğini düşündüm."

"Burası zaten benim evim. En azından gelecek iki ay boyunca. Bir yere gittiğim yok."

"Benim de öyle."

Sam iç çekti. Dün geceyi baştan yaşıyorlardı. Gerçekten de katır kadar inatçı bir kadındı.

"Bak, benden hoşlanmadığını anladım. Şu anda benim de sana bayıldığım söylenemez. Bu yüzden iki seçeneğimiz var. Ya sen gidip yaşayacak başka bir yer bulursun ya da ikimiz de burada kalır ve mutsuz oluruz."

Ağzı dümdüz bir çizgi halini almıştı. Sam, bir tartışmaya hazırlandığını görebilecek kadar tanımıştı onu. Bıkınlık hissi içinde büyürken tekrar iç geçirdi.

"Kesinlikle gitmiyorum. Bu iş bana verildi ve elimden gelen en iyi şekilde yapmaya niyetliyim. Eğer ayrılma imkânım olsa bile, karşılama gücüm yok. İşsiz olmaz."

"Sana para..."

"Bana yardım etmeye cüret dahi etme" diye bağırdı. "Paramı istemiyorum. Gidip işimi yapmam için beni rahat bırakmanı istiyorum, böylece yokmuşsun gibi davranabilirim."

İşte başa döndük. Dün akşamki tartışma bitmemiş, hatta

bir sandalye çekip yerleşmiş, keyif çatıyordu. Nasıl da güzel kafasını dinliyordu!

Sam başını iki yana salladı, karnına bir felaket hissi yerleşiyordu. Bunun gözyaşlarıyla sonlanacağını hissetmeden edemedi. Muhtemelen kendisinin olacaklardı.

“O zaman ikimiz de kalıyoruz.”

“Öyle görünüyor.” Cesca kollarını göğsünde kavuşturdu. “Eğer birlikte yaşayacaksak bazı temel kurallara ihtiyacımız var.”

Bu güzel olacaktı. “Ne gibi?”

“Davet edilmeden yanıma gelmek yok. Ve davet falan olmayacak.”

“Anlaştık.”

Cesca tezgâhın üzerine baktı. “Ayrıca pisliğini temizleyip payına düşen ev işlerini yapacaksın.” Meyve suyu kutusuna manalı manalı gözlerini dikti. “Ve bir şeyi bitirirsen, gidip yenisini alacaksın.”

“Bunu yapamam.”

“Neyi yapamazsın? Kendi pisliğini temizleyemez misin? Şaşırmadım, senin gibi birinin bu tür işleri yapacak bir sürü yardımcısı olmalı.”

“Saçmalama, temizlikten iyi anlarım. Demek istediğim, gidip alışveriş yapamam.”

“Nedenmiş?” Cesca kaşlarını çatı.

“Çünkü ünlüyüm. Herkes beni tanıyacaktı ve burada olduğumun duyulmasını istemiyorum. Tüm gazetelerden, dedikodulardan ve lanet paparazziden kurtulmak için buraya geldim, onları benimle yaşamaya davet etmek için değil. Villadan ayrılmayacağım, kesinlikle kimsenin burada olduğumu bilmesini istemiyorum.”

Cesca dudağını ısır. “Burada olduğunu hiç kimse bilmiyor mu yani?”

“Neden sordun, beni öldürüp cesedimi bodrumda saklamayı mı planlıyorsun?” Sam huzursuzca güldü. “Sadece arkadaşım Will biliyor. Korkarım alçak planını iptal etmek zorundasın.”

“Daha çok elimde bir koz olduğunu düşünüyordum” dedi böbürlenen bir gülümsemeyle. “Eğer kurallara uymazsan, her-kese burada olduğunu söylerim.”

“Cüret edemezsin...” Sam yanaklarının kızardığını hissetti. “Neden beni bununla tehdit ediyorsun?”

Öne eğilen Cesca, tıslamaya benzer bir sesle konuştu. “Çünkü pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirip beni rahatsız etmezsen, burada yokmuşsun gibi davranabilirim. Böylece birbirimizi öldürmek istemeden yaşayabiliriz.”

Sam buna inanabileceğinden emin değildi. “Belki ikimizin de kaybedecek bir şeyi vardır. Benim de elimde sana karşı bir kozum var. Eğer birisine burada olduğumu söylersen, o zaman ailemi arayıp onlardan seni kovmalarını isterim ki bu da seni beş kuruşsuz ve işsiz bırakır.”

Bronz tenine rağmen Cesca’nın rengi attı. “Cüret edemezsin.”

Sam gülümsedi. “Hodri meydan.”

Cesca başını iki yana sallayıp sertçe yutkunurken, gözlerini boşluğa dikti. Nihayet Sam’in gözlerine baktı. “Pekâlâ, anlaştık.”

“Son bir şey var.”

“Öyle mi?” Cesca şaşkın görünüyordu.

“Sana biraz para versem, buzdolabını dolu tutar mısın?”

Sözlerini düşünüyormuş gibi ona baktı. Sam bir tür uzlaşma gösterisi yaparak boş meyve suyu kutusunu alıp ezerek geri dönüşüm kutusuna koydu. Cesca onu dikkatle izlerken yüzü durgun ve donuktu. Bu sefer hiçbir şekilde ödün vermiyordu.

“Lütfen?” Sam en tatlı sesini kullanmıştı, bu konuşmanın en sonunda bitmesini istiyordu.

Cesca yutkununca boynu yukarı aşağı hareket etti. Derin bir nefes alınca göğsü şişip indi. “Tamam.”

Çılgın kıskançlığa ne çok aptal hizmet
ediyor!

– Yanlışlıklar Komedyası

Baktığı her yerde Sam vardı. Gerçek olanı değil, hayır, tatlı dilli Sam yüzünü saklayacak kadar akıllıydı. Ama her duvarda fotoğrafı vardı. Dağınık saçlı, güvensiz, sırıtan gencin bünyüşünü belgeliyorlardı. Sonra bir yetişkin oluyordu; keskin çeneli, beyaz dişli, saç alnına güzelce düşen. Daha önce bunları nasıl fark etmemişti? Komodinlerin üstündeki ve duvarlara asılmış fotoğraflar başından beri villadaydı, ama Sam Varena'ya geldikten sonra, kendilerini göstermeye başlamışlardı.

Şimdi de onunla dalga geçiyorlardı. Cesca'ya burasının onun evi olduğunu ve istediği an onu kovabileceğini anımsatıyorlardı. Kendini beğenmiş piç kurusu.

Geleli neredeyse bir hafta olmuştu, ama hâlâ onu görmeye katlanamıyordu. Her konuşmaları öfkeli ve kızgın bir tartışmaya dönüşerek, ikisini de soluksuz bırakıyordu. Yorucu olmaya başlamıştı.

İç geçirerek defterini ve şapkasını aldı, villanın özel sahilinde geçirilecek bir sabahın Sam'le tıklı kalmaktan güzel olacağına karar vermişti. Saat on biri biraz geçtiği için Cesca'nın gölgesi ufaktı, onu verandada takip ediyordu. Eski taş patikada ilerlerken sandaletleri ses çıkarıyordu. Köşenin diğer tarafında, bahçıvanların hızla İtalyanca konuştuğunu duydu. Yüksek sesleri bahçenin göreceli sessizliğini delip geçiyordu. Hiçbir kelimayı anlamadan dinlerken gülümsedi, kulağa güzel geldiği için yine etkilenmişti. Karşılaşacağı bahçıvanlar muhtemelen yaş-

lı ve şişman olacaktı, ama işittikleri bunun aksini söylüyordu. Sesler derin ve genizden geliyor, cümleleri müzik gibi yükselip alçalıyordu. Cesca yaklaşırken kendisini dilin ritmine bıraktı.

“Buona mattina, signorina³” diye seslendi ona en yaşlı bahçıvan. Uzun, koyu renkli bir kumaş pantolonla gri bir tişört vardı üzerinde, kemeri öyle sıkıydı ki göbeği sarkıyordu. Yüzü, hayatı boyunca güneş altında çalışmaktan esmerleşmişti, toprak kazdığı için yanaklarına kir bulaşmıştı. Cesca ona el sallarken adını bilmesi gerektiğinin farkındaydı ama hatırlayamamıştı. Sandro, buradaki ikinci gününde onları tanıştırmış, bahçıvanların haftada üç kez eve geldiklerini söylemişti. Çekirge gibi sürü halinde gelerek yeşillığe dalıyor, birkaç saat içinde tüm villayı düzenliyorlardı.

“Nereye gidiyorsun?” Ancak konuşunca diğer adamın Sam olduğunu fark etti. Yanıt veremedi önce, Sam arkasını dönüp yine bahçıvanla konuşmaya başladı. İtalyanca kelimeler ağzından ana dili gibi dökülüyordu. Sesi çok farklı geliyordu; daha kalın, neredeyse boğuktu. Vücudunun her parçası inkâr etmesi için haykırsa da bunun onu olduğundan daha çekici kıldığını kabul etmek zorunda kaldı Cesca.

“Sahile gidiyorum. Sonra yine kasabaya gidebilirim. Çünkü gidebiliyorum.” Burnunu buruşturarak Sam’e baktı. Onun yüzünden bir kez daha on iki yaşındaki bir kız gibi hissetmişti kendini.

“Benim için birkaç şey de alırsın belki?” diye sordu Sam ki-bar bir sesle. “Neredeyse her şeyim bitti.”

Cesca dudaklarını sıktı. Ona her şeyini bir tarafına sokmasını söyleyip yardım etmeyi reddetmek istedi. Onu her gördüğünde bir çocuk gibi davranıyordu.

“Alacağımı söyledim, değil mi?” dedi. “Bir liste yapıp mutfağa bırak. Giderken alırım.” İşte, pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getiriyordu, hatta bu gözlerine kürdan batırmak istemesine neden olsa da.

Muntazam bahçelerin içinden geçerek ötesindeki daha

³ Günaydın hanımefendi. (ç.n.)

vahşı, çalı dolu topraklara geçiş yaptı ve sahile giden basamaklara ulaştı. Güneş gölden yansıyınca hemen gözlerini kısıp elini siper etti. Ufak ama güzel sahil, suyun içinde kaybolan ufak taşlarla doluydu. Carlton'lar burada üstü kapalı bir güverte inşa ettirmişlerdi. Göl manzarasını izlemek için de üzerine şezlonglarla masalar konulmuştu. Cesca oyununun taslağını çıkarmak için gününü orada geçirmeye karar verdi. Henüz sahnelerini yazmaya başlamasa da büyük bir şey başarmış gibi hissediyordu. Geçen hafta boyunca bir şekilde hikâyenin iskeletini çıkarmayı başarmıştı –sadece biraz ayrıntılı bir taslak– ama bu son altı yıldır yazmayı başardığından daha fazlaydı.

Arkasına yaslanıp burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu düşündü. Güneş yanıklarıyla dolu yaz boyunca suyla oynayıp aile ve arkadaşlarla sarılı olmanın. Fotoğraflardan gördüğü kadarıyla, Sam'in ona hayran hayran bakan iki küçük kız kardeşi vardı. Muhtemelen Sam'i villanın içinde aynı yüz ifadeleriyle takip etmişlerdi, sahilde üzerlerinde mayolar, ellerinde kürek ve kovalarla koşturup Sam'in onları sırayla suya fırlatmasını istemişlerdi.

Kadınların üzerinde de böyle bir etkisi vardı. En azından çoğunda.

Cesca'nın boğazına bir yumru oturdu. İtalya'ya gelene dek hiç yurtdışına çıkamamıştı. Yaz tatillerini kız kardeşleriyle Hampstead'deki evlerinde geçirmiş, kütüphane ve bahçe arasında top gibi sekmişti. Bazen de çalılar arasında piknik yapmışlardı. Babasının yurtdışı tatilini karşılayacak gücü olsaydı bile, dört ufak çocuğu yanında götürme fikri karşısında şüphesiz tereddüt ederdi. Cesca onu suçlayamazdı, kardeşleri de kendisi de ele avuca sığmayan kızlardı.

Sam'in kolay hayatına yönelik bir kıskançlık damarlarında dolaşınca, sırtı demir bir çubuk gibi dimdik oldu. Duyguyu yönlendirerek yazısına akıtabilirdi. Ancak bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, hele kıskançlık nesnesi onunla aynı villa da kalıyorken. Birlikte yaşadıkları sürece her an tetikte hissetmeye devam mı edecekti?

“Demek tekrar karşılaştık!” Cristiano Gatto, Carlton'la-

rın sahilini komşularınkinden ayıran çitte dikiliyordu. Ahşabın üzerine yaslandı, beyaz gömleğinin manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmıştı, bronz kollarıyla kalın bir gümüş bilekliği gözler önüne seriyordu. İçtenlikle gülümseyince dişleri neredeyse güneş ışığı altında parıldadı. Sadece onu görmek bile Cesca'nın gülümsemesine yetmişti.

Gatto'yla konuşmak çok kolaydı. Vücut bulmuş bir güneş huzmesi gibiydi; saf ve içten.

"Güneş banyosu yapmaya hazır görünmüyorsun" diye yanıttı verdi Cesca. Ayağa kalkıp pareosunu beline bağladı, onun aksine neredeyse çırılçıplak olduğunun farkındaydı. Bikiniler sadece herkes giyiyorsa harikaydı. Başka koşullar altında insan, Hugh Hefner tarzı robdöşambr giyen adamlarla dolu bir evdeki Playboy kızı gibi hissediyordu.

"Keşfe çıktım." Cristiano gümüş saatine baktı. "Öğleden sonra bir görüşmem var ama sahili görmek istedim. Çok güzel." Gözleri Cesca'nın üzerindeydi. Konuşma tarzı Cesca'da tatlı bir ürperti oluşturdurdu.

"Akşamları daha da güzel" dedi ona. "Yatların ışıkları yanıyor, gölde yansımaları görölüyor. Burada oturup onları izlemek çok huzur verici."

Cristiano'nun gülümsemesi büyüdü. "Kulağa güzel geliyor. Söylesene Cesca, neden senin gibi bir kadın burada yalnız? Ev büyük bir aileye yetecek kadar büyük."

Manalı sorusu yüzünden Cesca'nın yanakları kızardı. "Buraya tatil için gelmedim. Yaz boyunca villayla ilgileneceğim. İşim bu."

Cristiano başını yana eğdi. "Demek ikimiz de hem tatil yapıyoruz hem de çalışıyoruz. Bir ortak nokta daha. Belki yoğun bir günün ardından buraya gelerek birlikte bir bardak şarap içip, ayaklarımızı uzatır ve işlerimiz hakkında sohbet ederiz."

Cesca'nın boğazı daraldı. Bahçıvanları nasıl görevlendirdiğini ya da kütüphanenin tozunu nasıl aldığını öğrenmekten zevk alacağını sanmıyordu. Burada yüksek bir mevkide olduğu söylenemezdi. "Güzel fikir."

Yine o içten gülümseme belirdi Cristiano'nun yüzünde.

“O zaman anlaştık. Ben kırmızı şarap getireceğim, sen de güzelliğini getir. Cuma günü saat sekiz diyelim mi?”

“Bu cuma mı?” Cesca şaşkınlıkla ona baktı. Sadece kibarlık ettiğini düşünmüştü.

“Neden olmasın? Tabii istemiyorsan, o başka.”

“Cuma günü saat sekiz harika” dedi nefesi kesilerek. “Yiyecek bir şeyler getireceğim. Diğer türlü sarhoş olup gevezelik ederim.”

Cristiano’nun göz kenarlarında kırışıklıklar belirdi. “Benim için sorun olmaz.”

Cesca biraz daha kızardı. “Eğer beni çakırkeyif görseydin, böyle demezdin. Biraz peynir ve ekmek, seninle ağzımdan döken lakırdı arasında duran tek şey olacak.”

“Lakırdı mı?” diye sordu Cristiano. “Bunu ilk kez duydum.”

“Bir şey yemeden şarap içersem, boş boş konuşurum” diye açıkladı Cesca. “İnan bana, buna maruz kalmak istemezsin.”

“İnan bana, isterim.” Cristiana hâlâ çite yaslanıyor olsa da yaklaşmış gibi gelmişti Cesca’ya. Vücudu aniden ısınmıştı. “Senin, ne demiştin, lakırdını duymayı dört gözle bekliyorum. Ama şimdilik gidip sıkıcı toplantılara girmeli ve cuma gelene dek saatleri geçirmeliyim. Ciao bella.” Göz kırıp arkasını döndü, villasına çıkan merdivenlere doğru ilerlerken parlak siyah, deri ayakkabıları taşları eziyordu. Cesca gidişini hâlâ kızarmış ve soluksuz bir halde izlerken, biraz önce kabul ettiği şeye şaşıırıyordu.

Onun yapacağı bir şey değildi bu. Ancak şu anda olan hiçbir şey, birkaç hafta önceki Cesca’nın yapacağı şeyler değildi. Bir biçimde, kedilerden kaçan bir garsondan, çarpıcı bir İtalyan erkeği tarafından randevuya davet edilen ve güneş batınca onunla bir şişe şarap paylaşacak bir kadına dönüşmüştü. Kız kardeşleri şu halini görse Cesca’yı tanıyamazlardı. Kahretsin, o bile kendisini tanımakta güçlük çekiyordu.

Ama bu, nahoş bir his değildi.

Sam başını pencerenin soğuk camına yaslayıp göz alıcı mavi gökyüzüne baktı. Bir an için gözlerini kapatınca güneş

gözkapaklarını turuncuya boyadı, uzun uzun iç geçirdi. Hiç beklediği gibi olmamıştı. Hollywood'dan ayrılırken İtalya'daki villa bir cennet gibi görünmüştü; gemisini son hız götürmek istediği parlak bir ışık huzmesi... Bu hatıralarla dolu, ama duygusuz evde sadece karanlık düşünceleri ve kaçık bir kızla kısılp kalmıştı, ne yapacağını bilemiyordu.

Ve kabul etmeliydi, kız bile onu terk etmişti.

Yıllardır bahçeyle ilgilenen Carlito'yu köşeye sıkıştırmayı başarmış, Gabi ve Sandro'yla nasıl iletişim kurabileceğini sormuştu. Sam'in şansı yaver gitmemişti, Carlito sadece Cesca'nın hikâyesini doğrulamış, Sandro'nun kız kardeşinin birkaç gün içinde doğum yapacağını söylemişti. En alçak olduğu anlarda bile, dönmelerini istemeye Sam'in vicdanı razı olmazdı, özellikle de son birkaç yıldır ailesiyle ilgilenme şekillerinden sonra. Çalışan oldukları kadar arkadaşlıklar da, onu mutlu görmekten ve rahat ettirmekten zevk alıyorlardı. Onları ailelerinden koparamazdı.

Gölden gelen esinti sesler taşımıştı. Carlito'nun ekibi yarım saat önce ayrılmıştı, villada Sam'den başka kimse yoktu. Tuhaf biri olsa da Cesca'nın yok yere güldüğüne inanamıyordu, tabii nihayet birkaç tahtasını kaybedip delirmediyse. Gözlerini aniden açarak hızla kıırttı, bir kez daha güneşe alışması gerekmişti. Gözbebekleri odaklanabilmesi için küçülünce uzakta Cesca'nın vücudunun göle uzanan ufak sahilde dikildiğini gördü. Bir şeye ya da birine bakıyor, elleri çılgınca hareket ediyordu.

Çitin diğer tarafında bir adamın ahşabın üzerinden eğildiğini gördü. Çok şey söylemek imkânsızdı, Sam'in bakış açısından ne yaşı ne de görünüşü ayırt edilebiliyordu. Yine de gözlerini kısıp kuru dudaklarını büzerek adamı incelemeye çalıştı, ama sadece kıyafetlerini görebildi.

İlk düşüncesi keşfedildiği oldu. Sam izlemeye devam ederken kalbi hızla atmaya başladı. Bir rüzgâr esintisi Cesca'nın eteğini kaldırarak bikinili vücudunu ve parlayan tenini gözler önüne serdi. Şaşırtıcı bir şekilde, sıkı vücudu bu mesafeden bile belli oluyordu. Sam, daha yakından nasıl göründüğünü merak etti.

Sam'in anladığı kadarıyla yabancıyla sohbeti bitmek üzereydi. Vücudu adama dönmüş, sol bacağı yürümek için hazırlanmıştı. Eteğin bacağındaki yırtmaçtan üzerindeki bir parçeo olduğunu, edepli olmak için beline bağladığını fark etti. Karnını bir kıskançlık hissi tırmaladı; Cesca milyonlarca göz onu takip etmeden istediği yere gitmekte, ne istiyorsa onu yapmakta özgürdü. Eğer gölde kendisi olsaydı yatların daire çizeceğini, uzun mesafe lenslerini kameralarına takmış fotoğrafçıların kenarlardan sarkacağını garanti ederdi. Ama Cesca etrafta tek bir endişesi olmadan yarı çıplak dolaşabilirdi.

Bunu gölgedeki yabancı adamın önünde yapıyor olması onu rahatsız etti.

Daha fazla izlemek istemediği için kendisini camdan uzaklaştırarak kütüphaneye geri döndü. Burası normalde babasının alanıydı, buraya ne zaman gelse Foster odaya tıkılıp oyun metinlerini okur ya da kitap karıştırırdı. Duvarlarda sıra sıra kitaplar vardı, odanın ortasında birbirine bakan iki deri koltuk ve aralarında da ahşap bir kahve sehpası. Köşede Foster'ın çalışma masası duruyordu, genellikle düzenli olmasına rağmen şu anda kâğıt ve kitaplarla doluydu. Sam kitaplardan birini alıp –bir Stanislavski– açtı. Dakikalar içinde ünlü oyuncunun sözlerine kendisini öyle kaptırmıştı ki kapının açıldığını bile fark etmedi.

“Burada ne yapıyorsun?” Cesca kütüphaneye girdi, sanki bir hırsız bulmuş gibiydi. Yanından geçip defterini masanın köşesine koyarken kolu kendisinininkine çarpmıştı.

Sam kitabı bulduğu yere bıraktı. “En son baktığımda hâlâ burada yaşıyordum.”

Cesca iç geçirdi. “Yine başlama. Kütüphanede ne yapıyorsun demek istedim. Geldiğimden beri burayı kullanıyorum. Senin için bir sakıncası yoksa huzur içinde yazmak isterim. Zaten yazar tıkanıklığının üstesinden gelmek, sen burada dikilip bana engel olmadan da yeterince zor.”

Sam kaşlarını çatı. “Neden sana engel olayım?”

Cesca gözlerini tavana dikti. “Çünkü sadece varlığın bile bana kâinatın benden nefret ettiğini söylüyor. Bu gözüme sokulmadan oyunumu yazabilmek güzel olurdu.”

Nedense bir dram yaratması Sam'i eğlendirmişti. Dudakları gülümsemeyle kıpırdanınca tekrar iç geçişiini izledi. Sadece can sıkıntısı onu ilginç gösteriyor, dedi kendi kendine.

"Sahilde kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

Cesca şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" Kollarını beline dolamıştı. Bunu bir korunma hareketi olarak birkaç kez yaptığını görmüştü, ama bu kez hareketi dikkatini vücuduna çekti. Hâlâ üzerinde bikinisi, pembe ve siyah pareosu vardı. Bikininin göğüslerinin kabarıklığını örtme şekline ya da düğümlü kumaşın altında kaybolan biçimli ve sıkı karnına bakmamaya çalıştı.

Sam, Cesca'nın çekiciliğinin neden onu şaşırttığını bilmiyordu. Vücudu kıvrımlı ve sıkıydı, kendisini ona dokunmak isterken buldu.

"Ben buradayım, farkındasın değil mi?" Cesca yüzünü işaret etti. "Eğer benimle konuşmak istiyorsan, göğüslerime hitap etmezsen sevinirim."

"Konuyu mu değiştiriyorsun?"

"Konu ne ki?" diye sordu Cesca.

"Biraz önce sahilde konuştuğun adam. Sana kim olduğunu sordum ve sen yanıt vermeye tenezzül etmedin."

"İstemiyorsam yanıt vermek zorunda değilim."

İç çekme sırası Sam'e geçmişti. "Yanıt vermek zorunda olmadığınızı biliyorum ama buraya bir sebep yüzünden geldim, tüm o hayranlardan ve gazetecilerden kurtulup biraz huzur ve sükûnet bulmak için. Kim olduğunu ve ona burada olduğumu söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyorum."

Cesca tiksintiyle yüzünü ekşitti. "Aman Tanrım, daha fazla benmerkezci olabilir misin? Neden Cristiano seninle ilgilensin ki? Bir psikoloğa gitmeyi düşündün mü hiç?"

Sam yıllardır bir psikoloğa gittiğini ona söylemekle uğraşmadı. "Adı Cristiano mu?" diyerek daha fazla bilgi almaya çalıştı. Cesca'yla adamın, ismiyle hitap edecek kadar samimi olması onu rahatsız etti.

"İlla öğrenmek istiyorsan, evet öyle. Cristiano Gatto. Roma'dan biraz kurtulmak amacıyla yan villayı yaz için kiralamış.

Restoran işletiyor.”

“Birkaç dakika içinde onun hakkında çok şey öğrenmişsin.” Sam kendisini ele verdiğini, yapmaması gerektiği halde onunla ilgilendiğini belli ettiğini biliyordu.

Cesca başını iki yana salladı. “Ah Tanrım! İkinci kez konuşuyoruz. Onunla daha önce kafede karşılaştım.” Gözlerini kıstı. “Ve için rahatlasın diye söylüyorum, ona senden bahsetmedim. O kadar ilginç değilsin.”

Sam sözleri yüzünden geri sendelemiş gibi yaptı, ironiyle sinirli yüz ifadesini fark etti.

“Dışarı çıkıyorum” dedi ona. “Dolaşıp dükkânlara bakacağım. Belki de bir dondurmacıya uğrayıp dondurma alırım ve soğuktan titreyene dek güzel kremayı yalarım.” Artık onunla dalga geçiyordu. “Eğer cömert hissedersen senin için de bir fotoğraf çekerim.”

“Bir fotoğrafına ihtiyacım yok. Yüzünü her gece kâbuslarımda göreceğimden eminim.”

Cesca yine dilini çıkardı, yüzü tiksintiyle büzülmüştü.

“İhtiyacım olan şeyleri almayı unutma” diye hatırlattı Sam. “Listeyi mutfağa bıraktım.”

Cesca tek kelime etmedi, ama göz devirince Sam öğrenmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Onu tamamen çileden çıkarmayı başarmıştı. İkisi parkta oyun oynayan çocuklara benziyorlardı, atılıp ölümüne kavga edene kadar birbirlerini kışkırtıyorlardı.

Sam bundan nefret etmesi gerektiğini biliyordu, ama bir parçası sürekli atışmalarının lezzetiyle ürperiyordu. Ne zaman gözlerinin öfkeyle parlamasına neden olsa, daha canlı hissediyordu. Sıkıntı, hepsi buydu. Hollywood’a döner dönmez aklının ucundan bile geçmeyecekti.

Ama şimdilik Cesca’yı kızdırmak en sevdiği sporlardan biriydi.

Cesca Sam’in kütüphaneden ayrılışını izlerken gıcırdattığı dişleri ağrıyordu. Adam çekilmez biriydi. Sanki birkaç bilimsanı laboratuvarında toplaşarak Cesca’nın azarlayıp cırlamasını

sağlayacak bir zekâ ve alay karışımı yapmaya çalışmıştı. Epey bir deney ve çalışma sonucu da Sam Carlton'ı yaratmışlardı. Ona has, şahsi *bête noire*'ı⁴. Ne şans ama!

Yumruklarını gevşetip soluk etine kan yollamak için parmaklarını oynattı. Ne kadar da tuhaftı, tüm korkusu ve endişesine rağmen, onu tekrar gördüğünde, altı yıldır olmadığı kadar canlı hissetmeye başlamıştı.

Bu histen hoşlandığını inkâr edemezdi.

⁴ Nefret edilen kişi. (ç.n.)

Aşk gözlerle değil akılla bakar,
İşte bu yüzden kanatlı Cupid tabloda
kördür.

– Bir Yaz Gecesi Rüyası

Cesca'nın Varenna'da en sevdiği yerlerden biri süpermarketti. Tavana bağlanmış iplerden sarkan tütsülenmiş etlere ve zirvesini göremeyeceği şekilde üst üste dizilen peynirlerle hayran hayran baktı. Londra'da yemek için alışverişe çıkmak, eski püskü cüzdanında ne kadar para kaldığını hesaplamaya çalışmak demekken, burada yiyeceklerini midesinin seçmesine izin verebiliyordu. Sepetini pançeta, *prosciutto* ve çeşitli renk ve şekillerdeki makarnalarla doldurdu. Sonra yağlı kâğıda sarılmış peynirler ekledi; toz parmesan, masmavi bir gorgonzola ile beraber Gabi ve Sandro'nun onu tanıştırdığı harika bir *casorette*. Hâlâ sıcak olan bir somun ekmek de son seçimi oldu, bu akşam sahilde Cristiano'nun getirmeyi planladığı şarapla beraber peynire eşlik edecekti. Yemek düşüncesi şimdiden karnının guruldamasına neden olmuştu.

Sam'in alışveriş listesini cebinden çıkarıp buruşuk kâğıdı düzeltti ve istediklerini aramaya başladı, onları alırken kendi yemeklerinden daha az özenli davrandı. Bu sefer çok fazla şey istememişti; biraz bira, tuvalet kâğıdı, patates cipsi ve kurabiye. Gazete standını geçerken, bir an sıkıntısını geçirmesi için ona bir dergi alsa mı diye aklından geçirdi ama sonra arkasını döndü, istemediği bir şeyi onun için satın almamaya karar verdi.

Çılgınlık kendini böyle belli ederdi.

Villaya dönüş yürüyüşü gidişten daha zorluydu. Belki de

nedeni poşetlerdi, içlerinde hem kendisinin hem de Sam'in yiyecekleri vardı. Kasları harcamak zorunda kaldıkları fazladan her çaba yüzünden şikâyet ederek kasılıyordu. Belki de ikinci sıcağı yüzündendi. Güneş gökyüzündeki kancasından onu dövüyor, boynundan aşağıya damlalar halinde ter dökülmesine neden oluyordu. Nedeni ne olursa olsun, demir kapılara ulaşır giriş kodunu tuşladığında soluk soluğa kalmıştı ve bitkindi, bir süre ayaklarını duvara dikmeyi dört gözle bekliyordu.

Neyse ki Sam'i görmeden poşetleri mutfığa götürüp içindekileri mutfak köşesindeki buzdolabına doldurdu. Soğuk bir kutuyu derinliklerinden alıp sisli metali serinlemek için alına bastırdı, sonra da açıp içindekini bir bardağa boşalttı. Yanına alıp salona gitti ve kendisini kanepeye bıraktı. Üzerine bir yorgunluk dalgası daha yayılınca uykuya daldı.

Bir gürültü onu uyandırdığında kasları hâlâ ağrıyordu, açmaya çalıştığı gözlerini kırptı. Akşam çoktan çökmüş, güneş uzun göl kıyısının üzerinde batarken gökyüzünü koyu mavilere ve pembelere boyamıştı.

Birisi boğazını temizledi. Yine gözlerini kırpınca odanın köşesinde dikilen bir adam gördü. Bir an için kalbi küt küt atmaya başladı.

"Sam?"

"Ne kadar da yoğunsun" dedi. "Ailemi böylesine çalışkan birini buldukları için tebrik etmeliyim."

"Tüm dedikodu sitelerinin dediği kadar cazibeliymişsin gerçekten. Karizma okulundan ne zaman mezun olmuşsun?"

Sam'in yüzü düştü. Akşam kasveti içinde duvardaki fotoğraflardan bakan küçük oğlana benziyordu. Kaybolmuş, umutlu... Cesca'nın adını tam olarak koyamadığı bir şey. "Neler okudun?" diye sordu, alçak bir sesle. "Şimdi ne uydurmuşlar?"

Sesindeki titreme, onu neredeyse bir insan yapmıştı.

"Tüm öğleden sonramı adını Google'da aratmışa mı benziyorum?" diye sordu. "Cidden senin hakkında dedikodu okumaktan başka yapacak işlerim var. Çok göz kamaştırıcı olduklarından eminim ama."

"Dedikodu asla göz kamaştırıcı değildir" dedi Sam kısık bir

sesle. “Yanlış ve utanç vericidir, insanlara zarar verir.”

Cesca ürkmüş bir şekilde ona baktı. Gerçekten de zırhında bir çizik olabilir miydi? İçindeki insanı ortaya mı çıkarmıştı?

“Buna katılıyorum” dedi yavaşça, ortak bir şeyleri olduğuna tam olarak inanamayarak. “Ben de zamanında dedikodudan yeterince çektim.” Özellikle de oyunu kaldırıldıktan sonra. Hızlı düşüşünden maraz bir memnuniyet alan o kadar çok insan olmuştu ki.

“Ben de.” Sam boğazını temizledi. “Neyse, şey, yemek için teşekkürler. Tam da ihtiyacım olan şeydi.”

Cesca yine gözlerini kırpı, alayla dolu olmayan bir cümle söylemesine alışkın değildi. Nasıl yanıt vereceğinden emin olmadı.

Şanslıydı, çünkü Sam onun yerine konuştu. Yumuşak yanını görünce şoktan serseme döndüğünü fark edememişti. “Akşam yemeği için bana katılır mısın diye sormak istemiştim. Biraz makarna pişirip ailemin şaraplarından bir tanesini açabiliriz. Hatta ısrar edersen bulaşıkları yıkamana bile izin veririm.” Dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı.

Vay, gülümsediğinde gerçekten de yakışıklı oluyordu. Bir kez daha neden dergilerin, posterlerin üzerinde olduğunu anlamıştı ve Instagram’da bir milyon kızın yakışıklılığına neden hayran olduğunu. “Şarap güzel fikir...” Kelimeleri bir şeyi anımsattığında konuşmayı bıraktı. “Bekle bir saniye, saat kaç?” Boş yere bir saat aradı. “Bir yerde olmalıydım.”

Sam bileğini kaldırarak saatine baktı. “Sekizi biraz geçiyor.”

“Geç kaldım!” Cesca dimdik oturdu ve endişeye kapıldı. Cristiano’ya saat sekizde sahilde olacağına, yanında sıcak ve lezziz peynirle dilimlenmiş ekmek getireceğine söz vermişti. En iyi ihtimalle buradan oraya gitmesi on dakika sürerdi. Onun için bekler miydi? Cesca emin değildi. Kabul edilebilir gecikme süresinin ne kadar olduğunu öğrenecek kadar İtalya’da bulunmamıştı.

Cesca yanından telaşla geçerken Sam “Hey!” diyerek bir adım geri gitti. Dengede durmak için ona uzandı, en azından Cesca böyle düşündü. Parmakları kolunda kıvrıldı, ama denge-

de durmak yerine onu göğsüne çekmeyi başarmıştı.

Paniğe kapılan Cesca, kendisini ittirmeyi planlayarak ona tutundu. Ancak avuçlarının altındaki tenin sıcaklığını ve göğüs kafesinin içinde düzenli atan kalbini hissetti. Şaşkınlık içinde tereddüt etti.

“Gitmem gerek” dedi, Sam’le mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin olamayarak.

Sam ellerini indirdi, parmakları şimdi bileklerini tutuyordu. Cesca uzaklaşmaya çalışınca elleri onu durdurdu. “Nereye gidiyorsun?”

Beklenmedik dokunuş yüzünden Cesca’nın ağzı kurumuştur. Neden bu kadar çok etkilendiğinden emin değildi. “Akşam yemeği için Cristiano ile sahilde buluşacağım. Bir... randevumuz var.”

Sam kollarını bırakıp bir adım geri çekildi. Başını kaldırıp yüzüne baktığında, aniden canlılığını yitirmişti, birkaç saniye önce dudaklarında olan gülümsemeden eser kalmamıştı. “O zaman gitmelisin” dedi ona, arkasını dönüp salonda ilerlerken. “Zaten yapmam gereken şeyler var.”

Cesca gözlerini sırtına dikip sağ eliyle yalnızca birkaç saniye önce onu tuttuğu bileğini ovaladı. Kaşlarını çatınca alnı kıvrıştı, neden bu kadar şaşkına döndüğünü anlamaya çalıştı.

“Biraz önce ne oldu?” diye sordu kendi kendine, başını iki yana sallarken kütüphane kapısının çarparak kapatıldığını işitti.

Sam telefon sinyali kovalıyordu. iPhone’unu uzattığı elinde tutmuş, gözlerini ekrandaki çubuklardan ayırmadan villa'nın arkasındaki tepeye tırmanıyordu. Evin en yüksek noktasına doğru gidiyordu. Kimseyi aramadan ya da interneti kontrol edemeden geçen bir hafta onun için çok fazlaydı. Şimdi şimdi her yere taşıdığı lanet metal ve plastik parçasına ne kadar bağımlı olduğunu fark ediyordu.

En kötü olasılığın gerçekleşip gerçekleşmediğini öğrenmek istiyordu. LA'den ayrılmadan önce avukatı her şeyin halledildiğine dair güvence vermişti. Ancak Serena sinsiydi ve hari-

ka bir yalancı olduğunu kanıtlamıştı. Telefonundan kurtulması da Serena'ya güvenmesi de imkânsızdı.

Keşke bunu birkaç ay önce fark edebilseydi.

Bahçenin bu kısmı fazlaca büyümüş ve vahşiydi, kocaman çalılarla ağaçlar, toprak tepeye tırmanırken onu gizliyordu. Zirveye ulaştığında telefonundaki bir çubuk yanıp sönmeye başlayınca bağlanıp bağlanmadığını izlerken nefesini tuttu.

Bir kayaya oturup göle bakındı. Buranın güzelliğini unutmuştu. Bir çocukken annesinin aile yadigârı evinin değerini bilmez, yüzüp su sıçratmaktan başka bir şeye ilgi duymazdı. Ama birkaç yıl beton ve hileyle çepeçevre sarıldıktan sonra İtalya ruhunu okşuyordu.

Gerçek geliyordu.

Gölden su sesi gelince oraya baktı. Hava, villaya ait olan özel sahili net görebilmesi için çok karanlıktı. Cesca'nın aşağıda –adı lazım değil– bir adamla birlikte olduğunu biliyordu, belki de gidip her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıydı. Ama kimsenin burada olduğunu bilmesine hazır değildi; ev idarecisiyle vakit geçiren bir komşunun bile. Hayır, en iyisi burada, gözlerden uzak kalmaktı.

Sam büyürken bir bukalemun olmayı öğrenmişti, kendisini her duruma uydurabiliyordu. Yarı İtalyan yarı Amerikalı, Londra'da yaşayan bir çocuktu, bir parçası asla bir yere ait değilmiş gibi hissetmişti. Sam'in babasıyla olan ilişkisi de bu duruma hiç yardımcı olmamıştı. Foster gerçeküstü biriydi; sesi etrafındaki herkesi susturur, karizması bir kara delik gibi her şeyi içine çekerd. Dikkatini çekmek için debelenen Sam eve okul ödülleri, yüzme nişanları ve aferinli notlar getirmişti, ama hiçbir şey babasını etkilememişti, en azından Sam'in yaptığı hiçbir şey.

Güzel bir gün geçirdiğinde, Sam istemeyerek başarısının büyük kısmını “baba sorunları”na ya da psikiyatristinin tanımladığı gibi “Aile kökeni sorunları”na borçlu olduğunu kabul ederdi. Ama Foster hakkındaki gerçeği öğreneli altı yıl olmasına rağmen hâlâ onun saygısını kazanmak istiyordu. Hiç-

bir şey, ne oyunculuğuyla elde ettiği başarılar, ne SAG⁵ adaylıkları ne de eleştirmen övgüleri, en çok arzuladığı şeyin yerini tutamazdı.

Telefonu sinyal bulmayı başarinca delice titreyip bir anda indirilen düzinelerce mesajla ötmeye başladı. Bağlantı olmadan geçirilen yedi günün ardından çeşitli uygulamalar güncellendi; mesajlar, e-postalar, anlık mesajlar ve Twitter göz atması için ona yalvarıyordu. Yine ekrana bakınca boğazı kurudu, işaretparmağı ekranın üzerinde duruyordu. Nereden başlamalıydı? E-postalar uzun sürerdi, muhtemelen saydırıp sövüyorlardı. Sesli mesajları dinlemek çok zor olurdu. Mesajlar daha kısaydı, ama yine de telefonu en baştaki gibi fırlatıp atmak istemesine neden olurlardı. Doğal eğilimi her zaman kaçmaktı.

Mesajları okumadan telefonunu kapatıp şortunun cebine koydu. Henüz onları okumaya, hikâyenin yayımlanıp yayımlanmadığını öğrenmeye hazır değildi. Bacaklarını esnetmek için uzatınca, kasları ani hareket yüzünden sızlandı. Elini saçından geçirip yine göle baktı, sorular aklından ölü bir yıldız gibi kayıyordu.

Burada ne kadar kalacaktı? Hiçbir fikri yoktu.

Serena Sloane ve ihaneti hakkında ne yapacaktı? Hiçbir fikri yoktu.

Eğer ailesinden gizleniyorsa neden kaçmak için burayı seçmişti? Özellikle de geçmişi onu hapsederken, hem de hayatını elinden geldiğince huzursuz kılmaya çalışan güzel bir alev topu kılığında. Sam'in dudakları bu soruyla birlikte yukarı kıvrıldı. Cesca onu çileden çıkarıyordu şüphesiz, ama bir de onu eğlendiren, içine çeken bir yanı vardı. Her yüzleşmede içine ansızın yayılan adrenalin, hayatta olduğunun bir anımsatıcısıydı.

En yakın ağaç gövdesine uzanarak villaya doğru inmeye başladı, kaya ve köklerden sakınırken ayaklarının tabanları etrafa toprak saçıyordu. Bahçelerin düzenli kısmına yaklaşıncı gölden gelen sesleri duydu; ara sıra gelen kahkahaları ve rüzgârın taşıdığı sohbeti.

⁵ Screen Actors Guild (Film Oyuncuları Birliği). (ç.n.)

Bir yabancının bu kadar yakında olmasından hoşlanmadı. Belki de Cesca'yla konuşup komşuyla tekrar buluşmasını yasaklamalıydı. Sonuçta maaşını Carlton'lar veriyordu, eğer yüksek sesle söylerse isteklerini kabul ederdi şüphesiz?

Çınlayan bir kahkahayla birlikte bir su sesi duyuldu. İçinde beklenmedik keskin bir öfke patlak verince Sam ellerini yumruk yaptı.

Cesca'yla kesinlikle konuşacaktı.

Biziz rüyaların hammaddesi.

– Fırtına

“**B**öyle yapman gerek” dedi Cesca, sahilden bir tane daha düz yüzeyli taş alarak. Kolunu kendisine doğru çekip taşı bir an için sımsıkı tuttu, sonra kolunu yan tutarak taşı fırlattı ve gölün yüzeyinde altı, yedi, hatta sekiz kez sekişini seyretti.

Başını iki yana sallayan Cristiano bir tane taş alıp hareketini taklit etmeye çalıştı. Büyük bir şırıltı sesiyle suyun altında kaybolunca, Cesca kahkaha krizine tutuldu.

“Kaba olmanın gereği yok.” Sözleri gergin söylenmiş olsa da gözleri neşeyle parıltıyordu.

“Sektirmeyi beceremeyenlerin hep kızlar olduğunu sanırdım. Bu minik dersin tam tersi olması gerektiğinden eminim” dedi Cesca.

“Erkekliğimi mi sorguluyorsun?” diye sordu Cristiano. Yüzü kırmızı şarap ve peynir yüzünden kızarmıştı. İkisi de biraz fazla özgürce yiyip içtiği için Cesca ne zaman eğilse bir baş dönmesi hissediyordu.

Başı yine dönünce kafasını iki yana salladı. “Hiç de değil, senin sektirme yeteneklerini sorguluyorum. Bunu çocukken öğrenmedin mi?”

“Şehirde büyüdüğüm için pek taş sektirme şansım olmadı” dedi ona, uzanıp bir tutam saçını parmaklarının arasına alırken. Bir nedenden ötürü hareket Cesca’nın aklını karıştırmış, onu rahatsız etmişti. Ayağını sallayıp sandaletinin altındaki taşı tekmeledi.

Yine güldü, ama bu sefer utandığını saklamak için. “Ben

de şehirde büyüdüm ama taş sektirmek bir ritüeldir. Önemli bir dönüm noktasını kaçırmışsın gibi hissediyorum.” Bir adım geri çekilince saç elinden düştü. Cristiano’nun kaşlarını çattığını fark etti, ancak gözlerinin içine bakma cesaretini bulamadı. Cesca flört etmede hiç başarılı değildi, birkaç kadeh kırmızı şarap içtikten sonra bile. Bir adamın kendisiyle ilgilendiğini her fark ettiğinde, biraz tuhaf hissederd, ondan ne istediklerini anlamamış gibi.

“Çok güzel bir gülüşün var” dedi Cristiano. Bu sefer aralarındaki mesafeyi korusa da Cesca damarlarına bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Kim böyle bir iltifat almaktan hoşlanmazdı ki?

“Çok fazla içtin sanırım.”

“Hiç de değil.” Yine gülümsedi. “İltifat kabul etmekte pek iyi değilsin ha? İngiliz kadınlarında bu özelliği fark ettim. Sanki kendiniz hakkında en kötüsüne inanarak yetiştirilmiş gibisiniz.”

Cesca başını yana eğerek sözlerini düşündü. “İtalyan kızları farklı biçimde mi yetiştiriliyor?”

Gülme sırası Cristiano’daydı, derinden ve boğuk. “Erkek olduğum için tecrübelerime dayanarak bir şey söyleyemem. Ama kız kardeşimin her zaman iltifat aldığını, her zaman sevildiğini söyleyebilirim. Bu ülkedeki kızlar her bedende, her vücut şeklinde, her saç renginde güzellik olduğunu bilerek büyüyorlar. İtalya’da kadınlara tapılır, eleştirilmez.” Konuşurken sesi yumuşaktı, bakışları insanın içine işliyordu. Cesca kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti.

“Güzel bir büyüme şekli.”

“Ufak yaştan beri bana kadınlara saygı ve sevgi göstermem öğretildi. Elbette annelerimizle başlıyoruz, ama büyüdükçe etrafımızı çevreleyen dişiliği takdir etmeyi öğreniyoruz. Kadınlar kendi güzelliklerini ve güçlerini anlamayınca üzülüyorum. Özellikle de senin kadar güzel bir kadın.”

Sadece kelimelerle baştan çıkarılmak mümkün müydü? Cesca emin değildi. Belki de şarap bir kez daha içini titretmişti. Sanki gazozun içine bırakılmış gibi, teninin köpürüp taşmasını sağlamıştı.

Tekrar konuştuğunda sesi soğuktu. “Çok nazıksın.” Elin-den sadece bunu söylemek gelmişti. Bir ömür boyu görünüşüyle ilgili iltifatları geri çevirdikten sonra, bir gecede bu alışkanlığı değiştiremezdi.

“Bu da bir başlangıç.” Tebessüm etti. “Ama benimle vakit geçireceksen, iltifat kabul etmeyi öğrenmen gerek. Senin gibi bir kadın bunu hak ediyor.” Mavi bakışları deliciydi, Cesca yine utancın içine işlediğini hissetti. Bardağına doldurduğu kırmızı şarabı memnuniyetle kabul etti, al al olmuş yanaklarını saklamaya çalışmaktan başka yapacak bir şeyi olduğu için memnundu.

“Konuyu değiştirelim mi?” diye sordu Cristiano. “Seni İtalya’ya ne getirdi? Hem tatil hem iş olduğunu söylemiştin.” Elini alarak yere oturmasına yardım etti. Sonra kendisi de oturup çıplak parmakları yavaşça kıyıyı yalayan suya değene kadar bacaklarını uzattı. Cesca da aynısı yaptı, ama bacakları daha kısa olduğu için göl neredeyse pembe ojeli ayak tırnaklarından otuz santimetre kadar uzakta kalıyordu.

“İş teklifi aldım. Villanın sahipleri –Carlton’lar– vaftiz babamın arkadaşı.”

“Sana iş vermeleri ne güzel. Onları uzun süredir tanıyor musun?”

“Onlarla hiç tanışmadım” dedi. “Vaftiz babam Hugh, Bay Carlton gibi tiyatro camiasından. Yıllardır aynı çevrede dolaşıyorlar. İşimi kaybettiğimde Hugh bunu önerdi, Londra’dan uzaklaşmam gerektiğini düşünüyordu.”

“Hava yüzünden mi?” diye sordu Cristiano.

Soru Cesca’yı güldürdü. “Hayır, sorun hava değildi. Aslında ayrılırken çok iyi bir hava vardı. Sadece zor zamanlar geçiriyordum ve uzaklaşmanın bana iyi geleceğini düşündü.” Olayların üzerinden zaman geçmesi gerektiğini. “Zor zamanlar geçiriyordum” yorumu son altı yıldır düştüğü durumları pek ifade edemiyordu aslında.

Cristiano’nun yüz ifadesi endişeyle yumuşadı. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne tür zor zamanlar diye sormamda bir sancı var mı?”

Cesca tereddüt etti. Bu, kimseyle konuştuğu bir konu de-

ğildi. “Eskiden yazardım” dedi en sonunda, kısık bir sesle. “Ama bir şey oldu ve korkunç bir tıkanıklık geldi. Son derece ümitsiz ve çaresiz bir haldeydim, bundan kurtulamıyordum.” Eğer bu, yakışıklı bir komşuyla yapılan yaz sohbeti değil de gerçek bir ilk randevu olsaydı, sorunlarını önemsiz gösterip her şey yolunda ve güzelmiş gibi davranırdı.

Neyse ki bu bir ilk randevu değildi.

“Sende bir şey olduğunu biliyordum.” Öne eğildi. Parfümünün odunsu kokusunu alabiliyordu Cesca. “Seni daha fazla tanımak istememe neden olan kırgın bir bakışın var. Çok cezbedici.”

Cristiano nefesini yanağında hissedebilecek kadar yakındı. Cesca’nın kalbi neredeyse duracaktı. Zemine saplanıp kaldığını hissetti. Onu öpecek miydi? Daha önemlisi, öpmesini istiyor muydu? Sonuçta çok yakışıklıydı ve onunla ilgilendiğini göstermekten çekinmiyordu. Ancak bir şey eksikti, tam olarak anlayamadığı bir şey.

“Seni öpebilir miyim?” Sözleri tenini okşamıştı. Yanağını avucunun içine alınca parmakları ensesine doğru kıvrıldı. Ancak yumuşak dudakları kendi dudaklarına dokununca aslında bir soru sormadığını anladı. Bir niyet belirtisiydi bu.

Cesca gözlerini kapadı, eliyle kendisini ona çektiğini hissetti, dudaklarını ağzına daha sert bastırıyordu. O tanıdık sıcaklığın, kelekelerin, tutkulu öpme arzusunun gelmesini bekledi. Bekledi. Bekledi.

Ama gelmedi.

Dudaklarının şaşkınlıkla düştüğünü hisseden Cristiano geri çekilip Cesca’nın boynundaki elini çekti. Kaşlarını çatarak ona bakıyordu, dudakları Cesca’nın ruju ve şarap yüzünden kırmızıydı.

“İleri mi gittim?” diye sordu endişeyle. “Aceleci mi davran-dım? Seni yanlış yorumladığımı için özür dilerim.”

Cesca başını iki yana salladı, hâlâ kendi tepkisi yüzünden şaşkıındı. “Hayır... Yani evet... Bilmiyorum. Özür dilerim, dalgın bir anımı yakaladın.”

Cesca’nın kendisini kucağına atmasını falan mı bekliyordu?

“Sorun yok” diyerek içini rahatlattı Cristiano. “Daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Hayattaki en iyi şeyler aceleyle gelmez.”

Cesca bu sözlere rağmen hâlâ utanıyordu, ayağa kalkarak taşlı zeminde dikildiğini fark etti. “Yorgunum sanırım. Uzun bir gün oldu, uyusam iyi olur.”

Cristiano onu takip ederek ayağa kalktı. Gülümsemesi yüzünden silinmemişti. “Elbette. Seni villana bırakabilir miyim?”

Cesca ani bir telaş hissetti. Cristiano ile villaya dönerse Sam’in söyleyeceklerini hayal bile edemiyordu. “Ah hayır, kendi başıma gidebilirim. Senin için çok uzak.”

Kaşlarını çatı. “Yan villada oturuyorsun.”

“Cidden, sorun olmayacak. Ev sahipleri mahremiyete çok önem veriyorlar, yabancı birinin gelmesini hoş karşılamazlar.” Yüz ifadesini görünce alttan almaya başladı. “Yabancı falan olduğun yok tabii. Benim için yani. Ama seni tanımıyorlar ve eve iyi sahip çıkacağıma söz verdim.”

Cristiano hafifçe kakhaha attı. “Lütfen endişelenme. İnsanlar burada mahremiyetlerine özen gösteriyorlar, bunu anlayabiliyorum. Ama izinle bir ricam olacak. Benimle yakın zamanda tekrar buluşur musun? Belki birlikte akşam yemeğine gideriz. Burada denemek istediğim birkaç restoran var.”

Cesca nefesini acele etmeden uzun uzun verdi. “Çok seviyorum.”

Cristiano’nun gülümsemesi kocamandı. “Mükemmel. Plan yapıp sana haber veririm.”

Cesca başıyla onaylayarak kabul etti. “İyi geceler Cristiano.” Arkasını dönerek Cristiano’nun villasını Carlton’larinkinden ayıran çite doğru yürüdü, yukarı çıkmak için en alttaki basamağa ayağını koydu.

Ancak diğer tarafa yüzüstü düştüğünde, ne kadar sarhoş olduğunu anladı.

Sam okumayı çok sevdiğini unutmuştu. Yıllardır ilk kez elinde yeni bir senaryo, bir sözleşme ya da o lanet dergilerden biri dışında yazılı bir belge tutuyordu ve iyi geldiğini kabul et-

meliydi. Sonuçta bu yüzden buraya gelmişti; tek başına kalmak, nefes alıp düşünmek ve Hollywood'un ondan olmasını beklediği adamdan başkası olabilmek için.

Gözlerini kapatıp eski deri ciltli, Manzaralı Bir Oda'nın göğsüne düşmesine izin verdi, sayfalardan havalanan toz burnunu gıdıkladı. Açık pencereden içeri sızan ılık gece esintisi tenini okşadı, bir sevgilinin dokunuşu kadar nazikti. LA'in gürültüsü ya da rüyalarını sürekli kesen vızıltılı düşler olmadan göz dinlendirmeyeli uzun zaman olmuştu, şu birkaç dakika boyunca içine tuhaf bir biçimde huzura yakın olan bir his yayılmıştı.

Aklında ona sorunlu olduğunu söyleyip duran sesler gitmişti. Hatta içlerinde en baskın olanı -Foster'ın sesi- bile susmuştu. Bir saat boyunca derin derin uyumayı başarmıştı, kütüphanedeki sandalyede rüya görürken vücudu rahat ve gevşekti.

Gürültülü bir çarpma sesi onu uyandırınca tüm devreleri sanki bir anda açılmış gibi hissetti. Doğrulunca kitap yere düştü, gürültünün kaynağını anlamaya çalıştı.

Kütüphane karanlıktı. Uykuya dalarken başucu lambasını kapatmış olmalıydı, sadece gölün diğer tarafındaki uzak ışıklar karanlıkla mücadele ediyordu. Birkaç kez gözlerini kırparak karanlığa alışmaya çalıştı. Koridordan bir tırmalama sesi geldi, sanki bir kedi duvarı tırmalıyordu. Villada kedi falan da yoktu halbuki, Foster onlara katlanamıyordu. Doğayla uyumlu olabilecek bir adam değildi.

Gürültü yine başlayarak kütüphanede yankılandı. Sam esneyip başını iki yana oynattı. Sahiden bir hayvan sesine benziyordu.

Birkaç adımda kapıya ulaştı. Sonra birkaç adım daha atarak koridora vardığında gecenin bulanıklığı onu takip etti, fakat salondaki ışık saçan lamba odayı soluk bir sarıya boyuyordu. Cesca çıplak bacakları üzerine çökmüş halde, mermer zemine saçılmış kırık sehpa parçalarını çaresizce toplamaya çalışıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Sam soğuk bir sesle.

Cesca'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, pancara dönmüştü. Dudağını ısırıp başını iki yana salladı ve telaşla temizlemeye devam etti. Kâğıt ve kalemleri tutamama biçimi, temel beceri-

leri öğrenmekte olan bir çocuğun halini anımsattı ona.

Sam yanına diz çökerek kâğıtları elinden aldı. “Saat geç oldu” dedi. “Yarın ılık daha iyiymiş temizleyebilirsin.” Son birkaç gündür yaşadıklarından sonra neden kolayca kurtulmasına izin verdiğinden emin değildi. Belki de titreyen elleri ya da dudakları arasından kurtulmaya çalışan hızlı solukları yüzündendi.

“İyi misin?” diye sordu, endişeyle bu sefer. Cesca iyi olsa hemen rahatsız edici bir yanıt verirdi. “Canın yanıyor mu?” Kolumu tutup vücudunu yara var mı diye inceledi. Ağır sehpa üzerine düştüğünde çok feci canı yanmış olmalıydı.

Cesca başını kaldırdığında gözleri donuktu. Sam’in yüzüne tam olarak odaklanamayınca kaşlarını çattı. Ayağa kalkmaya çalışırken öne devrildi, Sam’e doğru düşerken kollarını uzatmıştı. Minyon bir kadına göre şaşırtıcı derecede güçlüydü. Tüm ağırlığını verince Sam’in nefesi kesildi. İçgüdüsel olarak kollarını etrafına dolayınca belini tutmuştu, düşmelerine engel olmaya çalışıyordu.

Cesca bir an için hareketsiz kaldı. Sam göğsünün yükselip indiğini hissediyordu. Cesca’nın dudakları boynunun hemen yanındaydı, dökülen ılık nefesi tenini okşuyordu. Birkaç santim daha yakınlaşırsa dudakları buluşacaktı.

Kendisini uzaklaştırmak isteyen Cesca Sam’in göğsünü avuçlarıyla ittirdi. Sam başını eğdiğinde onun yüzünde gördüğü şaşkın ifadenin kendi yüzünde de olduğunu biliyordu.

“Benden uzaklaş” diye mırıldandı Cesca. Sanki hiç gücü kalmamıştı. Kolları arasından kurtulmak için bir an mücadele verdikten sonra, pes edip kendisini Sam’in göğsüne bıraktı.

“Senin benim üzerimde olduğuna dikkat çekerim.” Eğlendiğini gizlemeye çalışmadı. “Kendini bana fırlatıp duruyorsun. Kelimenin tam manasıyla.” Biraz önce hissettiği tüm kızgınlık uçup gitmişti. Yerini, sefil durumu yüzünden bir çeşit *schadenfreude*⁶ bırakmıştı. “Sarhoşsun, değil mi?”

Cesca kollarında çırpındı. Bu sefer kaburgalarına bir dirsek isabet ettirmeyi becermişti. Şaşırtıcı derecede can yakıcıydı,

⁶ Başkasının zararına sevinme durumu. (ç.n.)

göğsünü tutmak için içgüdüsel olarak onu bıraktı, sonuç olarak da Cesca bir kez daha dizlerinin üzerine düştü.

“Kahretsin” diye söylendi, saçları yüzüne dökülürken. Sarı örtünün ardında gözlerinin parladığını, yanaklarının hâlâ al olduğunu görebiliyordu. “Beni bıraktın, eşek herif.”

Sam’in karnında derin bir kahkaha oluştu. Durumun saçmalığı nedeniyle kaburgalarındaki acıyı unutmuştu. Yere saçılmış olma şeklinde feci komik bir şey vardı, ancak köşeye sıkıştırılmış bir hayvan kadar da vahşiydi.

“Sen bana gülüyor musun?” dedi. Sesinin hiddeti şarap yüzünden artmıştı. “Halim hiç komik değil çünkü.”

Ama komikti. Ailesinin villasında dünyadan saklanan Sam, açık açık ondan tiksinen ufak, hırçın bir kadının başında dikiliyordu. Sahne Shakespeare’in elinden çıkmış gibiydi; Sam Cesca Shakespeare adlı, öfkeli, yazamayan bir yazar olan can düşmanı ile nihayet yüzleşen sürgün bir kahramandı adeta.

Dudaklarından dökülen kahkaha neredeyse kulaklarına yabancı gelmişti. Başını yana eğerek kaşlarını çatıp neden farklı geldiğini anlamaya çalıştı. Bir dakika kadar kafa yorduktan sonra yanıtı buldu: Uzun, çok uzun zamandır böyle içten bir kahkaha atmamıştı.

Ufak bir çocukken kahkahalarla gülmek nefes almak kadar kolaydı. Sesi boğacak beklentiler, eleştiriler ve itiraflar yoktu. Elbette altı yıldır hiç kahkaha atmamış değildi, kendisi bir oyuncuydu ama LA’de gülümseme eyleminde bile, Varenna’da olmayan bir kontrol vardı.

Sam o anda bu villada büyümüş bir oğlandı; hiç kimsenin beklentisini karşılayamayan yetişkin Sam değildi.

“Komik ama” demeyi başardı, kahkaha krizinin arasından. “Gülmekten bayılacağım.”

Cesca’nın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Çok ufak bir hareketti ama yine de yakalamıştı Sam. Bakışlarındaki mücadeleyi görebiliyordu, ama kahkahanın yükselmesini durdurma çabası yavaş yavaş yok oldu.

Sonra o da gülmeye başladı. Tüm vücudunu iki büklüm eden hıçkırık, kıkırtı tarzı bir kahkahaydı. Yere devrilince popo-

su mermere vurdu, yüzünü ellerinin ardına sakladı.

“Bunlar senin suçun” dedi dili dolanarak. “Seni emek çalan, ev işgal eden, yakışıklı piç kurusu.”

Hakaretleri bile komikti. Gözleri kısıktı, göğsü her kahkahayla yükselip alçalıyordu, bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştığı anda kollarını çırpmıştı.

Ona yakışıklı dediği de dikkatinden kaçmamıştı. Akıllıca davranarak hemen bunu yüzüne vurmadı. Zamanı geldiğinde kullanmak için bir köşeye kaldırdı.

Cesca ayağa kalkarken kaydı, alkol tüm dengesini çalmıştı. Sam onu doğrultmak için hemen uzandı. Cesca bu defa Sam’in ona dokunmasına izin verdi, vücudunu onunkine yasladı.

“Hadi seni odana götürelim, tamam mı?” diye fısıldadı Sam. Kahkahalar geldiği hızla yok olmuştu. “Uyuyarak atlatırsın, yapabileceğin en iyi şey bu.”

Cesca itiraz etmedi. Kendisini yarı taşıyarak merdivenlerden dikkatlice çıkarmasına izin verdi. Çok fazla çaba harcaması gerektiği ve ayaklarının üzerinde dengede duramadığı için birkaç kez durmaları gerekti. Zirveye ulaştıklarında Sam rahatlayarak nefes verdi. Cesca’yı kapıdan geçirerek yatak odasına götürdü ve Cesca çift kişilik yatağa devrildi. Vücudu daha şilteye değmeden uykuya dalmış gibi görünüyordu. Sam orada öylece dikilip eteğine ve tişörtüne baktı. Onu olduğu gibi bıraksa mıydı, yoksa kıyafetlerini çıkartmanın yaratacağı riske girse miydi?

Tereddüt etti. Cesca zaten ondan ölesiye nefret ediyordu. Sabah üzerinde sadece külot ve sutyenle uyanırsa, Tanrı bilir nasıl bir kıyamet koparırdı. Zaten başı yeterince beladaydı, daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Cesca Shakespeare kendinde değilken bile kesinlikle bir baş belasıydı.

Sam, Cesca’nın hâlâ giyinik olan vücudunun üzerine örtüyü çekip son kez yüzüne baktı. Bir huzur ifadesi, ne zaman etrafta olsa hatlarını biçimlendiren tiksintiyi alarak görünüşünü tamamen değiştirmişti. İlk kez, o güçlkle anımsadığı, oyunu hakkında ne zaman konuşsa yüzü ışıldayan on sekiz yaşındaki çocuğu görebilmişti. Anı yüzünden göğsü sıkıştı, dilinde tuhaf

bir pişmanlık tadı vardı, yutkunarak ondan kurtulmaya çalıştı.

Bunu o mu yapmıştı? Onun mutluluğunu, umutlarını ve büyük hayalini çalmış mıydı gerçekten? Bu düşünce aklında kara bir bulut gibiydi. Ondan bu kadar nefret etmesine şaşmamak gerekiyordu.

Arkasını dönerek yatak odasından ayrıldı, koridorda aşağıya ilerleyerek kendi odasına gitti. Yatmak için hazırlanırken aynaya yaklaşıp kendisine bakan adamı azarlama dürtüsüyle mücadele etti. Net ve kesin bir biçimde batırmıştı. Telif etme ihtiyacı aklını ele geçirdi. Ama elinden ne gelirdi ki?

Onu kurtarma fikrine kafa yormanın bir faydası yoktu. Kendisini bile kurtaramıyordu ki.

Bir sahnedir bütün yaşam
Erkekler ve kadınlarsa sadece birer
oyuncu.
– Nasıl Hoşunuza Giderse

Aman. Tanrım.
Bir daha ağzına içki sürmeyecekti. Hatta Carlton'ların kilerde tuttuğu, eşi benzeri olmayan ve cenneti andıran muazzam kırmızı şarabı bile. Başındaki gümlleme aynı bin tane ufak adamın kafatasında kazma kullanmasına benziyordu; ta ki gözleri yaşarana kadar durmadan güm güm güm diye vuruyorlardı.

Mide bulantısına gelince, o da neredeyse dayanılmazdı. Dün akşam yediği peynir ve içtiği şarap güçlerini birleştirerek karnında şeytani bir kokteyl oluşturmuşlardı. Cesca kendisini yastığa bırakarak gözlerini sabah ışığı yüzünden kapattı. Keşke Cristiano'nun açtığı son şişeyi reddetseydi.

Dudaklarını yalayıp, sahilden ayrıldıktan sonra olanları hatırlamaya çalıştı. Sol gözünü açıp baktığında, en azından kendi yatak odasına tek başına dönmeyi başardığını fark etti. Neyse ki.

Kesinlikle bir daha ağzına içki sürmeyecekti.

Sorun Londra'da yaşarken çok nadir içki kullanmasıydı. Gücü yetmiyordu, eline para geçtiğinde de bir paket çay ya da bir bar çikolata, raflara dizilmiş şişelerden daha çekici geliyordu. Gabi ve Sandro buradayken bile, bir şarap şişesinin üçte birini zor içmişti. İlk birkaç hafta boyunca, ağırdan al ve sağlam dur fikriyle ilerlemişti.

Belli ki artık durum farklıydı.

Yan tarafına dönüp rahatlatma çabasıyla elini karnına koy-

du. Şişkin ve sert olduğunu hissetti, durmadan kramp girdiği için kasları ağrıyordu. Cesca derin bir nefes alıp önceki geceyi düşündü. Kumun üzerine düştüğünü, sonra da eve döndüğünü anımsadı. Hemen yatağa mı gitmişti, yoksa aşağıda oyalanmış mıydı? Tanrım, ya Sam o halini gördüyse?

Beyninin derinliklerinden Sam'le karşılaşması yükseldi, utanç verici görüntüler birbiri ardına geliyordu. Gerçekten de birkaç defa kendisini ona mı fırlatmıştı. Öfff. Kibirli piç kurusu.

Eğer elini karnından çekmeye dayanabilseydi, yüzünü ellerine gömerdi. Özellikle de onu yukarıya taşıyıp yatırdığını hatırladığında. Nazıkçe örtüleri kaldırıp altında yatan vücuduna baktı, tamamen giyinik olduğunu görünce rahatlayarak nefesini verdi. En azından kalan bir parça haysiyetine tutunabilecekti, her ne kadar yırtık pırtık olsa da.

Koridorda gürültülü bir zil duyuldu, ardında da villanın giriş kapısından biri seslendi. Temizlik günü olduğunu anımsayan Cesca buz kesti. Ekip onları eve sokması için bekliyordu. Tüm gücünü kullanarak kendisini yataktan kaldırdı. Gerinip beyaza boyanmış duvarlara yaslandı ve gözlerini kapatıp ufak nefesler aldı.

Bunu başarabilirdi! Tek yapması gereken aşağıya inmek ve düşmeye basarak kapıyı açmaktı. Ekip ne yapması gerektiğini biliyordu, evi onların becerikli ellerine bırakabilirdi. Sendeleyerek yatak odasından çıkarken kendisini kusmuk havuzunda bulmamak için ani hareketler yapmamaya dikkat etti.

Merdivenler en zor kısımdı. Yavaşça aşağıya inmeyi becermişti, sadece bir kere, doğrulup acıyı yutkunmak için durdu. Koridordaki güvenlik kutusuna ulaştığında, neredeyse kendisini kontrol altına almış gibi hissediyordu.

“Evet?” diye sordu çatlak bir sesle megafona.

Anlamsız İtalyanca sözler, temizlik minibüsünün video görüntüsüyle birleşince, gereken her şeyi öğrenmişti. Cesca düşmeye basarak temizlikçileri içeri aldı, sonra da kendisini koridordaki sandalyeye bırakıp yüzünü ellerine gömdü.

“Bunu isteyebileceğini düşündüm.”

Sam önünde bir bardak suyla dikiliyordu. Diğer elinde de

bir paket Advil vardı. Ona bardağı verdi, sonra da iki tane hap çıkarttı. Cesca öyle şaşkındı ki verdiği hapları alıp sırayla yutmaktan başka bir şey yapamadı.

“Teşekkür ederim?” Soru sormuştu. Biraz daha kendinde olsaydı en azından onu sorgular ya da zehir vermekle itham ederdi. Bunun yerine göğsünde bir sıcaklık hissetti, karnındaki karmaşayı dindiren bir sıcaklık.

“Hepimiz bu yollardan geçtik” dedi Sam, boş bardağı elinden alırken. “Hadi yatağa geri dön. Berbat görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Kendisini iyi hisseder hissetmez laf sokma yeteneğine odaklanacaktı.

“Pek iltifat değildi.”

“Öyle düşünmedim zaten. Berbat göründüğümü biliyorum. Görünmeliyim de. Zaten kendi hatam.”

Sam yüzünü ekşitti. “Şarabı suçlayalım bence.”

“Suçlayalım, çünkü bir anda şişeden fırlayıp ağzıma döküldü.” Baş ağrısına rağmen üstdudağının kıvrıldığını hissetti.

“Lanet Chianti’nin kendi aklı var. Tehlikeli bir madde, yasaklanmalı.”

“Bana patronluk taslaman gerekmiyor mu?” diye sordu. “Sonuçta benden hoşlanmıyorsun ve sarhoş olup işimi ihmal ettiğim için beni azarlama hakkın var.”

“Şu anda eşit bir rakip değilsin. Kendini kötü hissettirmek için iyileşmeni bekleyeceğim.”

“Ne kadar da centilmensin.”

“İşim bu.” Umulmadık bir gülümseme belirdi yüzünde. “Şimdi yatağa geri dön, hem felaket görünüyorsun hem de kokuyorsun.”

“Dönemem, temizlikçiler burada. Onları kontrol etmem gerekiyor.”

“Ben yaparım. Lütfen yatağa dön.”

Cesca gözlerini kıstı ama çok fazla canı yanıyordu. “Neden bana karşı bu kadar nazik davranıyorsun?”

Sam iç geçirdi. “Hey, çok kötü bir başlangıç yaptığımızı ve asla iyi geçinemeyeceğimizi biliyorum ama durumun özeti şu ki gelecek birkaç hafta boyunca beraber yaşamamın bir yolunu

bulmalıyız. Sen iyi değilsin, benim de burada yapacak bir işim yok. Görevi üstlenmem mantıklı bir hareket. Bu yüzden yatağına dön ve uyu.”

“Sana borçlandım” diye yanıt verdi Cesca. “Eğer bir gün iyi hissedersen, borcumu ödemeye çalışacağım.”

Sam’in dudaklarının köşeleri kıpırdadı ama teklifini göz ardı etti. “Hadi, git artık. Eğer akşama kadar kalkmazsan, gelip sana bakarım. Ama şimdi biraz uyu, duş al ve kendini topla.”

“Emredersiniz efendim.” Eğer kaslarını biraz kontrol edebilseydi reverans yapardı. Ama kalan enerjisini merdivenleri çıkarak odasına gitmek için kullanmakla yetindi.

Daha iyi hissettiğinde belki Sam’in niyetini, neden ona karşı anlayışlı davrandığını çözmeye çalışırdı. Ancak şimdilik, gaipten gelen bu nezaketine minnettar olacaktı.

Cesca yataktan ikinci kez çıktığında öğleden sonranın erken saatleriydi. Duşa girip akan suyun ağrıyan kaslarını gevşetmesine izin verdi. Hafif bir baş ağrısı kalsa da durmak bilmeyen mide bulantısı yok olarak yerini yemek talep eden ısrarcı bir açlığa bırakmıştı. Midesini göz ardı edip giyinmeye, saçını düzeltmeye ve biraz makyaj yapmaya odaklandı. Aynaya baktığında, önceki akşam vücuduna yaşatmayı becerdiklerinden sonra bu kadar sağlıklı görünmesine çok şaşırdı.

Kendisini hüsrana uğratmıştı. Yine. Her şey böyle sonuçlanıyordu zaten. Londra’daki hayatında olduğu gibi, kendisini salmış ve kararlarını kontrol altına almakla uğraşmamıştı. Buna bir son vermeliydi. Zaten verdiğini düşünüyordu, buraya gelmesinin amacı da buydu. Sam Carlton’ın gelişiyile villadaki hayatı biraz rayından çıkmıştı ama bu, planlarını bir köşeye fırlatması gerektiği anlamına gelmiyordu.

İşte bu yüzden kendini sessiz kütüphanede eski bilgisayarın önünde oturmuş, boş ekrana gözlerini dikmiş halde buldu. Ekrandaki imleç göz kırparak onunla alay ediyordu, ama belki de umut ediyordu.

Eskiden yazmak kolaydı. Parmakları içgüdüsel olarak tuşlar arasında gezinerek, pek düşünmesine gerek kalmadan keli-

meleri oluştururdu. Tıpkı kulaktan çalan bir piyanist gibi, hareketlerinin konuşmasına izin verirdi.

Ama şimdi, sanki sağır olmuştu.

Yanında duran defterine baktı. Karakter notları, konu fikirleri... Hepsi orada, imleç kadar sabırla bekliyorlardı. Kemiklere sahipti, sadece eti eklemesi gerekiyordu.

“Ya iyi olmazsa?” diye fısıldadı kendi kendine. Ama hayır, hepsi bu değıldi. En büyük korkusu bunun tam zıttıydı. Ya çok iyi olursa? Ya yazdığı en iyi şey olursa? Tekrar kaybetmeyi göze alıp emeklerinin altı yıl önceki gibi p olmasına cesaret edebilir miydi?

Başını kaldırıp Sam’in kütüphane duvarında asılı duran fotoğrafına baktı. Kız kardeşleriyle gülerken her zamanki gibi olağüst yakışıklıydı. Tanıdık öfkenin yükselmesini bekledi, ama hiçbir şey olmadı. Sadece huzur hissetti.

Yaşadıkları kesinlikle Sam’in hatası değıldi, asıl nedeni o değıldi. İçin için bunu başından beri biliyordu. Oyunlar sürekli kaldırılıyordu. Bu, tiyatroya gönül veren herkesin girdiğı bir riskti. Cesca’nın yazmasına engel olan tek insan kendisiydi. Ve bunu altı yıldır yapıyordu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kalbi göğsünde kt küt atmaya başladı. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalı bir biçimde, parmaklarının klavye üzerinde akmasına izin verdi, sadece kendisinin bildiğı bir ritimle vuruyordu tuşlara. Sonra nefesini bırakmadan gözlerini yavaşça açıp karşısındaki ekranda yazan kelimelere baktı.

PERDE 1

SAHNE 1

Khne ama varlıklı bir ev. Dört kız kardeş mutfakta oturuyor, hepsinin üzerinde yas kıyafetleri var.

İlk satırları eklerken Cesca’nın solukları hızlıydı. Dört kız kardeş diyaloglarla yavaş yavaş can bulurken, her kelime ciğelerini şişiren bir soluk gibiydi. Sonra parmakları kreşendoya yaklaşan bir müzisyen gibi uçmaya başladı; beyninin uzun za-

mandır kıpırtısız duran parçası yönetimi ele geçirdi.

Karnı aç ve akşamdan kalma olsa da kendisini öfkeyle yazarken buldu, sadece bilgisayarın yanındaki defterine fikirlerini not almak için duruyordu. Yeni fikirler gelmeyi reddettiğinde de yazmaya devam etti, şüphesiz düzeltmeye giriştiğinde çıkaracağı saçmalıkları yazıyordu. Ama yazma eylemi, tuşların üzerine parmak uçlarını koyup onlara vurmak, gözlerinin önünde kelimelerin biçimlendiğini görmek, baştan çıkarıcıydı. Hatta bağımlı edici.

Cesca coşkuluydu. Sanki Varenna'daki güzel villadan Londra'daki eski, tozlu ve kocaman kırmızı perdelerle yırtık pırtık kadife koltukları olan bir tiyatroya ışınlanmıştı. Karakterlerinin iletişim kurmasını, alay etmesini, âşık olmasını izliyordu ve bu çok güzeldi. .

Gün, yerini akşam sêmasına bıraktığında, soluksuz ve fikirlerle dolu bir halde yazmaya devam ediyordu. Eğer bir an için durup düşünseydi, belki de birkaç saat içinde koşulların değişme biçimine hayran kalırdı. Günün çok kötü başlayıp da son derece harika bir hal almasına. Ama bunu fark edemeyecek kadar kaptırmıştı kendini.

Sam öğle vakti temizlikçileri yolcu etti. Fevkalade etkindiler, zemin ve mobilyaların üzerindeki her toz tanesini temizlemişlerdi. İki tane genç kız onu tanımıştı, köşede dikilerek utanmadan onun hakkında dedikodu yaptıklarında patronları işe dönmeleri için onlara bağırmıştı. Sam göz ardı etmeye çalışmıştı; sonuçta bunlara alışkındı, fakat Serena Sloane'le olanları duydular mı diye merak ederken karnında bir çekilme hissetmişti. Neyse ki Cesca İtalyanca konuşamıyordu. İhtiyacı olan son şey ilişkisinin bayağı detaylarını keşfetmesiydi. Sonsuza dek bu konuda konuşur dururdu.

Temizlikçiler villanın tozunu alıp parlatırken, bahçıvanlar da dışarıyı temizliyordu. Sam E.M. Forster kitabını alıp bahçeye çıktı; 20. yüzyılın başlarındaki hayatları okurken güzel İtalyan güneşinin altında uzandı.

Doğal olarak akli Cesca'ya ve kendisine verdiği tepkiye

kaydı. İki de farklı nedenlerden dolayı İtalya'daydılar, ancak aynı eve fırlatılmışlardı ve durmaksızın birbirleriyle karşılaşarak duruyorlardı. Dikkatli ev arkadaşları yaz sonuna kadar evin içinde parmak ucunda gezecekti.

Peki sonra ne olacaktı? Sam emin değildi. Burada saklanıyordu, sonrasına dair bir planı yoktu. Tek ümidi, yaz bitince gazete başlıklarından silindiği ve paparazzilerden kaçmak yerine oyunculuğa devam edebileceğiydi. Çok fazla şey istemiyordu, değil mi? Tek başına bırakılmak ve işine devam edebilmek. Zihnindeki sesi göz ardı etmeyi denedi –yakın zamanda kovduğu eski temsilcisinin sesine aşırı benzeyen sesi– ona film endüstrisinin böyle yürümediğini söylüyordu. İçin için bunun doğru olduğunu biliyordu. Çok inanmak istese de filmleri iyi oyunculuk değil, reklam sattırıyordu. İnsanlar eğer filmi duydularsa onu izlemek için akın akın giderlerdi, Sam'in yüzünün her yerde olması da insanların onu görmeye geleceğini garanti ediyordu.

Ancak bu oynamaktan sıkıldığı bir oyundu, özellikle de canı yandıktan sonra.

Saat dördü biraz geçe eve geri dönerek buzdolabından buz gibi bir kutu içecek aldı. Başına dikip içtikten sonra koridora dönüp merdivenlerden çıktı; Cesca kendi kusmuğunda boğuldu mu ya da uykusunda öldü mü diye kontrol etmeye karar vermişti. Yatak odasının kapısını açtığı anda, yatağının boş olduğunu, örtülerin yatağın ayak ucuna buruşuk bir yığın halinde itirilmiş olduğunu görünce şaşırdı. Başını yana eğerek duş sesi duymayı bekledi ama çıt yoktu.

Demek ki kalkmıştı. Salondan ve koridordan geçip mutfığa giderken onu görmemişti, ancak dışarı çıkacak kadar iyi olduğunu da sanmıyordu. Tabii biri ona yardım etmediyse. Yan villadaki, onu güldürüp sonra da sarhoş eden adamı düşününce midesi kasıldı. Sam, dün akşam onunla ilgiledikten sonra adamla ortadan kaybolmadığını umut etti.

Aşağıya inerek tüm odaları yine kontrol etti, boş olduklarını görünce başını kaşıdı. Sahiden komşu adamla mı diye bakmak için tam sahile incekken, babasının çalışma odasından bir ses geldi. Kapı hafif aralıktı, boşluktan içeri bakınca nazikçe nefesi-

ni bıraktı. İşte buradaydı, babasının masasına oturmuş bilgisayara çılgınca bir şeyler yazıyordu. Yüzünde dalgın bir ifade vardı, sanki akli buradan kilometrelerce uzaktaydı. Yazdıklarında öyle kaybolmuştu ki Sam'in orada dikildiğini bile fark etmedi.

Ancak Sam onu fark etmişti. Bu sabahki harap, akşamdan kalma kadınla ya da ilk tanıştıkları gece kapıda avaz avaz bağırarak kadınla alakası yoktu. Bu Cesca baştan ayağa farklıydı; daha sakin ve yumuşak. Gün ışığı bile bunu kabul ediyordu sanki; sarı saçlarından hale gibi yansıyarak çalışan vücudunu aydınlatıyordu.

Enerjisini ve gayretini göz ardı etmek zordu. Bir mıknaş gibiydi ve Sam, onun heyecanına çekiliyordu; sanki mıknaş kutupları değişmişti, şimdi de onu içeri sürüklüyordu.

Sam parmaklarıyla kapıya tutundu. Dengesini bulmak için mi yoksa kendisini durdurmak için mi yaptığından emin olmadı. Cesca bulmayı başardığı alanda kaybolmuşken onu rahatsız etmek istemiyordu, ama içindeki bir şey aynı tutkulu duyguyu hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Sam'e üstlendiği roldeki karakterin can buluşunu anımsattı. Kozadan çıkan bir kelebek gibiydi, sadece geri durup hayranlıkla nereden geldiğini merak etmen gerekiyordu.

Cesca bir an için durdu, bir kalem alıp dudaklarına yavaşça birkaç defa vurdu. Sam fark edilmemek ve daha önce mahvettiği ilhamını yine yok etmemek için nefesini tuttu. Her ne yazıyorsa Cesca'yı ele geçirmişti, Sam'in bir parçası ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Cesca yazmaya geri döndü, Sam sessizce arkasını dönerek koridorda ilerlerken, akli hâlâ babasının çalışma masasında oturan kızdaydı.

Bilgisayarın şifresini biliyordu. Annesinin doğum gününün ardından Varena yazması yeterliydi. O kadar basitti ki kimse unutmazdı. Belki de gece vakti bilgisayarı kullanırdı. Cesca'nın belgesine denk gelirse, bu gerçekten bir tesadüf olurdu, değil mi?

En azından kendisine söylediği yalan buydu.

Uyumak, düş kurmak belki de.

– Hamlet

Cesca o gece güçbela uyudu. Düşünceleri oyunuyla doluydu. Gözlerini her kapatışında karakterlerinin konuştuğunu duyabiliyor, hareket ettiklerini görebiliyordu; iç sesi ise tüm huzuru kaçana dek sahne detayları eklemeye başlıyordu. Yazmanın bu yönünü unutmuştu. Vücudunu yorgun olsa da durduramayışını, karakterlerinin onları dinlemesi için ısrar edişini. Eğer hatırlasaydı yatağa defterini getirir, gece gelen fikirleri not alabilirdi. Ama sadece bir bardak su ve İtalya'ya geldiğinden beri okumaya çalıştığı yıpranmış bir aşk romanını getirmişti.

Karakterlerinden biri her konuştuğunda, sanki kız kardeşlerinin seslerini işitiyordu. Bir an için Hampstead'deki vızır vızır eve dönmüşü, dördü beraber yankı yapan koridorlarda koşuşturuyor, ödevlerini ya da en sevdikleri rujları bulamadıklarında birbirlerine bağıyorlardı.

Nostalji hissi ağzında metalik bir tat bırakmıştı. Onları hasretle anıyor, etrafının ailesiyle sarıldığı günleri özlüyordu. Lucy ve Juliet evden ayrılalı yıllar olmuş, pek geçmeden de Cesca onların izinden gitmişti, ama hâlâ mutfakta çayın demlenmesini bekledikleri günleri özlüyordu.

Belki de bu yüzden karakterleri aklında avaz avaz bağırmaktaydı.

Başka bir seçeneği kalmamıştı; kalkıp defterini almak için aşağıya gidecekti. Yataktan çıktı. Üzerinde sadece şort ve atlet vardı; uyumanın tek yolu buydu. Sabahlığını giyerek yatak odasından çıktı, çıplak ayakları mermer zeminde ilerledi. Villa ür-

kütücü biçimde sessizdi, normalde olduğundan daha da fazla. Aşağıya inerken gözleri karanlığa alıştı, Cesca kollarını gövdesine sararken buldu kendisini.

Kütüphaneden gelen soluk, sarı bir ışık kapının etrafında dikdörtgen bir hale yaratmıştı. Cesca kaşlarını çatıp girişin hemen önünde durdu, başını uzatarak içerden ses geliyor mu diye dinledi. Sam hâlâ ayakta mıydı? Bir nedenden ötürü bu, Cesca'nın içini titretmişti. Oyununu şifreyle koruma zahmetine girmemişti, çünkü birisinin bilgisayarı kullanacağını düşünmemişti. Birkaç gün öncesine kadar evde tek başına kalıyordu.

Sam'in oyunuyla ilgilenecek hali yolu zaten. Neticede diğer oyununun açılış gecesinde gittiğinde hiç sorun yaşamamıştı. Başkalarının yaptıklarını umursamayacak kadar benmerkezcidi, bir film yıldızı olmaya kaptırmıştı kendisini. Londra'daki birinin yazdıkları radarına bile girmezdi.

Derin bir nefes aldı. İçeri girip defterini almalı ve ne yaptığını kontrol etmeliydi. Muhtemelen bir şeylerle oyalanıyor, kendisini Google'da falan aratıyordu.

Cesaretini toplamayı becererek kapıyı açıp kütüphaneye girdi, ancak orada çakılı kaldı. Sam çalışma masasında sadece pijama altı giymiş oturuyordu, çıplak gövdesi ay ışığı altında parılıyordu. Göğsünün biçimli hatlarını ya da parmakları tuşlara vururken kol kaslarının belirginleştiğini görmemek imkânsızdı. Cesca ona bakarken ağzının kuruduğunu fark etti, gözlerini ayıramıyordu.

Prensip meselesi olduğu için filmlerinden hiçbirini izlememişti, Sam sahnede prova yaparken de üstünü hiç çıkarmamıştı. Varenna'da birlikte kaldıkları süre boyunca hep tişört ve gömlek giymişti. Kıyafetlerinin altında gizlenenin hiç böyle... güzel olacağını hayal etmemişti.

Kahretsin, dış güzelliğinin ucu bucağı olmayacak mıydı bu adamın?

Başını kaldırdığında Cesca hemen gözlerini kaçırıp parmaklarını sabahlığıyla oyaladı. "Defterimi almaya geldim." Çalışma masasında, hemen yanında durduğunu fark etti. Tek yapması gereken ileri birkaç adım atıp almaktı, ama bir nedenden

ötürü kasları itaat etmeyi reddetti.

Sam ekranı kapattı. Yüzünde suçlu bir ifade mi vardı? Yoksa Cesca bunu hayal mi etmişti?

“Sen de mi uyuyamadın?” diye sordu Sam. Nihayet bakışları buluştuğunda, Cesca, masa lambasının ışığı yüzünden yüzündeki sıcak ifadeyi ve bakışlarındaki şefkati görebiliyordu. Alışkın olduğu kibir yok olmuştu.

“Pek değil” dedi. “Uyumakta pek başarılı değilim. Uykuya dalmakta sorun yaşamıyorum ama sonra gecenin yarısı aklımda binlerce şeyle uyanıyorum. Sanki birisi düğmeyi kapatmayı unutmuş gibi.” Neden ona bunu anlatmıştı?

“O hissi biliyorum.”

“Belki defterime bir şeyler yazarsam, tekrar uykuya dalabilecek kadar sakinleşebilirim diye düşündüm.”

Sam başıyla onayladı. “Bu iyi bir fikir. Terapistim her zaman baş ucumda bir günlük ve kalem tutmamı önermişti.”

Hangisinin daha şaşırtıcı olduğuna karar verememişti; bir terapistinin olması mı yoksa bunu itiraf etmesi mi. Bu bek İngilizlerin yaptığı bir şey değildi. Ama Sam hiç de İngilizlere benzemiyordu, değil mi?

“Önerisini uyguladın mı?”

“Bir süreliğine. Ama şimdi iyiyim.”

“İyi güzeldir.”

“Bazen.” Dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Sohbet Cesca’yı hem huzursuz ediyor hem de içini ısıtıyordu.

“Hiç terapiye gitmedim” dedi Cesca. “Annem öldükten sonra birkaç kişi önerdi, ama bulaşmak istemedim. Oyunum kaldırılınca bir kez daha düşündüm ama ücretini karşılayamadım.”

Sam’in gülümsemesi soldu, suçlu yüz ifadesi geri dönmüştü. “Devlete ödetemez miydin?”

Cesca başını iki yana salladı. “Durumum yeterince kötü değildi. Vaftiz babam ödemeyi teklif etti ama o zamanlar kolayca ikna edilemiyordum. Kendim başa çıkabileceğimi sandım.”

“Doğru bir harekette bulunmuş olmalısın” dedi Sam. “Şimdi buradasın.”

“Öyle.” Cesca daha derine inmemeye karar verdi. “Yatağa dönsem iyi olacak.” Kalıp, terapi konusunda onu sorgulayıp, bir terapistle ne konuştuğunu öğrenmek istiyordu ama yapmaması gerektiğini biliyordu. Her konuşma, her karşılaşma altı yıl boyunca inandıklarını sorgulamasına neden oluyordu. Sam Carlton sadece kendisini düşünen piç kurusunun tekiydi.

“Mantıklı. Ben de pek geç kalmayacağım.” Cesca neredeyse kendisinden uzaklaştığını hissetmişti.

Başıyla onaylayıp ayrılmak üzere arkasını döndü.

“Defterini unutma.” Ona uzattı.

“Kalem de lazım.”

“Elbette.” Sam masadan onu da alarak ikisini uzattı. Bir an için, Cesca alırken Sam diğer ucunu bırakmadı. Parmak uçlarının arasında birkaç santim vardı. Eli onunkinden çok büyüktü, teninin altındaki damarlar belirgin ve güçlüydü. Önceki gece kendisini nasıl kavradığını düşünmemeye çalıştı.

“İyi geceler Sam.”

“Tatlı rüyalar.”

“Fırsat bulsam güzel olur.”

Sam ekranı tekrar açtı. Metnin yarısına gelmişti, ama okuduğu kısım devamını görmek istemesine neden olacak kadar etkileyiciydi. Zarif diyaloglarla ve detaylı sahne bilgisiyle dolu otuz sayfa, ilk perdenin tamamını oluştuyordu.

Daha önce de tiyatro oyunları okumuştı elbette, konservatuvarda tiyatro sahnesine çıkmıştı. Ancak son altı yıldır nadiren film senaryoları okumadığı, teklifleri değerlendirip hangi projede yer alacağına karar vermediği bir zamanı olmuştu. İyi bir hikâyeyi okur okumaz ayırt edebiliyordu; insan daha fazlasını görmek için ona geri dönüp durur, başrolü oynamak için yarıp tutuşurdu. Cesca’nın ilk tiyatro oyunu da böyleydi; daha ilk sahneden Daniel karakteri onu ele geçirmişti, o role seçildiğinde sevinçten havalara uçmuştu.

Tabii ki bunlar Foster’ın açıklamasından önceydi. Geri ka-

lanı, ne yazık ki berbat geçmişinden ibaretti.

Bu oyun iyiydi. Gerçekten iyiydi. Duygu ve drama yüklüydü, diyaloglar neredeyse mükemmeldi. Bazı mizansenlerin üstünden geçilmesi gerekiyordu, bazı yazım hataları ve temizlenmesi gereken yerler vardı, ama bunun dışında yeteneği ışıltıyordu. Altı yıl boyunca nasıl saklayabilmişti? Böylesine güzel bir metni ilk seferde yazabilecek fazla insan yoktu. Hollywood'da gördüğü çoğu metin, tek bir kişinin elinden değil, bir yazar grubu tarafından aylar ya da yıllar süren çalışmalar sonucu yazılıyordu. Sam yavaşça nefesini vererek Cesca'nın söylediklerinin doğru olup olmadığını düşündü: Gerçekten düşüncesiz hareketleri yüzünden mi yazar tıkanıklığı yaşamıştı?

Gözüne kız kardeşleriyle beraber çekildiği gümüş çerçeveli bir fotoğraf takıldı. Özel plajlarında oynuyorlardı, anneleri sudan darmadağınık halde çıkarken gevrek kahkahalar atıyorlardı. O anı öyle iyi hatırlıyordu ki. O günü annesi ve onun en iyi arkadaşıyla gölde geçirmişlerdi. Şimdi hatırlayamadığı bir sebepten ötürü, Sam annesini suya fırlatmanın komik olacağını düşünmüştü. Büyüyen genç vücudu pek çaba sarf etmeden onu kaldırabilmişti.

Ama aklında kalan o an değildi, sonrasında olanlardı. Vücudu gerilince anıyı aklından kovalayarak uzaklaştırdı. Şimdi bunu düşünmeyecekti.

Başını kaldırıp fareye uzandı, kötü yazılmış bir mizansenin üzerini çizerek doğru kelimeleri yazdı. Değişiklikleri izleyerek seçeneği açıklı, müdahaleleri görünüyordu, ama o anda bunu umursamadı. Farklı bir dosya olarak kaydederd. Okuduğunu öğrenmesi gerekmiyordu. Tabii Sam'den okumasını rica etmezse.

Sam boktan pisliğin tekiydi ama güzel bir metnin değerini biliyordu. Cesca'nın metni de neredeyse mükemmeldi, sadece biraz cilaya ihtiyacı vardı.

Belki de bunu başarmasına yardım etmek onun kefareti olacaktı.

Bu kadın çok fazla itiraz ediyor.

– Hamlet

Bir kız!” Gabi’nin telefonda gelen ekolu sesi sevinçliydi. “Öyle güzel ki Cesca, ufacık bir oyuncak gibi. On tane mükemmel ayak parmağı, on tane de mükemmel el parmağı var... Her şeyi öyle harika ki.”

Cesca gülümsedi, telefon kulübesinde dikilmiş, pis, çizik camdan dışarıya bakıyordu. Dün akşamki rezilliğinden sonra, bu sabah villadan dışarıya çıkıp kasaba merkezinde bir yürüyüş yapmaya karar vermişti. Hem Gabi’ye her hafta arayacağına söz vermişti, sonra da ailesinden ve Hugh’dan gelen e-postaları kontrol edebilirdi.

Sam ile arasına mesafe koymak için de bir bahaneydi, ama tabii ki bunu kendisine itiraf etmiyordu. Dün akşamki terapi konuşmasından sonra, üzerine bir huzursuzluk dalgası yayıldığını hissetmişti. Sanki kışın ortasındaydı ve birisi yorganını çalarak onu şiltenin üzerinde donmaya terk etmişti. Bir top gibi kıvrılmak istedi.

“Bu harika, hepinizi tebrik ederim. Sizin için çok mutluyum.” Alessandro’nun kız kardeşinin doğum haberi, son birkaç günün gerginliğine şifa gibi gelmişti. İki hafta içinde Gabi ve Alessandro’nun eve dönüp Sam Carlton’la olan yakın yaşam şartlarına da bir son verebileceklerini düşündü bencilce. “Adı ne?”

“Vittoria, Alessandro’nun annesinin adını verdik. Çok güzel bir kız için, çok şirin bir isim.”

“Çok uyuyor mu?”

“Hiç de değil.” Gabi bu konuda akıl almaz biçimde mutluydu. “Her gece vardiyalı olarak ona bakıyoruz. Gece iki ve on arası benim.”

“Bu hoşuna mı gidiyor?”

“Bir bebeği kucaklamanın nesi kötü ki? Özellikle de Vittoria gibi güzel bir bebeği.” Gabi’nin iç geçirişinden mutluluk akıyordu. “Neyse, benim güzel haberlerimden yeterince konuştuk. Bana villada işler nasıl gidiyor onu anlat.”

Nereden başlamalıydı? “Şey, Sam Carlton beklenmedik bir şekilde geldi.”

“Sam orada mı?” Gabi’nin sesi iki oktav yükseldi. “Aman Tanrım, geleceğinden haberimiz yoktu. Ay Cesca, hemen dönsen iyi olur, onunla ilgilenilmesi gerek.”

Etrafında pervane olup her ihtiyacıyla ilgilenmeyen biri var mıydı bu adamın? Cesca’dan başka tabii. Adamın ne albenisi vardı yahu?

Dün akşam ay ışığı altındaki görünüşünü düşünüp gözlerini devirdi. O bile çekiciliğine kapılmıştı.

“Durumu iyi ve ilgilenilmesi gereken bir şey yok. Ona yiyecek bir şeyler aldım. Kafa dinleyip yalnız kalmak istiyor. Hatta dün benim için temizlikçilerin başında bile durdu.”

Gabi’nin gülümsediğini neredeyse sesinden duyabiliyordu. “Her zaman çok tatlı bir adamdır. Nazik ve yardımsever.”

“Ee, evet.”

“Bize ihtiyaç olmadığından emin misin? Bayan Carlton bize izin verdiğinde, Sam’in Varenna’ya geleceğini söylememişti.”

“Bildiğini sanmıyorum” dedi Cesca. “Burada olduğunu gizlemek istiyor. Birkaç günlüğüne her şeyden uzaklaşmak istediğini söyledi.”

“Eh, yaşadığı şeylerden sonra normal.”

“Nasıl yani?”

“Dedikodu yapan biri değilimdir” dedi Gabi, “ama sürekli fotoğrafçılar tarafından takip edilmek zor olmalı. Üstelik onun hakkında ne yalanlar uyduruyorlar, bu gerçekten korkunç.”

“Ne yalanı?” Telefonu kulağına biraz daha bastırdı.

Gabi’nin yanıtı tiz bir bebek çığlığıyla kesildi. “Çok özür di-

lerim Cesca, bebek şimdi uyandı. Gidip altını değiştirmem gerek. Başka bir zaman arayabilir misin?"

Kulak tırmalayan ağlayış Cesca'nın irkilmesine sebep oldu. "Tamam, cuma günü seni yine ararım." Çıglıklar arasından kendi sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalmıştı. "Kendine iyi bak ve biraz uyumaya çalış."

"Ah, çalışırım." Hâlâ saçma bir şekilde mutlu olan Gabi, veda edip telefonu kapattı.

Cesca telefonu yerine asıp başını cama dayadı ve Gabi'nin sözlerini düşündü. Hangi yalanlardan bahsediyordu? Bir an için kafeye dönüp Google'da aratmayı düşündü, ama bu iğrenç geldi ona. Kendisi de birkaç kez dedikodusu yapılan kişi olmuştu; çok can yaktığını gayet iyi biliyordu.

Hem zaten, Sam'e bu zevki yaşatacak değildi. O kadar da merak etmiyordu. Öğrendiği takdirde kibir seviyesi tavan yapardı.

Başını iki yana sallayıp kapıyı açarak telefon kulübesinden çıktı. Gabi ve Sandro'nun dönmesine iki hafta kalmıştı. O zamana kadar dayanabilirdi, değil mi?

Cesca kütüphanede oturma fırsatını ancak öğleden sonra bulmuştu, yazmak için bilgisayarını açıp parmaklarını esnetti. Yanındaki defterin beyaz sayfaları sadece kendisinin okuyabildiği karalamalarla, sonraki sahne için yazdığı parça parça konuşmalar ve mizansen bilgisiyle doluydu.

Sam'in döndüğüne dair bir işaret yoktu. Bulaşık makinesinde kahvaltısının izleri vardı, en azından kalktığını biliyordu. Cesca bahçede bir yerde okuma seanslarına devam ettiğini tahmin etti. Yeşillik ve ağaçlığın içinde kaybolmak çok kolaydı, istediğin takdirde orada bir süre saklanabilirdin.

Tiyatro oyununu açtığı anda gözüne ilk çarpan şey, ekranı kaplayan kırmızılığın çokluğuuydu. Genellikle siyah ve beyaz olan belge çizgilerle kaplıydı. Belgenin sol kısmında yapılan değişiklikler gösteriliyordu. Sağ taraftaki konuşma baloncuklarının içinde yapılan yorumlarla silinenler yazılar kalın kelimelerle belirtilmiş, vurgulamak için de cümlelerin altları çizilmişti.

Belgesinde değişiklikler yapılmıştı. Kendisinin yapmadığı değişiklikler.

Ekrana bakarken midesi altüst oldu. Sanki kendisinden değerli bir şey çalınmış gibi, tacize uğramış gibi hissediyordu, bu yüzden nefesi kesildi.

Bir saniye sonra da öfke geldi. Bütün vücudu gerilirken derinliklerinde bir patlama başladı, yüzü sinirden pancara dönene kadar o patlama da yukarı tırmandı.

Nasıl cüret eder? Cesca'nın aklında tek bir şüpheli vardı. Sadece tek bir insan birisinin özel belgesine girip, sadece okumakla kalmayıp bir de yorum yazardı. En başından dosyasını şifreyle koruma altına almalı ya da diğer belgelerin olduğu yerden başka bir yere kaydetmeliydi. Tanrım, onun kişisel düşüncelelerini isteyeceğini sanıyorsa adamda lanet bir ego vardı.

Cesca dosyayı kapattı. Sanki kırmızı bir örtü düşüncelerini kaplamış, her şeyi hiddetli bir ışık altında görmesini sağlıyordu. Ayaklarını yere vura vura kütüphaneden çıkarken adama ağzının payını verme konusunda kararlıydı, hatta bu işten kovulmasına neden olsa bile.

Ne yatak odasında ne de salondaydı, villanın içinde de yoktu. Bu yüzden bahçeye giden cam kapıları açarak sandaletli ayaklarıyla verandaya çıktı. Orada dikilip sağa sola baktı, önce hangi yöne gitmesi gerektiğini çözmeye çalıştı.

"Sam?" diye avaz avaz bağırdı, dudakları öfkeyle aşağıya kıvrılmıştı. "Neredesin?" Hiç kimsenin burada olduğunu bilmemesi gerektiği umurunda değildi. Bütün sokağın duymasını umursamadı. Öncelik listesinde Sam'in mahremiyet arzusu son sıralarda yer alıyordu.

Yanıt gelmedi. Ya duyacak kadar yakında değildi ya da onu duymazdan geliyordu. Ondan başka bir hareket beklemezdi zaten.

Yüksek sesle bir uff çekip ağaçlara doğru fırtına gibi atıldı. Ona daha fazla sorun çıkarması tam da karakterini yansıtıyordu. "Sam? Seninle konuşmam gerek."

Yokuş tırmanarak evin sınırlarının zirvesine ulaştı. Bir teppeye inşa edildiği için şaşırtıcı biçimde dikti ve harcadığı çaba,

öğleden sonra sıcaklığıyla birleşince alev alev yanmasına sebep olmuştu. Göğsünden aşağıya dalga dalga ter akıyordu.

Bulunca onu öldürecekti. Herkes için acılarına bir son vermek en iyisiydi. Ellerini biraz sıkacaktı ve puf! Ortadan kaybolacaktı. Kimse bunun için onu suçlayamazdı.

“Sam?” Artık neredeyse bağırıyordu. Onu bulamadığı için sesi tiz ve yüksek bir ton almıştı. “Tanrı aşkına, ortaya çık!”

Karşısında kıpırdaşan ağaçlar geldiğinin habercisiydi. Sam yeşilliklerin arasından yüzünü ovalayarak çıktı, şaşkınlıktan alını kırıxmıştı. “İyi misin?” diye sordu. “Yaralandın mı?”

Yaralanmak mı? Ölümcül bir darbe almıştı ve bu onun eseri-ydi.

“Hayır, iyi falan değilim. Hatta tam aksi haldeyim.”

Sam ağzı bir karış açık halde gözlerini üzerine dikti, Cesca’nın derdini anlamaya çalışmak ister gibi, başını yana eğdi. “Ne oldu?” Bir eliyle ona uzanırken, diğeriyle de alnını ovaladı. “Sana yardım edebilir miyim?”

Cesca dokunuşundan irkilerek kurtuldu. “Sakın bana dokunma.”

“Demek yine eskisi gibi olduk.”

“Eskisi gibi derken?” diye sordu. “Ne kadar pislik biri olduğunu fark etmemden mi bahsediyorsun? Her zamanki gibi herkesten daha önemliymişsin gibi davrandığını fark etmemden mi?”

Sam gözlerini kırpı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bütün sabah burada kitap okudum. Hiçbir şey yapmadım ben.” Sam ona gülümseyerek sözlerine güvenmesini bekledi.

“Ama yaptın! Tiyatro oyunuma müdahale ettin, seni piç kurusu! Nasıl yaparsın? İlk seferinde bana yeterince zarar vermemiş miydin? Yoksa sıkıldın da keyfin yerine gelsin diye herkesin hayatını berbat etmek mi istedin?”

Sam’in yüzünden bir sürü ifade geçti. İlk önce anlayış, sonra şok, ardından da neredeyse utanca benzeyen bir ifade. Sonra kaşlarını çatı.

“Onu nasıl gördün?”

“Çünkü her yerine yorum bırakmışsın.”

Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Ama başka bir yere kaydetmiş-tim. Görmemen gerekiyordu.”

Cesca’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bahanen bu mu yani?” dedi bağırarak. “Müdahale ettiğin için suçlu değilsin ama gör-düğüm için ben mi suçluyum?”

“Böyle bir şey demedim.” Başını iki yana salladı. “Görme-men için başka yere kaydetmiştim.”

Cesca gözlerini devirdi. “Bir çeşit intikam mı bu? Hâlâ be-ni göndermeye mi çalışıyorsun? İki kez işimi baltalama zahme-tine girdiğine göre, korkunç bir yazar olduğumu düşünüyor ol-malısın.”

“Mantıksız davranıyorsun.”

Cesca öfkeyle bir çığlık attı. “Mantıksız filan değilim. Pis-lik herifin teki gibi davranan sensin.”

Sam gözlerini kıstı. Çenesi seğirmişti. “Ben pislik değilim.”

“Oyunuma müdahale ettin. Yeni parçalar ekledin.”

“Güzel yazmışsın.” Sam’in sesi kısıktı. “Sadece daha iyi yapmak istemişim.”

“Düşüncelerin umurumda değil” diye bağırarak yanıt ver-di Cesca. “Hatta hiçbir fikrin umurumda değil. Sadece beni ra-hat bırakmanı istiyorum.”

Sam ona bakarken dudaklarını büzdü. “Bitirdin mi?” diye sordu, kelimeler dişlerinin arasından ılık gibi çıkmıştı.

Bitirdiği falan yoktu, bitirmeye yaklaşmamıştı bile, ama başı dönmeye başlamıştı. Sam’e karşı duygularını bir kez için-den attığında yaşayacağını sandığı rahatlama hissinin, erdem ya da huzur duygusunun sonucu değildi bu. Daha çok sıcaklığın ve uzun yürüyüşün bir karışımı gibiydi.

“Evet.”

Sam saldırmaya hazırlanan bir hayvan gibiydi. Nefesini tutup tepkisini bekledi. Ama umduğu öfke yerine, buz gibi bir kontrolle karşılık verdi ona.

“O zaman ben de bitirdim.”

Öfkelendi, peşinden gitmenin
faydası yok.

– Bir Yaz Gecesi Rüyası

Sam çok kısa sürede villaya dönmüştü. Ne yürüyüşü, ne kendi kendine söylenişini ne de ara ara ellerini yumruk yaptığı- nı hatırlıyordu. Bir şeye vurma arzusu bir zorunluluk halini alı- yordu, sanki ellerini bir şeye vursa tüm öfkesinden kurtulacaktı.

Cesca haklı mıydı? Gerçekten herkes onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Bazı insanların ondan hoşlanmamasına alış- ıktı –Hollywood’un nefes kesen yakışıklıları arasına alındığın- da böyle şeyler oluyordu– ama hayatının büyük kısmında her- kesin sevgisini ve takdirini kazanmıştı. Tabii babası hariç.

Cesca’nın öfkesi Foster’la olan anılarını canlandırmıştı. İkisi de Sam’dan nefret ediyordu. Eğer insanlarda böyle güçlü duygular uyandırabiliyorsa, belki de söylediklerinde doğruluk payı vardı. Gerçekten de boktan herifin teki miydi?

Sam banyosuna giderek terli yüzüne su vurdu. Buraya ge- lerek sersemlik etmişti. Hatta Cesca ondan nefret ettiğini açık- açık söyledikten sonra kalması daha büyük sersemlikti.

Lavabonun üstündeki aynaya baktı, yansımadan kendisi- ne bakan görüntüyü gözlerini kısarak süzdü. Koyu, dalgalı saç- larını annesinden almıştı, açık mavi gözleriyle düz burnunu da. Bronzluğa doğa anadan gelmişti, ama yüzünün geri kalanı ba- basına ait olmalıydı. İnsanların internette methiyeler düzduğu çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudakları, ne kadar sık tıraş olursa olsun hep kirli sakallı olan çenesi. Milyonlar tarafından sevilen bir yüzü vardı, ama onun için önemli olan insanlar tara-

findan nefret ediliyordu. Kendisine bakmaya katlanamıyordu.

Cesca önünde yüzü öfkeden parlayarak dikilirken, ona dokunma dürtüsü duymuştu. Ona sarılma isteği... Gözlerindeki acıyı alıp uzaklaştırma arzusu. Terapisti bir keresinde ona öfkenin acının kendisiyle savaşma biçimi olduğunu söylemişti. Eğer bu doğruysa, Cesca'nın böyle hissetmesine o neden olmuştu, bu yüzden de yüreği sızladı.

Geçen her günle beraber altı yıl önceki kızı hatırlıyordu. Her sabah sevinçle tiyatroya sekerek gelen kızı. Ona Daniel'ın motivasyonlarını anlatıp her sahneyi açıklayan, gösterebildiği tüm duyguyu göstermesi için onu yüreklendiren kızı.

Bu anının, içinde uyandırdığı hislerden hoşlanmadı. Çocukluğundaki gibi savunmasız ve yaralıydı. Kurduğu ilişkiler yürüyen bir zaman bombası gibiydi, bu bombanın patlamasına ramak kalmıştı. Bir arkadaşına ihtiyacı yoktu, Cesca'dan etkilenmeyi de kesinlikle istemiyordu. Sadece son rezilliği ortadan kaybolana dek gözlerden uzak kalmaya ihtiyacı vardı.

Ne kadar sürerse sürsün.

Cesca bahçede amaçsızca dolaşarak bir saat geçirdi, güneşin çıplak tenine vurduğunu hissediyordu. Sam'e ağzının payını verme telaşı içinde güneş kremi sürmemişti ve şimdiden pembeleştiğini hissedebiliyordu. Pek de umurunda değildi. Başına gelenlerden sonra biraz güneş yanığı neydi ki? Hiç olmazsa Sam'e öfke saçtığı için hissettiği suçluluk duygusunu dindiriyordu.

Biraz abartmıştı. Tamam, birazdan daha fazla. Kendisini öfkesine kaptırmış, kelimelerini süzgeçten geçirmekle uğraşmayıp yanaklarını kızartan kaba şeyler söylemişti. Cesca korkunç bir insan değildi aslında. Elinden geldiği kadar insanlara içten ve saygıyla davranmaya çalışıyordu. Ancak Sam'in hareketlerinde bir kez daha öfkesini harekete geçiren bir şey vardı, onu dünyasının gözlerinin önünde paramparça olduğu o korkunç günlere geri götürüyordu.

Nihayet villaya döndüğünde, kasvetli his hâlâ omuzlarında daydı. Mutfaktan bir bardak su alıp kütüphaneye gitti, güneşe

maruz kaldığı için sızlayan tenini göz ardı etmeye çalıştı.

Bilgisayar bıraktığı yerdeydi, ekran kara olsa da ışığı yanıp duruyordu. Düğmeye basınca oyununun ilk sayfası önüne çıktı.

Sonraki bir saat boyunca oturup her yorumu okudu, gözle-ri yaptığı her değişikliği inceliyordu.

Kelimelerini görmek onu okuldaki edebiyat derslerine geri götürmüştü. Her dönem öğretmen, yıllardır müfredatta olan, sayfaları kıvrılmış kitaplardan oluşan okuma listesi verirdi. Bazıları, Cesca'nın ömründen daha uzun süredir oradaydı. Ancak her seferinde sırtından aşağıya bir heyecan dalgasının indiğini hissedirdi; kitabı her açtığı anda yazarın kelimelerinden daha fazlasını göreceğini bilirdi.

Kitabı ellerinde tutan her öğrenci bir parçalarını kitabın üzerine bırakırdı. Kitabın giriş sayfasında imzalamaları gereken -ad, sınıf ve aldıkları yıl- etiketten bahsetmiyordu, kural-ları çiğneyerek paragraflar ya da kitap hakkındaki düşünceleri-ni her sayfaya tükenmez ya da kurşunkalemle karalamaları vardı aklında. Kimse aynı hikâyeyi okumuyordu, çünkü herkes yanlarında kendi dünya görüşlerini getiriyordu.

Metninin önünde oturup Sam'in gözünden bakınca, aynı his damarlarında dolaşmıştı.

Okuduğu her kelimeyle kendisinden daha fazla utanıyordu. Hareketlerinden, kelimelerinden ve Sam'in ona saf bir şaşkınlıkla bakıp villaya gitme şeklinden. Çünkü önerileri iyiy-di. Hayır, iyi demek yeterli değildi. Muazzamdılar. Bakış açısı onunkisinden çok farklıydı. Karakterleri daha yuvarlak, daha gerçek yapan yorumlar eklemişti. Yorumları sayesinde oyunun oturmasını engelleyen her şey yavaşça eriyerek yok oluyordu.

Sam'in eleştirici, hatta küçümseyici olacağını düşünmüştü. Bunun yerine nazik, az ve öz notlarla, her seferinde hedefi on ikiden vurmuştu. Hikâyeyi ne kadar çok sevdiğini saklama-ya çalışmamıştı, başka bir açıdan bakmasını sağlamıştı. Daha net bir açıdan. İşe yaradığını görebildiği bir açıdan. Yerin dibine her an daha fazla battığını hissediyordu, son yorumunu okuduğunda ise dudakları titremeye başladı.

“Bu muhteşem. Daha çok yazması gerekiyor. Uzun zamandır okuduğum en iyi senaryo ve ben çok fazla senaryo okudum.”

Titreyen eliyle ağzını kapadı. Cesca kendisinden daha çok utandığı bir an hatırlamıyordu. Sam’i kendisini yaralamakla, hayatını mahvetmekle suçlarken, o sadece güzel yorumlar bırakmıştı. Ona avaz avaz bağırان bir cadaloz gibi bakmasına hiç şaşırmmamak gerekiyordu. Kendisine zeytin dalı uzatan güvercini şapır şupur yiyen bir aslana benziyordu.

“Özür dilerim” diye fısıldadı ellerine doğru. “Çok özür dilerim Sam.”

Şimdi ne yapacaktı? Emin değildi. Tek bildiğı her şeyi berbat ettiğı ve her şeyi düzeltmenin ona düştüğüydü.

Sam tüm öğleden sonra odasından dışarı çıkmadı. Akşama doğru, Cesca’nın karnı guruldayarak ona sabahtan beri bir şey yemediğini hatırlatınca iki kişilik yemek pişirmeye karar verdi. Biraz pancetta ve yaban mantarı alıp bir ızgara tavasını ocağı koydu ve ısıtmak için ateşi yaktı. Yiyecekler sotelendiğinde – mutfağı harika bir koku yaymışlardı – bir tencere kaynar suyun içine makarna atarak haşladı, ara sıra da Sam geldi mi diye sol tarafına bakıyordu.

Önceki akşamlar gelmişti, Cesca’nın yemek pişirmesi asla dikkatinden kaçmamıştı. Biraz tagliatelle için şipşak bir sos yapışını ya da hünerle pizza hamuru yoğurup taze malzemelerle üstünü süsleyişini hayranlıkla izlerdi. Bu akşam gelmemişti ama. Hatta bu akşam onu görmemişdi bile. Tavaya biraz şarap döküp krema eklediğinde bile.

İki kişiye yetecek kadar yemek yapmıştı. Muhtemelen üç kişiye de yeterdi, ama gördüğü kadarıyla Sam’in iştahı açığı. Makarna dolu tabakları ahşap mutfak masasına götürüp iki bardak soğuk su koydu, çatal bıçağı yerleştirdi. Sonra mutfaktan koridora geçerek büyük merdivene doğru ilerledi.

“Sam?” Sesi çekingendi. Bahçedeki gibi kızgın bir sesle konuşmak istemiyordu. Belki daha yumuşak konuşur, tatlı dilli olursa yanıt verirdi.

Ama vermedi. Cesca merdivenin aşığısında dikilirken kulakları sessizlikle doldu.

“Acıktın mı?”

Hâlâ bir yanıt gelmemişti. Cesca tırabzana uzandı, ama hareketinin ortasında durdu. Yukarı çıkıp iyi mi diye bakmalı mıydı? Belki de tek başına kalmak ve Cesca’nın çıkmayı başardığı deliğin içine geri dönmesini istiyordu. Onu suçlayamazdı da.

“Makarna yaptım” diye seslendi yine. “İkimize de yeter. Bana katılmak ister misin?”

Bir dakika daha bekledi. Koridorda solukları ve İtalya sıcaklığıyla mücadele etmeye çalışan klimanın alçak vızıltısından başka bir ses yoktu.

“O zaman buzdolabına koyuyorum” dedi, resmen kendi kendine konuşarak. “Acıkırsan yersin.”

Mutfağa doğru yürürken omuzlarında ağır bir yük vardı. İçeri girince sandalyesine oturdu, karşısındaki boş sandalye ile muhtemelen asla yenilmeyecek yemeği kafasına takmama-ya çalıştı. Cesca tartışmaya –ya da dırdırına– ve Sam’in tepkisine neden bu kadar üzüldüğünü anlayamıyordu. Birkaç hafta önceki Cesca, bu sonuçtan, altın çocuğun nihayet dize geldiğini görmekten mutluluk duyardı. Sam Carlton’a onun hakkında ki düşüncelerini söyleme fırsatı kollamıyor muydu? Sorun, tatmin olmuş ya da intikam almış ya da hissedeceğini düşündüğü duyguların hiçbirini hissetmemiş olmasıydı. Bunun yerine kötü hissediyor, vicdan azabı çekiyordu, kendisinden de epey tiksiniyordu.

Sam’in aşığıya inmeyeceği açıktı. Ondan her zamankinden daha çok nefret ettiği ve aralarını düzeltmek için Cesca’nın yapabileceği hiçbir şey olmadığı da.

Böyle zamanlarda yapılabilecek tek şey yazmaktı.

Ama yerini bil hanım,
Dizlerinin üzerine çök.
– Nasıl Hoşunuza Giderse

Sam çocukluğundan beri bu odada uyurdu. Sonrasında yeniden dekore edilse de pek bir şey değişmemişti. Yatak odasının duvarları hâlâ soluk maviydi, içinde üzerinde nakışlı bir battaniye olan büyük bir yatak ve yüzyıllardır Palladino ailesine ait antika mobilyalar vardı. Dokusu güçlü ve sert olsa da göze narin geliyordu. Annesinin evindeki her şeye olduğu gibi, onlara da saygıyla yaklaşıyordu Sam.

Aşağıdaki odada vakit geçiren insan haricinde.

Ebeveyni bir araba kazasında ölünce her şeyi ailesinin tek çocuğu olan Lucia'ya –Sam'in annesi– miras kalmıştı. Bu, Sam ufak bir bebekken, Foster, yaşadıkları New York'ta girişken bir tiyatro yapımcısıyken olmuştu. O andan itibaren Lucia her yaz, güneş altında sıcak yaz günleri geçirmesi için ailesini buraya getirmişti. Palladino Villası, birkaç yıldır kaçınsa da Sam'in hayatındaki bir çapa olmuştu. Telefonun ya da Wi-Fi'in olmadığı bu yer en çok kendisi gibi hissettiği yerdi. Sam Hollywood'dan önce okumayı, oyun oynamayı, ailesiyle vakit geçirmeyi severdi. Babasını asla memnun edemez, bunun nedenini de hiç anlayamazdı.

Yatağa uzandığında şilte inleyerek şikâyet etti. İtalya'ya sorunlarından kaçmak için gelip de daha fazla sorun yaratması ironikti. LA'ye geri dönüp başına sardığı iblislerle yüzleşmeli, Ceca Shakespeare'in varlığını unutmalıydı. Ancak bunu yapmakta zorluk çekiyordu. Gözlerini kapattığında bile karşısında duruyor,

ona bakıyordu; öfkesi ve tiksintisi güzelliğine güzellik katıyordu.

Çünkü gerçekten güzeldi. Bunu göz ardı etmek imkânsızdı. Daha da ötesi, yetenekli, güçlü biriydi ve fikrini söylemekten çekinmiyordu. Onu daha fazla tanımak istemesine neden olan çekici bir vahşiliği vardı. Bu yüzden tiyatro oyununa bu kadar kendisini kaptırmıştı. Siyah ve beyazın içinde uzanan, özenle yarattığı karakterlerinin arasındaki konuşmalardaki deha, gözlerini açmıştı. Sert kabuğun altındaki kadını görmesini sağlamıştı. Dün gece, kelimelerini okuyup yorumlar eklerken, Cesca'yla konuşuyormuş gibi hissetmişti kendisini.

Ancak Cesca böyle bir konuşma istememişti. Bunu açık açık reddetmişti, bu Sam'e karnına yediği hızlı ve sert bir tekme gibi gelmişti. Gururunu incitmişti –elbette incitmişti– ama bir de top haline girerek kıvrılmak istemişti.

Çünkü ondan hoşlanıyordu. Kahretsin, hoşlanmanın da ötesindeydi bu. Bir şekilde, ona kapı önünde avaz avaz bağırıldığı ilk gecedan itibaren, Cesca tanıştığı hiçbir kadının çekmediği kadar ilgisini çekmişti. Net konuşma tarzı, kimseye kendini ezdirmemesi ve bilincine sinsice sızmayı başarıyla.

Ondan hoşlanıyordu ve bu, kendisini daha kötü hissetmesine neden oluyordu.

Midesi onu yataktan çıkarmıştı. Açlık sancıları bir ayağını diğerinin önüne koydurarak onu odasından dışarıya sürüklemişti. Sam saatin kaç olduğundan emin değildi –iPhone'unun şarjı bitmişti ve bir saat takmıyordu– ama havadaki sakinlik ona gece yarısını epey geçtiğini söylüyordu.

Cesca'nın yatak odasının önünde yürürken, kapısını itme dürtüsü hissetti. Orada yatan kızı görmeyi; yastığına yayılmış saçlarını, vücudunun onu odasına taşıdığı gece gibi kıvrılışını. Yumuşak teninin, yanağını okşayan soluklarının hatırasıyla midesi kasıldı. O zaman bile ona karşı hissettiği duyguların koruyucu türde olduğuna kendisini ikna etmişti, ama daha fazlası vardı. Daha derindiler.

Mutfağa gitti. Cesca'nın söz verdiği gibi buzdolabında bir tabak yemek duruyordu. Mikrodalgaya götürürken derin

bir soluk aldı, hava dolaşımını sağlamak için streç filmi kaldırdı. Başka bir adam bu yemeği tazeyken yer, güzel bir kızın karşısına oturup onu gülümsetene kadar konuşurdu. Belki ona bir bardak şarap doldurarak gevşemesini sağlar, kalp atışlarını bakışlarında görene dek onu hikâyelerle cezbederdi. Belki biraz yaklaşıp vücut ısınısını hisseder, kolunu onunkinin yanına koyardı ve parmakları buluşurdu.

Sam birini nasıl baştan çıkaracağını biliyordu. Daha önce sayısını unuttuğu kadar çok kadına kur yapmıştı. Ancak Cesca'yı baştan çıkarmak, manası olmayan tatlı sözlerle onu kandırmak istemiyordu.

Mikrodalga ötüncü Sam içindeki tabağı aldı, bir çatal yardımıyla krema soslu makarnayı karıştırdı. Saatlerce soğukta kaldığı için biraz topaklaşmıştı ama harika kokuyordu. Buzdolabının kapısından bir bira alıp açtı ve uzun, yavaş bir yudum aldı. Saatlerce aç kaldıktan sonra kuru dudaklarına nemlendirici gibi gelmişti.

Yemeğinin yarısında bir ses dikkatini çekti. Açlıktan öldüğü için ilk başta dikkat etmemişti, ama nefes almak için durduğunda mekanik uğultu bilincine ulaştı.

Çok tanıdık, ama gecenin köründe yersiz bir sestti. Babasının eski yazıcısı olduğunu fark etmesi biraz sürdü, gıcırdayıp şikâyet ederek kâğıtları tükürüyordu. Yıllar önce, villada çalışmaya niyetlenen Foster tarafından getirilmişti, ama Lucia onu azarlayıp tatillerin rahatlamak için olduğunu söylemişti.

Yemeğini bitirince Sam etrafı toparladı, sonra da koridora çıkıp durdu. Kütüphane hemen karşısında, beş metre kadar uzağındaydı ama tereddüt ederek bir işaret bekledi.

Cesca oyma meşe kapının arkasındaydı. Aralarında sadece hava ve ahşap vardı, Sam, Cesca'nın ruh halini tahmin etmeye çalıştı. Sonuçta ona yemek pişirip daha sonra yemesi için buzdolabına koymuştu. Zehir kattığını da sanmıyordu. Ancak bu hareketi daha önceki tepkisiyle ya da ağzından dökülen sert eleştirilerle uyuşmuyordu. Aralarındaki boşluğu kapatmasına engel olan da bu anı olmuştu. Orada yalı kazığı gibi dikilmekten başka bir şey yapamamıştı. Çünkü öfkesine rağmen hâlâ

ona çekiliyordu. Yara kabuğunu soyan bir çocuk gibi, onu görme isteğine engel olamıyordu. Tiyatro oyununu ne kadar çok sevdiğini söylemek ve yaptıkları için özür dilemek istiyordu.

Ama ayakları olduğu yere mühürlendi. Uzun dakikalar boyunca orada dikilip izledi, bekledi, istedi. Sonra yatağa dönüp, onu ele geçiren çılgınlığın üstesinden uyuyarak gelme kararı aldığı anda, kütüphanenin kapısı açıldı. Cesca kollarının arasında bir yığın kâğıt tutuyordu; beyaz, üzerinde siyah yazılar olan A4 kâğıtlar. Cesca'nın ağzı bir karış açıldı, gözlerini üzerine dikince alnı düştü, ikisi de tek kelime etmedi.

Sonra kollarındaki kâğıtlar yere düşerek mermer zemine yayıldı, krem ve kahverengi mermer bir beyaz deniziyle örtülmüştü.

Daha farkına bile varamadan, Sam Cesca'nın önünde diz çökmüştü.

Cesca onu göreceğini ummuyordu, bu yüzden de kalbi küt küt atıyordu. Bütün metnini zemine dökmeyi başarmış olmasının da kalbinin böyle atışında payı vardı. Başka bir sebebi yok, dedi kendi kendine. Beklenmedik bir duruma verilen basit bir tepkiydi.

"Ah, kahretsin" diyerek nefesini verdi. "Lanet kartuş da bitmek üzere, oyunun kalanına anca yeter. Tekrar çıktı alamam."

Sam gülerek karmaşayı inceledi. Sayfaları toplayıp üzerinde yazılı kelimelere bakarak kaşlarını çatı.

"Numaralar yok" dedi.

"Ne?" Cesca Sam'in sesini duyduğu için şaşırılmıştı. Sanki yıllardır onunla konuşmamıştı.

"Sayfalar numaralı değil. Nasıl sıraya sokacağız?"

Cesca gözlerini kırpı. "Bilmem..." Başını iki yana salladı. "Eklemek aklıma gelmedi. Orada yüz sayfa olmalı."

"Perdeler ve sahneler numaralı ama, değil mi?"

Cesca yeni uyanmış gibi hissediyordu, düşünceleri duyguları yüzünden bulanıklaşmıştı. "Evet, numaralılar."

"O zaman hepsini okumamız gerek. Doğru sıraya soktumuzdan emin olmak için. Hemen bunları toplayım, sonra da

kütüphaneye gider yayarız.”

“Sorun değil, ben yapabilirim” dedi Cesca, yere çökerek Sam’in kâğıtları toplamasına yardım etmeye başladı. “Zaten benim hatam.”

“Yardım etmek istiyorum.”

Eh, buna karşı çıkamazdı. Aklına söyleyecek bir şey gelmedi. Bunun yerine başıyla onaylayıp geri çekilerek Sam’in kalan kâğıtları toplamasına izin verdi. Sam hepsini topladığında elle-riyle yığını düzeltti, sonra onları kolunun altına sıkıştırıp elini Cesca’ya uzattı.

Cesca tek kelime etmeden uzattığı elini tuttu. Parmaklarının parmaklarında kıvrılmasına izin verdi. Bacakları düzleşene dek onu çekmesine izin verdi, birbirlerine biraz fazla yakın biçimde dikiliyorlardı.

“Teşekkür ederim.” Cesca konuştuğunda sesi kesik kesikti. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken, Sam gülümsedi, ona bakarken gözlerinin kenarları kırıştı.

Hâlâ elini tutuyordu.

Bir nedenden ötürü sırtından aşağıya bir titreme indi. San-ki bir titreşim yukarı aşağı hareket ediyor, sinir uçlarındaki kontrolü bırakmayı reddediyordu. Bitmek bilmeyen bir şeydi bu.

“Gerçekten iyi, bunu biliyorsun değil mi?”

Cesca kuruyan dudaklarını ıslattı. Ona sadece birkaç saat önce bağırıyor muydu? Şimdiyse dili tutulmuştu, övgü aldığı zaman kullandığı kelime haznesine ulaşmayı beceremiyordu. “Öyle mi?”

“İyi olduğunu biliyor olmalısın. Böyle bir şey yazıp da insanları nasıl etkilediğini görmeden edemezsin. Oyun harika.”

Yazdıkları nedeniyle bir iltifat almayalı çok uzun zaman olmuştu.

“Daha taslak” dedi Cesca yumuşak bir sesle. “Şey, yaptığım değişiklikleri sayarsak ikinci.”

“Değişiklikler mi?” Sam onu kütüphaneye çekerken büyük eli onunkini hâlâ tutuyordu. Odanın merkezindeki geniş halıya ulaştıklarında nihayet elini bıraktı, diz çökerek kâğıtları zemine yaymaya başladı. Sam’in yanına diz çöktü, teni doku-

nuşu yüzünden hâlâ karıncalanıyordu. Vücudu, tavanda dönüp duran pervaneye rağmen hâlâ kızarıktı.

“Önerilerin... iyiydi.” Sesi kısıktı. “Ekledim hepsini.”

“Ama nefret etmiştin.” Sam kaşlarını çatı. “Onlar yüzünden öfkelenmiştin.”

Cesca Sam’in gözlerinin içine bakamadı. “Seni bulmaya geldiğimde onları okumamıştım.” Ondan çok zeminle konuşuyordu. “Keşke okusaydım, özür dilerim. O sözleri söylememem gerekirdi.”

Cesca, Sam’in kaş çatıldığını görmese de hissetmişti. Nefesinin değişmesinden, kendisine yaklaşan vücudunun hareketlerinden anlaşılıyordu. Biraz da aralarında yoğunlaşan havadaydı; yeni yakılmış bir alev gibi sıçrayıp cızırdıyordu.

“Senin hatan değildi” dedi Sam. “Oyununu okumamam gerekirdi. Bir insanın günlüğünü falan okumak gibiydi. Seni üzdüğüm için özür dilerim, hatalyım.”

“Beni üzmemek istememiştin.”

Sam yavaşça başını iki yana salladı. “Hayır, istemedim ama yine de bunu başardım. Sürekli yaptığım bir şey ve dürüst olmak gerekirse, sana karşı ilk kez bir pislik gibi davranmıyorum. Sonuncu olması için uğraşacağım ama.”

Cesca dudağını ısırınca canı yandı. “Ben de pislik gibi davrandım. Sana açıklama fırsatı vermeden cadaloz gibi bağırıp durdum. Komşu kasabalardaki insanlar beni duymuş olmalı.”

“Sadece gerçekleri söyledin. İçini boşalttın. Bu güzel bir şey, değil mi?”

“Hayır.” Bundan adı gibi emindi. Midesindeki yanma hatasının kanıtıydı. “Senin açıklamanı bekledikten sonra, neden taciz edilmiş gibi hissettiğimi açıklayabilirdim. Ama açıklama fırsatı vermeden saldırdım.”

“Belki de bir fırsatı hak etmiyordum.”

Cesca şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırptı. “Herkes kendisini açıklama fırsatını hak etmez mi?”

Gözlerini yere dikme sırası Sam’e geçmişti. Alnı kırıışmış bir halde yerdeki kâğıt yığınının bakıyordu. “Dün akşam oyunu okuduğumda, konuşmanı dinliyormuşum gibi hissettim. O

karakterleri öğrenmek, başlarına gelenleri bilmek istedim. Şimdiden gerçek gibi geldiler.”

Cesca’nın boğazı çatallı, sesi boğuktu. “Sanırım benim için gerçekler. İlhamı ailemden aldım.”

“Sahi mi?” diye sordu Sam. “Son oyunun gibi.”

Sanki kalbi durmuştu. “Onu hatırlıyor musun?”

“Annen hakkındaki haberler kulağıma gelmişti, ben de parçaları birleştirmiştim. Tiyatro camiası ölümüyle sarsılmıştı. Dört kız kardeş de senin kardeşlerin, değil mi?”

“Ben ve kız kardeşlerim, evet.”

“Hikâyeleri çok üzücü. Bunu yaşadığınıza üzüldüm. Hep-sini mutlu görmeyi çok isterim. Eğer okumama izin verirsen tabii.”

Sam’in gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. Dudaklarına bile güçlkle varmıştı. Cesca yüzünü okşayarak hüznünü yok etmek istedi. Acısını almak istedi ki kendi acısı da gidebilsin. Bu, çok tuhaf bir histi, birkaç saat önceki duygularının tam tersiydi. Daha önce sadece onun canını yakmak isterken, şimdi onu rahatlatmak istiyordu.

“Elbette okuyabilirsin. Çok hoşuma gider. Tüm önerilerin, düzeltelerin çok yardımcı oldu.” Yine dudağını ısırды. “Tepki vermeden önce onları okumalıydım.”

“Sürekli özür dilemen gerekmiyor. Bunu yapması gereken biri varsa, o da benim.” Sam uzanarak elini tuttu. Cesca teninin elinde bıraktığı hisse alışıyordu. “Çok özür dilerim, hayallerini yıktığım için üzüntüden kahroluyorum. Senin canını yaktığım için. Eğer geri dönüp değiştirebilseydim, bunu yapardım.” Ağzı dolusu bir soluk verdi. “Annemi gerçekten özlüyor olmalısın.”

Cesca’nın boğazına bir yumru oturdu. “Evet” dedi kısık sesle.

“Genç yaşta onu kaybetmek korkunç bir şey olmalı.

Cesca elinin tersiyle biriken gözyaşlarını sildi. “Öyleydi.” Daha fazlasını söylemek istedi, ama kelimeler boğazında sıkışıp kalmıştı.

“Oyun kapatıldığında, onu yine kaybediyor gibi hissetmiş olmalısın.”

Gözyaşları döküldü. Duygularını bastırmayı denedi Cesca. “Tam da böyle hissettim” diye fısıldadı. “Daha önce kimse bu şekilde tarif etmemişti. Ama evet, oyunu yazınca arınmışım ve onu sahnede görmek en uç hayallerimin ötesindeydi. Her şey ters gittiğinde, bu beni neredeyse öldürdü.”

“Pislik herifin tekiydim.”

“Bir nedenin olmalı.”

“Olduğunu sandım... ben...” Konuşmayı bırakıp gözlerini üzerine dikti. “Evet, o zamanlar önemli gelmişti.”

“Peki ya şimdi? Hâlâ önemliler mi?”

Sam’in yüz ifadesi değişti. Omzunun üzerinden bakarken gözleri dalgındı. Uzanıp endişeli yüz hatlarını düzeltmek istedi Cesca. “Sıkıcı” dedi Sam çatlak bir sesle, “aile sorunları.”

“Ama kendin söyledin, zamanında önemli olmalılar.” Cesca’nın midesi kasıldı. Sam’in gözlerine biriken yaşlarda Cesca’yı endişelendiren bir şey vardı.

“Öyleydi” diye fısıldadı. Uzun bir nefes verip avucuyla gözlerini ovaladı. “Ama sıkıcı. Bir tiyatro oyunu yazmaya değercek bir şey değil.” Cesca’nın gözlerine bakmayı reddetti.

“Kulağa önemsiz bir şey gibi gelmiyor” dedi Cesca yumuşak bir sesle. “Biliyor musun, bazen konuşmanın faydası oluyor.”

Sam hâlâ yere bakıyordu, vücudu bir heykel kadar hareketsizdi. Çenesi, dişlerini gıcırdatıyormuş gibi kıpırdıyordu. Niha yet başını kaldırıp ona baktığında, yüzündeki tüm ifade silinmişti.

“Konuşacak bir şey yok” dedi. “Olsaydı bile, içimi her yerde dökmeyi alışkanlık haline getirmedim. Tabii senaryoda yazıyorsa ayrı.”

Cesca sözlü olarak tokat yemiş gibi hissetmişti. “Sadece nazik olmaya çalışıyordum. Seninle sandığın kadar ilgilenmiyorum” diyerek onu tersledi.

“Ne?” Sam kaşlarını çatı. “Bu da nereden çıktı?”

Anlayışlı hareketini elinin tersiyle yüzüne fırlatınca alınmıştı Cesca. Kendi saçmalıklarına inanıyor muydu sahiden? Ama neden inanmasındı ki; feci yakışıklıydı, başarılıydı ve iste-

Kâğıtlara uzanıp onları elinde karıştırdı. Bu sefer gülümsemesi gerçektir.

Cesca saçmalığını yüzüne vurmak istedi. Bir an için gardını indirmişti, Cesca bu yüzden ona doğru çekilmişti. Ama o an geçmişti ve konuşmak istemediği açıktı.

“Kulağa hoş geliyor.” Akli durmadan kafasına vuran sorularla dolu olsa da onları yutkundu, bir çeşit uzlaşmaya vardıkları için minnettardı.

Başka bir gün bu konuda konuşabilirlerdi. Bu akşam, oyunu üzerinde çalışması gerekiyordu.

Beni evimden ve yuvamdan kovdu.

– IV. Henry Kısım I

Tiyatro oyununu sıraya koymayı bitirdiklerinde, gözlerini zor açık tutuyorlardı. Cesca, esnemesini bastırmaya çalışan Sam'e kaçamak bir bakış attı.

"Yanlış yaptık, biliyor musun" dedi. "Yeniden çıktı alsam daha kolay olurdu. Bu sefer sayfa numaralarını bile eklerdim."

Sam kahkahayla gülmeye başladı, yorgunluktan neredeyse sersemlemişti. "İlk seferde tüm mürekkebi kullanmasaydın bu harika bir fikir olurdu. Ama yenisinin gelmesini bir hafta beklemek istemiyorsan, başka seçeneğimiz yoktu. Daha iyi bir fikir, senin bilgisayardan okuman olurdu. Doğru sırayı bulma sürecimiz yarıya inerdi."

"Tam bir aptalım, üzgünüm."

"Üzülme." Aslında daha çok eğlendiği bir zaman hatırlamıyordu Sam. Satırları yüksek sesle okumak, farklı aksanlarla konuşmak... Bir kadının repliklerini okurken sesini iğrenç biçimde tizleştirmek. Maskaralıkları Cesca'yı güldürmüştü ve bu sesi duymak mucizevi bir şeydi, özellikle de yüzleşmelerinin yarattığı huzursuzluktan sonra.

"Ama yorgunluktan ölüyorsun. Gözlerinin altında torbalar oluştu."

"Sende yok sanki" dedi Sam.

Cesca gücenmiş gibi davrandı. "Ama bu hiç nazik bir yorum değildi."

"Kır atın yanında duran ya huyundan ya suyundan."

"Durmak yeterli mi ama?" diye sordu Cesca. Keyfi yerinde

olduğu için, sesi daha yumuşak çıkıyordu.

“Nasıl yani?” Sam kaşlarını çatı.

“Şöyle ki, eğer mecazi anlamda kullanmıyorsan, ben ‘kır at’ oluyorum, sen de ‘duran’. Kır atla konuşan ya huyundan ya suyundan” diye açıkladı.

Sam başını iki yana salladı. “Neden bahsettiğine dair bir fikrim yok.”

Bu sefer Cesca güldü. “Benim de. Sanırım delirdim. Gidip uyusam iyi olur.”

“İkimiz de uyumalıyız.” Ama Sam uyumak istemiyordu. Hem de hiç. Aralarında farklı bir şey vardı; farklı ve mucizevi. Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğu söylenmez miydi? Hayır, aşk değil bu, dedi Sam kendi kendine. Arkadaşlık. Odada büyüyen buydu, bırakmak istemediği bir çeşit kırılğan dostluk. Sanki birbirlerine bebek adımlarıyla yaklaşarak, daha önce hissettikleri öfke ve hayal kırıklığından kurtulmaya çalışıyorlardı.

Başka bir manası yoktu. Bu, ona güvenip sırlarını söyleyeceği anlamına gelmiyordu. Bununla başa çıkabilirdi.

İkisi de esnemelerine daha fazla engel olamayınca, merdivenlerden yukarı çıktılar. Sam, çabucak iyi geceler diledikten sonra Cesca odasının içinde kayboldu.

Sam daha yatağa bile girmeden yarı uyumuş sayılırdı; şiltenin üzerine kendisini bıraktığında, bütün bilinç ibareleri kayboldu. Mışıl mışıl uyumuş olmalıydı, çünkü sabahın son gün ışığı pencereden girerken, uykuya daldığı pozisyonda uyandı. Resmen ahşap zeminin üzerine atlayıp bulduğu ilk şortu giyip yeni ütülenmiş tişörtünü dağınık saçlarının üzerinden geçirdi. Saçlarını düzeltmekle vakit kaybetmedi.

Cesca çoktan uyanmıştı. Kütüphanede yazı yazdığını duyabiliyordu. Düzenli vuruşları ara sıra kesiliyordu, bir yudum su içtiğini ya da hep yanında taşıdığı deftere bir şeyler karaladığını hayal etti. Sam mutfağa girip kahve demliğini alarak içini doldurdu. Nadiren kafein almadan günle yüzleşmeye hazır olurdu. Demlik yeni yeni tıslamaya başlarken, kütüphanenin kapısı açıldı ve Cesca dışarı çıktı. Mutfak tezgâhına yaslandığını görür görmez gülümseyince, Sam rahatladığını hissetti.

Hâlâ ondan nefret etmiyordu. Bu güzel bir şeydi. Bu şekilde kalmayı planlıyordu.

“Günaydın” dedi gülümseyerek.

“Günaydın mı?” dedi Cesca, alaylı bir tonla. “Öğleden sonra olduğunu düşünüyordum. Birileri saatlerdir uyanık, biliyorsun. Evi düzenliyor, bahçıvanlarla konuşuyor, bir oyun yazıyor.”

Sam, Cesca’nın sesindeki neşeden hoşlanmıştı, hatta ona uyum sağlayacak kadar. “Bunların çoğu için sana para ödendiğini sanıyordum.”

“Senin tarafından değil.”

“Yakalandım.”

“Ama benim için yapabileceğin bir şey var.” Cesca yanından uzanarak raftan iki tane fincan alırken, Sam arkaya eğildi. Ama kolu yine de göğsüne değince Sam’i tezgâhı tutmaya mecbur bıraktı, ilk dürtüsü onu dengede tutmak olmuştu.

“Sana kahve yapmaktan başka mı?”

Cesca’nın uzattığı fincanları aldı. “Şey, o da var tabii. Ama ikinci perdeyi bitirdim, aslında ilk taslağını. Daha sonra ona bakacak vakit bulabilir misin?” Cesca çekinerek gülümsedi. “Aceleyle gerek yok tabii. Ama gerçekten senin fikrini almak isterim. Konuşmaların bazılarını yazmak epey zordu.”

“Çok isterim.”

Cesca gözlerini kırpıştırdı, ama gün ışığı gözlerine ulaşmıyordu bile. “Sahiden mi?”

Çekingenliği Sam’i etkilemişti. İçinde kalan son güç kırınlarını da pelteye çevirmişti. “Sahiden” dedi ciddiyetle. “İlk perde harikaydı. Nereye taşıdığını görmeyi dört gözle bekliyorum. İki hikâyeyi birbirine geçirme şekline bayıldım. Günümüz çiftini ihtiyar çiftin rollerini oynarken gösteriyorsun. İçinde zarif bir şey var.”

“Dilim tutuldu” dedikten sonra buzdolabından sütü aldı Cesca. “Teşekkür ederim.”

“Sadece gerçeği söylüyorum.”

“Öyle bile olsa, duymak çok güzel. Yazarlık çok yalnız bir iş. Tüm gününü boş bir ekrana bakarak geçiriyorsun, aklındaki sesler dışarı çıkmak için savaşıyor. Yazdıklarının yarısı öyle kö-

tü oluyor ki çöpe atmaktan başka seçeneğin kalmıyor. Ama bazen, nadiren, öyle heyecan verici bir konuşma yazmayı beceriyorsun ki çektiğin her şeye değiyor. O zaman bile, hayallerini yıkarlar diye birilerine göstermeye korkuyorsun.”

“Hayal değiller.”

“Öyle geliyor ama. İlk taslağın asla mükemmel olmayacağını biliyorum. Hatta ikincinin ve üçüncünün bile. Ancak güzel kemikleri yoksa, onu ete bürümek imkânsız. Bu yüzden yorumların çok önemli.” Sam’in kolunu kavradı. “Ama dürüst olacağına söz vermelisin. Nazik olma. Bana nerede oturduğunu ve nerede oturmadığını söyle lütfen. Neden oturmadığına ya da bazı konuşmaların kulak tırmaladığına dair hiçbir fikrin olmasa bile söyle. Tamam mı?”

Sam’in boğazı sızlıyordu. Kendini savunmasız bırakıp seni yerle bir edebilecek türde bir yanıt rica etmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Eleştiriye izin vermek ikisinin de işlerinin bir parçasıydı, ama böylesine açık açık istemek cesaret gerektiriyordu. Piyasada kötü bir eleştiri okuyup da yıkılmayan birini tanıımıyordu Sam. Altı yılın ardından bile, birkaç kaba sözün canını yakma becerisi vardı.

“Elbette.” Boğazındaki yumru yüzünden sesi boğuk çıkmıştı. “Ama bugünün işi, kelimelerinin geri kalanı gibiyse, zaten iyi olacağını biliyorum.”

Cesca hâlâ kolunu tutuyordu, el ısısının tenini sardığını hissetti. “Teşekkür ederim” dedi.

“Benim için bir zevk.”

Sam ikisine de kahve doldurduktan sonra, Cesca’nın peşinden kütüphaneye gitti, çıktısını aldığı metinle önceki gün bulduğu eski kalemi aldı. Cesca çalışma masasında yazıp yazıp silmeye devam ederken, Sam eski kadife kanepeye oturup gözlerini kısarak kelimeleri okudu.

Günün geri kalanı böyle sürüp gitti; birisi yazıyor, diğeri de düzeltiyordu. İkinci güneşi batmaya başladığında, ikisi de bitkin ve açtı. İkisi de gün boyunca pek bir şey yememişti ve karınlarının gurultularına bakılırsa ikisi de bunun bedelini ödüyordu.

Kâğıt yığınının çalışma masasına bırakan Sam, Cesca başı-

nı ekrandan ayırana kadar bekledi, akışını bölmek istememişti.

“Hadi, akşam yemeği vakti” dedi, bilgisayarı kapatmasını işaret ederek. “Bu sefer benden.”

Cesca Sam’in ardından mutfağa girdi, mutfak öğleden sonra boyunca biriktirdikleri boş kahve fincanlarıyla doluydu. Vücudu kaskatı kesilmişti, saatlerce eski patron koltuğunda oturmaktan kasları ağrımişti, Sam’in omuzlarını esnetmesine bakılırsa, o da aynı hisleri paylaşıyordu. Kirli bardakları bulaşık makinesine koymak için eğildiğinde, göz ucuyla ona baktı.

“Sen yemek yapabiliyor musun?” diye sordu.

Sam başını hafifçe yana eğdi. “Ne demek istiyorsun? İtalyanım ben, tabii ki yemek yapabiliyorum.”

Yüzündeki gücenik ifade yüzünden kakhaha atmak istedi Cesca. Ama neşesini yutkunup musluğu açtı, lavaboda ellerini yıkadı. “Bunun bir önemi yok. Baban Amerikalı değil mi?” Dün akşamki anılar nefesini kesince konuşmaya devam edemedi. Yine burnunu mu sokuyordu acaba?

Sam yumuşak bir sesle yanıt verdi. Hatta bakışları sesinden de yumuşaktı. “İtalyan. Tam bir İtalyanım ben.”

Cesca başıyla onayladı. “Peki.”

“Karışık bir ailem var. Açıklaması uzun sürer.” Arkasını dönüp tekrar dolapları karıştırmaya başladı.

Cesca sessizliği bozmak için bir şey söylemek istedi, ama aklına hiçbir şey gelmedi. Cesca aileler konusunda bir uzman değildi; kendi sırlarını da ailesi onun hakkında kötü düşünmesin diye saklamakta uzman olmuştu.

Nihayet arkasına baktığında, Sam’in yüz ifadesi düzelmişti. Dudaklarında ufak bir gülümseme kıpırdanıyordu, ancak henüz gözlerine ulaşmamıştı. “Eh, yenilgiyi kabul etmem gerekiyor sanırım. Ben bile hiçlikten yemek yaratamam” dedi Sam.

Cesca gerilimin yok olduğunu hissetmişti. Heyecandan biraz sarhoş gibi hissediyordu. “Seni hüsrana uğrattığım için üzgünüm. Eğer ev idarecisi buzdolabını dolu tutsaydı, bu halde olmazdık” diye ekledi Sam, göz kırpması şaka yaptığını anlamasına yetmişti. Ayrıca Cesca’nın kalbini de sıkıştırmıştı.

“O zaman belli ki ona yeterince para ödemiyorsun. Senin yerinde olsaydım onu kovardım.”

“Denedim, ama hiçbir yere gitmiyor.”

Cesca tek kaşını kaldırdı. “Belki yeterince denememişsin-dir” dedi. Aralarındaki mesafe kısalıyor gibi göründü, bir metre-den azdı şimdi. Bu da başını kaldırması gerektiği anlamına geli-yordu, minyon yapısı Sam’in uzun ve kaslı vücudu tarafından bastırılmıştı. Yakınlığı hem tedirgin olmasına hem de... güven-de hissetmesine neden oldu.

“Belki istemiyordumdur” dedi Sam yumuşak bir sesle.

Bir kez daha tereddüt etti, bu sefer öncekinden daha da manalıydı. Aşağıdan keskin, biçimli ve şimdiden bir günlük olan sakallarını belli eden çenesini, çoğu İtalyan erkeğe yakışan dolgun dudaklarını inceledi. Ona dokunmamak, kirli sakallı çe-nesini hissetmemek için ellerini yumruk yaptı. Ne oluyordu?

Bakışlarını indirince Sam’in ellerinin de yumruk oldu-ğu gördü. Bembeyaz kesilmişti teni. Aralarındaki hafif şakalaş-manın ona hissettirdikleri yüzünden aklı tamamen karışmıştı. Lavla dolu bir volkan gibiydi.

Gözlerini sımsıkı kapattı, ancak yüklü an onu takip ederek içine girdi. Sam’i görmüyordu ama hissediyordu, kokusunu alı-yordu, düzenli soluklarını duyuyordu. Eğer yeterince güçlü ne-fes alırsa, muhtemelen tadını da alırdı.

Sonraki dakika, sanki bağlantı kırılmıştı. Gözlerini açınca Sam’in biraz geride durduğunu gördü, saniyeler önce araların-da var olan bağı yok edecek kadar uzaktı. Hissettiğinin rahatla-ma mı, yoksa bambaşka bir şey mi olduğundan emin olamadı. Sinirlerinin vızıldamasına ve kafasının pamukla doluymuş gibi hissetmesine neden olmuştu.

“Akşam yemeği” diye hatırlattı ona Sam. Tuhaf biçimde sa-kin görünüyordu.

“Ya da yokluğu.” Cesca kuru dudaklarını ıslattı. “Sanırım yine peynir ekmek yiyebiliriz.”

Sam kaşlarını çattı. “Hayır, sana akşam yemeği sözü ver-dim, o sayılmaz. Dışarı çıkıp almamız gerek.”

“Ama sen dışarı çıkamazsın. İnsanlar seni tanır.” Geldiğin-

den beri pek kapı dışına çıkmamıştı. “Bir liste yap, ben de gidip yiyecek bir şeyler alayım.”

“Market kapanmıştır. Gidip bir restoran bulmalıyız.” Bir çarpıcı gülümseme daha. “Kılık değiştiririm.”

Cesca derin bir soluk alınca aklını başına biraz toplayabildi. Düzgün düşünmesine yetecek kadar. “Cidden mi? Tanınmadan yolda beş dakika bile gidemezsin. Fotoğrafçılar etrafını sarmadı diyelim, o zaman bin tane yırtıcı kadın sana yaklaştırmaya çalışır. Neden sipariş vermiyoruz?”

Sam başını iki yana salladı. “Seni yemeğe çıkarmak istiyorum.”

Ah.

“Kiralık arabayı alabiliriz. Ücrada ufak bir yer biliyorum. Turist falan yok, sadece yerliler. Oraya arabayla gidip bir şeyler yer, sonra da eve döneriz. Hava karanlık, bizi kimse görmez.”

Sam yine Cesca’nın nefesini kesmeyi başarmıştı. Kaşlarını çattı. Tüm vücudu bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu, ama hayatı ona bağlı olsa bile nedenini göremedi. “Emin misin?”

“Sadece akşam yemeği Cesca, iki arkadaş –artık öyle olduğumuzu sanıyorum– yemek yiyip göl manzarasını seyredecek. Bunda ne yanlışlık var?”

Demek bir randevu değildi. Sadece arkadaşça gidiyorlardı. Bununla başa çıkabilirdi, değil mi? Birkaç hafta önce bu adamdan nefret ediyordu; onunla sadece makarnasına birazcık arsenik dökülebilmek için yemek yerd. Ama şimdi her şey değişmişti. Arkadaşlar sürekli birlikte yemeğe çıkarlardı.

“Tamam” dedi. “Ama arabayı sen kullanacaksın.”

Uzanıp Cesca’nın elini tutarak salladı. “Anlaştık.”

Cesca uzun bir nefes vererek vücudunu rahatlatmaya çalıştı. Göl kıyısında gece gezisi, ardından da yerel bir restoranda yenilen yemek, akşamı geçirmenin mükemmel bir yoluydu. Tam da Como Gölü’ne planlı gelen insanların düşlediği şeydi. İçindeki kız bu fikir yüzünden heyecanlanmış olsa da şüphelerini göz ardı etmesi neredeyse imkânsızdı.

Sam elini bıraktı. “Hadi gidip hazırlanalım.”

Cesca başıyla onayladı. Maç başlasın o zaman.

Eğer müzik sevginin yemeğiye,
çal gitsin.
– On İkinci Gece

Araba yolculuğu Cesca'nın tedirginliğini dindirmeye yetmemişti. Huzursuz bir sessizlik onlara eşlik ederken Sam arabayı göl kıyısında hünerle kullanıyor, her vites değiştirişinde kol kasları şişiyordu. Diğer kolu da sudan gelen soğuk akşam esintisinin girdiği pencerede dinleniyordu.

Sam haklıydı, gittikleri yer gerçekten de ücra bir köşedeydi. Grigna Dağları'nın yukarısına doğru giderken göl arkada kalıyordu, Cesna yukarıya çıktıkları için değişen basınçtan kulaklarının tıkanıldığını hissetti. En sonunda kuş uçmaz kervan geçmez bir yere geldiklerinde, Sam bir köşeden dönerek uçurumdaki bir mağaranın yanına arabayı park etti.

"Burası mı?" Çimlere birkaç araba park edilmişti ama başka bir şey yoktu. Tam olarak ne beklediğinden kendisi de emin değildi. Daha şaşıla bir şey? Fiyakalı? Daha Hollywood?

"Arka taraftan daha güzel görünüyor" dedi Sam ona, arabadan çıkarken. Cesca kapısını açamadan önce, Sam açmış, dışarı çıkmasına yardımcı olmak için elini uzatmıştı.

"Teşekkür ederim" dedi Cesca mırıldanarak, gözlerini ilerideki uçurumun zirvesinden alamıyordu. Sam elini tutarak onu kenara doğru götürdü. Ancak ucuna vardıklarında ne kadar yüksekte olduklarını fark etti. Aşağıdaki göl öyle uzaktı ki kasaba ışıkları minik ateşböcekleri gibi görünüyordu. Sağ tarafta taş basamaklar vardı, aşağıya inerlerken Cesca yıllar önce inşa edilmiş paslı tırabzana tutundu. Basamaklar sadece bir kişinin ge-

çebileceği genişlikte olduğu için Sam önden gitti, ama sürekli arkasına bakarak ona iyi olup olmadığını sordu.

Aşağıya indiklerinde önlerinde taş bir zemin ve genişçe bir mağara vardı. Dışı ıdıklı çiçeklerle ve rengârenk açan bitkilerle süslenmişti, içerideyse birkaç sandalyeyle masa, mağaranın arkasında da bir bar vardı.

“Burası Grotto Maria” dedi Sam. “Çocukken ailecek buraya gelirdik.”

“Güzelmış.” Cesca etrafa bakındı. Daha önce mağaranın içinde olan bir restoran duyduğunu hiç hatırlamıyordu, ama içinin insanlarla dolu olmasının nedenini görebiliyordu. Masaların üzerinde yanan mumlar çıkık kaya duvarlarına yansıyarak renk değıştirmelerini sağlıyordu. Mağarada yankılanan hafif sohbete, tavana yerleştirilmiş kolonlardan gelen yumuşak müzik eşlik ediyordu.

Bir garson geldi, Sam’i görünce yüzünde güller açmıştı. El sıkışıp İtalyanca birkaç kelime konuştular, Cesca anlayamamıştı.

“Bu Cesca, arkadaşım” dedi nihayet Sam İngilizce, onu garsonla tanıştıtırırken. “Bu da Alfredo, kendimi bildim bileli burada çalışıyor.”

“Bella, bella” dedi Alfredo, elini Cesca’ya uzatarak. “Daha önce burada yemiş miydiniz?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, ilk kez geliyorum.”

“Ah, o zaman kraliçe gibi davranacağız size. Lütfen beni takip edin, sizi yerleştirdikten sonra bir *aperitivo* getireceğiz.” Alfredo onları restoranın kenarında bıraktı. Cesca müşterilere bakarak Sam’i fark edip etmediklerini anlamaya çalıştı. Hepsinin heyecanla sohbet ettiklerini görünce fark etmediklerine karar verdi.

Barın en uzak köşesinde başka bir uçuruma giden ufak bir kapı vardı. Bu, ana giriştekinden daha dardı, ama etrafında bir bariyer vardı. Alanın ortasındaki masa ve iki sandalye, insanların aşağıdaki muazzam manzaraya bakabilmesi için yerleştirilmişti.

“Signorina?” Alfredo Cesca için bir sandalye çekti. Sam karşısındaki sandalyeyi tutup yardım etmeye çalışan Alfredo’yu

elini sallayarak gönderdi.

Sonra klasik mönü ve içecek hareketliliği yaşandı; sular dolduruldu, içinde pembe bir sıvı ile portakal dilimi olan bir bardak getirildi.

“Bu negroni” dedi Alfredo. “Cin, vermouthe ve Campari. Damak zevkinizi güçlendirmek üzere tasarlandı.”

Sam’in içeceği reddederek kendisine sürahidenden su doldurduğunu fark etti. Cesca buna memnun olmuştu; alkollü araba kullanmasını pek istemiyordu. Eskiden hor gördüğü bir adam hakkında bunları öğrenmek tuhaftı. Sorumluluk sahibi ve nazikti. Sam Carlton’ı bu sözlerle tarif edebileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Garsonlar gidince yine yalnız kaldılar. Cesca başını mönünden kaldırıp Sam’in gözlerini yakaladı.

“Hoşuna giden bir şey gördün mü?” diye sordu Sam.

Cesca dudağını ısırdı. “Çoğunu anlamadım. Bir kısmını okuyabiliyorum, makarnalar epey basit, deniz ürünlerini de çevirebiliyorum. Ama geri kalanını hiç anlamadım.”

“Senin için çevirmemi ister misin?”

Cesca nazik teklifine gülümsedi. “Daha iyi bir fikrim var. Neden benim için sipariş vermiyorsun? Daha önce buraya gelmişsin, nelerin güzel olduğunu biliyorsundur.”

Sam kahkahayla güldü. “Genellikle Alfredo’nun benim için sipariş vermesine izin veriyorum. Pek yemek seçmem.”

“Ben de.” Çöpten yemek topladığı günleri düşünmemeye çalıştı. “O zaman Alfredo’nun ikimizin yerine seçmesine izin verelim.”

“İyi fikir.”

Cesca negroni’den bir yudum aldı. Soğuk ve tatlıydı, portakal dilimi narenciye tadı veriyordu. “Bu enfes. Muhtemelen epey sarhoş edici.” Alkolün tadını alamıyordu ve bu, her zaman kötü bir işaretti. “Bir bardaktan fazla içmemem gerektiğini hatırlat bana.”

“İkincisini içmene izin vermezler” dedi Sam. Dudakları hâlâ bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. “Şimdi sana her servise eşlik edecek farklı şaraplar verecekler.”

Cesca'nın gözleri endişeyle fal taşı gibi açıldı. "Kaç servis var ki?"

"Genellikle altı ya da yedi." Sam artık sırtıyordu.

"Altı ya da yedi bardak şarap içemem. Önünde devrilirim." Yanakları şimdiden kızarmaya başlamıştı.

"Biliyorum. En son kırmızı şarap içtiğinde olanları anımsıyorum. Seni yatağa taşımak zorunda kalmıştım."

Aman Tanrım, utançtan ölecekti! Unuttuğunu umut etmişti.

"Şey, o kadar içmem. Zaten sen de araba kullanacaksın. Tek başına içmek eğlenceli değil."

"Benim için eğlenceli."

"Hiç şaşırmadım" dedi Cesca soğuk bir sesle. "Beni merdivenlerden çıkarırken kesin bir şeyler geveledim, gülmekten ölmüş olmalısın."

"Gevelediğin söylenemez" dedi Sam. "Gayet açık konuştun."

Artık yüzü alev alev yanıyordu. Bu konu nasıl açılmıştı? "Öyle mi?"

Sam yavaşça başını salladı. "Ah evet. Ne kadar büyük bir piç kurusu olduğumu bilmemi istedin."

Cesca irkilip yüzünü ellerine gömdü. "Aman Tanrım, çok özür dilerim. Bunu söylediğime inanamıyorum." Beyaz bir yalan. Elbette söylemişti. Villaya geldiğinde aklından geçen tam olarak buydu.

Sesinin tonuna bakılırsa Sam onu utandırmaktan zevk alıyordu. "Öyle, tam olarak şöyle demiştin: Sen bir emek çalan, ev işgal eden, yakışıklı piç kurususun."

Cesca ona bakamadı, utanç bir kefen gibi üzerini örterken bu imkânsızdı. Onu gerçekten böyle mi betimlemişti? Kendi ağzından çıkacak bir şeye benziyordu.

Yarısı dolu negroni bardağını itip iç çekti. "Bir daha asla ağzıma alkol sürmeyeceğim."

"Ama içince tatlı oluyorsun." Uzanıp elini nazikçe tuttu Sam. "Ve dürüst. Bu hoşuma gidiyor."

"Piç kurusu diye hitap edilmek hoşuna mı gidiyor?"

Omuz silkti. “En azından yakışıklı bir piç kurusuyum.”

Cesca yine inledi. “Ağzımın mühürlenmesi lazım. Ya da alnıma ‘sadece yemek için açın’ diye dövme yapılmalı.”

“Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bana daha kötülerini de söylendi.” Hâlâ Cesca’nın elini tutuyordu.

“Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sana daha kötülerini söylediğimden eminim.”

“Bahse varım söylemişsindir.”

Artık söylemiyordu ama. Onu tanımlamak için kötü tek bir kelime bile gelmiyordu aklına. Cesca’nın korkunç sözlerinden aldığı keyfe ve utancına rağmen gösterdiği nezakete bakınca söyleyecek kelime bulamıyordu Cesca.

“Yine de şaraptan uzak kalmam en iyisi.”

Sam başparmaklarıyla avuçlarının içini okşayınca Cesca irkildi. “Sarhoş olmana izin vermem” dedi yumuşak bir sesle. “Üstelik buradaki şarap gerçekten güzel. Bir iki büyük yudum almalısın.”

Alfredo’nun *primo* dediği ilk servis geldi. Cesca ufak tabakta sunulan deniz mahsullü risottonun yanına, ufak bir kadeh şarap kabul etti. Bardağı dudaklarına götürüp soğuk *Frascati*’den bir ağız dolusu alıp keskin, sek içkinin yemeğin zenginliğini bastırmasına izin verdi. Sam onu ilgiyle seyreliyordu. Yemeğine dokunmamıştı.

“Güzel mi?” diye sordu, şarabı işaret ederek.

“Leziz. Sahiden reddedilemeyecek kadar güzel. Bir servete mal olmalı.”

Sam omuz silkti. “Ben ısmarlıyorum, tadını çıkar.”

Bu, Cesca’yı yeryüzüne geri döndürdü. Burası kadar lüks bir yerde hiç yemek yemediği konusunda Sam’e açık olmalıydı. Hugh’un öğle yemeği ısmarlamasına izin verdiği nadir anlarda bile, ufak, makul fiyatları olan bir restorana giderler, orada mönüdeki en ucuz şeyi seçerdi. Bir şekilde kendisini gecenin güzelliğine ve ortamın muazzamlığına kaptırmıştı. Muhtemelen bir aylık maaşından daha fazla tutacak bir yemeği yiyor olduğunu fark edince hayrete düştü.

“Sana borcumu asla ödeyemeyeceğim. Mönüde fiyatlar bi-

le yazmıyordu. Özür dilerim, bunu bu kadar yemeden önce düşünmem gerekirdi.”

Sam gücenmiş göründü. “Seni yemeğe çıkardığımı söyledim, değil mi? Bu da ben ödeyeceğim demek. Hiçbir koşulda parayı kabul etmem.”

Bunun ardından tuhaf bir sessizlik çöktü. Daha birkaç saniye önce Cesca’nın damağında bir bal damlası olan risotto, ağzının içinde küle dönmüştü. Cesca yemeğiyle oynayıp pirinçlerin çatalından kaymasını seyrederken, birden iştahsızlık hissederek fakir hayatını düşündü. Eski Cesca asla tabağında yemek bırakmazdı. Çünkü sonraki yemeğinin nereden geleceğini asla bilemezdi.

Sam hâlâ bir şey söylememişti. Risottosunu bitirip çatalını kaliteli porselenin üzerine bırakmış, ağzını temizlemek için de su bardağını kaldırmıştı. Sandalyesine yaslanıp boğazını temizlediğinde, Cesca düşüncelerinden koparılmış halde buldu kendisini.

“Özür dilerim” dedi kısık bir sesle. “Böyle şeylere alışkın değilim. Londra’da McDonalds’tan yemek lüks sayılırdı. O zaman bile Alman usulünde zorlanırdım.”

Sam irkildi. “Neden böyle oldu?” Endişeyle kaşlarını çatmıştı. “Seni en son gördüğümde, yükseklerde uçuyordun. Gitiğimi biliyorum ve ben...” Doğru kelimeleri bulmak için durdu. “Her şeyi mahvettim, ama bu genellikle insanın hayattan umudunu kesmesine neden olmaz. Çok gençtin, her şey önündeydi.” Cesca’ya bakıp başını yana eğdi. “Neden yazmayı bıraktın?”

Cesca’nın gözleri yaşlarla yanmaya başlayınca kapatarak tuzlu suyu yok etmeye çalıştı. “Bilmem, her şeyi kaybetmişim gibi geldi. Ne zaman düştüğüm çukurdan kendimi çekip çıkarmaya çalışsam, daha da derinleşiyormuş gibi geldi.”

“Ama oyun olağanüstüydü. Şimdi yazdığın da öyle. Tek seferlik başarı olmadığın açık.”

Sert bir cevap dilinin ucuna kadar geldi Cesca’nın. Yutkunup acı tadı göz ardı etmeye çalıştı. “Artık yazamıyordum. Deneyip durdum, ama bir cümle bile zor yazabiliyordum. Yazdıklarımı da siliyordum sonra. Tamamen saçmalıktilar.” Bunlar ilk

günlerdi, kız kardeşlerinin onu oyunu oturtması için zorladığı zamanlar. Umut sadece dört harften ibaret değilken. “Sonunda yazmayı bıraktım. Ne zaman başarısız olsam, daha da üzüliyordum, yorucuydu. Her şeyin üstüne, ayrıca bir işte tutunmaya da çalışıyordum ve bu da pek yardımcı olmuyordu.”

“Ne tür işlerde çalıştın?”

“Ne kadar vaktin var? Liste uzun.”

Sam gülmeye başladı. “Özür dilerim, komik olmadığını biliyorum. Bir işten diğerine sektiğini hayal edemiyorum sadece. Tanıdığım kız, oyun yazarı olmayı kafasına koymuştu.”

“Hugh Dayı da böyle söylüyor. Kovulup durmamın tek bir iş yapmak için doğduğumdan kaynaklandığını düşünüyor. Sanki bilinçaltım beni sabotaj ediyordu.”

Onlar konuşurken, garsonlar önlerindeki masayı temizledi. Tek söz söylenmeden, ikinci servis gelmiş, Cesca’nın şarabı alınarak yenisiyle değiştirilmişti.

“Kulağa çok dramatik geliyor” dedi Sam.

“Eh, ben bir yazarım. Bildiğin üzere, dram benim işim. Hem bana senin de benzer bir tecrübe yaşamadığını söyleyemezsin, hissedemediğin için bir rolü iyi yapamadığını.”

Sam omuz silkip şarabı işaret etti. “Bu, en sevdiğilerimden biri. Hepsini içmelisin.” Ardından konuya döndü. “Bazı rollerin görece daha kolay olduğu doğru. Ama genellikle o tene girmenin bir yolunu buluyorum. Empati kurma meselesi, kendini onların yerine koyma. Bir süreliğine dünyayı onların gözünden görme.”

Cesca dudaklarını sıkarak gülümsedi. “Sanırım ben görmeyi bıraktım. Tek düşünebildiğim çok başarısız olduğum ve herkesi hayal kırıklığına uğrattığımdı. Yapımcılar, aktörlerle aktrisler, vaftiz babam, annem...” Son kelimedede sesi çatlamıştı.

“Ama onları hayal kırıklığına sen uğratmadın. Ben uğrattım. Hepinizi ortada bırakan bendim. Bir uçağa atlayıp arkama bakmadan binlerce kilometre kaçan bendim. Senin hatan değildi.”

İkinci şarap bardağı bir Chianti’ydi, sebzelerle sunulan lezzetli kuzu etinden oluşan *secondo*’ya eşlik ediyordu. Cesca bardağı kaldırdığında vişne kokusunu aldı, dilinde kayan şarabın ta-

dı muazzamdı. “Bu çok güzel” dedi, bir zeytin dalı uzatarak gülümsedi. “En azından tadına bakmalısın.”

“Seni izlemek yetiyor.”

Söyleyiş şekli Cesca’nın nefesini kesti. Adeta kaburgaları sıkışmıştı. Bir yudum daha alırken izlendiğinin farkındaydı. Hatta bunun tadını çıkardı.

“Oyunun kapatılmasının kimin hatası olduğu aslında pek önemli değil” dedi, aralarındaki çekimin arttığının farkındaydı. “Sonrasında olanlar benim hatamdı.”

“Ne oldu peki?” Sam anlamaya çalışarak kaşlarını çatı.

“Kendime yas tutma izni verdim” diyerek itiraf etti Cesca. “İlk başta anlaşılabilir, kazanacağını sandığın başarıya yas tutman gerekir. Ama benim kadar değil. Çok uzun süredir tiyatronun bir parçası olmak istemiştin ve bu elimden alınınca pes ettim. Bir B planım yoktu.”

“Peki ya ailen? Onlar yardım etmeye çalışmadı mı?”

“Haberleri yoktu. Nazlandığımı, biraz tuhaf davrandığımı düşündüler. Hiçbiri ne yaşadığım yeri gördü ne de kaç tane iş değiştirdiğimi öğrendi. Ne kadar fakir olduğumdan hiçbir zaman haberleri olmadı.”

“Nasıl haberleri olmaz? Onlarla çok yakın değil misin? Ben ailemi çok az görüyorum, ama benim hakkımda her şeyi biliyor gibiler. İşime karışmalarına engel olamıyorum.”

“Öncelikle benim hayatım bir düzine dedikodu sitesinde yer almıyor.” Bunu söyleyince Sam’in irkildiğini gördü. “Üstelik yakın bile olsak, kız kardeşlerimden hiçbiri artık Londra’da yaşamıyor. Babamın da cebimde beş kuruş yokken Londra’da nasıl yaşamayı başardığımı merak etmeyi bırak, hangi günde olduğumuzdan haberi yok.”

“Üç tane kız kardeşin var, değil mi? Aynı oyunundaki gibi dört kardeşsiniz?”

“Evet” dedi Cesca. “İki ablam, bir kardeşim var.”

Sam kaşlarını kaldırdı. “İki kız kardeşin yeterince kötü olduğunu sanırdım.”

“İkisi de senden küçük, değil mi?” Cesca’nın gülümsemesi içtendi. Konu onun dertlerinden uzaklaştığı için rahatlamıştı.

“Evet. Izzy doğduğunda, dokuz yaşındaydım. Sienna da iki yıl sonra doğdu. Çok uzun süre tek çocuk olduğum için en sonunda arkadaş bulduğuma sevinmiştim.”

“O zaman onlarla iyi anlaşıyorsun?”

Kardeşlerini düşünürken Sam’in yüz ifadesinin yumuşama şeklini sevmişti. “Onlar harikalar. Ve bir nedenden ötürü de güneşin kışımından doğduğunu sanıyorlar. Ama benim de onlar için aynısını düşündüğümü itiraf etmem gerek.”

“Ben de ablalarıma tapardım. Hâlâ tapıyorum aslında. Büyürken Lucy ablalıktan ziyade annelik yaptı bize, annem öldükten sonra. Küçük ablam Juliet ise hep güzel olan ve ışık saçandı.”

“Ya küçük kardeşin?”

“Kitty mi? O biraz benim gibi, ama yazmaya hiç ilgi göstermedi. Şimdi LA’de yaşıyor, şokakta yanından geçmiş olabilirsin.” Cesca göz kırptı.

“Bence senin kadar güzel birine rastlasam bunu hatırlardım.”

Sözleri Cesca’nın nefesini kesti. Dilinden doğal bir şekilde dökülmüşlerdi, ama bıraktığı etki adrenalın iğnesi gibiydi; kanının damarlarında hızla akmasına sebep olmuştu.

“Ee, Kitty bir aktris mi?” diye konuşmaya devam etti Sam, sanki ona dünyanın en tatlı iltifatını etmemiş gibi.

“Hayır, hem okuyor hem de dadılık yapıyor. Çocukları da LA’i de çok sever. Hayalini gerçekleştiriyor.”

Sam sırttı. “Onun adına çok mutlu görünüyorsun.”

“Eh, sık sık bir insanın dileklerinin gerçekleştiğini duymuyorsun, değil mi? Kitty hep başka bir hayat arayışı içindeydi. Umarım her şey istediği gibi olur.”

Sam tabağından bir çatal dolusu kuzu eti aldı. “Umarım.”

Yemek bittiğinde, Cesca huzursuz olacak kadar toktu. Kuzudan sonra salata yemiş, ardından da peynir ve meyvelerle dolu leziz bir tabak, en son da tatlı yemişti. Her servisle beraber yeni bir şarap denemişti; kendisini durdurmaya çalışsa da kafası bulanık, vücudu gevşek ve yumuşaktı. Hatta Alfredo’nun yemekten sonra getirdiği bir fincan sert espresso bile onu ayıltmaya yetmemişti. Sam sandalyesini çekip elini uzattığında,

minnettarlıkla tutup onu restoranın kıyılarından yürütmesine izin vermişti.

Ancak arabaya vardıklarında, bir ara kolunu beline doladığını ve elini nazikçe kalçasına yerleştirdiğini fark edebildi. Ona sokuldu; çok güçlü ve sağlam gelmesi hoşuna gidiyor, son derece erkeksi kokmasını sağlayan parfümün sıcak aromasını düşünmemeye çalışıyordu.

“Bu çok hoş yemek için teşekkür ederim” dedi, hâlâ göğsüne yaslanmış bir halde. Sam tutuşunu sıkılaştırınca parmakları tenine batmıştı.

“Benim için bir zevkti.”

“Kesinlikle şarabı fazla kaçırdım.”

“İçtin bile denemez” dedi Sam. “Gözümü üzerinde tutacağıma söz verdim. Toplam iki bardak içtin.”

“Ya, bundan daha çok içtiğimden emindim.”

“Masanın altından götürmediysen, hayır.” Sesi keyifliydi. “Kusursuz miktarı içtiğini söyleyebilirim.”

“Kusursuz miktar nedir?”

“Zihnin becerilerini kaybetmeden rahatlayacak kadar.” Dundaklarının gülümsemeye kıpırdandığını görebiliyordu. “Akıllı başıyla yatağa taşınma arasında bir yerde.”

“Bu konuyu bir daha açmayacaktık hani?”

“Böyle bir şeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum. Konusunu açmak hoşuma gidiyor, çünkü kızarıyorsun. Ve kızardığında da güzel oluyorsun.”

Yine ona iltifat ediyordu ve tabii ki yüzü biraz daha kızarmıştı. Mükemmel yanıtı düşündü. “Eh, bana güzel dediğinde sen de çok daha fazla yakışıklı oluyorsun.”

Sam kahkaha attı. “O zaman sana daha çok güzel demeliyim.”

“Demelisin.”

“Her zaman.”

“Yavaşla, kimse sürekli güzel olamaz. Ya da yakışıklı.”

“Doğru. Seni yatağa taşıdığım gecenin sabahı, bir hayli çirkindin.”

“Başını klozete sokmuşken güzel olmak biraz zor.” Böyle karşılıklı atışmak çok kolaydı. Onunla konuşurken bu kadar ra-

hat olmasına şaşırıyordu.

“Eğer biri başarabilirse, bu sensin.”

“Korkarım hayatta bir kez gerçekleşecek bir gösteriydi.” Gülümseyerek başını kaldırdı. Tanrım, gerçekten de yakışıklıydı, hatta ona iltifatlar yağdırmıyorken de. Bunu söylemeye niyeti yoktu tabii. “Anılarla tatmin olman gerekecek.”

Sam başını eğerek dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “Hemen havaya girme, ama kusmadığında da göze güzel geliyorsun.”

Nefesinin tenini okşayışı Cesca’yı heyecanlandırmıştı. Ayak parmakları mutlulukla kıvrıldı.

“Bir kadına iltifat etme konusunda harika bir tarzın var.” Tek kaşını kaldırdı. “Daha önce bana birinin bunu söylediğini hatırlamıyorum.”

Sam sırıttı. “Hizmetimden memnun kaldığına sevindim.”

Cesca başını kaldırıncı onu öpecek mi diye merak etti. Dudaklarının dudaklarında bırakacağı hissi hayal etmeye çalıştı, göründükleri kadar ipeksi miydiler? Ya da ellerini saçlarına geçirip parmakları arasına alır mıydı? Çenesinde karanlık ve gölgeli görünen hafif sakalları vardı. Sarıldıklarında tenine batarmıydı? Cesca’nın dudakları açılınca ufak bir soluk kaçtı, Sam de aralarında birkaç santim kalana kadar yüzünü indirdi.

Bir flaş patlayınca etraflarındaki yumuşak karanlık bir anda beyaz bir sele boğuldu. Sam geri çekilerek kolunu belinden indirdi, aralarına sıcak akşam havası girdi. Cesca hemen gözlerini açarak sol tarafına baktı; gözleri hayretle büyümüş bir genç kız, elinde bir cep telefonu tutuyordu. Sonra yanına üç kız daha geldi, hepsi gözlerini dikmiş Sam’e bakıp onu işaret ediyor, sanki unutabilirmiş gibi defalarca adını söylüyorlardı.

“Arabaya binsen iyi olur.” Söyleme şekli, kısık ve netti, itiraz kabul etmiyordu. Neredeyse onu içeri itip yolcu kapısını arkasından kapattı. Telefonlarını tutan kızlara doğru yürüyüp hızla İtalyanca konuşmaya başladı.

İlk gelen –güzel genç kız– hemen başıyla onaylayıp çantasından bir şey çıkardı. Bir dergi miydi? Cesca anlayamamıştı. Sam kaşlarını çatarak çıkardığı şeye baktı.

Sonra yine kızlarla konuşmaya başlayıp Cesca’nın daha

önce gördüğü gülümsemeyi takındı. Gözlerini kırpıştırarak deli gibi flört etti. Cesca karnının kasıldığını hissetti, yediği tüm yemek şişkin hissetmesine neden olmuştu.

Sam ilk kızın telefonunu alarak dördünün arasına geçti, kollarını beline dolamalarına izin vererek toplu bir fotoğraf çekti. Ardından onları yanaklarından öpünce tiz kıkırtılar yükseldi. Ayırılırken onlara el salladı.

Arabaya biner binmez, yüzündeki flörtöz ifade dağıldı. Yüzü şimdi bir fırtına gibi görünüyordu.

“Fotoğrafımızı sildiler” dedi kısaca. “Benimle görüldüğün için endişelenmen gerekmiyor.”

“Endişelenmemiştim.” Asıl ruh hali için endişeleniyordu. Bir anda değişmişti.

“Endişelenmen gerekirdi. İhtiyacın olan son şey yüzünün bütün gazetelerde olması.”

Cesca ağzı kuru olsa da yutkundu. Yüzündeki öfke tüm eve dönüş yolu boyunca onu susturmaya yetmişti.

Villaya döndüklerinde, Sam arabayı garaja park ederken Cesca evin kapısını açtı, beraberce koridora yürüdüler. Cesca ağzını açıp neden bu kadar garip davrandığını sormak istedi. Neden fotoğraf çeken bir hayranın ruh halini bu kadar bozduğunu. Ama daha kelimeleri toparlayamadan Sam merdivenlere yaklaşmıştı.

“İyi geceler Cesca” dedi kısık bir sesle. Sonra sırtını dönerek merdivenleri tırmandı.

“İyi geceler Sam.” Gözlerini ilerleyen vücuduna dikti. Güzel bir gece geçirmişti, ta ki o kız fotoğrafı çekene kadar. Ona bakma şekli heyecan vericiydi, onu öpeceğinden son derece emindi. Daha da tuhafı, öpmesini istemişti.

Şimdiyse Sam gitmişti, Cesca da koridorda bir başına dikiyordu.

Hayatının özeti gibiydi.

Senin olduğun yerde, dünyayı

buluyorum...

Sensizlikse koca bir ıssızlık

– VI. Henry Kısım II

Sam yatak odasının kapısını arkasından çarparak kapattı, hızla mermer zeminde ilerleyerek diğer uçtaki banyoya gitti. Musluğu açarak avuçlarını suyun altında birleştirdi, onları kaldırarak yüzüne soğuk su çarptı. Bunu üç kere yaptıktan sonra nihayet gözlerini aynaya dikti; ıslak suratlı, karanlık bakışlı yabancı ona bakıyordu.

Aklından ne geçiyordu be adam? Serena Sloane olayını yeniden yaşamak gibiydi. Libidosunun kontrolü ele almasına izin vermiş, güzel bir kızı yemeğe çıkarmıştı ve onu neredeyse kameraların önünde öpecekken aklı başına gelmişti. Bir Instagram gönderisiyle Varena'da gözlerden uzak kalma planlarının hepsi yok olacaktı.

Şan şöhretin canı cehenneme! Dergilere yayılmış fotoğrafların canı cehenneme! Artık bu oyundan hoşlanmıyordu.

Islak ellerini saçından geçirerek onları geriye taradı, ama su yanan tenini serinletmemişti. Bunun için çok canı sıkkın, çok gergin, Cesca'nın ve o muhtemel öpücüğün anısıyla çok doluydu.

Üzerine düşünmemek imkânsızdı. Gözleri açıkken bile Cesca'nın bakışları aklından çıkmıyordu. Gözlerinin büyüğü-şü, ağzının açık duruşu... ona doğru eğilirken tıpkı kendisi gibi hissettiğinden şüphesi yoktu.

Ama nasıl hissediyordu ki? Asıl soru buydu ve cevaplamak

istediğinden emin değildi. Çünkü bunun bir geleceğı yoktu, oraya gitmesine izin vermeyecekti.

Serena Sloane'dan sonra dersini almıştı. Arkadaşlıklarının kararını etkilemesine izin vermiş, ona güvenebileceğine inanmıştı. Şimdi de Cesca'yla beraberdi, güzel gülümsemesi ve eşeleleyen sorularıyla. Bir kez daha kendisini komik duruma düşürme tehlikesi altındaydı. Kendisini ittirerek lavabodan uzaklaşıp bir havlu aldı, yüzünü kuruladıktan sonra kirli sepetine fırlattı.

Gitmesi gerekiyordu. Hollywood'a giden ilk uçağı atlayıp işler daha fazla sarpa sarmadan arkasında bıraktığı pislikle yüzleşmeliydi. Foster'ın ve annesinin kulağına burada olduğu gitmeden, Foster ona aileyi ne kadar utandırdığını söylemeden önce.

Ama uçağı atlayıp Cesca'yı Varenna'da bırakma düşüncesi başını ağrıtıyordu. Yüzleşmelerine rağmen uzun zamandır ilk kez hayatta hissetmişti kendisini. Onunla olmaktan, oyununu okumaktan, yemek pişirmesini izlemekten zevk alıyordu. Ona arkadaş olduklarını söyleyebilirdi.

Başka bir şey daha vardı. Daha derin, henüz kabul etmeye hiç hazır olmadığı bir şey. Çünkü ondan hoşlanıyordu. Gerçekten hoşlanıyordu. Ve bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi.

Sanki ilk sefer yetmemiş gibi, yine yüzünü yıkadı. Su teni ni ıslattı, başını sallayınca damlalar lavaboya sıçradı. Ona karşı hislerine kendisini kaptıramazdı. Arkadaştılar. Bununla başa çıkabilirdi, değil mi? Sezon bitiminde omuzlarından silktiğı kum misali arkada bırakacağı, yüzeysel bir yaz arkadaşısıydı o.

Birkaç hafta sonra Varenna'dan gidecek, Cesca Shakespeare'i arkasında bırakacaktı.

Bu kadar basitti işte.

Cesca başını eğip ekrana her baktığında Sam'in bakışlarının yüzünü ısıttığını hissediyordu. Başını kaldırdığındaysa, pürdikkat önündeki kâğıtları inceliyor, kelimelerinin yanına bir şeyler karalayıp öneriler yazıyor ya da yazım hatalarını düzeltiyor oluyordu. Ama bakışlarını ne zaman çevirse, yazmayı

bıraktığını, koltuğunda kıpırdanarak onu bir kez daha yoğun bir dikkatle incelemeye devam ettiğini hissedebiliyordu.

Bu, hem akıl karıştırıcı hem de heyecan vericiydi. Dürüst olması gerekirse, Cesca onunla ilgilenmiyormuş gibi davranmasına sinir oluyordu. Çünkü ilgilenmesini istiyordu, Grotto Maria'ya gittikleri gece, dudaklarının buluşmasına bir nefes kaldığı andan beri istiyordu.

Nefret ettiği bir adamın arzuladığı adama dönüşmesi çok tuhaftı. Ancak bunda yüreğine su serpen, bir daireyi tamamlayan, bir kelimeyi düzelten bir kaçınılmazlık var gibi geliyordu. Sanki ilk defa gözlerini açmıştı da gerçekte kim olduğunu görmüştü; beyninin hayal ettiği, ete bürünmüş bir şeytan olmadığını.

“Sam?” Ekranının köşesinden ona baktı. Sam bir an için kaşlarını çatıp başını kaldırdı. Gözleri buluşunca bile elektrik çarpmışa dönüyordu Cesca.

“Evet?”

“Burada ne kadar süre kalmayı planlıyorsun?” Bir süredir bunu merak ediyordu. Geldiğinde öylesine uğramış gibi bir izlenim bırakmıştı, ama henüz gideceğine dair bir işaret yoktu.

Omuz silkti. “Emin değilim. Sanırım yaz sonuna kadar kalıp sonra da LA’e uçacağım. Sonbahara kadar sözleşmeli anlamam yok, o zamana kadar dünya benim kazanım anlayacağın.”

Cesca başıyla onayladı, eğlence endüstrisinin ya hep ya hiç doğasını anlıyordu. “Ama sıkılmıyor musun? Demek istediğim, sadece ben varım ve burada yapılacak pek bir şey yok. Wi-Fi ya da telefon olmadığı için deliye dönüyor olmalısın.”

Sam kaleminin ucunu dudaklarına vurdu. “Hiç sıkılmıyorum aslında” dedi. “Dürüst olmam gerekirse, ulaşılabilir olmamak rahatlatıcı. Hollywood’da pek kendi başıma vakit geçiremiyorum. Ya çalışıyorum ya da çevre oluşturunuyorum, telefonum da durmaksızın çalışıyor. Sessizliğin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.”

“Bu hoşuna mı gidiyor? Sessizlik yani?”

Yine kalemini dudağına vurdu. “Hem de çok.”

Son birkaç gün böyle geçmişti. Sabahları ve öğleden sonra-

larını kütüphanede beraber geçiriyorlardı; Cesca yazıp sayfaları yazdırırken, Sam de boşluklara kırmızı kalemle not alıyordu. Ardından yemek pişirip yiyorlardı, sonra da Sam yorgun olduğunu ve erken yatmak istediğini söyleyip ortalıktan kayboluyordu. Bu davranışı ilk gün Cesca'nın hoşuna gitmişti, ikinci günse aklı karışmıştı. Üçüncü akşam ise -dün- kızmaya başlamıştı. Restoranda geçirdikleri mükemmel akşamdan sonra neden ondan kaçıyordu?

"Peki ya ailen?" diye sordu. "Hazır boş vaktin varken onları ziyaret etmek istemiyor musun?"

"Onların beni pek görmek isteyeceklerini sanmıyorum" dedi Sam.

"Nasıl yani?" Kaşlarını çatı. "Neden seni görmek istemisinler ki? Seninle gurur duydukları belli, bu evin neredeyse her duvarında senin fotoğrafın var." Yine kaçamak yanıtlar veriyordu. Belki de onu Google'da aratması gerekirdi.

"Annem beni seviyor."

"Ya baban?"

"O biraz karışık." Sam kalemini nazikçe önündeki kâğıt yığının üzerine bıraktı. "Foster'la ben, şey, daha önce de dediğim gibi, aynı fikirleri paylaşıyoruz. Foster pisliğin tekidir."

"Pisliklerle aynı fikirde olmak zordur" dedi Cesca. "Foster da onların kralı gibi görünüyor."

Sam kahkaha atınca tüm yüzü aydınlandı. "Doğru. İşin kö-tüsü bu tarife bayılırdı."

"Eh, onu gördüğümde, hakkında ne düşündüğümü söylerim."

Sam'in keyfi kaçmıştı. "Tanrım, sakın ha yakınına gitme. Ondan bahsetmemem gerekirdi."

"Başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun" dedi Cesca. "Ben de zamanında yeterince pislikle uğraştım. O beni korkutmuyor."

"Ama beni korkutuyor" dedi Sam, avuçlarıyla yüzünü okşayarak. "Ya da en azından senin yakınlarında olması düşüncesi."

Cesca başını yana eğdi. "Sorunu ne? Böyle davranmana neden olacak ne var?"

Sam'in ayağa kalkıp yanına gelmesiyle şok oldu. Son birkaç gündür aralarında mesafe bırakmasına çok alışmıştı. Yaklaştıkça nabzının hızlandığını hissetti, Sam masanın üzerinden oturduğu yere eğildi.

"Onun sorunu yok" dedi Sam. "Sana etkisi sorun. O bir zehir Cesca, zehirlerin en kötüsü. Güzel görünen, tadı güzel olan türde, bu yüzden kocaman bir yudum alıyorsun. Harika geliyor, ta ki midene batmaya başlayana dek."

Cesca sandalyesini masadan ittirerek ayağa kaldı, ama hâlâ Sam'den kısaydı. Uzanıp çenesini avucunun içine alınca teninin sıcaklığını hissetti.

"Sana onu sormayacağıma söz verdim" dedi Cesca. "Ama şunu söyleyebilirim. Her ne yaptıysa artık canını daha fazla yakamaz. Sen yetişkin bir erkeksin, başarılısın. Dünya ayaklarının altında."

Sam'in gözlerindeki kasvetli bir şey Cesca'nın içini parçaladı, onu kollarının arasına alıp sarmak istedi.

"Onu benim gibi tanımıyorsun" diye fısıldadı Sam. "Kimse tanımıyor. Onlara gerçeği söylesem bana kahkahayla gülerler."

"Hangi gerçeği?" diye sordu Cesca. "Kahretsin, özür dilerim. Burnumu sokmayacağıma söz vermiştim. Çenemi kapatıyorum."

Sam irkildi. "Endişelenme. Zaten önemli değil."

"Elbette önemli. Hâlâ üzerinde bu kadar etkili olabilmesini anlamıyorum. Sen ondan daha iyisin. İlk tanıştığımızda beni satan kibirli bir aktör olduğunu sanmıştım. Ama böyle biri değilsin."

"Kimim o zaman?" diye sordu Sam fısıldayarak.

"Sen Sam Carlton'sın. Tiyatroya girdiğinde insanların ağızlarını bir karış açık bırakan çocuksun. Hollywood'u yakıp kül eden adamsın. Tek bir gülümseyiş ve göz kırpışla bir filmi satıran insansın." Ona sokuldu. "Kim olduğunu bilmelisin Sam."

"Ama onun gözlerinde bir hiçim."

"Demek ki o kör."

"Hayatımı Foster Carlton'ın benden hoşlanması için harcadım. Ama o bana bakmaya bile katlanamıyor. Ve şimdi de

hepsini utandırdım...” Sam aniden konuşmayı kesti.

“Nasıl utandırdın?”

“Önemli değil, hiçbir şeyin önemi yok. Çünkü Foster’ı ya da annemi görmek istemiyorum, kesinlikle kız kardeşlerimi de görmek istemiyorum. Yazı burada geçirip Hollywood’a döneceğim, sen de benimle tanıştığınızı bile unutabilirsiniz.”

Cesca tokat yemiş gibi bir adım geri sendeledi. Hatta acımadığından emin olmak için eliyle yüzüne bile dokundu.

Sam başını iki yana salladı. “Bak, özür dilerim. Saçmaladığımı farkındayım, ama böylesinin daha iyi olduğuna emin olabilirsiniz.” Uzanıp bir tutam saç Cesca’nın kulağının arkasına sıkıştırdığında yüzü yumuşadı. “Gidip bize içecek bir şeyler getireyim. Foster’dan konuşmak ağzımda kötü bir tat bıraktı.”

Sonra da kütüphaneden çıkarak koridordan geçip mutfığa gitti. Cesca bir an için arkasından bakıp kaşlarını çatı.

Sam Carlton bir gizemdi, belli ki kaçınma işinde de ustaydı. Bir nedenden ötürü bu, onu daha fazla tanımak istemesine neden olmuştu.

Kız kardeşim koruyucu bir
melek olacak.

– Hamlet

“**S**kype görüşmelerimizde yokluğunu hissediyoruz” dedi Lucy ona. “Sensiz eskisi gibi olmuyor.”

“Ben de sizi özledim.” Cesca telefon kulübesinin camına başını yasladı. “Ama katılmam imkânsız. Evde Wi-Fi yok ve internet kafe pazar günü öğleden sonra kapalı.”

“Günü değiştirelim mi?” Lucy’nin sesi umut doluydu.

“Değmez” dedi Cesca. “Yakında eve dönüyorum zaten. Bu arada size e-posta atmaya devam ederim.”

“Orada hayat nasıl?” diye sordu Lucy anlayışlı bir sesle. “Aktör sorun çıkarıyor mu?” Cesca kız kardeşlerine Sam’in vilaya geldiğini söylemişti, üzüntülerini kabul etmek güncel durumuyla çakışıyordu.

“Genelde düzgün davranıyor” diye yanıt verdi Cesca, detay vermek istemeyerek. Kendisine bile nasıl açıklayacağını bilemiyordu. “Neyse, benden çok konuştuk. Diğerleri nasıl?”

“Juliet iyi” dedi ablası. “Çiçek dükkânını yerleştirip Poppy’nin peşinde koşmakla meşgul. Thomas ne yazık ki hiç değişmemiş. Kitty’nin de keyfi yerinde. LA hayatının tadını çıkarıyor sanırım. Ama daha önemlisi, sen nasılsın? Tekrar yazdığını duydum.” Lucy’nin sesi meraklıydı.

“Deniyorum.” Cesca ablasını umutlandırmak istemiyordu. “Daha yeni başladım, göreceğiz. Sana kim söyledi?”

“Geçen hafta Hugh’la konuştum. Babam kapıda kalmış, yedek anahtar kovalamam gerekti. 500 kilometre uzaktayken söy-

lemek kolay tabii.”

“Babam böyle bir şey yapmazdı ama.”

“Yaşlanıyor, biraz unutkan olması doğal” dedi Lucy. “Çöz-
dük, sonu güzel biterse her şey çözülür.”

“Kulağa Shakespeare tarzı gibi geliyor.”

“Aynı biz.”

Cesca önündeki ekrana göz attı. “Gitsem iyi olur. Bir servete mal olmuş olmalı.”

“Tamam o zaman, ama aramayı unutma. Mümkün olunca e-posta at. Ah, Poppy kartpostalını almış ve görünüşe göre çok heyecanlanmış. Büyüyünce İtalya’yı ziyaret etmek istediğini söylüyor.”

Cesca yeğeninin bahsi açılınca yumuşadı. Kız kardeşleri arasında sadece Juliet’in çocuğu vardı ve hiçbirisi Poppy’yi istedikleri kadar çok göremiyordu. Thomas’tan hoşlanmamak için bir neden daha.

“Skype yaptığınızda ona sevgilerimi ilet.”

“İletirim. Ah, Cesca?”

“Evet.”

“Yazmaya devam et, olur mu?”

Gülümsedi. “Olur efendim.” Dudakları güzel bir keyifle kıvrılmış halde telefonu yerine asıp kartını yerinden aldı. Kız kardeşleriyle konuşmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Belki de Londra’ya dönmeyi sabırsızlıkla bekleyeceği tek şeydi bu.

Elinde başka ne kaldığını bilmiyordu.

O günün akşamı bilgisayarın önünde oturuyordu, ikinci perdeyi bitirirken parmakları klavyenin üzerinde uçuyordu. Arada sırada Sam’in çoğu akşam oturduğu kanepeye bakıyordu. Şimdi bomboştu.

Mutfaktan gelen bir ses başını kaldırmasına neden oldu. Bir dolap kapısının çarptığını, suyun aktığını duydu. Ayağa kalkıp kütüphaneden çıktı. Onu görme ihtiyacı duyuyordu.

“Hey.” Daha mutfığa girmeden görmüştü Sam onu. “Yatağa götürmek için bir bardak su alıyordum ben de.”

“Benden kaçıyor musun?” diye sordu Cesca.

“Kaçmak mı?” Kaşlarını çattı. “Neden böyle düşündün?”

“Seni tüm gün görmedim. Seni her aradığımda ortalıktan kaybolmuş oluyorsun.”

“Takipçilik mi yapıyorsun?” Gülümsemişti, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

“Seni özlüyorum” dedi Cesca yumuşak bir sesle. “Dün yanlış bir şey mi söyledim? Foster hakkında konuşmak seni kızdırdı mı?”

“Kızgın değilim.” Sam’in sesi kısıktı. “Neden kızgın olduğumu düşündün?”

“Çünkü en son seni kızdırdığımda benden günlerce kaçmıştın.” Kırpiklerinin arasından ona baktı. “Alışkanlık olmaya başladı.”

Sam’in gülümsemesi yüzünden silindi. “Beni kızdırmadın. Bugün pek iyi hissetmiyordum. Ben de bir yürüyüşe çıktım, hepsi bu.” Sam ona doğru gelerek yüzüne dokundu. Parmaklarının teninde bıraktığı his yüzünden iç geçirdi Cesca. “Senden kaçmıyorum Cesca.”

Dudaklarından bir ağız dolusu hava kaçtı. Sam bir adım daha yaklaştı, ta ki aralarında sadece birkaç santim kalana dek. Yakınlığı yüzünden tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

Cesca başını geri eğerek ona baktı. Kaşları arasında iki dikey çizgi oluşmuştu. Dudaklarını yaladı, hâlâ ona bakıyordu.

“O zaman ne yapıyordun?” diye sordu.

“Bilmem” diye fısıldadı Sam. “Hiçbir fikrim yok.”

Sam diğer elini uzatarak Cesca’nın yanağını avucunun içine aldı. Cesca bir heykel gibi dikilerek ne yapacağını görmek için bekledi. Nefesi boğazında sıkışıp kalmış halde Sam’in başını eğmesini ve sıcak dudaklarını onunkilere bastırmasını istedi. Neredeyse öpücüğünün tatlı tadını alabiliyordu.

Ama Sam kılını bile kıpırdatmadı. Sadece anlaşılmasız gözleriyle ona baktı, sanki onda olmayan yanıtlar arıyordu. Yarım dakika boyunca öylece dikilip Sam’in bakışlarına karşılık verdi, geri adım atmaya gönülsüzdü ama ileri doğru bir adım da atmıyordu.

“Sam?” dedi en sonunda, nazik bir sesle.

Sam sanki ona tokat atmış gibi bir adım geri sendeledi, ellerini yüzünden indirdi. Ondan bir adım daha uzaklaşırken kolları gevşekçe aşağıya salınmıştı. “Evet?” Sesi keskindi.

Hızla gözlerini açıp kapattı.

“Sen... sana...?” Kelimeler diline dolanmıştı. “İyi misin?”

Sam kakhaha attı, kulağına biraz garip gelmişti sesi. “İyi-yim.”

Cesca’nın üzerine bir bıkkınlık dalgası dökülmüştü. “İyi görünmüyorsun.”

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu.

“Şoke olmuş” dedi ona. “Söylediğim bir şey yüzünden mi?”

Bir kakhaha daha. Diğeri kadar sahteydi. “İyiyim, sahiden. Neden kütüphaneye geri dönmüyorsun? Sen oyunun üzerinde çalışırken ben de kitabı okuyup bitiririm. Böylece artık senden kaçtığımı da düşünmezsin.”

Cesca başıyla onayladı. Dişlerini birbirine sürttüğü için çenesi ağrımaya başlamıştı. “Evet, sanırım dönsem iyi olur.” Arkasını dönüp ofise geri gitti, Sam’in yakında olduğunu hissediyordu. Yeterince yakın değildi ama. Sanki aralarındaki mesafe ölçülüp biçilerek bırakılmıştı.

Çalışma masasına oturduğunda tüm vücudu gerilmişti. Sam’in yalan söylediği açıktı. Ondan kaçıyordu.

Belki de ona neleri elinin tersiyle ittiğini gösterme vakti gelmişti.

O güzel ve baştan çıkarılması gerek;

O bir kadın ve kazanılması gerek.

– VI. Henry Kısım I

“Bu akşam dışarı çıkıyorum.”

Sam ilk başta sözlerini duymamıştı. Ya da en azından idrak edememişti. Bahçeye çıkmış, avlunun merkezindeki güzel çeşmenin yanında oturmak için durmuşlardı.

“Ne?” Dönüp Cesca’ya baktı. Cesca, saçlarını dağınık bir topuz yapmış halde şezlongda uzanıyordu. Giydiği mayo mütevazı olsa da –en azından Hollywood standartlarına göre– Sam tenini saran kırmızı kumaştan gözlerini ayırmakta zorlandı. Az önce Cesca’nın söylediği şeyi idrak ettiğinde ağzı aniden kurudu, yutkundu.

“Dışarı mı çıkıyorsun? Nereye, kiminle?” Kaşlarını çatıp oturduğu yerde doğruldu. Cesca gibi o da güneş için giyinmişti; üzerinde sadece deniz şortu vardı. Teni çoktan koyu bir renk almıştı, hızlı bronzlaşması İtalyan annesinden miras kalan bir özellikti.

“Cristiano’yla” dedi Cesca kısık sesle. “Beni akşam yemeğine çıkarmak istiyor. Bu sabah kasabada karşılaştık. Görmek istediği bir restoran varmış.”

“Yan villadaki adam mı? Seni hangi restorana götürüyor?”

Cesca omuz silkti. Güneşi engellemek için kolunu gözlerinin üzerine koydu. “Bilmem, göl kenarında bir yer. Gitmek istediğimden bile emin değilim.”

“O zaman gitme.” Kelimeler, durduramadan dudaklarından dökülmüştü. Cesca’nın komşu evdeki çapkın piç kurusuy-

la yemeğe gittiği düşüncesi onu fiziksel olarak hasta ediyordu. Sam kız kardeşlerinin randevuya çıktığını düşündüğünde olduğu gibi korumacı bir duygu hissedip hissetmediğini düşündü. Bu olmalıydı, değil mi?

“Kabul ettim bile. Bana karşı nazik davrandı, onu geri çevirmek kaba olurdu.”

“En son randevuya çıktığınızda seni sarhoş etti” diye hatırlattı Sam. Sesini normal tutmaya çalışıyordu, ama son derece güç olmaya başlamıştı bu. “Peki ya tekrar yaparsa ve... seni kulanırsa?” Son kelimeleri tükürür gibi söylemişti. “Tanrım, kendini nasıl koruyacağını bilmiyor musun sen?”

Cesca aniden doğruldu. İfadesi değişti, yüzü koyu kırmızı bir renk aldı. “Elbette kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum. Yıllardır yapıyorum. Sırf bilesin diye söylüyorum, içmeyi düşünmüyordum. Seni ilgilendirmez ama.”

“Tabii ki ilgilendirir.”

Cesca bacaklarını yan tarafa savurdu. Sam biçimli hatlarını, güneşin altında parlayan tenini göz ardı etmeye çalıştı. “Sorunun ne senin?”

“İkimiz arkadaşız, değil mi?”

“Öyle miyiz?” Cesca şaşkın görünüyordu.

“Şey, birkaç hafta boyunca burada birlikte sıkışıp kaldıktan sonra tanışıklığın ötesine geçtiğimizi düşünmüştüm.” Neden-se arkadaş olduklarını kabul etmemesi Sam’i derinden yaralamıştı.

“Biliyorum...” Düşünmek için gözlerini ayaklarına indirdi. Ayak tırnakları canlı pembe renge boyanmıştı. “Sadece ne olduğumuzu her zaman bilemiyorum. Patron ve çalışan, savaşçı, arkadaş. Bana haber vermeden birinden diğerine geçip duruyorsun.”

“Öyle mi?” Sam’in sesi yumuşamıştı.

Cesca omuz silkti. “Bana öyle geliyor.” Bir tutam saç topuzundan kaçarak boynuna kıvrıldı, gün ışığında parlıyordu. “Belki ben de seni nasıl gördüğümden emin değilimdir. Senden nefret ettiğim zamanlar çok uzak değil. Ne zaman adın geçse bir şey fırlatmak isterdim.”

Sam kakhahayla güldü. “Bu anlaşılabilir bir şey. Seninle tanıştığımız gece ben de senden pek etkilenmemiştim. Birisi, ilk kez babam olmadığım için hayal kırıklığına uğramıyordu, ama ben ilk kez bu kadar çok sinirlenmişim.”

“Baban olmadığın için hayal kırıklığına uğramamıştım. Onunla tanışmaya çok meraklı değildim. Şimdiyse onu görmek istediğimi bile sanmıyorum.”

Sam Cesca’yla yüz yüze oturacak hale gelene dek döndü. Dizleri neredeyse birbirine değiyordu. “Bu konuda konuşmadığımı sanıyordum.”

“Ben konuşmuyorum” dedi gülümseyerek Cesca. “Sen konuşuyorsun. Konuyu sen açtın.”

Sam kaşlarını çattı, haklıydı. Bu kızda ne vardı böyle?

“Konuyu değiştirmeyi bırak” dedi, yüzü kızarıırken. “Randevun hakkında konuşuyorduk. Cristiano hakkında. Ona güvenmiyorum.”

“Nedenmiş? Saygıdeğer bir işadamı. Öyle olmasa bile, kendimi koruyabilirim.”

Sam düşünmek için nefes alıp verdi. “Evet, koruyabilirsin. Bu akşam lanet randevuya gitmene engel olmamamın tek nedeni de bu zaten.”

Cesca şaşırmıştı. “Kendini babam mı sanıyorsun? Bu randevuya gitmeye karar verdiğim için gidiyorum. Senin konudaki düşüncelerin umurumda değil.” Ses tonu olması gerektiği kadar sinirli çıkmıyordu.

“Eğer gitmeni istemezsem, gidemezsin.” Şimdi onunla oyun oynuyordu. Hem tepkisinden hem de aralarında doğan tehlikeli şeyden zevk alıyordu. İçini gece vakti yanan bir kamp ateşi gibi tutuşturdu. Bunu yapmaması gerekirdi, ama kendisine engel olamıyordu.

“Beni nasıl durdururdun?” diyerek derin bir nefes aldı Cesca. Gözleri parlıyordu, dolgun dudakları aralıktı. Kabul edilmesi gereken bir meydan okumaydı.

“Karizmamı kullanabilirim.”

Cesca başını iki yana salladı. “Benim üzerimde pek etkisi yok.”

Sam diliyle dudaklarını yalayınca teninin kuruduğunu fark etti. “Başka yollar da var.”

“Nasıl yollar?” Cesca’nın dizleri onunkilere dokunuyordu. Pürüzsüz tenini, vücudunun sıcaklığını hissediyordu. Baştan çıkarıcıydı.

“Seni fiziksel güç kullanarak durdurabilirim.”

Cesca’nın gözleriyle vücudunu baştan ayağa ölçüp biçtiğinin farkındaydı. Kaslarını göstermemek için tüm iradesini kullandı.

Cesca tek kaşını kaldırdı. “Fiziksel güçle mi? Nasıl?” Cesca’nın ayak parmakları onunkilere değdi. Damarlarında bir heyecan dalgası oluştu.

“Seni yatak odana kilitleyebilirim.”

“Pencereden kaçarım. Daha önce yapmadığım bir şey değil. Ev sahibi kira için geldiğinde ne kadar çevik olabileceğime şaşırsın.” Cesca onunla şakalaşıyordu. Yüzündeki muzip ifadeden anlamıştı bunu.

“O zaman seni bağlarım.” Bakışları buluştu. Önerisi üzerine Cesca’nın gözleri büyüdü, sonra iç geçirince göğsü titredi. Zaten heyecanlı olan bakışları kısıldı. Yanıt düşünmesi zaman aldı.

“Bu işe yarayabilir bak” dedi yavaşça. Kelimeler, dudaklarını kapadıktan sonra bile havada asılı kalmıştı. Bu fikir görünmez bir ip gibi ikisini bağlıyor, onları birleştiriyordu. Sam onu yatakta yarı çıplak uzanmış, vücudu bağlı ve hareketsiz halde hayal etti.

Tanrım, burada neler oluyordu?

Cesca’nın yanakları kızardı, sonra kızarıklık boynundan aşağıya ve göğsüne doğru yayıldı. Sam’in gözleri kızarıklığı takip etti ve göğüslerindeki kabarıklıkta takılı kaldı. Mayosunun kumaşı öyle inceydi ki neredeyse altındaki her şeyi görebiliyordu. Özellikle de meme uçlarının sertleştiğini.

“Seni bağlamamı ister miydin Cesca?” Sesi bozuk bir yol gibi pütürlüydü. Ateşle oynuyordu. İkisi de bunu biliyordu, ama kendisine engel olamamıştı. Parmaklarını ateşe uzatıp duruyordu, ta ki yanana dek.

“Dene de görelim.” Cesca işte böyle hırçındı, kısık gözlerinin arasından ona bakıyordu. “Kolayca yakalananlardan değilim ben.”

“Hiç şaşırmadım.”

Cesca kaçak saç tutamını alarak topuzuna sıkıştırdı. Hareket yüzünden göğsü kıpırdayınca göğüsleri mayonun dışına çıkmaya çok yaklaşmıştı. Sam gözlerini ayıramadı.

“Ben buradayım, biliyorsun.”

Sam en sonunda pis pis sırtarak başını kaldırdı. “Ah, tam olarak nerede olduğunu biliyorum.”

Cesca başını yana eğdi. Dudakları ufak bir gülümsemenin izlerini taşıyordu, ama bundan daha fazlası da vardı. Ondan etkileniyor, hatta onunla ilgileniyordu. Bakışları yüzünden, onu kolundan tutup önce eve, ardından da odasına götürmek istedi.

“Peki neresiymiş orası?”

“Karşımda oturup bana bakıyorsun, randevuya çıkacağın adamı düşünmek yerine benimle konuşuyorsun.”

Cesca dişlerinin arasına aldığı dudağını ısırıldı. “Randevum hakkında düşünmediğimi nereden çıkardın?”

“Çünkü on dakikadır adını söylemedin.”

“On dakikadır durmaksızın konuşuyorsun. Tek kelime bile düşüncecek vaktim olmadı.”

Hazırcevaplığı Sam’i güldürdü. “Eğer gerçekten onunla ilgileniyor olsaydın benimle flört etmezdin.”

“Nedenmiş? Biraz flört etmekten ne çıkar? Bir anlamı falan yok nasıl olsa. Vakit geçirmenin bir yolu.”

İnkârı yüzünden ellerini yumruk yaptı Sam. Elbette flört etmenin bir anlamı vardı, en azından o anda ediyor olmalarının. “Yan villadaki adamla bu şekilde flört ettiğini hayal edemiyorum.”

Cesca’nın dudakları büküldü. “Etmeyeceğimi mi sanıyorsun? Adam yakışıklı, komik ve duyduğum en muhteşem İtalyan aksanına sahip. Üstelik zengin, bunu unutmayalım.”

“Ben de zenginim.”

Cesca bunun üzerine kahkahayı bastı. Gülerken tüm vücudu titriyordu, bir süre sonra Sam de ona katıldı. “Hey, ben de

İtalyan aksanıyla konuşabilirim” dedi hafifçe genizden konuşarak.

“Komik olduğunu da unutmayalım.”

Sam gönülsüzce gülümsedi. “O zaman yakışıklıda takılıp kaldık. O kazandı.”

“Ay, sanki ne kadar yakışıklı olduğunu bilmiyorsun” diyerek payladı Cesca. “Genç kızların fantezilerini süsleyen yüz-sün.”

Yüzünü ekşitme sırası Sam’e geçmişti. “Ah, hadi ama.”

“İnkâr etmeye çalışma güzel çocuk. MTV ödülleri duydum.”

Sam irkildi. “Bu konuda ne kadar az konuşursak o kadar iyi olur. Hem kim güzel çocuk diye çağırılmak ister ki? Pek erkeksi olduğu söylenemez, değil mi?”

“Nasıl çağırılmak istersin peki? Yakışıklı, güzel, yürek hoplatan? İsteddiğini kullanabilirim. Zaten sen yakışıklı bir piç kurusun ve bunun da gayet farkındasın.”

“Bunlar hep yüzeysel şeyler.”

“Sende varken konuşmak kolay.”

“Eh, senin de göze çirkin görüldüğün söylenemez. Sonuçta yan villadaki Don Juan ikinci randevuyu istedi.”

“Tam olarak randevu değil.” Cesca gözlerini kıstı. “Ayrıca neden bu kadar kafaya taktın?”

“Neyi?” Sam yakalandığını hissederek arkasına yaslandı.

“Randevuya çıkmamı.”

“Kafaya takmadım.” Omuz silkip umurunda değilmiş gibi davrandı. “Sadece senden faydalandığınızı görmek istemiyorum.”

“Bunun yerine beni bağlamayı mı teklif ediyorsun yani?” Gözlerini üzerine dikti. “Çünkü bu hiç benden faydalanmak olmaz.”

“Seni bağlamayacağım” dedi Sam kısıp sesle, ama aklındaki görüntü hâlâ çekiciydi. “Sadece güvende olmanı istiyorum.”

Yalan, hepsi yalan. Bunun farkındaydı Sam. Muhtemelen Cesca da biliyordu. Onu alıp bir yerlere saklama duygusunun ardında koruma dürtüsü yatmıyordu. Daha çok şiddetli bir

kıskançlık hissi yatıyordu ve bu his, yanına kıvrılıp gece bitene dek ona sarılmak istemesine neden oluyordu.

“Güvende olacağım, gerçekten.” Cesca gülümseyerek içini rahatlatmaya çalıştı. “Sadece bir gece. Muhtemelen gece yarısından önce dönmüş olurum.”

Sam başıyla onayladı, ama hareketi tutuktu. Demek hislerine rağmen randevuya çıkmaya kararlıydı. Asıl sorun, onda hasta bulamayıştı. Zaten ona, bozuk bir klima gibi bir sıcak bir soğuk davrandığını söylemiş, kısa sohbetleri de sadece sözlerinin doğruluğunu vurgulamıştı.

Ondan hoşlanıyordu. Tanrım, gerçekten ondan hoşlanıyordu. Ama hoşlandığı için kendisinden nefret ediyordu. Okula giden ufak bir çocuk gibi, duygularından bahsetmek yerine saçını çekiyordu. Ne sorunu vardı böyle?

Sam ittiriyordu, Cesca çekiyordu; Cesca çekiyordu, Sam ittiriyordu. Ancak her şeye rağmen kendisini yine aynı noktada tek başına buluyordu. Kendisine bile ait olmayan bir şeyi kaybediyordu ve bunun canını yakması komikti. “Keyfini çıkar.” En kötüsü de bunu içten söylemiş olmasıydı. Onun mutlu olmasını istiyordu. Sadece çok fazla mutlu olmasını istemiyordu.

Bu sözle beraber ayağa kalkıp boş bardağını ve güçbela birkaç sayfa okuyabildiği kitabını aldı.

“Çıkarırım. Beni bekleme.”

Gülerek söylemişti, ama yine de Sam’in kanına dokundu. Yüz ifadesini görememesi için arkasını döndü. “Beklemem.” Bir yalan daha söylemişti. Yalanları doğruların arasına serpiştiriyordu, çünkü eve döndüğünden emin olmadan uyuması imkânsızdı. Ve dönmezse, muhtemelen yan villaya gider, gerekirse onu eve sürükleyerek getirirdi. Bu aslında hoşuna giderdi, flört ederken aralarında geçen konuşmaya bakılırsa muhtemelen Cesca’nın da hoşuna giderdi.

Yine dönüp dolaşıp aynı yere varmıştı. Cesca Shakespeare’ye âşık olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelmişti ve beynindeki her sinir ona bunu yapmaması gerektiğini söylüyordu. Geçmişini ona, yakınlaştığı her insanın onu hüsrana uğrattığını söylüyordu.

Sağduyusunun ne kadar süre daha galip geleceğini bilmiyordu.

Hazırlanma aşamalarından geçmek Cesca için tuhaf bir duyguydu. Uzun, soğuk bir duşun ardından saç kurutucuyla sıcak bir mücadeleye girişti. Sonra kıyafetlerini endişeyle inceleyip ne giyeceğini, onun nelerden hoşlanacağını merak etti. Aca- ba güzel göründüğünü düşünecek miydi?

Ancak aklındaki o yanılttı. Cristiano'yu değil, Sam'i düşünüyordu. Tanrım, ne kadar da sefil bir haldeydi.

Bir adam için giyinirken bir başkasıyla randevuya çıkmak için hazırlanmak günahkârlıktı. Ancak dudaklarına parlatıcı sürüp kirpiklerini rimelle belirginleştirirken Sam'i düşünmemesi mümkün değildi.

Aynadan bakan kızı tanıyamadı. İçine kapanan ve düştüğü çukurdan çıkamayan Cesca'dan çok farklıydı. Eğer Londra'ya dönüp o kıza Sam Carlton'la aynı evde yaşayacağını, bir de ondan hoşlanacağını söylese, muhtemelen ona münasip bir yere gitmesini söylerdi. Ancak hepsi gerçektir.

Birkaç saat önceki flörtleri vücudunda bir şok dalgası yaratmıştı, etkileri hâlâ tenini karıncalandırıyordu. Enerji dolu, canlı hissetti kendisini; adeta uzun, derin bir uykudan uyanmıştı ve şimdi tek yapmak istediği etrafta koşup kahkaha atmaktı.

Ama bunda gülünecek bir şey yoktu, değil mi? Çünkü Sam'in gelgitleri aklını karıştırmıştı. Bir tenis müsabakası izlemeye benziyordu bu, bir sağa bir sola bakıp durmaktan boynu ağrıtmıştı ve artık kimin kazandığından emin değildi.

Kazanan bir taraf olacağından da.

Cristiano'yla akşam sekizde, kapıda buluşmak üzere sözleşmişti. Cristiano itiraz etmiş, onu evden almamasının yanlış olduğunu, erkekliğine toz kondurduğunu söylemişti. Cesca gülerek geçiştirmişti itirazlarını, çünkü istediği son şey Sam'le karşılaşmasıydı. İçinde bulunduğu ruh halindeyken olmazdı. Sam'in Cesca'yı ya da Cristiano'yu utandıracak bir şey söylemekten geri durmayacağından emindi, ama dürüst olması ge-

rekirse, bir parçası ev arkadaşının onun için savaştığını görmek istiyordu.

Evden çıkıp Sam'den başkasıyla konuşmak ona iyi gelecekti. Yakınlığıyla zehirlenmemiş gerçek dünyayı görmek. Bir çeşit Stockholm sendromu yaşıyor olmalıydı, değil mi? Konuşmayı ve onu bağlamakla tehdit ederken nasıl görüldüğünü hatırlayınca tekrar kızardı. Sadece öneriler bile nefesini kesmeye, onu terletmeye yetmişti, bacaklarının arasındaki ıslaklık onu ne kadar heyecanlandırdığının bir kanıtıydı.

Evet, kesinlikle buradan çıkıp gitmesi gerekiyordu. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce.

Merdivenlerden inip koridora vardığında Sam görünürde yoktu. Bir elinde çantasını, diğeriyle de omuzlarının üzerine attığı ince şalı tutuyordu. Saldığı saçları omuzlarından doğal dalgalar halinde sallanıyor, iki ince askı dışında çıplak olan tenini gıdıklıyordu. Üstüne cuk diye oturan elbisesi belinden itibaren bollaşıyordu. Ufak, mavi çiçek baskıları olan kumaş, baldırlarının ortasında sol bularak edindiği ılık ılık bronzluğu sergiliyordu.

Saat sekizi biraz geç villadan ayrılıp araba yolundan ana kapıya doğru ilerledi. Cristiano'nun arabasını görebiliyordu, Cristiano da kaportaya yaslanmıştı. Onu burada beklettiği için vicdan azabı çekti. Yine de diğer seçenek düşünemeyeceği kadar tuhaf olurdu.

Cristiano yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu izlerken doğruldu. Elinde muazzam bir çiçek buketi tutuyordu; açık renkli zambakların etrafı amarantlarla sarılmıştı. Bir sicimle bağlanmıştı, görünüşünden bir servete mal olduğu belliydi.

"Harika görünüyorsun" dedi Cristiano, Cesca kapıdan çıkar çıkmaz. Başını eğerek yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. Baştan ayağa onu süzerken bakışlarını hissedebiliyordu. "Senin için."

Uzatılan buketi şaşkınlıkla aldı Cesca. Sam'e randevusu hakkında sataşmaktan zevk alsa da sahiden arkadaşıyla geçireceği bir akşam olacağını sanıyordu. "Teşekkür ederim, çok güzeller" dedi. "Suya falan koysam iyi olur. İçeri koşup vazoya koyarım. Bir dakika bile sürmez."

“En azından seni içeri arabayla götürmeme izin ver” diye teklif etti Cristiano. “Ya da eşlik etmeme.”

Cesca ikileme düşmüştü. Onu yine burada bekletemezdi... ama başka seçeneği var mıydı ki? Çiçeklerin solmasına izin vermek kaba bir hareket olurdu; bu havada, daha kasabadan ayrılmadan solmaya başlarlardı.

“Eee, şey, tamam. Ama ben çiçekleri hallederken arabada bekleyebilir misin?”

Cristiano adabını hiç bozmadan, “Elbette” dedi.

Birkaç dakikada eve dönmüştü, villadan uzak tutmaya çalıştığı adamı da getirmişti üstelik. Derin bir nefes alıp basamaklardan koşarak çıktı, arkasını dönüp Cristiano’ya bakarken onu içeri kadar takip edeceğinden korkuyordu için için. Gülümseyerek ona el salladı, açık pencereye yasladığı kolundaki tüyler güneşten sararmıştı.

Cesca rüzgârın kaldıracığından korktuğu için bir eliyle elbisesinin eteğini tuttu, diğeriyle de buketi. Sam’i fark etmeden mutfığa gelmişti. Vazoya giden yolu yarılادığında boğazını temizledi. Aniden durup eteğini bıraktı ve elini göğsüne koydu.

“Seni görmedim” dedi, deli gibi atan kalbini durdurmaya çalışırken.

“Belli” dedi imalı bir sesle Sam. “Neredeyse beni ezecektin.” Gözleri elindeki bukete kaydı. “Tarihteki en kısa randevu olmalı. Ne oldu, kapıdan dışarı çıkmadan önce sana asıldı mı?”

Cesca alaycı tonunu göz ardı etmeye çalıştı. “Sadece çiçekleri suya koymaya geldim. Sonra randevuma geri döneceğim.”

Sam’in gülümsemesi daha da büyüdü. “Burada mı?”

“Hayır. Dışarıda arabasında bekliyor.”

“Nasıl bir araba?” Sam gerçekten ilgili görünüyordu.

“Bilmem.” Cesca kızgın hissediyordu, ama nedenini çözememişti. “Üstü açık bir şey. Gümüşrengi. Güzel.” Aşağıya eğilerek lavabonun altındaki dolaptan cam bir vazoyı aldı.

“Tam da bir kızın söyleyeceği bir şey. Rengini sormadım.”

Cesca gözlerini devirdi. Onu bilerek kızdırmaya mı çalışıyordu? Derin bir nefes aldı, Cristiano dışarıdayken Sam’le bir tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. Musluğu açarak vazoyu

yarısına kadar soğuk suyla doldurdu. “Önemi var mı? Güzel bir araba ve ona binip gideceğim. Bilmen gereken tek şey bu.”

“Dışarıda mı bekliyor?” diye sordu normal bir sesle Sam.

“Evet... Hayır... Niye bilmek istiyorsun?”

“Kullandığı arabayı görmek istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun.”

Sam’in yüzü masum bir ifadeye büründü. “Sorun mu yaratırım?”

Cesca iç geçirdi. “Bak, herkesten saklanmak isteyen ve kimsenin burada olduğunu bilmesini istemeyen sensin. Şimdi de dışarı çıkıp kendini randevuya çıktığım adama mı tanıtmak istiyorsun?” Sesi hissettiği kadar bıkkın çıkmıştı. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Sadece arabasının yola çıkılabilir olduğundan emin olmak istiyorum. Bir de onun sana layık olduğundan.”

“Yeter artık.” Cesca çiçekleri düzenlemeden vazoun içine sıkıştırdı. “Gidiyorum ben. Hoşça kal Sam.”

Ancak koridora çıktığında Sam’in kendisini takip ettiğini fark etti. Başını iki yana sallayarak onu umursamıyormuş gibi davrandı. Sam peşinden gelerek giriş kapısından geçip merdivenlerden indi. Cesca araba yolunda durunca Cristiano’nun yüzündeki şok ifadesini gördü.

“Tatmin oldun mu?” diye sordu, sıkıştığı dişlerinin arasından. “Senin için yeterince iyi bir araba mı?”

“Ferrari Spider’miş.” Sam’in sesi öyle kısık ki güçlükle duymuştu. “Güzel.”

Sesindeki bir şey yüzünden Cesca dönüp ona baktı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Cesca uzanıp ona dokunmak, yüzündeki çizgileri düzeltmek istedi. Uzaklaşmak için tüm gücünü kullanarak onu basamaklarda yalnız başına bıraktı.

Fakat Sam’in mesajı almaması kötü olmuştu. Peşinden arabaya gelerek Cristiano’nun yanına gitti ve elini uzattı. “Merhaba, ben Sam Carlton.”

Cristiano bir an için ona baktı, sonra Sam’in uzattığı eli sıkı. “Cristiano Gatto. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Bu akşam güzel bir yere gidiyorsunuzdur umarım?”

Sam'ın tavrı nazikti. Cıva gibi değişen ruh hali Cesca'yı deli ediyordu.

"Kıyıda ufak bir restoran biliyorum."

Sam'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Cesca kıyıdaki restoranlara epey düşkündür." Gözünün ucuyla ona baktı. "Ama risottoyu makarnaya tercih ediyor."

Cristiano kaşlarını çatı. "Peki..."

"Eğer şarap alırsanız, Valpolicella'dan gerçekten hoşlanıyor. 2002 olmasın ama. Kötü bir yıldır."

"Cristiano restoran işletiyor" dedi, paylayan bir sesle Cesca. "Yiyecek ve içecek konusunda senin tavsiyene ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Sam omuz silkti. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Ah, bu arada gece yarısı döneceğine söz verdi, on ikiden önce görüşürüz."

Cesca başını hızla çevirip ona baktı, öfkeden kudurmuştu. "Sam!"

Sam ellerini önünde havaya kaldırdı. "Ne oldu? Sadece senin söylediğini tekrar ediyorum."

Cristiano'nun yüz ifadesi biraz daha şaşkın bir hal aldı. "Onu yemeğe çıkarmam senin için sorun mu yaratıyor? Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Pardon, ama ben hâlâ buradayım" diye kendisini işaret etti Cesca. "Ve beni yemeğe götürmen bir sorun yaratmıyor. Bekâr biriyim ben."

"Elbette öylesin" diyerek kabul etti Sam, şimdi acayip neşeliydi sesi. "Gidip tadını çıkar. Tanıştığımıza sevindim Cristiano."

"Ben de." Cristiano arabadan dışarı çıkmaya çalıştı. Cesca, gelip kapısını açacağını tahmin etti.

"Çıkmana gerek yok, ben yapabilirim." Sam bir kez daha gülümseyip yolcu kapısını açtı, elini uzattı. Cesca başını iki yana sallayarak onu göz ardı etti ve alçak yolcu koltuğuna oturdu.

"On ikide görüşürüz. İyi eğlenceler." Cesca onu durdurmada önce, Sam eğilerek yüzünün yanına, hemen kulağının altına bir öpücük kondurdu. Tenine değen soluğu yüzünden

titredi. Orada kabul edilebilecek süreden biraz daha fazla kaldıktan sonra, doğrulup arabanın yan tarafına iki kere vurdu.

“Hoşça kalın.”

“Hoşça kal” dedi Cristiano, yüzünde hâlâ şaşkınlık vardı. Cesca tek kelime etmedi. Bunun yerine Sam’e aklından geçen her şeyi anlattığını umduğu pis bir bakış fırlattı.

Cristiano motoru çalıştırıp hünerle arabayı döndürdü, araba yoluna girince yavaşça ayağıyla gaza basarak kapıya doğru yaklaştı. Cesca arkasına baktığında, Sam’in kollarını göğsünde kavuşturmuş halde, hâlâ basamaklarda dikildiğini gördü.

Bir nedenden ötürü bu ona hiç tatmin edici gelmedi.

Aşk, iç çekişlerin sisleriyle yükselen

bir dumandır.

– Romeo ve Juliet

Cristiano'yla yemeğe çıkmak, ikinci kez izlediği bir filmdeki tüm kusurları fark etmek gibiydi. Aynı yolda ilerliyor, aynı gölü görüyorlardı, ama manzara bile Sam'le gördüğü kadar muazzam gelmiyordu. Cristiano çok çabalamıştı elbette, doğal karizması aklını düşüncelerinden almakta epey işe yaramıştı. Ama ne zaman sessizlik olsa, akli villaya dönüp duruyordu.

Sam'e.

Cristiano'nun arabasına gelerek onu geçirdiğinde kızgın taklidi yapmıştı ve dürüst olması gerekirse, bir parçası haddini aştığı için epey sinirlenmişti. Ancak bahsi geçen parça, Sam'in moralinin ne kadar bozuk olduğunu hatırlayınca içini saran sıcaklığın yanında ufacık kalmıştı.

Cesca gözlerindeki kızgın parıltıdan hoşlanmıştı. Kontrol altında tuttuğu alaycılığı sevmişti. En çok da Cristiano arabayı sürerken, arkadan en sevdiği oyuncacı can düşmanı tarafından çalınmış gibi bakmasından hoşlanmıştı.

Elbette Cesca oyuncak falan değildi, ama benzetmeden hoşlanmıştı.

"Göl güzel görünüyor, değil mi?" Cristiano'nun sesi düşüncelerini böldü. Dönüp ona baktığında gülümsüyordu, gözlerini yoldan ayırmadan tek elle direksiyonu çeviriyor, diğeriyle de araba kapısında ritim tutuyordu. Sam'le aynı köklerden gelse de –ikisinde de esmer güzelliği vardı– ortak noktaları çok azdı. En azından görebildiği kadarıyla. Bu güzel yolda, içinde hiç

kıvılcım uyandırmayan bir adamla olması üzücüydü. Hatta yanında başka biri olmasını dilemesi daha beterdi. Daha sinir bozucu birisini.

“Gerçekten öyle. Geceleri yatların ışıkları açılınca manzara bayılıyor. Suyun yüzeyinde dans eden ateşböcekleri gibi görünüyorlar.”

“Yanımdaki manzara da çok güzel.” Bu sefer yüzünü ona dönerek gülümsemişti. Dişleri ay ışığında parıldadı. “Arkadaşını üzdüysek özür dilerim. Birlikte gittiğimize mutlu görünmüyordu.”

Cesca’nın durumu nazikçe ifade etmekte üstüne yoktu. “Sadece garip davranıyordu” dedi. “Beni kızdırmayı seviyor.”

“Şimdi kızgın mısın peki?”

Cesca sorusunu düşündü. Tam olarak kızgın değildi, ama rahat bir hali de yoktu. Teninin acımasını sağlayan bir gerginliği vardı. “Şimdi değilim” dedi, başka bir adamla olduğunun bilincinde. “Ama döndüğümde ona iki çift laf edeceğim. Davranışı hoş değildi, böyle...” Yüzünü ekşiterek Sam’in tavırlarına uygun bir kelime düşünmeye çalıştı. Tam olarak kaba değildi, ama kibar olduğu da söylenemezdi.

Sahiplenici. Böyle davranmıştı işte. Çocuk ve oyuncak benzetmesi geldi aklına yine.

“Neyse” dedi elini sallayarak. “Artık Sam’den konuşmayalım. Neden bana bu restoranı anlatmıyorsun. Satın almayı düşünüyorsun, değil mi?”

İşte araba yolculuğu böyle devam etti, Cristiano yerel restoran piyasası hakkında bilgi verip farklı mutfakları ve yerel rekabeti denediğini söyledi. Cesca farkına bile varmadan durmuş, geniş ve modern binanın önündeki arabaların arasına katılmışlardı.

İçerisi Sam’in restoranından gün ve gece kadar farklıydı; gösterişli ve yeniydi, fark edilmek isteyen güzel insanlarla doluydu.

“Beğendin mi?” diye sordu Cristiano. “Roma’daki restoranlarıma çok benziyor. Eski usul aile restoranlarından bıkmış durumdayız. Her şey şatafat ve modernlikle ilgili.”

“Buranın...” Cesca derin bir nefes alarak düşündü. “Neden başarılı olduğumu anlıyorum. Herkesin keyfi yerinde görünüyor.”

“Eğer mümkün olsaydı, restoranlarımı görmen için seni Roma’ya uçururdum.”

Sam’in buna nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyordu.

“Burası mükemmel.” Başını kaldırdığında restoranın sahibi Cristiano’nun yanına geldi, el sıkıştılar. İkili biraz sohbet etti, Cesca konuşulanları anlamasa da Cristiano’nun bir sürü soru sorduğunun farkındaydı. Bir süre sonra Cesca’ya dönmeyi başarabildi.

“Ufak bir mutfak turu için Mario’ya eşlik etmem sorun olur mu? Şef eski bir arkadaşım, bu yer hakkındaki düşüncelerini öğrenmek iyi olacaktır.”

Cesca gülümsedi, gelen rahatlama hissini yutkunmaya çalıştı. Cristiano’nun restoranla daha çok ilgilendiği açıktı. Bu nedense içine su serpmişti. “İşini ihmal etme lütfen.”

“Dino’dan seni masamıza götürmesini rica ederim” dedi Mario. “Ve sana bir aperitivo getirmesini elbette.”

“Alkolsüz bir şey olsun lütfen” dedi Cesca, sağlam bir zihin istiyordu.

Gece ilerledikçe önceki hislerini tekrar yaşamadan edemedi. Bu randevu benzeri yemek bir fotokopi gibiydi; kalitesi orijinalden çok daha kötüydü. Canlı renkler silinerek siyah beyaza dönüştü. Hatta güzel sunumlu yemeğin tadı bile daha az gerçekçiydi.

Tatlılar önlerinden alındıktan sonra, garson ufak porselen bir fincanda espresso ve koyu bronz renkli bir içecek getirdi. Cristiano bardağı kaldırarak kokuyu içine çekti, sonra da bardağı Cesca’ya doğru kaldırdı.

“Sadece biraz brendi” dedi. “Birlikte geçirdiğimiz akşamın şerefine.”

Masa buram buram alkol kokuyordu. Brendi hiçbir zaman Cesca’nın sevdiği bir içecek olmamıştı, kokusu da fikrini değiştirmiyordu. Kaba olmak istemediği için bardağı dudaklarına götürüp yüzünü ekşitememeye çalıştı. “Elbette.”

Ateşli sıvıdan aldığı yudum boğazından aşağıya yakarak

indi. Sıcaklığı midesine yayılarak içini ısıttı. Cristiano onaylayarak ona gülümsedi.

“Bu akşam çok gergin görünüyorsun” diye yorum yaptı. “Sanki aklın başka yerde.”

“Öyle mi? Çok özür dilerim.” Cesca yanaklarının al al olduğunu hissetti. Çok kaba biri gibi görünmüş olmalıydı. “Sadece biraz yorgunum. Uzun bir hafta oldu.” Cesca’nın gülümsemesi içtendi. Tezat duygularla dolu olması onun hatası değildi, en son görüştüklerinde Cesca Sam’den nefret ediyordu.

Şimdiyse... pek etmiyordu.

“Seni alma şeklim yüzünden mi?” diye sordu Cristiano. “Belki de çiçek getirmemeliydim. Ama onları gördüğümde seni anımsattılar. Klasik ve güzel.”

Cesca başını iki yana salladı. “Elbette hayır. Çiçekler çok güzeldi, restoran da öyle. Özür dilerim, en iyi ruh halimde olmadığım için üzgünüm.” Lanet Sam. Sevimli Sam. Off, her halükârda bu onun suçuydu. Üstelik yemek, arkadaş ya da restoran ne kadar iyi olursa olsun, hiçbir şeyin önemi yoktu. Sam burada değildi.

“Bu akşam beni dışarı çıkardığın için teşekkür ederim” dedi Cristiano’ya, göl yolundan eve dönerlerken. “Umarım tüm iş görüşmelerine rağmen rahatlatma fırsatı bulmuştundur.” Cristiano yemekte birkaç kere daha ortadan kaybolmuştu; mutfaktan sonra ofise giderek yarım saat sahiple konuşmuştu. O ara Cesca terasa çıkarak göl manzarasına karşı espressosunu içmişti. Gözlerini kısıp sağa bakarak hangi binanın villa olduğunu anlamaya çalışmıştı.

“Çok özür dilerim.” Cristiano mahcup olmuştu. “Mario burasıyla ilgilendiğini itiraf etti. Bu fırsatı kaçırmak istemedim, ama ne kadar kaba davrandığımın farkındayım. Mutfaklara ve hesaplara bakmamı, şefle tanışmamı istedi. Reddedilemeyecek kadar iyi bir fırsattı.”

“Sorun değil.” Zaten kendi aklı da başka yerde olduğu için onu suçlayacak değildi. Tek başına kalmak rahatlatıcı olmuştu. Ateşli düşüncelerinden kurtulması için mesafe tanımıştı ona.

“Hiç nazik bir hareket değildi. Özür dilerim.”

“Hiç gerek yok, gerçekten. Önceliğinin iş olduğunu anlıyorum” dedi gülümseyerek Cesca. “Güzel bir akşam geçirdik, umarım yakında restoranla ilgili bir karar vermeyi başarabilirsin.”

Cristiano’nun gülümsemesi kederliydi. “Gelecek hafta, bankamla konuşmak için Roma’ya dönüyorum. Ben alıp almamaya karar verdiğim sırada, sen muhtemelen gitmiş olursun.”

Cesca’nın midesine bir şey oturdu. Ancak bunun Cristiano’yu bir daha görmeme düşüncesiyle hiç alakası yoktu. “Öyle olur sanırım.” Londra’nın kasvetine geri dönecekti. İşsizliğe, evsizliğe, bahtsızlığa...

Ve tabii Sam’sizliğe.

Kapıya vardıklarında onu villanın önüne götürmesine itiraz etmedi. Arabadan inip makineye şifreyi girdi, Sam gece şifresini girerek evi kilit altına almadığı için Tanrı’ya şükretti. Kapılar gıcırdayarak açılınca tekrar arabaya binip Cristiano’nun basamakların önüne kadar arabayı sürmesine izin verdi.

“Çıkmana gerek yok” dedi, elini kapıda görünce.

“Sorun değil” dedi itirazını göz ardı eden Cristiano. Dışarı çıkarak arabanın yolcu kısmına yürüdü ve onun için kapıyı açtı. “Bu akşam mükemmel bir randevu yaşamamış olabiliriz, ama ben hâlâ centilmenim. Seni kapıya kadar götürmeme izin ver.”

Cesca’nın elini tutup onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve geniş ön kapının önünde durdu. Verandanın yukarısındaki güvenlik ışığı, ikisini de aydınlatıyordu. Cesca başını kaldırdı, karşısındaki yakışıklı İtalyana bakarken ansızın ağzı kurumuştı.

“Tekrar teşekkür ederim” dedi kısık bir sesle. “İyi bir yemek arkadaşısı olamadığım için özür dilerim.”

“Senin de aklının dolu olduğunu düşünüyorum.” Cristiano’nun sesi nazikti. “Eee, biraz... karışık duygular içinde olduğunu düşünmekte hatalı mıyım?”

Cesca’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Duygularım mı?”

Cristiano güldü. “Ah, benim için değil. Bu akşam seni aldığımdan beri, nasıl denir, arkadaş alanına alındığım hissine kapıldım. Doğru mu söyledim?”

Tatlı dilli İtalyanın ağzından dökülünce sözler kulağa komik gelmişti. Cesca kahkaha atmadan edemedi. “Özür dilerim”

dedi yine, ifadenin çok doğru olduğunun farkındaydı.

“Sorun yok. Yakında Roma’ya döneceğimi söyledim. Sadece güzel bir kadınla biraz vakit geçirmek istemiştim ve isteğim gerçekleşti.”

“Memnun oldum.” Gerçekten de memnundu. Uzun zamandır ilk kez, Cristiano kendisini çekici hissetmesine neden olmuştu. Arzulandığını. Ama arkadaşlıktan başka bir şey aramadığını görecek kadar da nazık birisiydi. “Seninle vakit geçirmek çok hoştu. Kafede, sahilde... tekrar gülmemi sağladığın için teşekkürler.”

“İlk başta seni güümsetmekten fazlasını istemiştim” diyerek itiraf etti. “Ama bununla yetineceğim.”

İlk başta kendisinin de daha fazlasını istemiş olabileceğini söylemedi Cesca. Çünkü bu yıllar önce yaşanmış gibi geliyordu. Tekrar kendisini bulmadan önceki zamanlarda. Yazma tutkusunu bulmadan önce, Sam’in aklını hiç olmadığı kadar karıştırmadığı zamanlarda. İçtenlikle güümseyip Cristiano’nun bununla yetinmesini umdu.

“İyi geceler Cristiano. Gitmeden önce görüşemezsek, iyi yolculuklar.” Cristiano, vedalaşmak için uzattığı elini sıkmak yerine, tutup onu kendisine çekti. Diğer elini kullanarak başını geriye yatırdı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Dudakları daha sıcak ve hayal ettiğinden daha dolgundu.

“İyi geceler Cesca” diye fısıldadı dudaklarına doğru. Sonra geri çekilip üzgün üzgün güümsedi. “En azından öpücüğüümü aldım.” Sonra da arkasını dönüp basamaklardan indi, el sallayıp arabasına bindi. Cesca gidişini seyretti. Araba yolunda ilerleyen lastikler toz ve taşları etrafa saçtı.

Cesca içeri girdi, evin güvenliğini sağlamak için düğmeleri kaldırdı. Topuklu ayakkabılarını çıkarınca çıplak ayaklarının altındaki soğuk zemini hissetti. Sanki randevunun tuhaflığı gece havasıyla beraber onu içeriye kadar takip etmişti, onu sararak buraya ait olmadığını hatırlatıyordu. Hiçbir yere ait olmadığını. Ama Cesca bir yere uyum sağlamak için ölüyordu.

Mutfağa girdiğinde ilk gördüğü şey çiçekler oldu. Sardunya ve ıtırlarla dolu, büyük, antika bir vazo. Çiçekleri bahçeden

tanıyordu. Sam onları toplayıp düzenlemiş olmalıydı. Bir an için gözlerini kapatıp kokularını içine çekti.

Ama niye? Aklını ele geçiren soru buydu. Cristiano'nun çiçeklerini getirdiğinde Sam'in yüzünde gördüğü ifadeyi hatırlamaya çalıştı. Tavırları akıl karıştırıcıydı; çiçekleri vazoya koyarken neredeyse ilgisizdi. Onunla beraber arabaya geldiğinde ise eğleniyordu. Peki evden ayrılıp döndüğü sırada ne değişmişti?

Bütün yanıtlar Sam'deydi, Cesca hiçbir şey bilmiyordu. Tıpkı randevusu gibi bu da tuhaf göründü gözüne. Sanki eğik bir evin içindeydi ve attığı her adımla yanlara kayıyordu.

"Sam?" dedi kısık bir sesle.

Yanıt gelmedi. Kalbinin göğsünde küt küt attığını hissedebiliyordu.

"Sam?" Bu sefer daha yüksek, titrek bir sesle çağırmıştı onu. Ellerini yumruk yaptığı için tırnakları avuçlarına batıyordu.

"Sam?" Artık neredeyse bağııyordu. İçi duyulma ve onu bulma arzusuyla doluydu.

Ayak seslerinden merdivenlerden aşağıya indiğini anladı. Koridordan geçerken adımlar davul sesini andırdı. Bir an sonra orada, önünde dikiliyordu. Kaşlarını çatarak konuştu:

"İyi misin?" Nefes nefeseydi. "Bir şey mi oldu?"

Cesca gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kıırttı, neden ağladığını bilmiyordu.

"Çiçek toplamışsın." Nefes almakta güçlük çekiyordu. Sanki hava solunamayacak kadar yoğun ve nemliydi.

"Evet." Ona doğru bir adım attı. "Özür dilemek istedim."

Kaşlarını çatma sırası Cesca'ya geçmişti. Nemli gözlerle baktı. "Niye?"

"Çünkü pislik gibi davranıp çiçeklerini çöpe attım."

"Cristiano'nun çiçeklerini mi? Niye?"

"Orada olmalarını istemedim. Başka bir adamdan çiçek almanı istemiyorum. Bu yüzden onları çöpe attım."

"Ya."

"Ama sonra eve gelince yok olduklarını görecektin ve bu yüzden piç kurusu gibi hissettim. Ben de gidip biraz çiçek topladım." Sam hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. "Pisliğin teki-

yim, değil mi?”

Cesca başını iki yana salladı. “Hayır, çiçekler çok güzel.”

Sam vazoya baktı. “Ama yeterli değiller.”

“Niçin değiller?” Cesca onu anlamaya çalıştı ama başarısız oldu. Daha birkaç saat önce Cristiano’nun arabasını kaçarcasına kullanmasına neden olan alaycı adam nereye kaybolmuştu? Şimdi onu önünde dikilen adamla bir tutmak imkânsızdı; hali tavrı güvensizdi. Ancak bozuk paranın iki yüzü gibi, bir bütünü oluşturuyorlardı. Aynı anda hem çok güçlü hem de kırılgan ve karşı konulamaz bir adam. Cesca’nın ufak gizemi büyük bir muammaya dönüşmüştü.

“Sadece çiçek bunlar. Bir süre burada kalacak, sonra da ölecekler.”

Cesca kuru dudaklarını yalayarak ıslattı. “Yine toplayabiliriz.”

Sam yanıt vermedi, ama vücudu ve yüz ifadesi bilmesi gereken her şeyi açık ediyormuş gibiydi. Hâlâ ona bakıyordu; gözleri büyük, ağzı açıktı ve sanki vücudu onun vücuduna çekiliyordu. Tıpkı bir mıknatıs gibi onun çekimini hissediyordu ve kaslarının gerginliğinden, Sam’in de onunkini hissettiğini anladı. Aralarındaki hava titriyordu, adeta özlemlerinin kuvveti molekülleri etkiliyordu.

“Peki onlar öldüğünde?” diye sordu nihayet.

“Toplamaya devam ederiz.”

Cesca artık neden bahsettiklerini bilmiyordu. Konunun çiçekler olmadığı açıktı. Dudaklarından dökülen kelimeler aptalca olsa da Sam onları büyüleyici buluyor gibiydi.

“Toplamaya devam ederiz” diye tekrar etti. “Hoşuma gitti.”

Cesca başını yana eğerek onu inceledi. Sam bir adım öne çıkarak aralarındaki mesafenin yarısını kapattı. Konuştuğunda sesi kasvetliydi. “Randevun nasıl geçti?”

“Kötü.”

Sam’in dudaklarından bir kahkaha döküldü. “Üzölmeli miyim?”

“Bilmem, sence?”

Sam daha güçlü, daha kendinden emin göründü. “Üzgün değilim.”

“Olacağını da düşünmedim. İşin garip tarafı ben de üzgün değilim.”

“Bu kulaklarıma müzik gibi geldi.” Cesca tek kelime söylemeden Sam aralarındaki mesafeyi kapattı. Aklına söyleyecek bir şey de gelmemişti zaten. Düşünceleri onunla doluydu, yakınlığıyla, tıraş losyonuuyla, saçının alnına dökülme biçimiyle... Cesca uzanarak başparmağıyla Sam’in alnındaki kırışıklıkları düzeltti. Hareketi kaşlarını daha fazla çatmasına neden olmuştu. Ona çözülmeyi bekleyen bir bulmacaymış gibi bakıyordu.

“Cesca...” Adı adeta içine çektiği oksijendi. Ama Cesca kelimeleri duymak istemiyor, onları tatmak istiyordu. Onun ağzından kendi ağzına dökülürken tadını çıkartmayı. Dilinde biçimlenişlerini hissetmeyi.

“Bakışların...” dedi Sam başını iki yana sallayarak, “baştan çıkarıcı.”

Sam gözleri aynı seviyeye ulaşana dek eğildi. Cesca nefesini yüzünde hissetmişti, tenini okşuyordu. Gözlerini kırpınca kirpikleri yüzünü okşadı. Yere süzülen bir kar tanesi gibi yumuşacıktılar. Sonra Sam çenesini avucunun içine aldı, parmaklarıyla yanağını sımsıkı tutarak yüzünü sola çevirdi. Sonraki an daha yakındı, burnu onunkinden aşağıya kayd ve dudakları ağzının kenarına dokundu.

“Bu iyi mi? Bana iyi olduğunu söyle.”

Cesca yanıt veremeyecek kadar büyülenmişti. Ama Sam’in tereddüt ettiğini hissetti, dudaklarının dudaklarında donup kaldığını. “İyi” dedi telaşla, dudaklarının hareket etmesini arzulayarak. “İyiden de öte.”

Bu sözlerle beraber Sam hemen başını avuçlarının içine aldı ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi dudakları dudaklarının üstünde hareket etmeye başladı. Sonra ağızları birlikte hareket etmeye başladı; ilk başta yumuşaktı, sonra sertleşti, ta ki arzu Cesca’nın damarlarında bir davul gibi çalmaya başlasayna dek.

Bu sağır edici olsa da Cesca durmasını hiç istemiyordu.

Dudaklarında büyü var.

– V. Henry

Sam, tüy gibi hafif parmaklarını Cesca'nın yüzünden aşağıya kaydırды. Dudakları dudaklarında hareket ediyordu. Diğer eliyle saçlarını avucunun içine alıp başını kavradı, doyamıyormuş gibi onu sertçe, hızlıca öptü. Sonra dudaklarını aralayıp diliyle Cesca'nın altdudağına dokundu, sessizce ağzını açması için yalvarıyordu.

“Tanrım, tadın enfes.”

Cesca hafifçe inledi. Ses direkt Sam'in kasıklarına giderek onu saniyeler içinde sertleştirdi. Duyuları Cesca'nın tadıyla, kokusuyla, dokunuşla dolup taşıyordu. İç çekişlerinin sesi vücudunu titretiyordu.

“Kahretsin, çok güzelsin” diye fısıldadı Sam.

“Asıl güzel olan sensin.”

Kulaklarına müzik gibi gelmişti bu. Arzuladığı kız da onu arzuluyordu.

Cesca yaklaşarak kollarını boynuna doladı, ensesini okşayarak parmaklarını birleştirdi. Kendi vücuduna yaslanan yumuşak hatlarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Dudakları tatlı, ağzı sıcak ve ıslaktı; her şey umut ettiği gibiydi. Sam, hâlâ uyanık olduğunu ve bunun günlerdir üzerine çöken rüyalardan biri olmadığını kontrol etmek için kendisini cimciklemek istedi. Akıl karışıklığı ve sert bir aletle uyandığı rüyalarda, her zaman dokunamayacağı kadar uzakta oluyordu.

Gerçekte de dokunamayacağı kadar uzakta olduğunu sanmıştı. Sonuçta kendisi onu oraya koymuştu. Hayran hayran ba-

kabileceği ama dokunamayacağı şeylerden oluşan koleksiyonunda, listenin başını çekiyordu.

Ancak şimdi onun her yerine dokunabiliyordu ve muhteşem bir histi bu.

“Sam.” Kelime ağzına dökülmüştü. Titreşimlerini hissedebiliyordu.

“Mmm.” Onu öpmeyi kesmek istemiyordu. Henüz değil. Cesca’yı geriye doğru yatırıp başını arkaya düşürmesini sağladı, boynunu öpüp ısırıklar bırakmak için dudaklarını aşağıya indirdi. Teninde hâlâ parfümünün izi vardı. Mükemmel ve çiçeksi bir şey. Onu koklayabilir, içine çekebilir, tadabilirdi.

“Tanrım, Sam.” Sözleri soluğunun bir tık üstündeydi. Boğuk ve çatallı. “Sakin durma.”

“Durmayacaktım zaten.” Elini beline doğru götürürken göğüslerini avuçladı, teninde onların şekillerini hissetti. Sertleşmiş meme uçları kumaşa baskı yapıyordu. Uçlardan birini işaretparmağı ve başparmağının arasına aldı, sonunda Cesca’nın parmaklarının boynuna battığını hissetti. Tırnakları tenini sertçe çizmişti ve bu acı, sadece onu daha fazla arzulamasına neden olmuştu.

“Sana böyle dokundu mu?”

“Hayır.” Cesca hızla başını iki yana salladı.

“Böyle hissettirdi mi?”

“Asla.”

“Düşüncesine bile dayanamıyorum.”

“O zaman düşünme. Hiçbir şey olmadı. İki çift laf zor ettik, yoğun bir gece geçirdi. Ve konuşsaydık bile, can sıkıntısından öldü. Konuşmak istediğim tek konu sendin.”

“Benim hakkımda mı konuşmak istedin?”

“Bu akşam her şey senin içindi. Hatta giydiğim kıyafetler bile.”

“Öyleyse takdirimi kazandılar.”

Sam elini elbisesinin boyun kısmından sokunca ince kumaş açıldı. Sutyenin dantelini hissetti; göğüslerini güçbele örten kumaş, ipeksi teninin üzerinde ani bir sertlik yarattı. Başparmağıyla meme ucuna dokunduğunda Cesca sışradı.

Ufak bir “Ah” nidası kaçtı dudaklarından. Sam boynundan yukarı baktı. Kocaman açtığı gözleri duygularla doluydu, koridorun ışığını yansıtıyorlardı. Sıcak derinliklerinde kendisini kaybetmek istedi. Orada şaşkınlık, akşamın aldığı yön yüzünden bir şok görüyordu, ama bir de yüreğine dokunduğunu hissettiği bir arzu vardı.

Sam geri çekilerek başını onunkine yaklaştırdı. “Günlerdir bunu yapmayı istiyordum.”

“Öyle mi?” Kaşlarını çatı. “Fark etmemiştim.”

“Seni evin içinde takip ettiğimi fark etmedin mi? Bu akşam peşinden arabaya geldiğimi ve özetle o adamı uyardığımı görmedin mi?”

Cesca kıkırdadı. “Ben de neden çok sinirli olduğumu merak ediyordum.”

“Öfkeden kudurdum” dedi Sam, uzanıp parmağıyla göğüslerinin kabarıklığını okşarken. Kabarıklığın bittiği yerde durdu. Orada bir dizi ufak düğme vardı; kumaş iki yana dökülüp uçuk mavi sutyenini ortaya çıkarana dek onları teker teker açtı. “Bir erkekle yemeğe gidiyordun. Ve tek düşünebildiğim onunla benden daha iyi vakit geçireceğindi.”

“Daha...” Parmaklarını sutyeninin dantelli kenarından içeri sokunca Cesca konuşmadı. “Daha iyi vakit geçirmedim. İlla öğrenmek istiyorsan, onu pek görmedim bile. Benden çok restoran sahibiyle konuştu.”

Kaş çatma sırası Sam’e geçmişti. “Pislik.” Parmakları tamamen içerideydi. Cesca parmak uçlarını teninde hissedince iç çekti. “Ben olsam seni görmezden gelmezdim.”

“Biliyorum.”

“Gelemezdim.” Sam yine başını kaldırdı. “Çünkü isteyeceğim tek şey senin hakkında konuşmak olurdu.”

“Bu çok sıkıcı bir sohbet konusu.”

Sam kahkaha attı. “Sevimlilikten ölüyorsun.”

Cesca yüzünü ekşitti. “O kelimeyi hiç sevmem.”

Sam ellini oynatmayı kesti. Bir anda Cesca’nın eli onun kine katılarak parmaklarını göğsüne bastırdı. “Sana durma dedim.”

Kulağı çekilen Sam tekrar avucunun içine alarak göğsünün ağırlığını hissetti. “Neden sana sevimli denmesinden hoşlanmıyorsun?”

“Çünkü 1,50 boyunda ufak biriyim ve çocuk gibi hissetme sebep oluyor.”

Sam göğsünü sıktı. “Bana hiç çocuk gibi gelmiyorsun.” Sutyeni sertçe göğsünün altına çekerek onu gözler önüne serdi. Kumaşın altındaki tek göğsünü yukarı itirmişti, meme ucu sert ve dikti.

“Seni buradan öpebilir miyim?” Parmağını pembe uca sürttü.

Cesca’nın bakışları aşağıya kaydı. Yüzünde aniden bir tereddüt belirdi.

“Öpmesem de olur...” dedi endişeyle Sam. “Eğer istemiyorsan.”

“İstiyorum.”

“Ama?” diyerek yanıt bekledi.

Cesca bir an için sessiz kaldı. Çok mu ileri gitmişti? Sam öyle olduğunu sanmıyordu. Tecrübelerine göre –ki çok zorlarsanız, epey çok olduğunu itiraf ederdi– ikinci aşamaya geçmek nadiren bir durma nedeniydi. Ancak Cesca alışkın olduğu kızlardan o kadar farklıydı ki aklından ne geçtiğinden bile emin değildi.

“Ama uzun zaman oldu” diye itiraf etti Cesca en sonunda. “Böyle bir şey yapmalıyız yani. Çok uzun zaman.”

Bu düşüncenin neden onu bu kadar heyecanlandırdığından emin değildi Sam. Adam gönül eğlendirirken kadının bakire olmasını istemek kadar yanlıştı bu. Bir ilişkide böyle bir güç eşitsizliği aramıyordu. Ancak içinde böyle bir duyguyu alevlendiren kişi olmak... tıpkı kalbe vurulan bir adrenalin iğnesi gibiydi.

“İstemediğin bir şey yapmak zorunda değiliz.”

Cesca endişelendi. “İstiyorum, hem de çok. İnan bana.” Hâlâ sert olan meme ucuna baktı. “Bana inanmıyorsan, belki vücudum seni ikna edebilir.”

“Tatlım, şu anda vücudun beni her şeye ikna edebilir.”

Cesca başparmağını alarak nazikçe teninde gezdirdi. “Seni

ikna etmem gerekiyor mu?”

“İkna edilmeye ihtiyacım var gibi mi duruyorum?” Şüphesiz Cesca da bacağına dayalı sertliği hissediyordu. Sakladığı falan yoktu. “Sana öyle mi geliyor?”

“Pek sayılmaz.”

“O zaman nedenlerime kafa yorma Cesca. Her şeyimle bunu istediğime yemin ederim.”

Cesca yutkundu. Sam narin teninin dalgalanışını izledi. “Öyle misin?”

“Evet” dedi yüksek sesle. Kendinden emin bir tavırla. Kendisini mi onu mu ikna etmeye çalıştığından emin değildi. Ama sözleri o kadar doğru, o kadar açtı ki bunu göremiyor olması onu hayrete düşürdü.

“Tamam o halde.”

“Tamam mı?” Ne demek istediğinden emin değildi Sam. Onunla bu kadar uzun süre dans ettikten sonra, hazır olduğundan fazlasını yapmak istemiyordu. Ama geçirdiği akşamdan sonra –İtalyan piç kurusuyla neler çevirdiğini merak ederek deli gibi volta atmıştı– kendisini durdurması zordu.

“Tamam o zaman, durma” dedi Cesca. “Yaptığın şu şeyi yapmaya devam et ama elini biraz çabuk tut.”

Huysuzlanmasına gülmeden edemedi. “Hemen kızma. Kızmandan hoşlanmıyorum.”

Cesca kaşını kaldırdı. “Ne zaman beni kızgın gördün ki?” Bir yanıt beklemeden parmaklarıyla saçlarını kavrayıp onu aşağıya itti, ta ki dudakları meme ucundan bir soluk uzakta kalana dek.

Sam durup beklentiye ve ondan yayılan sıcaklığı tattı. “Sana sormadan oyununu düzelttiğim zamana ne dersin?”

“O farklıydı. O... aaaah...”

Sam dudaklarının bir hareketiyle onu susturdu. Sonra meme ucunu ağzına alarak diliyle okşadı. Biraz daha sertleştiğini hissetti, kan uca dolarak ona sancı vermeye başladı. Sonra göğüslerini emmeye başladı, ağzı göğüs ucuna kapanınca Cesca’nın dudaklarından sevinç dolu bir iç çekiş koptu, kulağına müzik gibi gelmişti.

Sonraki birkaç dakika göğüslerine tapınarak geçti, sırayla onları öperek Cesca'nın defalarca inlemesini sağlamıştı. Bacaklarının arasındaki zonklama neredeyse canını yakıyordu, biraz daha uzatırsa patlamanın kaçınılmaz olduğundan emindi.

"Cesca?" Tenine doğru fısıldama sırası ona geçmişti. İlk önce yalayıp sonra üzerine üfledi, soğuk hava tenini biraz daha sıkılaştırmıştı.

"Hmm?"

"Odama gidebilir miyiz?"

"Hmm."

Hayır dememişti ve duyması gereken tek şey buydu.

Yirmi basamak. On dokuz. Oraya varmalarına on sekiz basamak. Cesca da onun kadar sabırsızdı, basamakları hızlı adımlarla çıkarken parmakları poposunun kıvrımında duruyordu. Odasına geldiklerinde ufak bir tereddüt hissetti. Onu orada istemediği için değil, orada olmasını çok fazla istediği içindi. Bu, alışkın olduğu bir his değildi.

Kapıyı ittirerek açıp içeri girmesini işaret etti. "Sana içecek bir şey getirebilir miyim?"

Cesca ona baktı, eğleniyordu. "Hayır, teşekkür ederim."

"O zaman geç bir yere."

Cesca sözleri üzerine kahkahayı patlattı. "Bir iş görüşmesiymiş gibi davranıyorsun."

Sözlerinin doğruluğunu fark edince Sam de güldü. "Özür dilerim, biraz garip geldi sadece."

"Beni odana getirmen mi?"

"Yok, o değil. Odama bir kız getirmek. Sanki tekrar gençliğime döndüm. Tabii gençliğimde odama hiç kız getirmemiştim."

Cesca hayrete kapılmıştı. "Hiç mi?"

"Bu odaya değil." Başını iki yana sallayıp etrafa baktı. Elbette oda çocukluğundaki gibi değildi. Şimdi daha havalı, daha güzeldi. Ama genel olarak aynıydı: duvarlar, biçim, mobilyaların düzeni. Başka bir şey daha vardı. Henüz kelimelere dökemediği bir şey. Altı yıldır ilk kez gerçek benliğinin ortaya çıktığı hissi. Bir kavanoz balın sinekleri çekişi gibi kadın çeken Hollywood'lu Sam değil, hâlâ derinliklerinde olan çocuk. Uzun za-

mandır korumaya çalıştığı...

Bu konuda çok fazla düşünmek aklını karıştıyordu. Zihnindeki sestten kurtulmak için başını salladı. Ondan başka bir şey düşünmek istemiyordu.

Cesca yatağına oturunca örtüler çöktü. “Onur duydum.” Gözleri buluştu. “Ve rahatladım.”

“Niye rahatladın?” Aralarındaki mesafe çok fazlaydı. Yatağa giderek yanına oturdu. Düşünmeden elini tutup başparmağıyla avucunu okşadı. Bu basit dokunuş içini rahatlattı, birkaç dakika ayrı kalınca büyüyen endişeyi kontrol altına aldı. Sanki vücutları dokununca akılları da bağlanıyordu.

“Burada âlem yaptığını düşünmüştüm” diye itiraf etti Cesca. “Bununla baş edebileceğimi sanmıyordum.”

“Ah, âlem yaptım. Ama tek kişilik bir partiydi.” Yatağa uzanırken onu da yanına çekti, Cesca kıvrılarak başını göğsüne yasladı.

“Bana kadınların yalnız bırakacağı birisi gibi gelmedin.”

Sam sertçe yutkundu. “Kadınlar hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Neden?” Cesca dirseğinden destek alarak kalkıp dikkatlice onu izledi.

“Çünkü senin yanıdayım. Ve ilgilendiğim tek kadın sensin.”

Cesca’dan kaygı dalgalarının yayıldığını hissetmişti. Onu ne kadar çok istediğini bilmiyor muydu? Ondan ne kadar çok hoşlandığını, ona sahip olmak istediğini göremiyor muydu gerçekten?

Uzun bir nefes verdi. Sam dudaklarını okşamak için uzandı, pembe hatların tene değdiği yeri parmağıyla takip etti. Cesca dudaklarını büzerek parmağını öptü, sonra dilini onu tatmak için dışarı çıkıttı. Hareket yüzünden kan Sam’in aletine hücum etmişti. Bir an için kendisine fantezi kurma izni verdi, o dolgun dudakların onu içine aldığını, saçlarının bacaklarına değdiğini hayal etti. Elektrik çarpmışa döndü.

“Bunu bir kez daha yaparsan yapacaklarımdan ben sorumlu değilim.”

Cesca fal taşı gibi açtığı gözleriyle ona baktı. Sonra elini tutup parmağını ağzına soktu. Bu sefer emmişti. Tıpkı kadifenin üzerinde kaymaya benziyordu. Sıcak ve ıslak. Tanrım, ona neler yaptığının farkında mıydı?

Sam onu yatakta döndürünce sırtı şilteye vurdu. Kalçasını bacaklarının arasına aldı, dizleri iki yanındaydı. Ellerini kavrayıp başının üstüne kaldırdı. Hareket göğsünü kaldırdığı için sutyeni elbisesinin açık düğmelerinden görünüyordu. Yatak odasının loş ışığı altında vücudu parıl parıldı.

Ona baktığında bakışlarında şaşkınlık bulmayı bekliyordu. Bunun yerine onu hem şaşırtan hem de memnun eden bir kuvvet vardı. Hareketi Cesca'yı hiç şaşırtmamıştı, tam da yapmasını istediği şeyi yapmıştı sanki.

Sam'in de yapmayı istediği şeyi.

Cesca yatakta tutsak olsa da kontrolü elinde tutuyordu. Tek bir kelimesiyle onu bırakırdı. Başka bir söz söylediğindeyse onu öyle sıkı tutardı ki nefes bile alamazdı.

"Şimdi elbiseni çıkaracağım." Eteğinden başlayarak elbiseyi yavaşça vücudunun üzerinden kaldırdı, önce bacaklarını, sonra karnını, en son da göğsünü gözler önüne serdi. Yatağın üzerinde kıpırdanarak kumaşı kurtarmasına yardım etti, ta ki başının üstüne çıkarana dek. İşte karşısında sadece iç çamaşırlarıyla uzanıyordu.

Gözleriyle vücudunu yavaşça inceleyip her şeyini not etti. Bacağının üstündeki benden, göbeğinin yumuşak kıvrımlarına kadar. Meme uçlarının sutyeninin dantelini ittirişini. Külotunun bel lastiğinin hemen üstünde açık renkli teni altın rengine dönüyordu. Ayrımı bir parmağıyla okşayınca yumuşaklığına hayran kaldı. Sonra her yerine dokundu; ellerinin kasları, sonra da daha yumuşak ve sıcak kısımlarında özgürce dolaşmasına izin verdi.

Arkasına uzanarak sutyeninin kopçasını açtı. Dokunuşu yüzünden titriyordu Cesca. Korkmuyordu ama, kesinlikle korku yoktu. Ya da durumun gittiği yer yüzünden Sam'den daha fazla korkmuyordu.

"Bu akşam seninle sevişmeyeceğim" dedi Sam. İrkilmesi

onu memnun etmişti. Bu kızın –bu güzel ve akıllı kızın– onu arzuladığını bilmek damarlarına bir adrenalin akımı göndermişti. Ama şu anda aralarında gelişen şey çok hoştu. Hızlı hareket ederek onu kırmak istemiyordu.

“Niye?”

“Sana dokunacağım ama. Her yerine.”

“Peki ya ben de sana dokunmak istersem?”

Cesca avucunu Sam’in kot pantolonundaki çıkıklıkta gezdirip parmaklarıyla sıktı. Sam ansızın öne doğru büküldü, dokunuşu onu zevk ve acı arasındaki ayrıma götürmüştü. Kot pantolonunu açarak aletini dışarı çıkarınca rahatladı. Cesca yine onu avucunun içine aldı, bu sefer parmaklarını etrafına sarınca Sam’in gözlerinde yıldızlar belirdi.

“Keyfine bak” dedi Cesca’ya çatallı bir sesle. Göğsünü emince Cesca çığlık attı. Sam elini Cesca’nın külotunun içine kaydırды, ıslaktı, çok ıslak. Parmaklarıyla aradığını buldu, Cesca inlemeye başlayana dek etrafında başparmağıyla daire çizdi. Cesca’nın da eli onun üzerinde deli gibi yukarı çıkıp aşağıya iniyor, bunu yaparken de ucunu sıkıyordu. Ritim olmamasına rağmen zevk dayanılmazdı. Cesca’nın elini kavrayıp boxer’ının içine zorla sokmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Şimdi Cesca’nın kalçaları daire çiziyor, başparmağına uyum sağlıyordu. İçine bir parmağını kaydırды, sonra iki oldu; çok sıcak olduğunu fark etti, çok sıkı.

“Durma, lütfen durma.”

“Durduğum falan yok bebeğim.” Başını göğsünden kaldırdı. Muhteşem görünüyordu; başı arkaya düşmüştü, dolgun dudakları açıktı. Hâlâ parmağını içinde oynatırken ağzını onunkisine bastırdı. Tutkuyla öpücüğüne karşılık veren Cesca, dilini onunkiyle hareket ettirdi, ayrıldıklarında nefesi sıcak ve kesik kesikti.

“Geliyorum.”

Söylemesine gerek yoktu, zaten parmaklarının etrafının sıkılaştığını hissetti Sam. Başparmağını daha sert bastırıp içindeki parmaklarını daha hızlı hareket ettirdi, onu yine öptüğünde zevkinin tadını aldı.

Cesca'nın ağızı açılarak gevşerken kalçaları yukarı kalktı, ona bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Parmakları etrafında titredi, darlık daha fazla sertleşmesine neden olmuştu. Dudaklarından ufak soluklar kaçtı. Zevkini uzatmak istediği için parmaklarını içinde büktü. Ancak vücudu yatağın üzerine indiğinde onları çekip çıkardı.

Ancak Cesca'nın eli hâlâ aletindeydi.

"Göz kamaştırıcısın" diye ağzına doğru fısıldadı Sam. Zevkle patlamasını izlemek gördüğü en seksi şeylerden biriydi. Başka bir şey söyleyemeden Cesca *boxer*'ının içine uzanarak eliyle aletini kavrayıp aşağı yukarı okşamaya başladı.

Sam gözlerini sımsıkı kapattı, gözkapaklarında ufak yıldızların dans ettiğini gördü. Yarattığı zevk Sam'in yatağa düşmesine neden oldu, bu Cesca'nın daha iyi ulaşmasına fırsat verdi, aletini pamuklu kumaşın içinden çıkardı.

Sonra Cesca'nın ağzının yumuşak sıcaklığı üzerinden kayd. Bir an için o anda boşalacağını düşündü. Sonra Cesca dudaklarını aşağıya indirerek onu sardı; Sam cennette olduğunu düşündü, tabii orada seks varsa.

Sam Cesca'nın başının arkasını tutarak ağzının aşağı yukarı hareketlerini hissetti. Gelmesi pek sürmeyecekti; zaten onunla sımsıkı sarılmıştı, geceyle ve zevkle nefesi kesildiği anın görüntüsüyle.

Cesca testislerini avuçlayınca Sam onların sertleştiğini hissetti. Her şey tek bir noktada daralıyordu. Sonra Cesca dilini aletinde gezdirip ucunda daire çizince, tek düşünebildiği "şimdi, şimdi, şimdi..." oldu.

"Geli..." Kelimesini tamamlayamadı. Nazikçe başını çekerek yaklaşan orgazmını haber vermeye çalıştı. Cesca ellerini savuşturarak ağzını çekmeyi reddetti, bunun yerine emmeye, yalamaya, tatmaya devam etti.

Sam'in gözkapaklarının ardında zevk patlak vererek görüşünü bir renk cümbüşüne çevirdi. Ağzına boşalmıştı, Cesca ondan akan zevki yutkundu. Sonra geri çekildi, ağzını elinin tersiyle silerek yatakta yanına yığıldı.

Sanki Sam'in vücudundaki her kemik lastiğe dönmüştü.

Gerçekten ağır, bitkin bir lastik. Gecenin tüm kederleri, başka bir adamla gitmesinin verdiği korkular, ilgisine karşılık vermediğine dair duyduğu kaygılar, her şey tek bir solukla yok olmuştu.

Çöken sessizliği Cesca dağıttı. “Eh, genellikle ilk randevuda bunu yapmam. Özellikle de randevuya çıkmadığım adamla.”

Sam’in dudağı büzüldü. “Duyduğuma sevindim.” Uzanıp onu kendisine çekti. Onun gibi, Cesca’nın da hareketleri ağır, yaşadığı tatmin yüzünden yavaştı. Ona bir kez daha sokularak bacağına bacağına üzerine attı.

“Biraz kal.” Aynı vücudu gibi, kelimeleri de yorgunluktan ağırdı.

“Tamam” diye mırıldadı Cesca. “Birazcık.”

İtiraz edemeden önce solukları yavaşlayıp düzenli bir hal aldı, uyku sinsice onu ele geçirmeye başlamıştı. Sam gözlerini kapatıp kendisini uykuya teslim etti, bir kolu hâlâ Cesca’ya dolanmıştı.

Bu sevgi tomurcuğu, sonraki
buluşmamızda
Güzel bir çiçek olabilir, yazın açtıran
soluğuyla.
– Romeo ve Juliet

“**G**elecek haftanın başında gelebileceğiz.” Gabi’nin sesi telefon hattından çatlak gelmişti. “Sadece ayrılmadan önce bebeğin biraz daha iyi uyuduğundan emin olmak istiyorum. Zavallı şey iki saatte bir uyanıyor.”

“Gelecek hafta mı? Çok yakınmış.” Cesca’nın düşünceleri Sam’e gitti, yanından bir saat önce ayrılmıştı. “Daha uzun süre kalacağınızı sanmıştım.”

Gabi güldü. “İngiltere’ye dönmek isteyen kız nereye gitti? Varenna’ya âşık mı oldun yoksa? Herkes olur.”

Kasabanın meydanına bakan Cesca bunun ne kadar kolayca olabileceğini gördü. Şehrin kendisine has bir karakteri vardı. Geleneksel ama davetkâr, Como Gölü’nün kıyısı boyunca uzanan, bir parça eski İtalya. “Güzel bir yer, gittiğimde özleyeceğim” diye itiraf etti. Londra’ya dönme düşüncesi göğsünü acıtmıştı. Eski hayatına dönmeye dayanamazdı, o da yaşamak mıydı? Kıt kanaat geçinmek, ev sahiplerinden kaçmak, patronlarına yalalaklık yapmak. Tek kelime bile yazamamak...

“Sözleşmen yaz sonuna kadardı, değil mi?” diye sordu Gabi. “Eğer kalırsan, gidip birkaç kere daha baldızıma yardım edebiliriz. Bizim yüzümüzden ayrılman gerekmez.”

“Göreceğiz” diye yanıt verdi Cesca, aklı hâlâ Lonra’daydı. “Gereğinden fazla kalarak huzursuzluk yaratmak istemem. So-

nuçta buraya bir iş için geldim ve bittiğinde, daha fazla burada kalmanın anlamı yok.” Kaburgaları yine acıyla sıkışmıştı.

Gabi telefonu kapattıktan sonra, Cesca Hugh’u aramak için telefon kulübesinde kaldı. Varenna’ya geldiği ilk haftadan sonra, onunla sadece iki kez konuşmuştu.

Cesca kendisini tanıtınca “Sesini duyduğuma çok sevindim” dedi Hugh. “Seni geri aramamı ister misin? Uzun mesafe aramalarının çok pahalı olduğunu biliyorum.”

“Sorun yok” dedi. “Carlton’ların verdiği avansla uluslararası telefon kartı aldım.” Artık eskisi gibi biri olmak istemiyordu.

“Çok akıllıca. Neler yapıyorsun canım? Yazmada ilerleyebildin mi?”

“Aslında ilerledim.” Sevinci sesinden belli oluyordu. “İlk taslağın üç çeyreğini bitirdim. Nasıl güzel geldiğini sana anlatamam.” Birkaç haftada ne kadar çok şey değişmişti. Ona olumlu bir yanıt verdiği için mutluydu.

“Bu harika, okumak için sabırsızlanıyorum. Bana gönderme şansın yok, değil mi?”

Cesca güldü. “Villadaki bilgisayarda yazdım, orada da internet bağlantısı yok. Hem de bitene kadar beklemeni tercih ederim.”

“O zaman bekleyeceğim. Dönmene çok kalmadı, değil mi?”

Bir kez daha Varenna’da kısıtlı süre kalacağı hatırlatılmıştı ona. Duymak istemiyordu bunu. Neden sonsuza dek burada, yazı ve Sam’den oluşan kozasında kalamıyordu ki?

Ah Sam. Şu anda ondan ayrılmayı düşünmek istemiyordu. Hele son birkaç günden sonra.

“Muhtemelen iki hafta daha” dedi. “Biraz önce Gabi’yle konuştum, bana gelecek hafta dönmeyi planladıklarını söyledi. Her şeyi düzgün biçimde onlara teslim etmem gerekiyor.”

“Geldikleri an buraya döneceğini sanıyordum. Kısa süre önce hemen dönmek için yanıp tutuşuyordun.”

“Öyle, şey, biraz acele etmiş olabilirim” diyerek kabul etti. “Hugh Dayı, bana bu işi bulduğun için çok teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdi.” Cesca abartmıyordu. Bu sabah dışlarını fırçaladıktan sonra aynaya baktığında, kendisine bakan kızı ta-

nıdığından emin değildi. Olumlu anlamda hem de. Daha sağlıklı, güçlü görünüyordu ve çok daha fazla kontrollüydü. Yıllardır ilk kez, hayatı boynuzlarından kavramıştı. Ve sürmeye başlamak harika hissettiriyordu.

“Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini söyleyemem bir tanem.” Hugh’un sesi çatlamıştı. Duygularını kabul etmeye en fazla bu kadar yaklaşabiliyordu. “Şimdi yurda döndüğünde bunu sürdürmen gerek. Bursları, yarışmaları, fırsatları araştırmaya koyuluruz. Sadece onları kazanman gerek.”

Bu konuda konuşmak istemiyordu. Desteği için minnettarlık duymuyor değildi, ona sahip olduğu için çok şanslı olduğunu biliyordu. Sadece eve dönme gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu.

Sanki rehabilitasyona gitmişti, şimdi de sadece gerçek dünyada ayık kalmaya devam etmesi gerekiyordu. Korkunçtu.

“Kulağa güzel geliyor.” Sesinin ne kadar kısık olduğunu Hugh Dayısının fark etmeyeceğini umdu.

“İyi misin sen?” Elbette fark etmişti. “Daha mutlu olacağını sanıyordum. Tanrım, eğer on sekiz yaşında öyle yazdıysan, şimdi ne ürettiğini sadece hayal edebilirim. Atlattığın tüm o felaketler, yaşadığın duygular. Bu, bir yazar için mükemmel bir eğitimidir.”

“İyiyim ben.” Kararlı bir biçimde konuşmaya çalışmıştı. “Gerçekten, benim için endişelenmene gerek yok.” Çok aşına olduğu bir yanıt vermişti, ama bu sefer –altı yıldır ilk kez– gerçeği söylüyordu.

Hugh bir an için sessiz kaldı. Cesca onu Londra’daki dairesinde antika koltuklarından birinde otururken hayal etti. Yağmurun nazikçe pencereye vurduğunu, dışarıdaki gri bulutları düşündü. “Eh, o zaman gelmeye hazır olduğunda bana haber ver. Misafir odamı hazırlarım.”

“Başka bir yer bulacağım” dedi Cesca. “En kötü durum gerçekleşirse, birkaç gün babamın yanında kalabilirim. Beni almaya gerek yok, metroyu kullanırım. Artık karşılayabiliyorum.” Uzun süreliğine değildi. İş bulamazsa çok dayanamazdı.

“Teklif hep açık. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Oyu-

nunu okumak için de.”

“Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum.” Beyaz bir yalan. Onu seviyordu, başka zaman olsa, doğruyu söylüyor olurdu.

Villaya eli kolu yiyeceklerle dolu halde geri döndüğünde, Sam onu kapıda bekliyordu. Dışarıya bir sandalye çıkarmış, güneşin altında oyununu düzeltiyor, kelimelerinin üzerini çiziyordu. Yaklaştığını duyunca başını kaldırdı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Keşke güneş gözlüklerini kaldırsaydı. Gözlerini görememekten nefret ediyordu Cesca.

“Umarım güneş kremi sürmüşsündür” dedi Cesca, Sam elindeki poşetleri almaya gelince. “Neredeyse öğlen oldu.”

“Umarım sen de sürmüşsündür” dedi Sam imalı imalı. “Soluk bir tenin var.”

Cesca başını eğerek kollarına baktı. “Ben soluk değilim. Şey, artık değilim.”

Sam kaşını kaldırdı. “Bazı kısımların öyle.” Bakışlarıyla vücudunu süzdüğünü hissetti. Beğenisinden hoşlanması yanlış mıydı?

“Senin de tüm vücudun bronz denemez” dedi Cesca, çakıllı araba yolunda ses çıkararak ilerlerken.

“Hayır, denemez.” Yavaş yavaş beliren gülümsemesi çarpıcıydı. “Ama anadan doğma güneş banyosu yapmamın üzüme pek güzel bir katkısı olacağını sanmam.”

Cesca kaşlarını kaldırdı. “Bence çok yanılıyorsun. Senin... mmm... ne kadar etkileyici olduğunu gören kızların tepkilerini bir düşünsene.”

Sam güldü. “Etkileyici olduğumu mu düşünüyorsun?”

Kendisini nasıl bu sohbe sokmayı becermişti acaba? Kelimelerle arası iyi olması gereken bir kıza göre, ne zaman Sam’le konuşsa düğüm düğüm oluyordu.

“Daha önce de söylemiştim, çok tecrübem yok.” Sırıtip merdiven basamaklarından hızla çıkarak kapıya gitti.

Sam’in ağzının köşesi kıvrıldı. “Söylemiştin.” Sam’in sesi kısılıp kalınlaşmış mıydı, yoksa bunu hayal mi etmişti? Aralarındaki atmosfer de aynı böyleydi.

“Kinayeler olmadan konuşabilmeyi becerebilir miyiz sen-ce?” diye sordu Cesca.

“Bu çok sıkıcı olurdu” diye yanıt verdi. “Seninle kinayeli konuşmaktan hoşlanıyorum.”

“Öyle mi?”

Sam yine güldü. Yaptığı her şey ona olan çekimini kuvvetlendiriyordu. Bundan nefret ediyordu. Bayılıyordu da.

“Sadece havadan sudan konuşsan sıkıcı olurdu. Anatomik kelimeler kullanmak da hiç seksi değil. Kinayeler bence güzel bir uzlaşma.”

“O zaman senin, eee, el fenerini epey etkileyici buluyorum.”

Sam gülmekten neredeyse boğuluyordu. “El fenerim mi? Vay canına, bu bir kinaye mi yoksa bir hakaret mi karar veremedim.”

“Çok mu küçük oldu?” diye sordu. “Belki de büyüktür? Daha iyi tanımlamanın bir yolu var mı?”

“Sike ne dersin?”

Cesca’nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Bunu söylediğine inanmıyorum. Sik bir kinaye değil. Gerçek bir tanım, üstelik kaba da.”

“Sik kaba mı sence?”

“Sam!” Yanakları al al olmuştu. Eski kafalı gibi görünmüş olmalıydı. Başını iki yana sallayıp mutfığa geçti, Sam de hemen peşinden gelmişti.

“Dün akşam onu öperken pek kaba olduğunu düşünüyor gibi değildin.”

Vay, bu kadar açık konuşacağını beklememişti. Cesca’nın da tamamen masum olduğu söylenemezdi. Sonuçta daha önce sevişmiş, seksi kitaplar okumuştı ve ihtiyacı olan kelimelerin hepsini biliyordu. Ama onların ağzından çıktığını duymak seksi, heyecan vericiydi, onu tahrik ediyordu.

“Söyle” dedi Sam. Cesca’ya doğru bir adım atıp güneş gözlüklerini başına taktı.

“Ne?”

“Söyle.” Bir adım daha. “Yoksa korkuyor musun?”

“Senden korkmuyorum.” Tabii ki korkuyordu, sadece bi-

raz. Ona hissettirdiklerinden korkuyordu.

“O zaman ağzından çıktığını duymak istiyorum. Üç ufak harf Cesca. S.İ.K. Şimdi söyle.”

Sam yaklaştı, artık bacakları bacaklarına değiyordu, vücutları arasında birkaç santim vardı. Sam ellerini tezgâhın üzerine koyarak öne eğildi, onu tutsak almıştı. Bu kadar yakın olması tüylerini ürpertmişti. Parfümünün odunsu kokunu alınca, burununu yukarı aşağı gezdirerek biraz daha koklamak istedi.

Sam’in yüzünden arzuyla karışık neşe okunuyordu. “Hadi ama bebeğim.”

“Bunu söyleyeceğime gerçekten inanıyor musun?”

“O zaman seni mecbur bırakmam gerekecek.”

Cesca meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. “Dene.”

Sam öne eğilerek çenesini tuttu. Gözlerinde ateş vardı, alevlerini hissediyordu Cesca. Dudaklarını ağzının kenarına bastırınca, sıcaklığını, yumuşaklığını hissetti.

“Söyle bebeğim.” Altdudağını öptü, ta ki Cesca titremeye başlayana dek. “Söyle ve ben de seni ödüllendireyim.”

Dili dudaklarının arasındaki çizgi boyunca kaydı, sonra içeri daldı. Cesca istemsizce dudaklarını araladı, Sam’in öpücüğüne karşılık verdi, Sam hâlâ eliyle yüzünü tutuyordu. Cesca’nın gözleri titreyerek kapandı, Sam vücudunu onunkine yaklaştırdı, nefesi kesildi. Her şeyi hissedebiliyordu; göğsünün sert hatlarını, kollarındaki kalın kasları. Kendisini ona bastırıp tutkulu sarılışına vücudunu bıraktığında sertleşmesini.

Öpüşmelerini Sam bozdu. Cesca hafifçe sızlanınca dudaklarını boynuna indirdi, oradaki hassas bölgeyi öptü.

“Söyle” diye fısıldadı.

“Hayır.”

“Söyle yoksa dururum.”

“Duramazsın.” Kelimeler iç çekerken dökülmüştü Cesca’nın dilinden. Sam ona dikkat etmişti, hangi kısımlarını hedef alacağını öğrenmişti, şimdi de bu bilgiyi çekinmeden kullanıyordu.

“Dene de görelim.” Cesca, Sam’in dudaklarının teninde bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Sonra geri çekildi, ani ha-

va akımı yokluğunu vurguluyordu. Cesca hemen gözlerini açtı, Sam'in başını kavrayıp kendine çekmeye yeltendi.

"Sam, lütfen." Yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

"Sik" diye sataştı Sam. "Sik, sik, sik."

"Tamam!" Ellerini havaya kaldırdı. "Kendimi utandırma mı mı istiyorsun?"

"Kendini özgür bırakmanı istiyorum. Kelimelerde utanılacak bir şey yok. Sadece onlara yüklediğin anlam var." Parmağıyla dudaklarını okşadı.

Cesca gözlerini devirdi. "Sik. Söyledim işte. Mutlu musun?"

"Söylerken sesin kısıldı. Kelimeye sahip çıkman gerek. Tekrar dene."

"Sik." Bu sefer kendinden daha emindi.

"Yeterince yüksek değil."

"Tanrı aşkına! Sik. Siksiksiksik" diyerek bağırdı, ses mutfakta yankılanmıştı. Sam gülmeye başladı, yüzündeki ciddi ifade yok oldu. Bir adım geri giderek elini karnına koydu ve kahkahayla gülerken öne eğildi.

"Yüzünü görmeliydin Cesca" dedi kahkahaları arasında.

"Şok etkisi yaratmak için kelime sarf etmenin ne anlamı var anlamıyorum."

"Seninle işim bittiğinde ağzından düşürmeyeceğine yemin ederim. Şunu siktir et, bunu siktir et diyeceksin ve söylerken tereddüt bile etmeyeceksin."

"Kesinlikle etmeyeceğim. Ve sen de siktirip gidebilirsin şimdi."

Bu sadece Sam'in daha fazla gülmesine neden olmuştu.

"Hemen şurada." Sam elini tuttu, onu evin yan tarafından dolandırarak bahçeden dağa giden dik yokuşa götürdü. Akşam vakti gelmiş olmasına rağmen günün sıcaklığı hâlâ havada asılıydı, çimlerin üzerinde yürürken yüzleri kızarmıştı. Nihayet tepenin içine giden ahşap bir kapının önünde durdular. Sam kilide eski usul çelik bir anahtar soktu. Çevirince mekanizma gıcırdadı, sonra kapıyı açınca ortaya tuğla bir tünel çıktı.

“Oha.” Soğuk hava kapı girişinden kaçarak tenlerine çarptı. “Burada olduğundan haberim bile yoktu.”

“Foster’ın villadaki favori yeri” dedi Sam. “Yıllardır içini doldurur.”

Babasının ismini neredeyse tükürerek söylediğini fark etmişti Cesca. Merakı arttı. Adamla sorunu neydi?

Tünelin içine girdiklerinde Sam kapıyı arkalarından çekip kapattı. “Hava sıcaklığını sabit tutmak için” dedi kaygılı görünen Cesca’ya.

Karanlığı aydınlatmak için bir düğmeye basınca duvara gömülü lambalar yandı. Onu daha da derine götürünce mağaranın içine ulaştılar; geniş, dikdörtgen mağaranın içi ahşap raflarla doluydu. Rafların üzerinde tozla kaplı çeşit çeşit şişe vardı. O kadar çoktular ki sayamamıştı. Hepsi biraz aşağıya bakar şekilde dizilmişti, böylece şarabı içeride tutan mantarlar kurumuyordu.

“Hiç böyle bir şey görmemiştim” dedi Cesca, hâlâ hayret içinde etrafa bakarken.

“Büyük büyükbabam tarafından, bağları olan bir aileden gelen büyük büyükanne mi etkilemek için inşa edilmiş. Kur yaparken gözünü boyamak için mağarayı şarapla doldurmaya karar vermiş. Büyük büyükanne onunla sadece bu yüzden evlenmeyi kabul etmiş.”

Cesca kahkahayla güldü, en yakındaki şişenin üzerinde parmağını gezdirdi. Toz temizlenince ortaya koyu yeşil bir şişe çıktı. “Akıllı kadınmış. Yakışıklı değilse, en azından kederini şarapla bastırabilir.”

“Hey, elbette yakışıklıydı. Sonuçta akrabayız.”

“Alçakgönüllülüğünü de ondan mı miras aldın?”

Sam sırıttı. “Yok, hepsi benim çalışmalarımın sonucu.” Şişeleri inceleyip etiketlere bakmak için birkaçını kaldırdı. Nihayet birini raftan çekip tozu dağıtmak için üfledi. “En sevdiğimden biri bu. Foster on beş yıl önce bir kasa almıştı, ama şimdi birkaç tane kaldı.”

“İçmemizi sorun etmez mi?”

Sam gözlerini devirdi. “Fark etmez bile. Üstelik şarap kıt-

lığı çektiği de söylenemez.” Elini sallayarak şarapları işaret etti. “Ayrıca her yıl Noel’de ona bir kasa şarap alıyorum. Ona hediye bulmak çok zordur.”

Dışarı çıktıkları an sıcak hava yüzlerine vurdu. Sam çabucak mağarayı kilitledi, birlikte villaya ilerlediler, ikisi de klima rahatlığına kavuşmak istiyordu. Mutfağa girdiler, fırında lazanya pişiyordu; tezgâh tahtası peynir ve çıtır çıtır ekmekle doluydu. İtalya hakkında özleyeceği başka bir şey de buydu; akşam yemeğini nasıl bir seremoniye dönüştüreceklerini iyi biliyorlardı.

“On dakikası daha var” dedi Cesca yemeği kontrol ettikten sonra.

“Mükemmel. Bir aperitivo içmek için vaktimiz var.” Sam cin şişesini aldı. “Negroni yapacağım.”

“Yabancı erkeklerle içki içmemem konusunda beni uarmıştın” diye şakalaştı Cesca, bir yandan da Sam’in *shaker’a* Campari ve cin döküşünü izliyordu. “Sarhoşken güvenilirmezdim hani?”

“Ben de buna güveniyorum zaten.” Ona göz kırpıp kokteyli iki ufak bardağa döktü. “Hem içki ne kadar iyiye tadını o kadar iyi çıkarırsın.”

“Buraya gelmeden önce hiç bu kadar güzel şarap içmemiştim” diye itiraf etti Cesca. “Aslında pek şarap içtiğim söylenemez.” Burada yaşamların çok farklı oluşuyla çarpılmıştı. Mağaradan dönerken ona seçtikleri şişenin muhtemelen birkaç yüz dolar değerinde olduğunu söylemişti. Bir şaraba o kadar para harcamak biraz başını döndürmüştü Cesca’nın. Onun sınıfının çok üstündeydi bu.

Zengin film yıldızı ve fakir yazar. Güzel bir hikâye konusu olurdu.

“Tiyatro oyununu bitirdiğinde bir şampanya açarız” dedi Sam bardağı uzatarak. “Şerefe.”

“Şerefe.” Bardaklarını tokuşturdular, Cesca bir yudum aldı. Tıpkı Grotto Maria gibi, negroni de enfesti. “Neden oyunumu burada bitireceğimi düşünüyorsun ki? Londra’ya dönene dek ilk taslağı bitiremeyebilirim.”

“Böyle bir şey olmayacak.” Sam bardağının ağzından ona bakıyordu. “Bitirmeden gitmene izin vermeyeceğim.”

“Ya aylar sürerse?”

“Benim için sorun yok.” Öne eğilerek dudaklarını kulağının hemen altına dokundurdu. “Aslında beni çok mutlu eder.”

“Azgın hayranlarına bunu açıklamayı dene. LA’ye dönmene çok kalmadı. Verdiğin sözler olmalı.” Sesini neşeli tutmaya çalışsa da sözlerinde keskin bir yan vardı. Birkaç saat önce vaftiz babasıyla Londra’ya dönüşü hakkında konuşurken olduğu gibi, derinliklerinde bir huzursuzluk hissediyordu.

Sam negroniden bir yudum daha aldı. Dudaklarını parlatmıştı. “Sonbahara kadar özgür bir adamım.”

Cesca mutfak dolabından iki tane tabak alıp içlerine salata doldurmaya başladı. Sam yanında tezgâha eğilmiş, sulu domatesleri doğrayışını seyrediyordu.

“Sırada hangi film var?” Uzak bir yerde, etrafı kadınlarla çevrili olacağı düşüncesinden hoşlanmadı. Bu Sam’i –onun Sam’ini– Hollywood ortamında hayal etmek güçtü. Ama etmeliydi, çünkü hayatı buydu. Nedense bu düşünce biraz midesini bulandırmıştı.

“Son Yaz Esintisi filmi.” Sam hiç de coşkulu değildi. “Bu sözleşmemdeki son film. Sonrasında daha kaliteli roller seçeceğimi umuyorum. Belki bir süreliğine Hollywood’dan uzaklaşıyorum. Aptal yakışıklı olmaktan usandım.”

Cesca dudağını ısırarak gülümsemesini bastırdı. “Hep aynı rolü oynamak zor oluyordur.”

“Hey, alındım.” Fırının alarmı öttü, Sam onu susturup lazanyayı çıkardı. “Zaten karşılaştığım çoğu insan Tyler Graham olduğumu sanıyor. Sokaklarda Sam’dan çok Tyler diye çağırılıyor.”

Cesca güldü. “Sinir bozucu olmalı.”

“Öyle sayılır.” Sam yüzünü eksitti. “Dönüm noktam olduğunu düşününce nankör davrandığımın farkındayım. Ama sürekli on dokuz yaşındaki bir sörfçü rolü alınca çabuk bıkıyor-sun. Özellikle de yirmi yedi yaşındaysan. Hollywood’un özü bu sanırım. Ya oyunu oynarsın ya da şehirden ayrılırsın.”

Cesca ona bıçak verince lazanyayı parçalara ayırdı, hâlâ du-manı üstündeydi. Mutfağa bolonez sosunun kokusu yayılmıştı.

“Hayal edebiliyorum. Sen Hollywood’a gittiğinden be-ri ikimizin de büyümemesi biraz ironik. Sana izleyicilerin izin vermedi, ben de başarısızlığımı kabul etmeyi reddettim.”

“Bence sen büyümüşsün” dedi Sam. Tabakları masaya gö-türdü, sonra da sandalyesini çekti. Şimdiden centilmenliğini doğal bir hareket olarak kabul etmesi tuhaftı. Yaşıtı erkekler ka-dınlara böyle davranmıyordu. Belki İtalyan bir anne tarafından yetiştirildiği içindi. Nedeni ne olursa olsun, bundan çok zevk alıyordu.

Sam şarabı bardaklara doldurdu. Rengi öyle koyuydu ki neredeyse siyah görünüyordu. “Bu şarabın tadı da kokusu ka-dar lezzetli” dedi Sam, bardağını dudaklarına götürürken. De-rin bir nefes aldı. Cesca da aynı şeyi yaptı.

“Enfes kokuyor” diyerek onayladı Cesca, bardağı döndü-rünce şarap dalgalandı. “Çok pahalı olduğu için kötü hissediy-o-rum aslında.”

Sam direkt gözlerinin içine baktı. “Hissetme.”

“Dedi çalıştığı her dakika bu şişenin değerinin iki katı para kazanan adam.”

“Dakikada ne kadar kazandığımı hesaplamadım.” Sam sı-rıttı. “Ama şarabın ücretini ödeyebilecek kadar kazandığımı söyleyebilirim.”

“Ama ben kazanmıyorum.”

Sam başını yana eğerek ona baktı. “Rahatsız oluyorsun de-ğil mi?”

“Normalde böyle bir şarap içmeyi karşılayamamaktan mı?” diye sordu Cesca. “Pek değil. Hoş bir şey, ama marketten aldığım ucuz şaraplar da beni mutlu ediyor.”

“Hayır, şaraptan bahsetmiyorum. Benim ödeyebilmem ve senin ödeyememenden bahsediyorum. Yemeğe çıktığımızda da bunu fark ettim, hesabı ödememden rahatsız oldun.”

Cesca bu konuşmanın gidişatını beğenmemişti. Yarasına tuz basıyordu, tüm vücudunda bunu hissetti. “Eşitlikten hoş-lanıyorum. Eğer birisiyle yemeğe çıkıyorsa, kendi payıma dü-

şeni ödeyebilmek isterim. Sanki onlara muhtaçmışım gibi birilerine güvenmek huzurumu kaçırıyor.”

“Peki ya o kişi sana bir şeyler ısmarlamak istiyorsa?” diye sordu Sam. “Ya bu onu mutlu ediyorsa? Demek istediğim, oturup bu şarabı tek başıma içebilir, gidip Grotto Maria’da yemek yiyebilirim ama mutsuz olurum. Seninle böyle şeyleri paylaşmak beni mutlu ediyor. Böyle şeylere bir bedel biçemezsin.”

“Hep bağımsız olmak istemişimdir” dedi ona. “Birilerinin bana yemek ısmarlaması başarılı olduğum hissini vermiyor bana. Karşılığında bir şey veremiyorsam bir şey kabul etmekten hoşlanmıyorum.”

Sam başını yana eğerek onu süzdü. “Cristiano yemeğin parasını ödedi mi?”

Cesca gözlerini iki kez kırptı. Sorusunda göz ardı edemediği kıskanç bir ton vardı. Bu tüm vücudunu ısıttı. “Hesap kesildiğini sanmıyorum” dedi. “Fatura görmedim, restoranı almayı düşündüğü için ücretsiz olduğundan şüpheleniyorum.”

Sam şok olmuştu. “Beleşçi piç kurusu.”

Cesca’nın dudaklarından şaşkın bir kahkaha döküldü. “Çok kabasın. Hem babandan şarap çalan sensin. Bu seni ne yapıyor?”

Sam göz kırptı. “Sorunlu ve karmaşık.”

Yine yapmıştı. Bu sefer ilgisini kontrol altında tutamadı. “Ne demek istedin?”

Sam omuz silkti. “Hiç.”

Cesca iç geçirdi. “Konuyu açıp sonra da beni susturuyorsun. Anlamıyorum. Bu...” Doğru kelimeyi düşünürken yüzünü ekşitti. “Yeterince iyi değilmişim gibi hissetmeme neden oluyor.”

Sam şok olmuştu. “Ne demek istiyorsun? Elbette yeterince iyisin. Aslında aşırı iyisin.”

Cesca parmaklarıyla peçeteyi büktü, başını öne eğerek boş tabağına baktı. “Sana içimi döktüm, oyunumu okumana izin verdim. Tüm dertlerimi, sorunlarımı ve ailemi anlattım. Ama ne zaman seninle yakınlaştık, kaçırıyorsun.” Kirpiklerinin arasından ona baktı. “Anlıyorum, sanırım. Bu senin için geçici bir şey ve bunda bir sorun yok.”

Sam'ın yüz ifadesi kaygılıydı. "Geçici değil" dedi kısık sesle. Nedense bu Cesca'nın göğsünü acıttı. "O zaman neden bana açılmıyorsun?"

Sam boş kadehine uzanıp parmağını ağzında gezdirdi. Kristalden hafif bir ses yankılandı. "Mazide kaldı."

"Hayır." Cesca tabağını kenara iterek masanın üzerine eğildi. "Yüzünden hâlâ önemli olduğunu görebiliyorum."

Sam gözlerini kırıp düşük gözkapaklarının arasından ona baktı. Bir an için çocuk gibi göründü. Gencecik. Kaybolmuş.

"Özür dilerim" diye fısıldadı Cesca. "Yine yaptım. Beni ilgilendiren bir şey değil."

Hâlâ ona bakıyordu, yüzündeki ifade kalbini kırmıştı. Sam bakışlarına karşılık verdi, dudakları sımsıkı kapalıydı, aralarında elektriğin vızıldadığını hissediyordu. Bir an konuşmadılar, odadaki tek ses kristal bardaktan gelen hafif şingirtiydi.

Sonunda Sam sandalyesine yaslandı, gözleri hâlâ Cesca'nın üstündeydi. "Aslında seninle ilgili."

Cesca kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

Sam yavaşça başını evet anlamında salladı. "Daha önce oyunun neden aniden terk ettiğimi sormuştun. Aile sorunları hakkında bir şeyler vardı demiştim sana sanırım. Bu kadarı doğrudu."

Mutfak sıcak olsa da Cesca'nın tenindeki tüm tüyler diken diken oldu. Görünmez bir engeli aşmıştı adeta.

"Açılıştan bir gece önce Foster'la tartıştım. O günlerde pek olağanüstü bir durum değildi. Ne zaman karşılaşsak birbirimize yaka paça dalmamıza ramak kalıyordu. Ona göre hiçbir şeyi doğru yapamıyordum." Sam kadehlerini tekrar doldurmak için ara verdi, sonra büyük bir yudum şarap içti. "O gün içkiliydi. Sarhoşluğu pistir, hâlâ öyle sanırım. Ama o gün yeni bir seviye taşıdı."

Ellerini sıkın Cesca'nın tırnakları avuçlarına battı. Sam'ın yüzünde dalgın bir ifade vardı, sanki babasıyla o anı baştan yaşıyordu.

"Ben de ukalaydım" dedi Sam. "Muhtemelen bunu sen de kabul edersin. Kendini beğenmiş, kibirliydim, dünyayı kontrol edebileceğimi sanırdım. Bunu Foster'ın yüzüne vurma fırsatını

kaçırmazdım. Ona ihtiyar der, zamanının geçtiğini, köşeye çekilip yeni neslin önünü açması gerektiğini söyledim. Böyle aptal şeyler işte. Ona annem için yeterince iyi olmadığını, asla olamayacağını söyledim. Onunla evlenmese daha iyi olacağını.”

“Peki sonra?” Cesca’nın içi içini yiyordu.

“Sonra beni yakamdan tutup duvara çarptı, başımı vuracak kadar sert bir şekilde. Sonra da bana küçük bir piç olduğumu, onun oğlu olmadığını, eğer annemle evlenmeseydi bir yerlerde çürüyüp gitmiş olacağımızı söyledi.”

“Baban sana piç mi dedi?” diye sordu Cesca, gözlerini kocaman açarak.

Sam ellerine baktı. “Komik olan, doğruyu söylüyor olmasındı.”

“Niçin?”

Sam yutkundtu, hâlâ başını kaldırmamıştı. Uzanıp ona dokunmamak, çenesini kaldırıp gözleriyle buluşmamak için tüm iradesini kullandı Cesca.

“Sam?” diyerek devam etmesi için yüreklendirdi.

“O gece, bana babam olmadığını söyledi. Tanıştıklarında annemin hamile olduğunu, gerçek babamın da onu terk eden pislik herifin teki olduğunu açıkça söyledi. Evlendiklerinde beni evlat edinmiş.” Sam elini daha da sıktı. “Söyleyiş şekli var ya Cesca, sanki hiç tenezzül etmemiş olmayı diler gibiydi. İçimi parçaladı.”

“Elbette parçalar.” Cesca’nın sol yanağından aşağıya bir damla gözyaşı aktı. “İğrenç bir şekilde söylemiş. Annen ne dedi?”

“Haberı yok. Hiçbirinin yok. Sadece Foster ve ben biliyoruz.” Bir şey anımsamış gibi kaşlarını çatı. “Ve...”

“Ve ben mi?”

“Evet.”

En sonunda ona açılmıştı. Bir nedenden ötürü bu yüreğine dokunmuştu. Bu adamın, bu yakışıklı, güçlü, yetenekli adamın kaçamadığı anılarla tükendiğini görmek canını yaktı.

“Benden hiç hoşlanmazdı” diye fısıldadı Sam. “Yirmi bir yıl boyunca nedenini bilmiyordum.”

“Ama seni evlat edindi” dedi. “Seni sevmiyorsa neden bu-

nu yaptı?”

“Anlaşma böyleydi sanırım. Annemi istedi, o da bana hamileydi. Tam olarak bir seçim hakkı yoktu.” Mumun titrek ışığında gözleri parladı. Cesca Sam’in elini alıp sımsıkı tuttu.

“Neden senden hoşlanmadığını düşünüyorsun?”

Sam nihayet başını kaldırıp duvar gibi bir yüzle ona baktı. Ancak gözleri deliyordu. Sanki onun içini kazıyor, arıyor, bakıyordu. Canı yandı.

“Ufak şeyler” dedi en sonunda Sam. “Ve büyük şeyler. Kelimeler, imalar, bana yeterince iyi olmadığını söylerdi. Notlarım yeterince iyi değildi, oyunculuğum felaketti, anneme karşı hayırsız bir evlattım. İnanır mısın, babam hakkındaki gerçeği söylerken gülümsedi. Sanki canımı yakmaktan zevk almıştı.”

Cesca’nın yüzü yumuşadı. “Pislik herif.”

“Neyse, karmaşık ailemden yeterince konuştuk.” Gözlerinin içine baktı. “Yemeğimizi bitirip yatağa gitmeyi tercih ederim.”

Sam’in bakışlarındaki ateş kalbini küt küt attırdı. Kelimelerindeki vaat, nefesini kesmeye yetmişti. Tüm benliğiyle onu yukarı götürüp içini rahatlatmak, kötü adamlar gidene dek ona sarılmak istiyordu.

Ailesi hakkında başka bir gün konuşabilirlerdi.

Aşk, deliliğinin özüdür bu.

– Hamlet

İşini bitirmene çok var mı?”

Beklenmedik soru yüzünden Cesca sıçradı. Diş fırçalama eyleminin tükürme aşamasındaydı, köpük dudaklarından dışarıya taşıyordu. Diş fırçasını bırakıp döndü, elinin tersiyle ağzını sildi. Dün akşam yatak odasına girer girmez, çıplak vücutları birbirine dolaşık halde uykuya dalmışlardı. Bugünse Sam daha canlı ve normal görünüyordu. Cesca günün çoğunu yazarak geçirmişti, arada aptalca şeylerden konuşmuşlardı. Sam’in en sevdiği kitap, Cesca’nın en sevdiği yemek, yeşili maviye tercih edip etmediği...

Akşam yemeği bittikten sonra, Sam erkenden yatmayı teklif etmişti. Söyleme şekli Cesca’nın ürpermesine neden olmuştu.

“Beni korkuttun.” Ağzı hâlâ diş macunuyla dolu olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. Dudaklarından biraz daha köpük kaçtı.

Sam gülümseyip omzunu kapı pervazına yasladı. “Biraz kaçırdın” dedi ağzını işaret ederek.

“Bir kız birazcık yalnız kalamaz mı?” Her şeyi tersten yapıyorlardı. Daha sevişmemişlerdi ama onu en kötü haliyle bile görmüştü. Tamam, onunla yatıp uyumuştı, ama bunun dışın-da sadece oynamışlardı.

“Oynashmak” ne demekse. Çünkü Cesca’ya hiç oyun gibi gelmiyordu.

“Uzun sürdü.” Sesi huysuzdu. “Seni görmek istedim.”

Cesca kaşlarını çatı. “Ben de seni görmek istiyorum. Ama

şimdi değil.” Biraz daha köpük çıktı ağızından. “Bir dakikalığına dışarı çık, işimi bitirmeme izin ver.”

Sam pes ederek ellerini havaya kaldırdı. “Hey, iki yaşındaki bir çocuk gibi dişlerini fırçalaman benim suçum değil.”

Cesca diş fırçasını alıp önünde bir silah gibi tuttu. “Defol!”

Nihayet banyodan dışarı dişleri temiz ve yüzü yıkanmış halde çıktığında, Sam yatağında oturmuş Cesca’nın masasında bulduğu bir kitabı okuyordu. Cesca tuhaf biçimde çıplak hissetmişti kendisini. Şort ve askılı atlet giymesi ya da makyajsız oluşu değildi bunun nedeni. Hayır, çıplak ve savunmasız olan ruhudu.

İçeri girdiğinde Sam başını kaldırdı, yüzünde bir gülümseme vardı. “Güzel görünüyorsun.”

Cesca kaşlarını çatı. “Yalancı.”

“Erkekler bunu söyleyince kızlar neden her zaman şüphe ediyor? Yüzünüzdeki makyajı çıkartıp saçınızı topuz yapmanızdan neden hoşlanmayalım? Bu sevimli, seksi. Gerçek.” Ona uzandı. “Ayrıca ağızla şu komik büzme şeyini yaptığında, daha da seksi oluyorsun.”

“Hangi komik büzme şeyi?” Cesca yüzünü buruşturup kendini yatağa bıraktı.

“Bu işte.” Uzanıp dudağına dokundu. “Sevimli.”

“Sevimli kelimesi hakkında konuştuk sanıyordum. O kelimenen nefret ediyorum.”

Sam dudağına minicik bir öpücük kondurdu. “İngiltere’de, Amerika’daki anlamıyla kullanılmıyor. Bir iltifat.”

“Öyle diyorsan.”

“Diyorum.” Saçlarını omzundan geriye alıp boynunu öptü. “Sevimli, hem erdemli hem seksi demek. Üstünü giyinmesine katlanabildiğin an, annenle tanıştırmak için eve götürmek iste-yeceğin tarzda bir kız.”

Cesca öksürür gibi güldü. “En azından annenle tanıştırmaya çırılçıplak götürmüyorsun.”

“Hiçbir kızı annemle tanışmaya götürmedim.” Yüzündeki ifadeden ciddi olduğunu anlaşıyordu. “Hiç istemedim.”

“Peki ya şu kız... of Tanrım, adını unuttum. Yaz Esintisi’nde

tezgâhtarı oynayan kız?”

“Katya? Hiç çıkmadık.”

“Ama gazeteler çıktığınızı yazdı” dedi Cesca. Sonra Sam’in şaşkın ifadesini görüp telaşla ekledi, “Okuduğum her şeye inanmamam gerektiğini biliyorum, ama bana gerçek gibi göründü. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Altı yıl boyunca benimle ilgili hiçbir şey okumadığını sanıyordum. Neyse, sektörden biriyle yakınlaşmamaya çalışıyorum.” Sesi kalınlaştı. “Oradaki çoğu kız seni sadece tek bir şey için istiyor.”

Cesca kaşını kaldırdı. “Tek bir şey için mi?”

“İçin fesat senin.” Sam kahkaha attı, ama kulağa sahte gelmişti. “Hayır, kariyerlerine yardım etmek istiyorlar. Hollywood’daki herkes menfaatçi. Orada normal bir ilişki yaşamam imkânsız.”

Cesca somurttu. “Herkes değil. Kız kardeşim orada, unuttun mu?”

“Ama bir aktris değil, yanılıyor muyum?”

Cesca başını iki yana salladı. “Hayır.”

“O zaman belki farklıdır.” Gülümsedi. “Tıpkı senin gibi.”

Ona bakarken Sam’in gözleri parladı, gözbebekleri büyüdü. İki kez göz kırptı, uzun kirpikleri aşağıya doğru inince Cesca’nın göğsü nefesini tutmaktan acımaya başladı.

“Çok güzelsin Cesca Shakespeare.”

“Öyle miyim?” Akciğerlerinden kurtulan nefesi, kısa soluklar halinde dışarı çıktı. Sokağın başında durduktan sonra tekrar çalışan hurda bir araba gibi hissetti kendisini.

“Gerçekten öylesin.” Sam yüzünü avuçlarının içine aldı. Cesca bir an için gözlerini kapatıp dokunuşunun onu hapsetmesine izin verdi. Solukları dudaklarını ısıttı, dudakları hafifçe birbirine değdi. Bu seferki öpücük yumuşak ve nazikti, dilinin ucu dudaklarının hatlarında dans ediyordu. Cesca öpücüğüne karşılık veriyor, onu daha fazlası için davet ediyordu.

Sam onu yatağa itti, uzuvlardan oluşan bir düğüme dönüştüler, öpücükleri daha arzulu hale gelirken vücutları bir olmuştu. Uzun süre yattılar, elleri saçlarında dolaşırken sarılmaya de-

vam ettiler.

Cesca çıplak bacaklarını Sam'in kalçasına doladı, sertliğinin kendisine baskı yaptığını hissetti, hareket daha da ateşlenmesine neden oldu. Şimdi kalçalarını hareket ettiriyordu, yumuşak kıpırtılar Cesca'ya iç çekti. Elleri nazikçe Sam'in sırtında dolanıyordu. Sonra Sam kalçasını kavrayıp inleyene dek onu kendisine çekti.

Cesca ellerini pijamasının belinden içeri sokup avuçlarını tenine bastırdı. Onu yüreklendiriyor, kendisini bastırıyor, arzu kelimeler fısıldıyordu. Sam'in elleri atletinin askılarını aşağıya çekerek kumaşı beline indirdi. Artık çıplak tenleri birbirine değiyordu ve bu his, ikisini de çılgına çevirmişti.

Sam'in başparmakları ekoseli şortuna tutundu. Onları belindeki lastikten içeri sokarken parmaklarıyla tenini okşadı. "Devam edebilir miyim?" Öpüşmeye gözlerinin buluşmasına yetecek kadar ara vermişti. Yüz ifadesi tutkuluydu. Cesca hızla başıyla onaylayıp yüreklendirmek için kalçasını kaldırdı.

Sam diz çöktü, ellerini vücudunda gezdirdi. Dudakları ellerini takip etti, öptü; Cesca'nın meme uçları neredeyse canını yakacak kadar sertleşmişti. Sonra Sam aşağıya indi; dudakları göğsünde, ardından karnında bir arzu hattı oluşturdu, ufak öpücükler ve dil hareketleri Cesca'yı deliye çevirmişti. Parmakları aşağıya inerek vajinasına dokundu, başparmağıyla daire çizip okşayınca tüm vücudu şarkı söylüyor gibi hissetti. Sonra ağzı da oraya gitti, dudakları ilk önce yumuşak yumuşak dokundu, sonra sertleşti ve yaladı. Cesca uyum sağlayarak kalçasını kaldırdı; elleri onu arkasından tutuyor, büküldüğünde ona destek oluyordu.

"Sam." İç çekmişti. "Ah Tanrım, Sam."

Artık yaklaşıyordu. Tüm vücudu aşırı gergin bir müzik aleti gibi kaskatıydı. Sımsıkı ve aşırı gerilmiş, çözülmeye hazır. Sam onu sertçe çalarak kreşendoya hazırladı ve gelen dalgayla beraber bacaklarının kasıldığını hissetti.

"Benimle sevişmeni istiyorum" diye fısıldadı, Sam'in duyduğundan emin değildi. Saçını çekti, Sam başını bacağına yaslayarak aşağıdan ona baktı.

“Emin misin?”

Sürekli sorması hoşuna gidiyordu. Kontrolü ona veriyor, istediği hızla ilerleyeceklerini söylüyordu. “Eminim.”

“Prezervatif almam gerek. Bir yere kıpırdama, tamam mı?”

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Gözlerini kapatıp onu bekledi, bacaklarına vuran arzuyla ayak parmakları kıvrılıyordu. Bacakları, onu aralarında istediği için acıyordu. Sam bir dakikadan kısa sürede dönerek bacaklarının arasına yerleşti, Cesca da bacaklarını beline doladı.

O an geldi, çaresiz bir hareketsizlik. Sam’in aletini ona bastırıp vücudunun uyum sağlaması için beklediği an. Cesca nefes alıp arzularını tattı, sabırsızlıkla içeri girmesini bekledi.

“Çok güzelsin.” Sam onu öptü, hâlâ son hareketi yapmak için bekliyordu. Cesca’yı arzudan deliye çevirdi, bu hoşuna gitmişti.

“Sen de öyle.” Kalçalarını hareket ettirerek onu teşvik etti. Sam ağzına doğru gülümsedi. Bir elini yan tarafından aşağıya indirerek onu durdurdu, penisini döndürerek onu yakarmanın eşiğine getirdi.

“Sam...”

Sam çaresizliğinden çok keyif alıyordu. Ama Cesca da alıyordu. Onu yine öperek parmaklarını leğen kemiklerine bastır-
dı ve yavaşça içine girdi.

Zevk içine vurunca Cesca inledi. Sıcaklık karnından başlayarak göğüslerine, bacaklarına ve ayak parmaklarına yayıldı. Sonra hareket etti, ileri gidince Cesca ona tutundu, baştan sona her şeyi hissediyordu. Elleri titredi, başı arkaya düştü ve Sam’in adı bir dua gibi dudaklarından döküldü.

“Sam, Sam, Sam...”

“Evet bebeğim.” Sam kesik soluklar alarak içinde hareket ediyordu. Her geri çekilişinde içinde kayıyor, santim santim zevkini artırıyordu.

“Yapamam... Ben... Ben...”

Altında kasılınca Cesca’nın kelimeleri yok oldu, kalçaları yükseldi ve sırtı yatağın üzerinde büküldü. Gerilen vücudu orgazmın ritmine ayak uydurdu, gözlerinin altında havai fişek-

ler patlarken yoğunluk sürdü. Gözlerini açtığında Sam ona bakıyordu, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Bakışlarıyla buluştu. Onun için bu sadece fiziksel miydi? Yoksa onun gibi duygusal bir bağ hissediyor muydu? Ona bakma şeklinden, hissettiğini çıkardı.

Ardından Sam derin bir inlemeyle içine boşaldı. Baş omzuna düştü, dişleri etine batınca teni sızladı. Üzerindeki ağırlığından, sertliğinden, kendisini ona bırakışından hoşlanmıştı.

Yaşaran gözlerini kapattı. Bu duygunun nereden geldiğini bilmiyordu. Hislerini yutkunup gözyaşlarını bastırmaya, Sam onları görmeden önce kurutmaya çalıştı.

Bir savunmasız olmak vardı, bir de göğsünü kesip açarak birinin kalbini çekip almasına izin vermek. İlkini yapabiliirdi, peki ya ikincisini? Bekleyip görecekti.

Cesca uykuya dalarken Sam kendisini temizledi, prezervatif atıp banyoda vücudunu yıkadı. Yatağa geçip yanına uzandığında, ona sokulan vücudu yumuşak ve gevşekti, baş omzundaydı.

Geceyi biriyle geçirmeye alışkın değildi. Tercih ettiği bir şey olmamıştı. Mahremiyetini, yatağını, yayılacak alana sahip olmayı seviyordu. Ama Cesca'nın yanında yatması doğru geliyordu.

Şimdilik.

Cesca iç çekip ona sokuldu. Kolunu omuzlarının etrafına sarınca yumuşak vücudunu hissetti. Çıplak teni sıcacıktı. Saate bakıp ne kadar süre daha arzusunu bastırabileceğini merak etti.

Sam odaya onunla sevişme niyetiyle gelmemişti. Tıpkı dün akşamki gibi, sadece sarılarak uyumak ona yeterdi. Ama Cesca uyuşturucu gibiydi; bir kez tadını aldı mı, daha fazlasını istiyordu. Sorun, uyuşturucunun onun için kötü olmasıydı.

Kadınlar da öyleydi.

Önceki günkü itirafından sonra, Cesca birkaç kere ailesi hakkında konuşmaya çalışmış, ama Sam konuyu kapatmıştı. Bir şaka yapmış, konuyu değiştirmiş, dudaklarını dudaklarına bastırmıştı. Aklında durmadan dönüp duran düşünceleri sus-

turmak için her şeyi yapmıştı. Kendisine savunmasız olmanın sadece acı getirdiğini hatırlatıp duruyordu.

Hollywood'da yılanlar, güzel kıyafetler giyip tüm sırlarını dökene dek kulağına tatlı şeyler fısıldardı. Peki ya İtalya'da? Ay-nısının geçerli olduğunu sanmıyordu. Ama ailesinden her bah-settiğinde endişelenmeden edemiyordu.

Cesca gözlerini açtı. Sam'in bakışlarını yakalayınca dudak-larına yavaşça bir gülümseme yayıldı. Eliyle göğsünü okşadı. "Uyudum mu?"

Sam derin bir nefes alarak gülümsemesine karşılık verdi. "Evet."

"Özür dilerim. Çok kaba bir hareket."

Sam kaşını kaldırdı. "Bütün gece yaptığın en kibar şeydi bu."

Cesca homurdanarak güldü. "Sam!"

Bu kısımdan hoşlanıyordu. Şafağın söküşü kadar kolaydı. Konuşuyorlardı, beraber gülüyorlardı, sevişiyorlardı ve her şey çok doğaldı. Sevmediği kısım düşünmek, analiz etmek, uzun zamandır unutmaya çalıştığı şeylerle yüzleşmekti.

Aslında yanıt çok basitti. Düşünüp durmayacaktı. Şu ana ve şimdiye odaklanmak en iyisiydi. Yukarı kıvrılan leziz dudak-ları öpmek. Kendi vücuduna doğru kıvrılmış olan çıplak vücut-ta kendinden geçmek.

Cesca'nın eli yavaşça göğsünden aşağıya inerek karnını geçti ve kasıklarına ulaştı. Avucunu etrafına doladığında, Sam gözlerini kapattı. Başparmağıyla ucunu okşayınca sertleşti.

Heyecanın onu ele geçirmesine izin veren Sam, Cesca'ya uzandı, onu sertçe öpebilmek için vücudunu kendisine çekti. Birkaç saniye önceki kaygılar, arzu gelgitiyle aklından uzaklaşa-rak vücudunun ihtiyaçlarıyla yer değiştirdi

Onu istiyordu. Şimdi. Geri kalan her şey bekleyebilirdi.

Ve çok kısıdır yazın ömrü.

- 18. sone

Cesca yazmayı bırakıp ekrana baktı. Sirtından aşağıya bir ürperti inip de belinde durunca koltukta kıpırdanmak zorunda kaldı.

SON

Bitirmişti. Tamam, daha ilk taslaktı ve Sam'in düzeltilerine rağmen üzerinde epey çalışması gerektiğini biliyordu. Ama ekranda yazılı duran kelimeyi hazmetmek neredeyse imkânsızdı. Onu bir daha yazacağını hiç düşünmemişti.

Gözleri dolunca iki kez göz kırttı. Ağlamaktan hoşlanmıyordu -hiç hoşlanmamıştı- ve bir oyun yüzünden ağlamak aptalca geliyordu. Ancak yine de gözpınarlarına gözyaşlarının dolmasına engel olamadı, her an dökülebilirlerdi.

"İyi misin?" diye sordu Sam, şüphesiz klavye seslerinin kesildiğini fark etmişti. "İstersen mola verelim."

Cesca başını iki yana salladı, boğazındaki yumruyu yutkunup yanıt verdi. "Ben iyiyim, sanırım. Sadece..." Ekrandaki kelimeyi bir kez daha kontrol etme, gerçekten o kelimeyi yazdığına kendisini ikna etme ihtiyacı duyduğu için konuşamamıştı. "Sadece ilk taslağı bitirdim."

Sam rahatlayarak gülümsedi. "Kötü bir şey olduğunu düşündüm." Yanına çömelip kelimeyi okudu. "Son. Bu harika."

"Teşekkür ederim."

"Asıl çift bir araya geliyor mu peki?"

Cesca başını yana eğdi. "Öğrenmek mi istiyorsun?"

"Evet ve öğreneceğim. Onları sırf dram yaratmak için ayır-

diysan, senin için sonu baştan yazmam gerekebilir.”

Cesca sırtıttı. “Seni koca romantik. Kim inatçı Hollywood aktörünün mutlu son istediğini tahmin ederdi?”

“Bunda benim de emeğim var” dedi Sam.

“Öyle mi?” Ona sataşıyordu, Sam’e bakan gözleri dans ediyordu.

“Evet. Bu hikâye üzerinde beraber çalıştık. Ve o adam kadını mutlu etmeyi hak ediyor, kalbini kırmayı değil.” Dikkatle Cesca’ya baktı. “Eğer kırarsa, onu dövmem falan gerekebilir.”

“Ne kadar cesursun” diye mırıldandı Cesca. “Hayali bir karakteri dövmekle tehdit ediyorsun. Bayılmam gerekiyor sanırım.”

Sam kol kaslarını göstererek sıktı, dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. “Senin için her zaman hayali karakterlerle dövüşürüm bebeğim.”

“Ben de kaçıp gidersin sanıyordum.”

“Bir kere kaçmam, seni tekrar terk edeceğim anlamına gelmiyor.”

“Gelmiyor mu?”

“Hayır. Artık bir pislik değilim.”

Sam’in dudakları saçlarından boynuna inip teninde dolaşınca Cesca gözlerini kapattı. Elleri omuzlarından aşağıya kayarak kollarını ve göğsünü okşayınca titredi.

“Çalışmamız gerekiyordu” diye mırıldandı.

“Tiyatro oyununu bitirdin” diyerek boynuna fısıldadı Sam. “Aklıma daha iyi bir kutlama şekli gelmiyor, ya senin?”

Hayır, gerçekten gelmiyordu. Sam ellerini askılı tişörtünün içine kaydırınca Cesca gözlerini kapattı. Tüm haftayı böyle geçirmişlerdi, ilk sevişmelerinden sonraki sabah kollarında uyandığından beri. Konuşmadıklarında, anılarını paylaşmadıklarında ellerini kendilerine saklayamıyorlardı. Sanki birbirlerine doyamıyorlardı, ama yine de deniyorlardı.

Adeta sonsuz bir mutluluk içindeydiler. Yeni bir şey keşfedince yaşanan aydınlanma anlarını, sadece karşılıklı anlayışın getirdiği yakınlaşma izliyordu. Birçok ortak noktaları vardı, ikisi de tiyatrodaki büyümüşü, neredeyse bahsettikleri her kişiyi diğeri de tanıyordu.

Geçen hafta uzun günler geçirmişlerdi, Cesca bilgisayarda çalışırken tiyatro oyunları hakkında konuşup anılarını paylaşmışlardı. Akşamları güzelce yemek yiyip birbirlerine sokulmuş, umutlarıyla hayallerinin ardından çıplak vücutlarını da paylaşmışlardı. Cesca geçen her günle beraber biraz daha âşık oluyor, Sam'in açık kollarının onu yakalamasına izin veriyordu.

Gerçekten âşık oluyordu, buna şüphe yoktu.

Sonunda kararı onun için vücudu verdi. Sandalyesinde dönerek kendisini Sam'in kollarına bıraktı. Dudakları hemen onunkilerle buluşarak öptü, dokundu, tattı. Birbirlerine doyamıyorlardı, vücutları kelimelerinin anlatamadıklarını anlatıyordu. Cesca kendisini vücudunun ihtiyaçlarına teslim etti; tıpkı yatak odasında, banyoda, salonda, sahilde yaptığı gibi... Ona her dokunuşunda, vücudu şarkı söylemeye başlıyordu.

"Bana mutlu sona ulaştıklarını söyle" diye dudaklarına doğru fısıldadı Sam. Bluzunun askılarını omuzlarından aşağıya indirerek bronz tenini ortaya çıkardı. "Yoksa baştan yazarım."

Cesca yine güldü. "Tamam, mutlu sona ulaştılar. Şimdi mutlu musun?"

Sam dudaklarını aşağıya indirerek göğüslerini öptü. "Mest oldum."

Sevişmeleri uykuya döndükten sonra Cesca Sam'in yatağında uyandı, kolları onu kastan bir örtüye bürümüştü. Oda seks ve Sam kokuyordu, bu karışım hem onu rahatlattı hem de arzulu hissetmesine neden oldu. Sam ilk defa mışıl mışıl uyuyordu, hafifçe horlarken ağzı açılmıştı. Onun hakkında keşfettiği başka bir şey de uykusunun korkunç olduğuydu.

Gölden gelen esinti, penceredeki beyaz perdeleri kaldırarak kuvvetiyle dans ettiriyordu. Havayla beraber göl kıyısını yalayan su ve yatlardaki insanların konuşmaları da içeri girdi. Cesca mutlulukla iç geçirip rahatlamak için Sam'in göğsüne sokuldu. Bir saat daha uyuduktan sonra kalkıp güneşin altında yatarlardı veya gölde yüzerlerdi.

Cesca tekrar uykuya dalmak üzereyken bir ses onu uyardı. Yaklaşan bir arabanın motorunun ve taşların üzerinde ilerleyen lastiklerinin sesi. Araba kapıları kapatıldı, motor gü-

rltsnn yerini hafif konuma mırıltıları aldı. Cesca'nın gözleri endişeyle açıldı.

"Sam?" Yan dönerek omuzlarını salladı. "Sam, Gabi ve Sandro geldi."

Sam tembelce tek gözünü açtı. "Erken gelmişler. Yarın gelmeleri gerekiyordu."

"Evet." Kollarından kurtulup yatakta oturdu. İnce ara üzerinden düşerek ggslerini ortaya çıkardı. "Ve eve girmek üzereler. Giyinmemiz gerek."

Sam, Cesca'nın aksine çok sakindi. "Rahatla, arada birkaç saat şekerleme yapmamıza alıkınlar. Bir dakika sonra aşağıya inip selam verebiliriz."

"Ama çırılçıplak uyumamıza alıkın değıller Sam. En son istediğimiz şey yatakta yakalanmak."

"Bebeğim, sakinle. Gabi ve Sandro sadıktır, hiçbir şey söylemezler. Hem odama girecek halleri yok ya" Onu çekerek kollarının arasına aldı.

"Merhaba?" Koridordan biri seslenmiti. İtalyan bir kadın. "Kimse var mı?"

Sam hemen oturdu, korkusu yüzünden okunuyordu. "Siktir. Annem. Burada ne ii var? Tanrım, kalkmamız lazım." Yaktan cebelleerek çıkıp kıyafetlerini aradı. "Giyinmemiz lazım, hemen."

Cesca tedirgin biçimde güldü. Pantolonunu giyerken aralarına mesafe koyduğunu neredeyse hissetmiti. "Sakinlemeye ne oldu?"

Döndü, kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu komik değıl."

Tepkisi tokat gibi gelmişti. Etkisinden kaçmak istedi. "zr dilerim..." Yüzündeki gülümseme silindi ve kıyafetlerini aramaya başladı, yatak odasının zeminine saçılmış halde buldu hepsini.

"Bayan Shakespeare? Burada mısınız?" Bir erkek sesi. Belirgin bir şekilde Amerikalı. Sesi duyan Sam'in rengi attı. Üstelik bu ses kapıya daha da yakındı, kesinlikle koridordaki annesinin yanında değıldi.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Cesca, içi panikle dolmuştu.

“Onlara burada olduğumu söylemeli miyim?”

Sam telaşla başını iki yana salladı. “Banyoya git.” Onu yatak odasının banyosuna resmen itti. “Dikkatlerini dağıtıp onları dışarı çekeceğim. Ortalık sakinleştiğinde aşağıya gelersin. Temizlik yaparken müzik dinlediğini falan söylersin.”

Sadece birkaç kelimeyle onu bir hizmetçi gibi savuşturmuştu. Banyoya giderek kapıyı ardından kapattı ve sakinleşmeye çalıştı. Onu başından atması ve aralarındaki yakınlığın tek bir kelime söylenmeden yok olmasıyla onurlu bir öfke vücuduna hücum etti. Kiralık bir yardımcıdan başka bir şey değildi ve Sam’in ailesinin gözünde, bu konumunu korumak istiyordu. En azından neler döndüğünü birlikte çözene dek.

Kahretsin kahretsin kahretsin.

Sam aynada kendisine bakarken eliyle saçlarını taradı. Üvey babasının koridorda yürüdüğünü duyabiliyordu, kırk altı numara ayakları ahşabı dövüyordu. Üzerine bir huzursuzluk çöktü, sesler yaklaştıkça midesi kasıldı.

“Bunu yapabilirsin” dedi kendi kendine. Sonuçta bir aktördü. Yüzüne bir gülümseme yerleştirip her şey yolundaymış gibi davranabilirdi. Elini saçından geçirip boş yere de olsa düzeltmeye çalıştı, ona karşı kullanması için Foster’a daha fazla malzeme vermek istemiyordu. Saçı babasına çekmişti, en azından Foster böyle söylüyordu. Sam, üvey babasının nefret ettiği her şeyin yürüyen, konuşan bir sembolüydü.

Derin bir nefes almak sakinleşmesini sağlamadı, yatak odasının kapısını açıp dışarı çıktı.

“Merhaba.” Az kalsın sahanlıkta dikilen Foster’a çarpıyordu. “Geleceğinizden haberim yoktu.”

Foster kaşlarını çatı. “Demek buradasın. Bu sabah Gabi’yle konuştum, bana ortaya çıktığını söyledi. İzin isteyebilir ya da bize haber verebilirdin Sam.”

“Ben de seni gördüğüme sevindim.” Sam üvey babasının yanından geçip gitmeye çalıştı, Cesca’nın hâlâ yatak odasında olduğunun farkındaydı. Foster’ın onu orada bulma ihtimali mi-desini bulandırdı. Ama üvey babası kıpırdamadı, tank gibi vü-

cuduyla yolu kapatmıştı.

“Yanıt vermen gereken çok şey var” diye tısladı Foster. “Annen endişelendi. Kız kardeşlerin ağladı. Tek kelime etmeden ortadan yok oldun.”

Sam’ın cinleri tepesine çıktı. Daha üvey babasıyla konuşmaya başlayalı bir dakika olmamıştı, ama şimdiden ona vurmak istiyordu. “Kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı.”

“Bu yüzden annenin evine mi geldin? Ya paparazzi seni bulursa? Annenin buradaki mahremiyetine ne kadar önem verdiğini biliyorsun. Hiçbir huyun değişmemiş. Her şeyi batırıp buraya gelerek senin arkanı toplamamızı istiyorsun. Yirmi yedi yaşındasın Sam. Ne zaman büyüyeceksin?”

Üvey babası bir zehirdi. İçindeki küçük çocuk kaçıp saklanmak istedi. Ama artık küçük bir çocuk değildi. Bir erkekti o ve öyle davranmaya başlamalıydı.

“Burası uzak ve özel. Paparazziler beni burada bulamaz ve bulsalar bile, ne yapabilirler ki?” diye sordu. “Gözlerden uzak durdum, geldiğimi ilan ettiğim söylenemez.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Bu da ne demek?”

Foster, Sam’ın yanıtı yüzünden şaşkınlığa kapıldı. Belki de kapılmalıydı. Sam yıllardır ilk kez ona karşı durmuş, bir erkek olarak gözlerinin içine bakmıştı.

“Bir gram aklın yok demek. Ne diye evli bir kadınla takıldın? Annene de söyledim, bir sokak kedisinin ahlak anlayışına sahipsin. Armut dibine düşer, Bay Kahrolasıca Kaya Matkabi.”

“Ben annemin de çocuğuyum” dedi Sam. “Ve beni çok iyi yetiştirdiğini düşünüyorum.” Foster’ın etkisinden bahsetmemişti. Hak etmiyordu.

“Elbette öylesin tatlım.” Annesinin sesi ikisini de sıçrat-tı. Köpek gibi dalaşmaya o kadar kapılmışlardı ki geldiğini duymamışlardı. “Ve sana çok kızgıyım, neden çağrılarıma yanıt vermedin?” Sam’ın yüzünü avuçlarının içine alıp iki yanağını da öptü. “Endişeden öldüm.”

Sam omuz silkti. Her zamanki gibi annesi araya girince sular durulmuştu. “Burayı izole etmek senin fikrindi” diye hatırla-

lattı ona. “Ne Wi-Fi var ne telefon, unuttun mu?”

Lucia somurttu. Yüzünde yaşının izleri vardı. “Haber gönderebiliridin. Ya da kasabaya inerek beni arayabilirdin.”

Sam irkildi. “Gözlerden uzak kalmaya çalışıyorum.”

“Ah Samuel, asla bir casus olamayacaksın.” İçtenlikle gülümseyip ona tekrar sarıldı. “Gabi’yle konuştuk ve bize tam olarak nerede olduğunu söyledi. Burada olup seninle ilgilenemediği için çok endişeliydi ve... ee... adı neydi... tüm işi ona bıraktığı için.”

“Cesca” dedi kısık sesle Sam. “Adı Cesca.”

Lucia kolunu oğlunun koluna geçirip onu merdivenlere doğru götürdü. “Doğru ya, Cesca. Ne kadar güzel bir isim. Nasıl idare etti? Seninle ilgilendi mi?”

Lucia sorular sorarak onu aşağıya götürdü, İtalya’da geçirdiği zamandan ve LA’e döndüğünde çekmeyi planladığı filmlerden konuştular. Mutfağa girdiklerinde Foster da arkalarının daydı, yanıt vermesine yetecek kadar sustu.

“Eee, kim bu kız?”

Sam’in midesine bir şey oturdu. “Hangi kız?”

“Gazetelerdeki. Serena Sloane. Aranızdakiler ciddi mi?”

“Hayır, hiç de değil. Her şey abartılıyor. Hâlâ evli olduğunu bile bilmiyordum.” Konuyu değiştirmenin bir yolunu aradı.

“Öğrenmek zor olmazdı” diye araya girdi Foster.

“Evet. Eh, öğrenemedim.” Sam yere baktı. “Öyle biri değilim ben, kimsenin karısını çalmam.”

“Elbette değilsin” dedi Lucia, kolunu sıkarak. “Foster, çocuğa eziyet etmeyi bırak.”

Kocası tek kaşını kaldırdı ama bir şey demedi, en kötü hakaretlerini Sam’le yalnız kaldığı ana saklıyordu. Yıllardır böyle yapıyordu.

“Neyse, ün peşinde olduğu açık” dedi Lucia. “Korkunç kadın, biraz şan şöhret için seni kullanmış. Konuştuğun insanlar hakkında daha dikkatli olmalısın Sam. Herkes senin için en iyisini düşünmüyor.”

Annesinin olayların yarısından bile haberi yoktu. “Farkındayım. Evet, bazı insanlar sandığım gibi arkadaşım değilmiş.

Menajerimi kovdum.”

“Öyle mi?”

“Meğer Serena’yı da temsil ediyormuş. İşleri avukatımın ellerine bıraktım.”

“Ah tatlım, bu korkunç.”

“Daha iyi bir muhakeme gücüne ihtiyacın var” dedi Foster. “Hepyanlı insanlara güveniyorsun Sam. Seni iyi bir ajansla iletişime geçirebilirim.”

“Elbette baban yardım eder” dedi Lucia, hep aralarında bir köprü olmaya çalışıyordu. “Senin için birkaç yeri arayabilir.”

“Buradayken hiçbir şey yapamaz, telefon sinyali yok” diyerek hatırlattı Sam. Foster’ın kariyerinde rol oynamasına hiçbir şekilde izin vermezdi, ama her zamanki gibi annesini korumak istedi.

“O zaman Paris’e döndüğümüzde” dedi gülümseyerek Lucia. “Birlikte çalıştığınızı görmek harika olurdu. Foster’a, yapıcılığını üstlendiği bir oyunda oynarsan, ne kadar harika olacağından bahsedip duruyordum. Bir kez olsun iki erkeğimin aynı şehirde olması çok hoşuma giderdi.”

Sam bir an için Foster’ın bakışlarıyla buluştu. Üvey babasının bu konuda Sam kadar heyecanlı olduğu açtı.

“Paris’e ne zaman dönüyorsunuz peki?” diye sordu Sam. “Tüm yazı orada geçireceğinizi sanıyordum.”

“Birkaç gün sonra, belki bir hafta” dedi annesi. “Hepimizin bir araya ihtiyacı vardı. Paris her ne kadar harika olsa da yazın ortasında boğucu olabiliyor. Tüm o insanlar...” Yüzünü buruşturdu.

“Bir hafta mı?” Sam’in kaşları istemsizce kalktı. Lanet olasıca bir hafta mı? Gabi ve Sandro’nun geri dönmesi yeterince kötüydü, onların önünde Cesca’yla ilişkilerini ağırdan almaları gerekecekti. Ama şimdi annesi ve Foster da gelmişti ve bu her şeyi öyle yukarı taşımıştı ki düşüşün nasıl olacağını kestiremedi.

“Peki kızlar?”

“Direkt göle koştular tabii ki.” Foster şefkatle gülümsemişti. “Burada olduğunu bilmiyorlardı.”

“En sonunda tüm aile bir arada; hayallerim gerçek oldu” de-

di Lucia, bir kez daha Sam'e sarılarak. "Harika vakit geçireceğiz."

Sam annesine sarılıp gözlerini kapattı ve onunla aynı fikirde olabilmeyi diledi. Onun bakış açısından, bu bir kâbusa dönüşüyordu.

"Yemek saat yedide, terasta olsun. Foster'ın buğday alerjisi var, bu yüzden Gabi genellikle risotto yapar" dedi Lucia. "Izzy de pesketeryan olmaya karar verdi, balıklı bir şey çok güzel olur."

Cesca başıyla onaylayıp kendisini meşgul tutmaya çalıştı, Lucia'ya uzun süre bakmak istemiyordu. Kadın ona resmen hiçbir şey yapmaması için para ödüyordu, tabii oyununu yazıp oğluyla yatması dışında. Bu Cesca'nın yanaklarını kızarttı.

"Elbette. Kasabaya gidip alışveriş yaparım. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Hiçbir şey hazır olmadığı için çok özür dilerim. Mazur görülemez."

Lucia güldü, gülüşü Sam'inkine benziyordu. "Hiç de değil. Geldiğimizi nereden bilecektin? Aslında yarın Gabi ve Sandro dönene kadar bekleyebilirdik. Ama Paris'ten kurtulmayı çok istiyordum, biz de bu sabah ayrıldık. Şehrin sıcaklığı bunaltıcıydı. Gölü özledim."

Cesca gülümsedi, mutfak dolabında bulduğu gümüş tepsiye bardakları koydu. "Göle dönmeye karar verirseniz, içeceklerinizi dışarı getirebilirim. Eğer öğleden sonra biraz şekerleme yapmak isterseniz, odalarınız hazır."

"Riposo" dedi Lucia. "Ufak bir kızken bunu yapardık. Foster şekerleme yapmaktan hoşlanmıyor ama. Günü boşa harcadığını söylüyor."

Sadece Foster'ın bahsinin geçmesi bile Cesca'yı germeye yetti. Yatak odasında saklanıyorken Sam'le konuşmalarını duymuş, dışarı fırlayıp oğlunun canını yakmaktan zevk alan bir adam hakkındaki düşüncelerini söylemek istemişti. Ama için için bunun durumu Sam için daha kötü hale getireceğini biliyordu.

Terasa içecek dolu tepsiyi götürdüğünde, tüm aile oradaydı. Sam, annesi, yaşlı, gümüşrengi saçları olan ihtiyar Foster ve şezlonglarda yatan iki genç kız, öğleden sonra güneşinin vücutlarını ısıtmasına izin veriyordu.

“Sana yardım etmeme izin ver.” Sam tepsiyi almak için atıldı. Elleri onunkileri tuttuğunda bir an için her şey doğru geldi. Ancak gözlerine baktığında hiçbir şey göremedi. Sadece mi-desinin kasılmasına neden olan bir boşluk.

“Teşekkür ederim” diye mırıldanıp içecekleri dağıtırken Sam’in tepsiyi tutmasına izin verdi. Tek bir bardak kaldığında değiştirdiler; Cesca tepsiyi alırken Sam de bardağı aldı.

“Aslında ben bir bira içeceğim” dedi Sam. “Seninle gelip bir tane alayım.”

“Dışarıya getirebilirim.”

“Sorun yok, biraz serin hava iyi gelir.”

“Burada kal Sam” dedi en küçük kız kardeşi. Cesca daha önceki konuşmalarından adını hatırlamaya çalıştı, ama Izzy mi, Sienna mı olduğunu anımsayamadı. “Bana yeni filmini anlatmanı istiyorum.”

“Evet kal. Cesca biranı getirebilir, getirirsin değil mi Cesca?”

“Elbette getiririm.” Gülümsemesi zorakiydi. Neden bu kadar kullanılmış hissettiğini bilmiyordu. Yeterince garsonluk yapmıştı, görevini biliyordu. Hizmetçiler görünmez ve duyulmazdı, yiyecek ve içecekleri getirdikten sonra usulca arka planda kaybolurlardı. Ama burada geçirdiği haftalar sırasında bu kişilikten kurtulmuştu. Patronları ve müdürleri tarafından ezilen eski Cesca’yı üzerinden silkelemişti. Varenna’daki bu güzel villayı işyeri olarak değil, bir cennet, bir yuva olarak görmeye başlamıştı.

İlk hatası bu olmuştu. Büyük bir hataydı. Bunu yapmamacak kadar akıllı olmalıydı.

Boş tepsiyi mutfağa götürüp sildikten sonra yerine koydu. Sonra buzdolabını açıp bir şişe bira almak için uzandı. Cam soğuk ve nemliydi, elini ıslattı.

“Beni görmezden gelmen gerekmiyor, biliyorsundur umarım.”

Cesca başını çevirince Sam’in arkasında durduğunu gördü. “Seni görmezden gelmiyordum. İşimi yapıyordum.”

Sam iki kez gözlerini kırptı, akıllı karışmış gibiydi. “Bana kızgın mısın?”

“Hayır.” Tezgâha yaslandı, hâlâ şeyi tutuyordu. “Her şeyden çok kendime kızgıyım. Çok rahatladım, neden burada olduğumu unuttum. Yaptığım her şeyin ebeveynine saygısızlık olduğunu hissediyorum. Sonuçta bana para veriyorlar.”

“Saygısızlık mı?” Sam kaşlarını çatı. “Nasıl bir saygısızlık?”

Cesca kimse olmadığından emin olmak için etrafına baktı. “Sam, nasıl olduğunu biliyorsun. Geldiklerinde yatakta seninle yatıyordum. Bu tam olarak yıldız çalışanlara göre bir şey değil, yanılıyor muyum?”

Sam rahatlayarak güldü. “Yıldız bir çalışan mı olmak istiyordun?”

Cesca iç geçirdi. “İhtiyacım olduğunda bana iş verecek kadar naziktiler. Eğer bizi öğrenirlerse bu korkunç olur.”

Sam ona doğru bir adım atıp kollarını tuttu. “Bizim korkunç bir yanıamız yok.” Sonraki an onu göğsüne çekmişti. Yakalanmaktan korkan Cesca bir an için gerildi, ama sonra duyguları onu ele geçirdi. Gevşedi.

“Sadece eve dönmek istiyorum” diye fısıldadı. “Burada yerim olmadığını hissediyorum.”

“Hey.” Dudaklarını dudaklarına değdirdi. “Oyununu bitişini kutlayan kız nereye gitti? Öyle hissetmene gerek yok. Evdeki herkes kadar iyisin sen. Daha iyisin. Lanet bir hizmetçi gibi bize bir şeyler getirmenden nefret ediyorum.”

“Ben de nefret ediyorum” diyerek itiraf etti Cesca.

“Sandro ve Gabi ne kadar çabuk gelirse o kadar iyi” dedi Sam.

Cesca başını kaldırıp ona baktı. “Ama ondan sonra gidiyorum. Ve seni bir daha görmeyeceğim.”

“Elbette göreceksin. Ben uçağa atlar sana gelirim, sen bana gelebilirsin. Bu, ilişkimizin bittiği anlamına gelmiyor.”

Sözleri Cesca’nın yüreğini hafifletmişti, sanki göğsüne helyum salınmıştı. “Gelmiyor mu?”

“Bitmesini mi istersin?” Sam ilk defa tedirgin görünüyordu.

“Ben...”

Cam kapı kayarak açılınca sustu. Sam geri sıçrayarak kollarını bıraktı. Cesca buzdolabını kurcalayarak ürünlerin son kullanma tarihlerine baktı.

“Sam, hemen döneceğini sanıyordum.”

“Hey Izzy, geliyorum. Sadece Cesca’yla bir şey konuşmam gerekiyordu.”

Kız kardeşi bakışlarını Cesca’ya çevirdi. “Ne hakkında?”

Cesca boğazını temizledi. “Bana pesketeryan olduğunu söylüyordu.”

“Annem mi söyledi?” diye sordu ağabeyine Izzy. Siyah, dalgalı saçlarını omzunun gerisine attı. Büyük kız kardeşi olduğunu şimdi hatırlamıştı Cesca, on sekiz yaşında, gerçekten güzel bir kızdı. Ona bakınca Lucia’nın o yaşlardaki halini hayal etti. Toplanmaya, Sam’in babası tarafından kullanılmaya hazır olgun bir şeftaliydi. İşler zorlaştığında da bir kenara atılmıştı.

Sam Cesca’ya baktı. “Evet. Ne zamandır öylesin?”

Izzy yüzünü ekşitti. “Paris’e gittiğimiz ikinci haftadan beri. Babam her akşam bizi biftek yemeye götürüyordu. Bunaldım ve onlara vejetaryen olmak istediğimi söyledim. Annem olamayacağımı söyledi, en sonunda pesketaryenlikte uzlaştık.”

Sam’in gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördü Cesca. “Yani balık sayılmıyor mu?”

Izzy mahcup göründü. “Elbette sayılıyor, ama sadece dik-katli bir biçimde yetiştirilmiş çiftlik balığı yiyorum. Üzerime düşeni yapıyorum Sam.”

“Bu akşam yemen için biraz alacağım” diye araya girdi Cesca.

Izzy minnettar biçimde ona baktı. “Teşekkür ederim.” Sonra Sam’in kolunu tutarak onu çekti, dışarı gelmesini söyledi. Sam onu çekmesine izin verdi, sadece bir an durarak Cesca’ya baktı.

“Sonra” dedi dudaklarını oynatarak.

Cesca, bu bir tehdit mi yoksa söz mü emin olamadı.

Aşkın gözü kördür, bu yüzden âşıklar,
Kendi hatalarını göremez.

– Venedik Taciri

“Cesca?” Sam yatak odasının kapısını açıp parmak uçlarıyla içeri süzüldü. “Uyanık mısınız?”

Cesca oturup elleriyle gözlerini ovaladı. “Artık uyanığım. Saat kaç?” Yana eğilerek başucu lambasını açtı. Işık yüzünü aydınlatarak tenine yumuşak, sarı bir ton katmıştı.

“İki civarı” diye fısıldadı Sam, yatağının kenarına otururken. “Daha erken gelemediğim için özür dilerim. Foster şimdi uyudu. Ah, işte burada.” Masasının üzerine dikkörtgen bir çubuk koydu.

“Flash disk mi?”

“Oyununun hâlâ Foster’ın bilgisayarında olduğunu hatırladım. Silmesini falan istemediğim için indirdim.”

Cesca uygulandı. Flash diski alıp parmaklarıyla üzerinde yazılı kelimeleri okşadı. “Teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

“Olmaz olur mu?” Boğazına bir yumru oturdu. “Oyun akıldan çıkmış. Tüm gün düşünmedim bile. Şey, geldiklerinden beri.”

“Fırsatın olmadı ki.” Sam yine dalgın görünüyordu. “Deli gibi koşuşturuyordun. Kendimi senin yerine koyana dek ailemin çok ilgi istediğini hiç fark etmemiştim.”

“Sorun yok. Dürüst olmam gerekirse meşgul kalmak iyi geliyor, çok fazla düşünmemek.”

“Benim hakkımda mı?”

Sam'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Pişmanlık ve keder karışımı. Uzanıp çenesini avucunun içine aldı. "Aptal olma, elbette seni düşünmek istedim."

"Gerçekten mi?"

Dizlerinin üzerine tırmandı, emekleyerek onu öpmesine izin verecek kadar yaklaştı. "Bunu özledim."

Sam eliyle başının arkasını kavrayıp öpücüğü derinleştirdi, Cesca kolları arasında rahatladığını hissetti. Bütün gün tetikteydi, yaptığı her şeyi tekrar tekrar düşünüp duruyordu. Sadece aileyle ilgilendiğinden mi yoksa onların onayını kazanmaya çalıştığından mı emin değildi.

Sam kolunu etrafına dolayarak onu yatağa yatırdı. Dirseklerinden destek alarak üzerinde durdu, kolları onu esaret altına almıştı. "Ailemin berbat bir zamanlaması var."

Cesca'nın gülümsemeşi solgundu. "Hayatımı özetledin." Foster en son müdahale ettiğinde Sam Amerika'ya kaçmıştı. Aynı his içine dolmuştu yine. "Gitmem gerek Sam. Bu doğru değil."

Sam kaşlarını çatı. "Ne doğru değil?"

"Sen ve ben. Burası. Aramızda yaşanan her şey."

"Peki ya bu doğru olan tek şeyse? Ya gece gündüz düşünemediğim tek şeyse?"

Cesca'nın ağzı kurudu. "Öyleyse ne olmuş?"

"O zaman bunun doğru olmadığını düşünmene fena kızarım."

"Sam..." Yüzünü ekşiterek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Ama duygularını kelimelere dökmeye ne zaman çalışsa, sanki yine yazar tıkanıklığı yaşıyordu. Sonunda dürüst olmaya karar verdi. "Ya doğru şeyse ama zaman yanlışsa?" diye sordu ona. "Çünkü şu anda her şey zamansız geliyor."

"Ne demeye çalışıyorsun?" Kayarak yan tarafında durdu, yüzü donuk bir hal aldı.

"Bilmiyorum. Sadece her şey çok güzeldi, ama ailen geldiği an çok kötü hissettim. Şimdi tek istediğim buradan ayrılmak."

"Ayrılmak mı istiyorsun?" diye fısıldadı Sam.

"Neden ayrılmak istediğimi bile bilmiyorum."

“Benden. Benden ayrılacaksın.”

Cesca yutkunarak duygularını bastırmaya çalıştı. Sam’in yüz ifadesi de tuz biber ekiyordu. Biçare görünüyordu. “Senden ayrılmak istemiyorum” dedi Cesca.

“O zaman ayrılma.”

“Ama kalamam. Gabi ve Sandro sabah geliyorlar. Bana gerek olmayacak.”

“Misafirim olarak kalırsın.”

“Misafirin mi?” Hangisine daha çok aşırdığını bilmiyordu; teklifine mi yoksa bu teklifin içgüdüsel olmasına mı? Misafir olarak tanımlanmak midesine yumruk gibi indi. “Senin için bu muyum? Bir misafir?”

Cesca’nın  fkesi Sam’i aşırtmıştı. “Elbette sadece misafirim değilsin. Ama sen her şeyi ailemden saklamak istiyorsun. Bir hizmetçi gibi davranıp gözlerime bakmadan bizimle ilgileniyorsun.”

“Onlara gerçeği anlatmak istediğimi söylesem, bunu yapar mısın?”

Sam neredeyse paniğe kapılmıştı. “Bilmiyorum... Ben... Tanrım, Cesca. Her şey öyle kolay, öyle basitti ki. u anda zamanlama iyi değil. Foster ve ben... ey, ilişkimiz karışık. Daha kötü hale sokmak istemiyorum.”

“Biliyorum.” Kalbinin ufak parçalara ayrıldığını hissetti Cesca. “Beni... artık her neyse o şekilde tanıtmak istememeni anlıyorum. Ama burada kalıp olmadığım bir şeyin taklidini de yapamam.”

“Senden bunu yapmanı istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun” dedi Cesca. “Benden arkadaşın, tanıdığın ya da başka bir eyinmişim gibi davranmamı istiyorsun.”

“Onlara sevgili olduğumuzu mu söylememi istiyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Onlara hiçbir şey söylemeni istemiyorum.” Gözlerine yaşlar battı. “Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Ama bir evin yok.”

“Hatırlattığın için sağ ol.”

“Cesca, benden ne dememi ya da ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Burada bir çözüm bulmaya çalışıyorum, ama beni

saf dışı bırakıyorsun. İsteddiğin nedir?”

Sam’in sorunu onu sersemletti. Utanç dolu gün boyunca tek düşünebildiği ilişkilerinin eski haline dönmesini istediğiydi. Sam’le beraber günlerini yazarak ve düzelti yaparak geçirdikleri, geceleri de çarşafılara dolandıkları zamana. Ama bu seçenek yok olmuştu ve en iyi seçeneğin yok olup gittiğini kabul etmek kalp kırıcıydı.

İsteddiği başka bir şey var mıydı? Cesca emin değildi. Tek bildiği, göğsündeki acının dayanılmaz olduğuydu. Sanki sahip olduğunu bilmediği bir şeyi kaybediyordu.

“Ne istediğimi bilmiyorum” dedi. “Geç oldu ve yorgunum. Yarın yeni bir gün. İkimiz de uyusak iyi olur.” Yalnız. Son kelimayı söylememişti ama loş yatak odasında yine de yankılandı.

“Gitmemi mi istiyorsun?” Yüzünde yine o donuk ifade vardı. Cesca bu ifadeye alışmaya başlamıştı.

Başıyla onayladı. “Birisi seni burada bulursa korkunç olur.”

“Tamam.” Sam ayağa kalkıp elini dağınık saçlarından geçirdi. “Yarın görüşürüz.” Gitmeden önce onu öpmemişti. Cesca da istemedi. Bunun yerine ışığı söndürüp karanlığa dikti gözlerini.

“İyi misin? İstersen mola verebilirsin” diye önerdi Gabi, Cesca’ya tebessüm ederek. Gabi ve Sandro kuşluk vakti gelmişlerdi. Saatlerdir mutfak ve yemek odasını temizliyorlardı, ikisi de sıcağın pişmişti. Sandro dışarıda bahçıvanlarla beraber çalışıyordu. Ara sıra başını arka kapıdan uzatıp Gabi’den bir bardak buzlu su istiyordu, saniiyeler içinde yuttuktan sonra da yok oluyordu.

“Ben iyiyim, asıl senin için endişeleniyorum. Bütün gün yolculuk ettikten sonra bu kadar çok çalışmamalısın. Sen dinlerken bunu yapabiliyordum.”

“Hiç de değil, haftalarca dinlendik. Sen her şeyi tek başına güzelce idare ettin. Seni kullanıyormuşum gibi hissediyorum, ama ikimiz yaparsak çok daha hızlı biter, yani hâlâ buradayken...”

“Sorun değil” dedi Cesca ona. Gerçekten de değildi. Burada saklanıp fayansları ovalamaktan mutluydu. Öncelikle aklı-

nı oyalıyordu, özellikle de Gabi ikisine yetecek kadar konuştuğu için. Ayrıca Sam'in ailesini düşünmekten alıkoyuyordu onu.

Ve Sam'i.

"Yakında benden kurtulacaksın" dedi Cesca. "Eve dönüş biletimi almak için yarın kasabaya yürümeyi düşünüyordum. Bayan Carlton'ın ikimize de maaş ödemek istediğini sanmıyorum."

Gabi'nin yüzü düştü. "Ah hayır, hemen gitme. Lütfen kal. Yardım edebileceğin o kadar çok şey var ki, Sandro bahçeyle meşgul olduğu için bana çok fazla iş düşünüyor."

"Eve dönmem lazım. Siz yokken burada kalmam gerekiyordu. Üstelik sana yardım etmesi için kasabadan kadın tutabileceğinden eminim."

"Aynı şey değil." Gabi somurttu. "Burada nasıl vakit geçirdiğini de öğrenmek istiyorum. Varenna'yı keşfetme fırsatın oldu mu, yeni arkadaşlar edindin mi? Senden tüm dedikoduları alana kadar burada kalmana ihtiyacım var."

Cesca güldü; Gabi'nin, ilgisizliğinin altında yatanı göremeyeceğini umdu. "Hangi dedikodu? Burası epey sakindi."

"Peki ya Sam?" Gabi sesini alçalttı. "Gazetelerin onun hakkında söylediklerini duydun mu? O kadınla tüm o dedikleri şeyleri yaptıklarına inanıyor musun?"

Cesca ovalamayı bıraktı. Nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. "Hangi kadın?"

"Aktris, sarışın olan. Serena Sloane. Çok güzel bir kadın, ama gazetelere göre bir o kadar da evli."

Serena Sloane mu? Cesca daha önce onu duymuştu. Muhteşem sarışın aktris bambaşka bir seviyedeydi. Sam'le harika bir çift olmuş olmalıydılar.

Aklındaki görüntü midesini bulandırdı.

"Hayır, bana ondan bahsetmedi." Sesini mümkün olduğunca ifadesiz tutmaya çalıştı.

"Gerçek olmadığına eminim" dedi hemen Gabi, Cesca'nın sessizliğini dedikodu yapmak istememesine vererek. "Bunun için fazla iyi o çocuk."

"Evet, çok iyi." Cesca öne eğilerek daha sert ovalamaya baş-

ladı, ta ki parmakları kızarana dek.

“Şey, gerçekten eve gitmen gerekiyorsa hafta sonuna kadar erteleyebilir misin?” diye sordu Gabi. “Sinyor Carlton ufak bir parti veriyor ve her şeyi organize etmek için yardımına ihtiyacım var.”

“Parti mi?” diye sordu kısık sesle Cesca. “Sam’in haberi var mı? Yerini gizlemek istediğini sanıyordum.”

“Ah, her yıl bu zamanlar bir parti verilir. Festival aslında. Sinyora Carlton eğlendirmeyi seviyor, sonra da misafirlerini havai fişekleri izlemesi için sahile götürüyor.”

“Anlıyorum.” Güzel olabilirdi. Birkaç gün önce bu yüzden heyecanlanırdı, ama şimdi etrafını saran her şey kadar tekdüze geliyordu.

“Lütfen kalacağını söyle. Ertesi gün Sandro seni havaalanına götürür, söz. Ama yardımın çok işe yarar ve çok minnettar kalırım.”

Gabi Cesca’nın elini alıp sertçe sıktı, yüzü umutla aydınlanmıştı.

“Zaten uçak biletini almak uzun sürebilir...”

“Yaşasın!” Gabi ona sarıldı. “Çok teşekkür ederim. Hayat kurtardın, gerçekten. Sinyora Carlton’a yardım edeceğini haber veririm.”

Ona ufak bir gülümseme fırlatan Cesca işine geri döndü, intikam alır gibi yeri ovaladı.

Birkaç gün daha kalır, sonra da eve uçardı. O kadar dayanabilirdi, değil mi?

“Eee, sonraki projen ne?” Foster’ın sesi masada gürlemişti. Hepsi sahile bakan ahşap masada oturuyordu. Gabi’nin onlara hazırladığı müthiş yemekleri yemişlerdi, Sandro da etraflarında dolanarak şarap kadehlerine ekleme yapıyordu.

“Son Yaz Esintisi filmi” diye yanıt verdi Sam. “Ekimde çekimlere başlayacağız.”

“Yaz filmini çekmek için tuhaf bir zaman” dedi Izzy. “Şimdi olması gerekmez mi?”

“Ekim ayında LA epey sıcak oluyor” dedi Sam. “Ve efekt-

lerle neler yapabildiklerine şaşırırsınız. Asıl zorluk, okyanustan her çıktığımda titrememek olacak. Eğer bunu yapabilirsem, her şey yolunda gider.”

Izzy ve Sienna kıkırtılarla gülünce onlara göz kırptı.

“O filmler bittiği için seviniyorsundur herhalde” diye yorum yaptı Foster. “Onları kabul etmek en iyi fikrin değildi. Tam olarak sanat sayılmazlar, değil mi?”

Sam gerildiğini hissetti. “Pek çok insan onları seviyor” diye yanıt verdi. “Biz kimiz ki sanatın ne olduğunu söyleyelim?”

“Sana ne olmadığını söyleyeyim” diye yanıt verdi gülerek Foster. “Denizde üstsüz gezen adamlara bakmak değil ve hayranlarının tek yapmak istediği bu.”

Sam bir çatal dolusu risotto yedi, ama şimdi tatsız ve lapa geliyordu. Bir an için mutfakta oturup makarna yerken Cesca’yla konuşmayı özledi. Bunu en son gerçekten de iki gün önce mi yapmışlardı?

“Kes şunu Foster” diye payladı onu Lucia. “Sam o rolü almak için çok çalıştı. Şaka yapmandan nefret ettiğini biliyorsun.”

Sam sessiz kaldı, annesinin masumiyetini çalmak istemiyordu. Eğer Foster sadece şaka yapsaydı, Sam’in hiç itirazı olmazdı

“Bundan sonraki planın ne?” diye sordu Izzy.

“Emin değilim. Bir süreliğine Hollywood’dan ayrılabilirim. Oradaki cümbüşten bıktım usandım.”

Izzy’nin yüzü aydınlandı. “Belki de Londra’ya gelirsin, seni çok özledik. Bir süre bizimle kalabilirsin.”

Bir anda Carlton kadınlarının hepsi yakarmaya başladı. Sam eve geri dönme düşüncesiyle titredi. En azından bağımsızdı; bunun için Yaz Esintisi’ne şükretti.

“Bilmiyorum Izzy. Ne olacak bakalım. Seçeneklerin bolluğunu düşününce Amerika’da olmak her zaman daha kolay.” Ayrıca Foster’dan binlerce kilometre uzaktı. Bu da başka bir artıydı.

“Bir şekilde onu geri alacağız, değil mi anne?” diye sordu Izzy. “Dişiliğimizi kullanmamız gerekse bile.”

“Elbette alacağız bir tanem” diye yanıt verdi Lucia. “Bizden çok fazla ayrı kaldı.”

O akşamın ilerleyen saatlerinde Foster kendisini kütüphaneye gömdü, kız kardeşleri bir film izledi, Sam de fırsattan istifade Cesca'yı görmeye gitti. Bütün gün onu görmemişti, önceki geceki tartışmalarından sonra ondan kaçtığına dair bir his vardı içinde.

Yatak odasında buldu onu. Uyumak için şort ve atlet giymiş, saçlarını başının tepesinde bir at kuyruğu yapmıştı. Dizlerine koyduğu bir deftere yazı yazıyordu, yüzünü ekşitmişti. Daldığı için ilk başta onu fark etmedi, Sam de ruhunu yatıştıran bir dakika boyunca onu izledi. Burada, ailesinden ya da Gabi ile Sandro'dan uzakta, sadece Sam ve Cesca olabilirlerdi.

Neden hep böyle değildi ki?

"Hey." Sonunda sessizliği bozdu, güzel gözlerine bakmadan onu izlemeye devam edemedi. Cesca ürkerek başını kaldırdı, sonra kalemi kulağının arkasına sıkıştırdı.

Tanrım, daha sevimli olabilir miydi?

"Seni görmemiştim."

"Belli." Yüzündeki fara yakalanmış geyik ifadesini eğlenceli bulmuştu Sam. "Benden kaçıyor musun?"

"Hayır." Ama Cesca eğlenmiş görünmüyordu. "Uzun bir gün oldu ve yatağa girmeye hazırdım. Senin de ailenle meşgul olduğunu varsaydım."

Cesca'nın sesinde aşına olmadığı bir sertlik vardı. Bir an için, kollarında eriyen kız yerine, kapıda avaz avaz ona bağırان Cesca oluvermişti.

"Sanırım bugün ikimiz de biraz meşguldük. Onlara ve bana hizmet ettiğini görmekten nefret ediyorum. Bizimle yemek yemediğin halde masaları temizlemeni izlemek korkunç bir şey."

"Bunun için para alıyorum Sam" dedi Cesca. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Dünyada üvey babama katlanmaya yetecek kadar para yok."

Cesca ona baktı. "Zehirli bir adam" dedi kısık sesle.

"Evet, öyle." Sam bir adım yaklaşarak yatağının yanında dikildi. Parmakları ona dokunmak, ipeksi bacağına okşamak için karıncalandı. Burada olup da ona dokunamamak doğru değildi.

“Ama onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Cesca’nın ağzı kırırdadı. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

Sam şiltenin üzerine oturunca Cesca ondan kaçtı. Onu yatakta kendisine çekmek istedi. Ondandır uzaklaşmasına izin vermeyecekti, şimdi değil.

“Bizi.”

Cesca ilk defa güldü. “Hangi ‘bizden’ bahsediyorsun Sam? Biz diye bir şey yok. Sadece tatilde biraz eğlence arayan iki yalnız insan vardı.”

Sözleri üzerine Sam’in midesi kasıldı. “Bu doğru değil.”

“Ah, hadi ama. İkimiz de Serena Sloane’dan ayrıldıktan sonra dikkat dağıtmak için beni kullandığını biliyoruz. En azından şimdi biliyoruz” dedi sertçe. “Senin için bacaklarımı açmadan önce bilgilendirsen güzel olurdu.”

“Onu nasıl öğrendin?” Sam’in sesi buz gibiydi.

“Saklamaya mı çalışıyordun?” diye sordu. “Belki de bilmem senin için bir şey fark ettirmezdi. Kimim ben, sıradaki Banya Kaya Matkabı mı? Duvarındaki başka bir çizik mi?” Güzel Serena’yla karşılaştırıldığında pek de uygun bir çizik değildi ya.

“Sen benim için duvardaki bir çizik değildin.” Ellerini yumruk yaptı.

“Elbette öyleydim. Eğer eski sevgilini unutmaya çalışmıyorsan hemen başka bir kızla yatağa atlamazsın. Bunu anlıyorum, emin ol. Bana arkadaşlıktan başka bir şey teklif etmedin, ben de sana asla nerede durduğumuzu sormadım. Bu yüzden her şeyi olduğu gibi kabul edelim.”

Sam çenesini sıktı. “Neymiş peki bu?”

“Biraz ileriye giden bir arkadaşlık. Aramızda dağlar kadar fark var. Sen devasa bir Hollywood yıldızıyken ben iş bile bulamayan bir yazarım. Asla yürümezdi ve dürüst olmam gerekirse, uğraşmamalıyız da. Olduğu gibi bırakalım; arkadaşlar arasındaki muhteşem bir yaz kaçamağı.”

“Sadece arkadaş olarak mı kalmak istiyorsun?” Vücudundaki her kas çeliğe dönmüştü adeta.

“Arkadaş olarak kalmamızı istiyorum” dedi Cesca. “Adı her

neyse buna devam edebileceğimizi sanmıyorum.”

“İlişki?” diye önerdi Sam.

“Seks. Biz sadece seviştik Sam.”

“Sevişmekten fazlasıydı.”

“Ah, hadi ama. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. En azından sen biliyorsun, yeterince seviştin sonuçta. Git Serena Sloane’a sor.”

“Belden aşağı vuruyorsun. Yirmi yedi yaşında bekâr bir erkeğim. Ne bekliyorsun?” Dudağının kenarı tiksintiyle kalktı. Cesca’nın derdi neydi böyle?

“Hiçbir şey” diye yanıt verdi. “Hiçbir şey beklemiyorum. Genellikle de bunu alırım. Bana bir söz vermedin, ben de bir şey beklemedim. Sadece güneş ve eğlence.”

“Güneş ve eğlence...” diye tekrar etti Sam.

“Evet.”

“Senin için sadece bu muydu?”

“Bizim için” dedi Cesca. “Birbirimizin dikkatini dağıttık. Sen beni yalnızlığımdan uzaklaştırdın, ben de senin aklını Serena Sloane’dan aldım.” Cesca’nın ismi tükürür gibi söylediğini hayal mi etmişti? “Şimdi de ayrılma vakti geldi ve eve pişmanlıklar olmadan dönebiliriz. Sen LA’ye bense Londra’ya.”

“Bunu mu istiyorsun?” Sam gözlerini kıstı. Belki de onun hakkında yanılmıştı. Bütün kadınlar aynı değil miydi zaten?

“Bunu sen istiyorsun, yanılıyor muyum?” diye sordu. “Beni ailenle tanıştırmak istemediğini açık biçimde söyledin.”

Sam yatakta kıpırdandı. “Böyle bir şey demek istemedim.”

“O zaman ne demek istedin?”

Sam iç çekip elini saçından geçirdi. “Bilmiyorum... Zaman doğru değil. Hayatımda şu an çok fazla şey oluyor. Sen aileme tam olarak ne olduğumuzu açıklamamı istiyorsun, ama ben bile bilmiyorum bunu.” Kaşlarını çatarak ona baktı. “Ne söylememi istiyorsun?”

“Anne, baba, bu benim kız arkadaşım nasıl?”

Sam’in beti benzi attı. “Tanrım Cesca!”

Ay ışığında gözleri nemli göründü. “Önemi yok” dedi du-dağını ısırarak. “Nerede durduğunu açıkça belli ettin.”

“Ettim mi?”

“Evet. Her gece yatağında yatacak kadar iyiyim, ama anenle tanıştırmak için eve götürecek kadar değil. Sanırım ikimiz de nerede durduğumuzu biliyoruz.”

Sam’in içine bir öfke dalgası yayıldı. “Kahretsin, bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Senden hoşlanıyorum Cesca. Ve senin de benden hoşlandığını düşünüyordum. Sadece... işler karışık. Bunu biliyorsun.”

“Hep karışık olacak” dedi Cesca. “Kolay olması gereken kısım bu. Seninle yakınlaşmaya çalıştığımda, beni dışarıda bıraktın. Yüzeysel bir ilişkiden fazlasını istemiyorsun.”

“Sen ne istiyorsun?” diye sordu.

Cesca iki kez gözlerini kırptı. Gözünün kenarında bir damla gözyaşı mı vardı? “Fazlasını. Ben daha fazlasını istiyorum.” İtirafı yüzünden neredeyse parçalanmış çıktı sesi.

“Sana daha fazlasını veremem.”

“Biliyorum.”

Bir an için gözlerini sımsıkı kapatınca gözkapaklarında yıldızlar gördü Cesca. “Daha fazlasını hak ediyorsun” dedi Sam. “Her şeyi hak ediyorsun.”

“Oraya gitme Sam” diye uyardı onu. “Bana, sorun sen değilsin, benim deme. Beni hak etmediğini söyleme. Bu saçmalığı dinletme bana. Daha önce duydum.”

Öne eğildi, neredeyse yüzleri birbirine değiyordu. “Bu mu yani? Sana istediğin her şeyi veremiyorum diye bittik mi?”

“Evet. Şimdi gitmeni istiyorum.”

“Nereden?”

“Yatak odamdan. Yorgunum ve uyumam gerek. Hazırlanmamız gereken bir parti var.”

Ah, parti. Foster’ın bir başka harika fikri. Üvey babasının arkadaşlarıyla sarılı olacağını düşününce Sam irkildi, ama anesine kalacağına dair söz vermişti. Annesinin yüzündeki mutluluk buna değerdi.

“O zaman gidiyorum.” Biraz olsun gülmeye başlamasını ve ona şaka yaptığını söylemesini bekliyordu. Belki daha az gururlu olsaydı, kalmasına izin vermesi için ona yalvarırdı. Ama

duygu yüklü bir günden ve üvey babasının hakkında düşündüklerini içittiği bir geceden sonra, bitkindi Sam. Enerjisi tükenmişti.

“İyi geceler.” Cesca’nın yanıt vermesini beklemedi. Yatak odasından çıktı, koridorun boş olduğundan emin olduktan sonra parmak uçlarıyla odasına gidip yatağına yığıldı.

Gözlerini sımsıkı kapatarak zihninde ona durmadan yine her şeyi batırdığını söyleyen sesi göz ardı etmeye çalıştı.

Berbat bir gün geçirmişti.

“İyi geceler Sam.” Karanlıkla konuştuğunun, Sam’in çoktan duyma mesafesinden çıktığının farkındaydı. Yine de söylemesinin önemli olduğunu düşünmüştü, sadece Sam’in gittiğini kendi kendine hatırlatmak için bile olsa.

Gitmişti.

En azından bu sefer kendi iradesiyle bitirmişti. Bir gün uyanıp Sam’in LA’ye giderek dünyasını altüst ettiğini öğrenmişti. Katettiği yoldan sonra –oyunda olduğu kadar kendisinde de– onu tekrar sabote etmesine izin veremezdi.

Yatağına kıvrılıp defteri aşağıya itti, defter ahşap parkelere düşünce güm sesini duydu. Kollarını bacaklarının etrafına dolayıp dizlerini göğsüne bastırdı ve göğsünün derinliklerinde sızlayan acıyı göz ardı etmeye çalıştı.

Doğru şeyi yaptım, dedi kendisine. Acıyacaktı elbette. Ama üstesinden gelecekti, hep gelmişti. Hayatta kalmakta ustaydı, değil mi?

Gerçeğin yalan olduğundan şüphe
duy,
Ama sana sevgimden asla.
– Hamlet

Cesca aynada kendisine son kez bakıp merdivenlerden aşağı indi. Saçını mükemmel bir balık sırtı yapmıştı. Jilet gibi ütölediği beyaz gömleği de Gabi'nin ona ödünç verdiği siyah dar eteğin içine sokmuştu. Etek bir beden küçüktü ama başka seçeneği var mıydı ki? Etek dizlerinin epey üstünde bitiyor; biçimli, bronz bacaklarını açıkta bırakıyordu.

“Başarman gerek” diye fısıldadı yansımasına. Bir gün sonra her şeyi arkasında bırakabilirdi. Yarın erkenden Londra'ya uçağı vardı, bu da Sandro'yla beraber şafak sökerken havaalanı için yola çıkması gerektiği anlamına geliyordu. Bu gerekliydi, Sandro ve Gabi artık burada olduğu için ona ihtiyaç kalmamıştı. Sam için kalmasının da bir faydası yoktu.

Aşağıya iner inmez, çılgın bir hareketlilikle çarpıldı. Görevliler günün büyük kısmını bunun için hazırlanarak geçirmişti; sabahın altısı gibi berbat bir saatte yiyecek ve içecekleri kabul etmek için uyanmışlardı, ama ufacık bir parti için yapılması gereken işin çokluğu Cesca'yı hayrete düşürmeye yetiyordu.

Hatta bu bir parti bile değildi. Lucia *soirée* demekte ısrarcıydı. Cesca'nın aradaki farkı anlayabildiği söylenemezdi.

Gabi'yi mutfakta, sırf bu parti için getirilen aşçı ve ekibiyle konuşurken buldu. Çoktan görev paylaşımı yapmışlardı. Gabi mutfağı kontrol ederken Cesca ve Sandro servis görevlilerini idare edecekti. Sandro içkilerle ilgilenirken Cesca da yiyecek-

lerden sorumlu olacaktı. Garsonluk tecrübesi nedeniyle –her ne kadar yarım yamalak bir tecrübe olsa da– en iyisinin bu olacağına karar vermişlerdi.

“Her şey yolunda mı?” Cesca heyecandan nefes nefeseydi. “Bir şey yapmam gerekiyor mu?”

Gabi başını iki yana salladı. “Senin de dediğin gibi, fırtına öncesi sessizlik. Servis görevlileri seni bekliyor, misafirler gelmeye başlayınca gönder.”

“Tamam o zaman.” Cesca omuzlarını geri atıp kaslarını gevşetmek için boynunu döndürdü. “Mutfakta bol şans.”

“Ah, en mutlu olduğum yer. Asıl sana iyi şanslar.”

Muhtemelen şansa ihtiyacı olacaktı. Cesca servis görevlilerini topladı –ek birkaç kuruş arayan yerel öğrencilerden oluşuyorlardı– ve onlara yarım yamalak İtalyanca ve İngilizceyle karışık bir dil kullanarak görevler vermeye çalıştı. Şansına büyük çocuklardan biri ona acıyarak tercüme etti de diğerlerinin başlarıyla onaylamasını sağladı.

“Teşekkür ederim” diye fısıldadı Cesca.

“Rica ederim.”

Sonraki saat son hazırlıklarla göz açıp kapayıncaya kadar geçti; görevlileri dolu tepsilerle mutfaktan içeriye gönderdiler. Villanın kabul salonlarına kanepeler dağıtacaklardı, kanepelere Sandro ve ekibinin hazırladığı Chianti ve Prosecco kadehleri eşlik ediyordu. Neyse ki aile görünürde yoktu, sadece Foster bir kadeh kırmızı şarap almak için kütüphaneden çıkmış, sonra tekrar ofisine gömülmüştü.

Sekizden hemen önce misafirler gelmeye başladı. İnanılmaz derecede şaşıla ve pahalı giyimli oldukları için Cesca kendini çirkin ve pasaklı hissetti. Onu fark etmemişlerdi, dedikodu yapıp şarap içmekten yemek ve içki dağıtanlara dikkat etmeye fırsatları olmuyordu. Siyah beyaz giyinen bir insanın bu kadar görünmez olması hayret vericiydi.

Uğultu bir an için duruldu, sonra harareti bir fısıltı başladı. Misafirler teras bakarak işaret ediyor, birbirlerini başarıyla onaylıyorlardı. Cesca bakışlarını takip etti, ne göreceğini zaten biliyordu. Ve işte karşındaydı: ışıltılı, muhteşem görkem.

Onun Sam'i değildi gördüğü. Hayır, karşılarında dikilen şüphesiz Hollywood'lu Sam'di, nefes almak kadar kolayca herkesin dikkatini çekmişti.

Ona misafirlerin gözlerinden bakmaya çalıştı. Ünlü bir aktör olarak duruşu bütün sahneyi ele geçiriyordu, hatta ailesinin terasını bile. Neredeyse göz kamaştıracak kadar güzeldi; yeni tıraş olmuştu, Cesca'nın dudaklarını gezdirmekten hoşlandı; güçlü çenesi ortaya çıkmıştı. Ah, işte saçlar! Gözlerinin üzerine düştüğü için eliyle kenara taramıştı, tıpkı Cesca'nın da birçok kere yaptığı gibi.

Gri kumaş pantolon ve mavi gömlek giyyordu. Yakası göğüs kıllarını gösterecek şekilde açılmıştı. Kumaş, altında yatan kasları görebileceği kadar inceydi; ellerinin ona dokunmanın hatırasıyla titrediğini hissetti.

"Tepsileri tekrar dolduralım mı?" diye sordu garsonlardan biri, dikkatini terastaki sahneden kopararak. Şaşkın bir halde ona döndü. "Evet, lütfen. Gabi sizin için soğuk meze hazırlamış olmalı."

Sam, sesini duymuştu herhalde, çünkü hemen dönerek Cesca'ya baktı. Bakışları buluşunca Cesca olduğu yere mihlandı, sıcak bir akşam olmasına rağmen titredi.

Soluğu boğazında sıkışıp kaldı. Yüzünde gördüğü özlemi hayal edip etmediğinden emin değildi. Kendi yüzünde de ayrışının olduğundan emindi. İçgüdüsel olarak ona dokunma ihtiyacı, dokunulma, kaslı kollarının arasında güvende hissetme ihtiyacı...

Kes şunu, dedi kendisine. Hemen kes. O senin değil.

Arkasını dönmeden önce Sam bakışlarını ayırarak birisinin söylediği bir şeye güldü. Yine güldüğünde Cesca'nın karnı sarhoş bir adamınki gibi boğazına sıçradı. Çapkın pislik. Yarın ayrılmakla en iyisini yapıyordu. Buna daha fazla katlanması imkânsızdı.

Yarın. Sadece yarına kadar dayanması gerekiyordu. Ardından kafasındaki karışıklık da belki yok olurdu.

Parti saat on gibi en canlı halini aldı. Sandro'nun ekibi işin büyüğünü üstlendiği için Cesca pek yoğun değildi; insanlar

Gabi'nin hazırladığı g z llikleri yemek yerine şarap içmekle ilgileniyordu. Bu yüzden tepsileri içkiyle doldurup onları terasta kayna an insan topluluklarına gönderdi. Hava sıcaktı, her masa üzerinde yakılı duran mumlar yüzünden ortamda hoş bir koku vardı. Cesca boş bardakla dolu tepsisiyle tam eve girmek üzereydi ki bir elin bile ini tuttuğunu hissetti.

Sahibini görmek için dönerken kalp atışları hızlandı. Kim olduğunu görünce hayal kırıklığı yaşadı. Duygularını yutkunarak içten bir g l mseminin ardına saklamaya çalıştı. “Cristiano” dedi. “D nd   nden haberim yoktu.”

“İki geceli ine geldim” dedi Cristiano. “Ziyaret ettiğimiz restoranın belgelerini imzalamak için. Carlton’lar beni partilere davet etme nezaketi gösterdi.”

Cristiano kalabalığa uyum sağlıyordu. Cesca ne kadar gerginse o da o kadar rahattı. İtalyan erkekler nasıl oluyordu da girdikleri her odayı ya da terası ele ge irebiliyorlardı?

“Ne güzel, seni g rd   me sevindim. Özür dilerim ama çalışıyorum, içeri girsem iyi olur.”

Cristiano bile ini biraz daha sıktı. “Lütfen benimle kal. Burada kimseyi tanımıyorum. Eve dönmek için sahildeki çitlerin üzerinden atlamak üzereyim.”

Korku dolu ifadesine güldü Cesca. “Umarım benden  anslısındır.” Onunla sahilde çok içip sonra da d  t   n  anımsayınca kızardı.

Cristiano güldü. “Ah, o gece çok  anslıydım. Güzel bir kadınla vakit geçirdim. Üstelik bana i   ama ırını gösterecek kadar da nazikti.”

Şimdi yanakları alev alev yanmaya ba lamı tı. “Bir kazaydı.”

Cristiano daha çok güldü. “Biliyorum, bu yüzden çok e lendim.” Sesini alçalttı. “Restorandaki ak am için özür dilerim. Geri  eviremeyece im bir fırsattı. Seni oraya art niyetle g t rmedi ime yemin ederim. Gerçekten bir randevuya çıkmak istemi tim.”

Cesca başını iki yana salladı. “ nemli değil, gerçekten. Yine de güzel vakit geçirdik.”

“Evet,  yle oldu. Ama yine de güzel bir kadına böyle kor-

kun davranılmamalı. Telafı etmek isterim.”

“Hiç gerek yok. Zaten olsa bile edemezdin. Yarın Londra’ya dönüyorum.”

Cristiano’nun keyfi kaçtı. “Ne kadar kötü. Beni, seni bir randevuda ihmal eden İtalyan olarak hatırlayacaksın.”

“Elbette hayır. Seni zavallı İngiliz kıza iyi davranıp onu güldüren nazik kişi olarak hatırlayacağım. Ayrıca bana bir sürü kahve ısmarladın.”

Cesca gülümsedi, Cristiano da aynı şekilde karşılık verdi. Tatilin bittiğine dair bir his doğdu içine. Bir daha görmeyeceğini bildiğin şeylere veda ettiğin için zgn olduğun o his.

Yüzünde hâlâ gülümseme olan Cristiano uzanarak yanağını okşadı. “Gerçekten çok güzelsin tesoro. Seninle tanışmak bir zevkti.”

Cristiano onu pecekti. Cesca kıstığı gözlerinde gördü bunu. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sonra sıcak ve yumuşak dudaklarını hissetti.

“Biraz konuşabilir miyiz lütfen?” Birisi omzunu kavrayıp onu Cristiano’dan çekerek uzaklaştırdı. şok olan Cesca dönünce Sam’i gördü, yüzündeki kızgın ifadeye şaşırdı.

“Sam. Seni tekrar görmek güzel” dedi Cristiano.

Sam ona cevap vermeye bile yeltenmeden Cesca’yı kalabalığın içinde sürükledi. Evin köşesine vardıklarında gölün üzerinde havai fişekler patlamaya başladı ve gökyüzünü rengârenk bir cmbşe çevirdi. Cesca ona canını yaktığını haykırmak istedi, nereye gittiklerini sormak... Ama Sam Foster’ın şarap mağarasının ilerisindeki ücra bahçeleri geçtiklerinde ya vaşladı ancak.

“Sam ne var?”

Sam soluklanmak için bir an durdu. Gözlerini kapatıp kendisini kontrol etmek ister gibi kaslarını sıktığını gördü. “Başka bir adamı pyordun.”

“Hayır.”

“nmde. Onunla flört edip gülüyor, onu pyordun. Yumruğumla dişlerini dökmek istedim.”

“Senin üstüne vazife değil.”

Ellerini havaya kaldırdı. “Elbette benim vazifem. Sen benimsin Cesca.”

Cesca başını öfkeyle iki yana salladı. “Hayır, değilim.”

“Onun musun o zaman?” Sam’in sesi şaşkındı. “O pislikle mi beraber olmak istiyorsun?”

Kıskançlığı hem tahrik olmasına hem de korkmasına neden olmuştu.

“Hayır, ben ne onunum ne de senin. Kendime aitim ben Sam. Kendime. Kimse bana sahip değil.”

“Bunu görebiliyorum.”

Cesca kaşlarını çatı. “Bu da ne demek?” Yukarıdaki havai fişekler Sam’in yüzünü kırmızıya, ardından da altın rengine boyadı.

“Bütün gece seni izledim.”

Sam’in bunu söyleme şekli yüzünden titredi. “Çok sıkılmış olmalısın.”

Başını sallama sırası Sam’e geçmişti. “Büyüleyiciydi. Ve öfkelendirici. Kaç kişinin bacaklarını süzdüğünü biliyor musun? Yanlarından geçerken pis pis bakışlarını izlemek zorunda kaldım. Her birini öldürmek istedim.”

“Sam.” Sesi daha yumuşaktı. “İnsanların istediklerini yapmalarına engel olamam.”

“O lanet etek...”

“Benim bile değil” diye itiraz etti. “Gabi’den ödünç aldım. Yanımda garson kıyafeti getirmemiştim.”

Sam sabırsızca saçlarını gözlerinden çekti. “Seni görüp dokunamıyor olmaya katlanamıyorum. Sesini duyup benimle konuşmamana katlanamıyorum. Gülüşünü görüp seni mutlu edenin ben olmayışıma katlanamıyorum. Kahretsin, hiçbirine katlanamıyorum Cesca.” Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. “Bu beni öldürüyor.”

“Yarın ayrılıyorum” dedi Cesca. “O zaman beni hiç görmeyeceksin.” Sam’le aynı şekilde birbirlerinden hoşlanmadıkları açıktı. Neden hoşlansındı ki? Standartları o kadar farklıydı ki gülünç oluyordu. Hayır, hiç de gülünç değildi. Kalp kırıcıydı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Evet, gidiyorum.”

Sam uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Dokunuşuyla ürperdi Cesca. Ama Sam bırakmadı. Bunun yerine parmaklarını yanağına indirerek çenesini okşadı, başlarının üstünde patlayan havai fişeklerden daha sıcak bir çizgi yarattı.

Öne eğilerek birkaç saniye önce parmaklarının olduğu yeri öptü. “Bunun doğru hissettirmediğini söyle Cesca. Bunun iyi hissettirmediğini söyle.”

Cesca ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı. Çıkamazdı, çünkü sözlerini inkâr etmek yalan söylemek olurdu. Bunun yerine boynunu öpmesine izin verdi, Sam’in elleri bel kıvrımlarını okşarken dudakları yukarı çıkararak dudaklarına ilerledi.

Sonra Cesca da öpücüğüne karşılık verdi; dudakları aç ve talepkârdı. Sam elleriyle belini sıkarak onu kendisine bastırdı. Öyle doğru bir histi ki boşalabilirdi.

“Cesca” diye fısıldadı dudaklarına doğru. “Beni arzuladığını söyle.”

Sam ellerini bluzunun içine sokup parmaklarını sırtında gezdirdi.

“Elbette seni istiyorum” dedi Cesca iç çekerek.

“O zaman neden benimle savaşıyorsun? Bebeğim, böyle hissettiren bir şey yanlış olamaz, değil mi?” Onu yine öptü, derin ve tutkulu. Cesca gözlerini kapadı, gökteki patlamalar gözkapaklarını farklı renklere boyuyordu. Vücudunun her parçası ona dokunmak, dokunulmak istedi. Günlerdir ilk kez mutlu hissetti.

“Sam!” Köşeden bir kadın sesi gelmişti. “Sam, sana ihtiyacımız var.”

Cesca’dan bir adım uzaklaştı. “Bu Izz” dedi ona, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Neler oluyor?”

Sonra kız kardeşi köşeden koşarak geldi, sarı saçları arkasında dalgalanıyordu. “Sam, annemin sana ihtiyacı var. Babam sahilde düştü ve onu kaldıramıyor.”

Sam endişelenmişti. “İyi mi? Kalbi mi yoksa?”

Izzy başını salladı. “Hayır, çok fazla içti. Ama gerçekten korkunç halde ve annem kimsenin onu bu halde görmesini is-

temiyor. Onu eve götürmesine yardım etmeni istiyor.”

Cesca, kız kardeşini dinleyen Sam’in yüz ifadesinin öfkeyle dolduğunu gördü. “Sarhoş mu?”

“Kütük gibi. Söylediği şeyler... Annemin ona tokat atmasına hayret ettim.”

“Neler diyor?”

Izzy’nin sesi kısıldı. “Senin hakkında. Pislik gibi davranıyor Sam. Gören de kendi oğlundan nefret ettiğini sanır.”

“Offf, siktir...” Sam dönüp Cesca’ya baktı, Cesca çoktan eteğini ve saçlarını düzeltmişti. “Gitmem gerek, tamam mı?”

Cesca başıyla onayladı.

Sam kız kardeşine baktı, sanki onun önünde bir şey açığa çıkarmaktan kaygılıydı.

“Daha sonra konuşabilir miyiz?”

Cesca yine başıyla onayladı. “Elbette. Gidip babana yardım etmen gerek. Annenin sana ihtiyacı var gibi görünüyor.”

“Öyle” diye onayladı Izzy, Cesca’ya meraklı bir bakış fırlatarak. “Haydi Sam.”

Sonra ikisi ayrılarak gölün yanındaki sahile doğru ilerlediler. Cesca köşeden kaybolmalarını bekledi, ardından gölgelerden kurtuldu. Sam’le bütün konuşması birkaç dakikadan fazla sürmüştü olamazdı ama elinde bir tepsi turalı saatler olmuş gibiydi.

İşe dönme vakti gelmişti. Hiçbir şey olmamış gibi davranma vakti.

Bekleyecek ve hizmet edecekti. Hayatının özeti.

Akıllı bir baba kendi evladını tanır.

– Venedik Taciri

Parti son hız devam ederken, Sam misafirlerin arasından geçerek sahile doğru ilerledi. Kuma giden basamaklara yaklaşıırken elini tutan Izzy'nin yüzü kaygılıydı. "Şurada."

"Başka kim var? Misafirler onu bu şekilde gördü mü?"

"Sadece annem ve Sienna. Sandro ve garsonlar havai fişekler bitince misafirleri villaya çıkarmayı başardı. Bir bardak şampanya insanlara neler yaptırıyor inanamazsın." Izzy'nin sesi on sekiz yaşındaki bir kıza göre çok bitkindi.

Kuma bastıkları an Lucia onlara baktı, ay ışığı altında yüzü kül gibi göründü. "Burada" dedi, karanlık bir silueti işaret ederek. "Onu kenara çekmeyi başardık."

"Bilinci yerinde değil mi?" diye sordu Sam. Annesini böyle çaresiz görmekten nefret ediyordu.

"Pek sayılmaz. Hâlâ arada bir iki kelime söylüyor. Bir şeyler... söylüyor" diye yanıt verdi Lucia. "Ne yapacağımı bilmiyorum Sam. Kimse görmeden onu eve nasıl çıkaracağız? Rezillîğe bak."

Annesinin ona her şeyi çözebilecekmiş gibi bakması Sam'i çaresiz hissettirmişti. Spor salonunda biçimlendirdiği kaslar yüzünden güçlü olabilirdi, ama Foster'ın yüz otuz kiloluk vücudunu taşıması imkânsızdı.

"Kim o?" Foster peltek peltek konuşmuştu. Viski sesli harflerini kalınlaştırıp sessizleri çalmıştı.

"Sam." Lucia kocasının yanına diz çöktü. "Sana yardım etmeye geldi."

Foster taşların üzerinde cebelleşerek oturmayı denedi. Vü-

cudu yere düştüğünde büyük bir gümbürtü, beraberinde de küfür duyuldu. “Burada ne bok dönüyor?”

Kelimeleri lunaparktaki çarpışan arabalar gibi birbirlerine vursa da üvey babasının sorusunu anlamıştı Sam. Ancak genellikle hissettiği reddediliş hissini yaşamamıştı. Bunun yerine ağzında tiksinti tadı vardı.

“Sana yardım etmeye geldi Foster” dedi hâlâ yanında çömen Lucia. “Seni eve götürmemiz gerek. Burada misafirler var, seni görmelerini istemiyoruz.”

“Onun lanet yardımına ihtiyacım yok. Bir işe yaramıyor zaten.”

“Neden böyle korkunç davranıyorsun?” diye sordu Izzy, gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırparak. “Ona hep kötü davranıyorsun.”

Demek dikkatinden kaçmamıştı. Sam bir an tereddüt etti, sonra ona döndü. “Sienna’yı alıp villaya dönmeniz gerek. Misafirleri oyalamanız gerek, buraya dönmelerini istemeyiz.”

Kız kardeşlerinin, Foster’ın sarhoş zırvalamalarını hiçbir şekilde işitmelerini istemiyordu. Özellikle de bilmemeleri gereken şeyleri söylemenin eşiğine gelmişken.

“Seni burada bırakmak istemiyorum” diye fısıldadı Izzy. Korumacılığı Sam’in içini ısıtmıştı. Elli dört kiloluk bir kızın onunla nasıl ilgilenebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ama sonra aklı bu sahilde geçirdikleri başka bir güne gitti, Foster onlara karanlık yanını göstermişti. O gün Sam’in başını resmen boğulana dek suyun altında tutmuştu. Kız kardeşleri –daha çok ufaktılar– yardımına koşmuşlardı. Tanrım, anısı bile gözlerini yaşartmıştı. Piç kurusu o gün de kütük gibi sarhoştı.

“Oraya gidersen bize yardım etmiş olursun” dedi Sam. “Annemle benim onunla ilgilenmemize izin verin. Daha sonra konuşuruz, tamam mı? Benim için bunu yapabilir misin?”

Izzy sessizce onayladı. Yanaklarından aşağıya gözyaşları akıyordu. Güvertede çenesinin altına dizlerini dayamış biçimde oturan Sienna’ya işaret etti. “Haydi Sienna, gidelim.”

“Ah hayır, gitmeyin. Büyük, mutlu bir aile olalım. Değil mi Sam?”

“Foster, sessiz ol.” İlk defa Lucia’nın sesinde hafif bir öfke vardı.

“Ama bebeğim, öyle değil miyiz? Sen, ben, kızlar ve o küçük... piç.”

“Foster!” Ağzını eliyle kapatmıştı. “Dur artık lütfen!”

“Izzy, şimdi gidin” diye telaşla fısıldadı Sam. “Lütfen Sienna’yı buradan götür.”

“Onu dinlemen gerekmiyor, o senin gerçek ağabeyin değil.”

Bir an için sahildeki herkes sustu. Tek duyabildikleri esintinin taşıdığı hafif parti sesleriydi. Yumuşak sohbet mırıltıları, arada atılan kahkahalar kıyıya vuran suyun sesine karışıyordu.

“Bu ne demek?” diye sordu Izzy.

Sam’in karnı bir bulantı dalgasıyla sıkıştı, boğazına kadar gelmişti. “Hiçbir şey” dedi. “Sadece sarhoş. Haydi Izzy, daha sonra açıklarım, tamam mı?”

“Ona ne yapacağını söyleyeyim deme. O senin kız kardeşin değil.” Foster derin derin, neredeyse boğulurcasına öksürmeye başladı.

“Elbette onun kız kardeşiyim.” Yanaklarından aşağıya gözyaşları dökülüyordu. Sam’in elini tutup sıktı. “Neden böyle konuşuyorsun babacığım? Kes artık, böyle korkunç olmayı kes.”

Sam onu kendisine çekerek sımsıkı sarıldı. Sonra Sienna da onlara katıldı, ay ışığı altında yüzü solgundu. “Onu boş verin” dedi Sam. “Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Eğer kendinizi toparlayabilirsiniz villaya gidin, sizinle daha sonra konuşacağım. Sadece ilk önce anneme yardım etmek istiyorum.”

Hıçkırıklarını kontrol etmeye çalışan Izzy’nin göğsünün hırıldadığını duydu. Sienna daha sessiz, kontrollüydü. “Neden bahsediyor?” diye sordu. “Anlamıyorum.”

“Hiçbir şey, zırvalık sadece. Çok içti ve aptallık ediyor. Lütfen eve dönün.”

“Sam haklı” dedi Lucia. “Babanız iyi değil. Lütfen canlarım, bununla ilgilenmemize izin verin.”

“Ağabeyimsin, değil mi?” Izzy şimdi içli içli ağlıyordu. “Sam, bana yalan söylüyor de.”

Bir kalp kırılabilir miydi? Sam mümkün olabileceğini dü-

şündü. “Elbette senin ağabeyinim Izzy. Buna şüphe yok. Biz bir aileyiz, benden kurtulamazsın. Ama şu anda bir sorununuz var. Çözmek için yardımına ihtiyacım var. Lütfen villaya çıkıp beni orada bekler misin?”

Başıyla onayladı, hâlâ ağlıyordu. Sonra Sienna’nın elini tuttu ve Sam’i anne babasıyla yalnız bıraktı.

Duyma mesafesinden çıktıkları an, Sam sahile dönüp üvey babasının yattığı yere doğru ilerledi. Ama üvey babasına bakmıyordu, diz çökmüş, perişan haldeki annesine bakıyordu.

“Biliyor muydun?” diye sordu parmaklarının arasından Lucia, hâlâ ağzını tutuyordu. “Biliyor muydun Sam?”

“Foster’ın babam olmadığını mı? Evet, biliyordum.”

Lucia başını iki yana salladı. Yüzünden düşen bin parçaydı. “Bilmemen gerekiyordu. Öğrenmeni istemedim. Nasıl öğrendin?”

Sam Foster’a baktı. Hareket edip bağırarak fazla gelmiş olmalıydı. Sessizce sahilde yatıyordu, ceketini kum ve taşla kaplıydı.

“Bana söyledi.”

“Hayır.” Ağlamaya başladı. “Ah hayır Sam. Hayır. Asla sana söylememesi gerekiyordu. Çok özür dilerim bebeğim, çok özür dilerim.”

Sam çömelerek annesini nazikçe kollarının arasına aldı. “Hey, her şey yolunda.”

“Bunu nasıl yapar? İznim olmadan sana nasıl söyler? Bana hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz verdi, sır kalacağına söz verdi. Şu anda benden nefret ediyor olmalısın.”

“Senden nefret etmiyorum.” Annesine karşı kızgınlık gütmüyordu hiç. Asıl öfkesi üvey babasıydı.

“Ona çok kızgıyım, bunu yaptığına inanamıyorum. Ne kadar süredir biliyorsun?”

Yalan söyleyemezdi. Onları buraya yalanlar getirmişti. Korumaya dürtüsüne sarılmış yalanlar ve sırlar.

“Yaklaşık altı yıldır. LA’ye uçmadan hemen önce söyledi Foster bana.”

“Altı yıl mı?” Neredeyse bağırıyordu. “Sam, o kadar süredir

biliyordun ama bana söylemedin mi? Soruların yok muydu, benimle konuşmak istemedin mi? Tek kelime etmediğine inanamıyorum.”

Sam omuz silkti. “Söyleyecek pek bir şey yoktu. Bana anlattı, ben de gittim, bu kadar. Seni üzmemek istemedim. Hele sen o kadar kırılganken.”

“Ben kırılgan değilim” dedi Lucia. “Şimdi iyiyim. Tamam, kızlar doğduktan sonra işler biraz kötü gitti, ama nefes darlığıydı tatlım. Terapinin faydası oldu.”

Sam kuru dudaklarını yalayarak ıslattı. “Foster benim hatam olduğunu söyledi.”

Gözleri yaşardı. “Ah hayır tatlım, hayır. Senin hatan değildi. Hiçbiri değildi. Birçok kadının başına gelir. İyileştin, değil mi?”

“İyileştin” diyerek onayladı Sam. “Ama yine eski haline dönüşemeyen korktum. Bunu yapamazdım, Izzy ve Sienna’nın sana ihtiyacı varken olmazdı.”

Annesini bu kadar üzgün görünce her şey aptalca geldi. Bir noktada gün yüzüne çıkacaktı elbette. Ama Sam bunu düşüneyecek kadar sarsılmıştı.

Lucia geri çekilip gözlerinin içine baktı. “Bana söylemediğin için üzgünüm. Çünkü o bana söylemedi. Sana söyleyen ben olmadığım için kendime kızgıyım.”

Sam gülümsedi. “Söylememek üzücü olabilir.”

“Yalanlar” dedi Lucia. “Her zaman seni yakalıyor.”

Sam başıyla onayladı. “Öyle.”

“Beni affedebilecek misin? Seni korumak istedim. İlgittim olmanın acısını üzerinde taşımanı istemedim. Bunun işleri düzeltereğini düşündüm.”

“Affedecek bir şey yok. Zamanında doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Bana mutlu bir çocukluk yaşatmaya çalıştın. Söylemeyi sen seçmedin, o seçti.” Elini tutup sıktı. “Sen benim annemsin ve seni seviyorum.”

Lucia’nın yanaklarından gözyaşları sel gibi aktı. Sam’in elini yüzüne götürüp avucunun içini öptü. “Sen benim ilk çocuğumsun. Güzel oğlumsun. Seninle, dönüştüğün adamla hep gurur duydum.”

“Ben mükemmel değilim.” Sam’in sesi çatlamıştı.

“Benim için öylesin” diye fısıldadı. “Her çocuk annesi için mükemmeldir. Sizi bu dünyaya getirip korumaya çalışırız, bunu yapmanın imkânsız olduğunu bile bile. Sizin büyüyüp olgunlaşmanızı, hatalar yapmanızı izleriz, yara alacağınızı ve bunu durdurmak için elimizden hiçbir şey gelmeyeceğini bile rek. Yine de sizi sever ve harika olduğunuzu düşünürüz, sadece kendiniz olduğunuz için.”

Ağlamayacaktı. Hele sahilde, üvey babasının bilinçsiz vücudu yanlarında dururken asla. Ama bu, gözyaşlarını içinde hissetmediği, dökülmek üzere olmadığı anlamına gelmiyordu. Gözlerini kuru tutmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

“Izzy ve Sienna bir açıklama bekleyecektir” dedi çekinerek Sam, durumu kötüleştirmekten korkarak. “Onlarla konuşmamız gerek.”

“Bunu yapabiliriz. Onunla ne yapacağımıza karar verdikten sonra.” Lucia kelimeleri tükürürcesine söyleyip karaya vurmuş balınayı işaret etti. “Onu burada bırakmak neredeyse aklima yatıyor. Bırakalım sabah akşamdan kalma bir şekilde burada uyansın.”

Dürtüsü çok kuvvetliydi. Ama annesinin Foster Carlton’ın hiddetini üstüne çekmesini istemiyordu. Ya da kız kardeşlerinin.

“Hadi gidip partiyi sakinleştirmeye çalışalım” diye önerdi. “Sonra Sandro’yla beraber iki tane güçlü yardımcı alıp onu vilaya götürürüz.”

Annesi elini biraz daha sıkı tuttu. “Söylediği her şeye rağmen onun için bunu yapar mısın?”

“Hayır, senin için yaparım. Izzy ve Sienna için. Onun için değil.” Asla onun için değil. Yaşadıklarından sonra yapmazdı. “Neden sen onunla burada kalmıyorsun? Ben de partiye dönerim. Sandro ve Gabi’yi bulurum. Herkes gittikten sonra bunu hallederiz.”

Annesi başıyla onaylayıp gitmesi için işaret verdi. “Teşekkür ederim” diye fısıldadı. “İyi bir evlatsın.”

Sam kaşını kaldırdı. “O kadar ileri gitmezdim. Yukarı çık-

ma teklifimin ardında burada kalırsam kendime güvenmem yattıyor.”

“İyi bir nokta. Ama yine de teşekkürler. Bana karşı iyi bir evlat olduğun için.”

“Her zaman” diye fısıldadı. Sahilden ayrılırken yaptıkları için annesinin Foster’ı fısıldayarak azarladığını duydu. Yarım kulakla dinlerken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, sinirlendiğinde Lucia Carlton’ın ne kadar korkunç olduğunu hatırladı. Karma değildi, ama bir süre Foster’ın huzurunun kaçacağını bilmenin hoş bir yanı vardı.

Son misafirler ayrıldıktan bir saat sonra villada aileden ve görevlilerden başka kimse kalmamıştı. Sam, ilgilenilmesi gereken ani bir hastalık bahanesiyle insanları gönderirken deliye dönmüştü. Bir yandan da Cesca’yı arıyordu, ama hiçbir yerde yoktu. Gerildiğini, kontrolünü kaybettiğini hissetti. Her şey berbat bir haldeydi.

Foster’ı sahilden alıp zemin kattaki misafir odasına bıraktıktan sonra, arayışına devam etti, kaygıyla bir odadan diğerine gitti. Ancak terasa çıktığında onu gördü, elleri ayakları üzerine çökmüş, soluk renkli taşlardan kırmızı şarap lekesini ovuyordu. Dizlerinin halini görünce içindeki öfke arttı, teni sert zeminde sürtmekten kızarmıştı.

“Ne yapıyorsun?” Yanına gitti, kolunu tutarak onu kaldırmaya çalıştı. Cesca şok olmuş bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı, kolunu sallayarak elinden kurtuldu.

“Temizlik yapıyorum? Sana ne gibi göründü?”

“Bunu yapman gerekmiyor, yarın bahçe ekibi yapabilir.” Çizik dizlerine kaşlarını çatarak baktı. “Canın yanıyor mu?”

Cesca eteğindeki pisleği silkti. “Pek sayılmaz. Ayrıca böyle bırakamam. Şimdi ovalamazsam leke olur, bütün taşların değiştirilmesi gerekir.

“Görevlilerden biri yapamaz mı?” Sam etrafını saran hareketliliğe baktı. Servis ekibi temizlik ekibine dönüşmüştü. Bir tanesi bile boş değildi.

“Görevli benim zaten, unuttun mu?” dedi Cesca. “Bunun

için para alıyorum.” Ona bakarken yüzü yumuşak bir ifade aldı. “Ailen ne yapıyor?”

Sam yutkundu. “İyi değil. Karmakarışık. Foster her şeyi ağzından kaçırdı. Şimdi herkes babam olmadığını biliyor. Yatakta baygın halde yatıyor, annem paramparça ve kız kardeşlerim neler döndüğünü anlamıyor.”

“Çok üzgünüm. İstemediğin her şey başına geldi, değil mi? Nasıl hissediyorsun?”

“Bilmem. Sanırım sadece krizi yönetmeye çalışıyorum. Bir dakikalığına kız kardeşlerimi yalnız bıraktım, ama onların yanına dönmem gerek. Bir açıklamayı hak ediyorlar, sürekli ağlıyorlar.”

“Elbette ağlarlar. Onlar senin kardeşlerin ve seni seviyorlar. Şok olmuş olmalılar, üzgün olduklarına şaşmamalı.”

“Gitmeden önce seni görmem gerek.” Etrafa göz atıp insanları inceledi. O anda teras pek özel bir alan sayılmazdı. “Daha sonra konuşabilir miyiz?”

Cesca’nın yüzü düştü. “Şey, evet. Olur.”

“Emin misin? Sadece bir dakika içinde gidip Izzy’yle konuşacağıma söz verdim. Annem de şarap içmeye başladı, aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istiyorum.”

“Elbette, aile her zaman önce gelir. Onların yanına gitmelisin, sana ihtiyaçları var.”

Ama Sam’in de Cesca’ya ihtiyacı vardı. Bunu söylemenin zamanı değildi elbette. Zaten görevlilerin yanında aile sırlarını fısıldamıştı. “Daha sonra konuşuruz, olur mu?”

“Elbette.”

Cesca’nın yüzünde anlayamadığı bir ifade vardı. Solukları hızlıydı, taşı temizlediği bezi sımsıkı tutuyordu. Ama asıl dikkatini çeken gözlerine tam olarak bakmamasıydı. Bakışları sola kayıyordu, sanki bir şey bekliyordu ama ne olduğunu anlamadı Sam.

Her neyse, kontrolü kaybettiğini hissettirdi. Yine. Sam bu histen hiç hoşlanmamıştı.

“Herkes gitti.” Sandro mutfağa girdi, yüzünden yorgunluk akıyordu. “Her yeri kilitledim. Yatma vakti geldi bence.”

Cesca lavabodan başını kaldırdı, ağzına kadar dolan bulaşık makinesine sığmayan tabakları yıkıyordu. Gabi de yanında, ince bir havluyla bulaşıkları kuruluyor, ardından da onları dolaplara yerleştiriyordu. “Neredeyse işimiz bitti. Cesca neden yatmıyorsun? Burayı ben hallederim. Havaalanına vaktinde gitmek istiyorsanız, sabah erken kalkmalısınız.”

Eve gitme düşüncesiyle karnına bir şey oturdu, sadece birkaç saat kalmıştı. Yukarı kattaki odasında bavulunu toplamıştı, sadece pijaması ve yolculuk kıyafetlerini dolapta bırakmıştı. Mutfağa baktı, ağlamamaya çalıştı. Burası iki aylık süreçte bir şekilde yuvası gibi gelmeye başlamıştı.

Bir de Sam vardı. Düşünemeyecek kadar karmaşıktı o.

“Evet, lütfen git” dedi Sandro, Cesca yanıt vermeyince. “Biz de çok kalmayacağız.”

Mutfak kapısı açıldı, Lucia Carlton içeri girdi. Yüzü makayalı olsa da gözlerinin etrafındaki kızarıklığı ya da yüzündeki kederli ifadeyi gizlemesi imkânsızdı.

“Gabi, Sandro, size teşekkür etmek istedim.” Gözleri Cesca’ya kaydı. “Ve sana da Cesca. Bu akşam yaptıklarınız için hepimize teşekkür ederim. Sadece partiden de bahsetmiyorum. Sandro, Sam’e kocamı taşımasına yardım ettiğin için teşekkürler. Bunun hoş olmadığını biliyorum.”

Cesca daha önce kimseyi bu kadar huzursuz görmemişti. Kalbinde güzel İtalyan kadına karşı bir sıcaklık hissetti, mutfakın ortasında dikilmiş ellerini ovuşturuyordu.

“Yardımcı olmak benim için bir zevk” diye mırıldandı Sandro.

“Aileniz için her şeyi yaparız, bunu biliyorsunuz Sinyora Carlton.”

Lucia başıyla onayladı, dudaklarını endişeyle sıkıyordu. “Kimseye bir şey söylemeyeceğinize güvenebilir miyim?” diye sordu. “Foster’ın böyle olduğu duyulursa. Ya da insanlar söylediği saçmalıklar hakkında konuşursa... çok utanırız.”

“Yaşananlardan kimseye bahsetmeyeceğiz. Burada olan burada kalır, size söz veriyorum” dedi Gabi gözlerini indirerek. “Bu akşam Sinyor Carlton’la ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Onu aşağıdaki misafir odasında bırakacağız sanırım. Hem hazırladığını için teşekkürler Gabi. Hâlâ sarhoşken onu taşımak istemiyorum, ama daha da kötüleşmemesi için onun yanında kalacağım.” Bunu yapmaktan memnun değil gibiydi. “Cesca, yarın ayrılıyorsun, değil mi?”

“Şey... evet.”

“En iyisi bu. Foster iyileşir iyileşmez biz de ayrılacağız. Sam’in de uçak bulur bulmaz LA’e gideceğinden eminim.”

Cesca’nın olduğundan daha kötü hissetmesi mümkün müydü?

“Sandro sabah ilk iş onu götürecektir” dedi sıcak bir gülümsemeyle Gabi. “Ve tabii kimseye tek kelime etmeyeceğimize güvenebilirsiniz, değil mi Cesca?”

“Elbette” diye onayladı Cesca, kıpkırmızı kesilerek. “Bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Söz veririm.”

Lucia rahatlayarak iç geçirdi. “Hepinize teşekkür ederim, İçimin ne kadar rahatladığını hayal edemezsiniz... hepimizin aslında. Kocam bazı kötü şeyler söyledi, çoğu da doğru değildi. Onu sahilden yukarı çıkarırken çok fazla şey söylemedi umarım Sandro?”

“Hiçbir şey söylemedi” diye yanıt verdi Sandro. “Baygın bir haldeydi. Sam’le onu villaya taşımak zorunda kaldık.”

Cesca bunu görmemişti, Sandro ve Gabi aileye yardım ederken misafirlerle ilgilenmeyi üstüne aldığı için çok yoğundu. Hepsini o anda zarar kontrole odaklanmışlardı. Üvey babasını o halde görmek zorunda kalan Sam için yüreğı sızladı. Foster’ın ona neler söylediğini bilmiyordu, ama Sam ona hoş şeyler söylemediğini bilecek kadar anlatmıştı adamı. Her şey ne kadar da kötü bir hal almıştı.

“O zaman iyi geceler” dedi Lucia, bir bardağı soğuk su doldururken. “İyi yolculuklar Cesca. Yarın görüşürüz Sandro ve Gabi.”

Sonra mutfaktan ayrıldı, ardından da nazikçe kapıyı çekti.

Gabi, Cesca’ya tekrar yatağı gitmesini teklif edince Cesca içtenlikle kabul etti. Uyumasının imkânsız olduğunun farkındaydı.

Buna alışmaya başlamıştı.

Hoşça kal! Uzun uzun vedalaşmak için

Çok yaslı yüreğim.

– Venedik Taciri

Cesca yatağında dönüp durdu; beş dakikada bir saatine bakıyor, Sam'in onu görmeye gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Sonra konuşuruz dediğinde, Cesca bir söz verdiğini sanmıştı. Özellikle de bahçedeki karşılaşmalarından sonra. Ama bu Foster her şeyi batırmadan önceydi. Şimdi neredeyse sabahın üçü olmuştu –gitmesine neredeyse iki saat vardı– ve tamamen yanlış anladığını düşünmeye başlamıştı.

Belki de veda etmek için söylemişti.

Uzanıp saatini komodine geri koyarken veda düşüncesi ellerini titretti. Veda etmemişti, değil mi? Olan her şeyden sonra, düzgün bir veda etmeden onun gitmesine izin vermezdi. Ağzına öpücükler yağdırırken ona benimsin dememiş miydi? Bu gerçek miydi yoksa sadece o anın ateşiyle mi söylemişti? Sözleri tutkudan ziyade kıskançlıktan doğmuş olabilir miydi?

Aklı, ailesi geldiğinden beri villada ayrı geçirdikleri gecelere gitti. Ayrılık kararını Cesca vermiş olsa da Sam mücadele etmemişti. Ondan hoşlanıyor olabilirdi, ama yanında tutmak isteyecek kadar hoşlanmıyordu.

Bu düşünce yüzünden ağlamak istedi.

Cesca kapının yanındaki bavula baktı, yarın sabah Sandro tarafından götürülmeyi bekliyordu. Nasıl geldiyse öyle gidiyordu: yalnız. Bununla yaşayabilirdi, değil mi?

Bir yarım saat daha geçti, Cesca yatağının ayak ucundaki çarşaf buruş buruş olana dek dönüp durdu. Onu düşünüp du-

ruyor, neden kapısında belirmediğini merak ediyor, her an endişesi artıyordu.

Bu, eski anıları geri getirmişti. Gidişinin ardından çukurun dibine düşüşünü anımsatan karanlık düşünceleri. Onları aklından uzaklaştırmak çok güçtü.

İç çekip yatağında oturdu, bacaklarını yana atarak yere koydu. Hareketsizlik onu öldürüyordu. Gelmeyeceği açık olan birini beklemek... Uzun zamandır bekliyordu zaten –tam altı sene– artık daha fazla oylanmak istemiyordu.

Yatak odasından çıktıktan sonrası kolaydı, çıplak ayakları sıcak parkeleri dövüyordu. Sam'in kapısına gitmesi saniyeler sürdü, sonraki hareketini düşünecek vakti olmamıştı. Kapıya vurmali mıydı? Yoksa pat diye girmeli miydi? Bir an için tereddüt edip başını kalın meşe kapıya bastırdı.

İşte o anda sesler duydu. Alçak ve derin bir ses, ardından da dişi bir ses. Yalnız olmadığını fark edince ağzı kurudu.

"Anlamıyorum, babam bize bu kadar uzun süre nasıl yalan söyleyebilir? Sen nasıl yapabildin?" Kız kardeşlerinden biri gibiydi, ama Sienna mı yoksa Izzy mi çıkaramadı.

"Sizi üzmem istemedim." Bu Sam'in sesiydi. "Sizi korumak istedim. Zaten bir önemi yok, hâlâ ağabeyimim."

Hafif bir hıçkırık daha. "Ama senin hakkında söylediği şeyler Sam. Ondan nefret ediyorum, gerçekten nefret ediyorum. Onunla bir daha konuşmayacağım."

"Elbette konuşacaksın, sonuçta o senin baban."

"O bir yalancı, onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Onu bir daha görmek bile istemiyorum. Pisliğin teki."

Cesca, Sam'in hafifçe güldüğünü işitti. Aşinalık göğsüne bıçak gibi saplandı. "İstemediğin bir şey yapmak zorunda değilsin tatlım. Sadece ağırdan al, tamam mı? Büyük bir şok yaşadın ve bunu sindirmek zor. Öğrendiğimde benim kaçmama neden oldu."

"Tek kelime etmeden ayrıldın. Şimdiye kadar nedenini hiç anlamamıştım. Şımarık bir ağabey gibi davrandığını, bizi önemsemediğini sandım."

"Önemsemez olur muyum?" Sam'in sesi sıcak gün ışığı gi-

biydi. “Hep önemsedim. Sadece onun yakınında olmaya katlanamıyordum.”

“Ben de katlanamıyorum.” Kısa bir sessizlik oldu, ara ara bir hıçkırık sesiyle deliniyordu. Cesca gözlerini kapatıp Izzy’nin ağabeyinin göğsünde ağladığını hayal etti. Sam muhtemelen onun saçını okşayıp kulağına fısıldıyordu. Böyle özel bir konuşmaya kulak misafiri olmak Cesca’yı rahatsız etti. Arkasını dönüp odasına gitmek üzereyken Izzy yine konuştu.

“Sana karşı ne kadar kaba olduğunu düşünüp duruyorum. Hollywood’a gitmene şaşırmamak gerek.”

“Evet, sanırım nedenlerden biri buydu” diye onayladı Sam. “Ama sadece o yüzden gitmedim. Sanırım ayrılmak için bir neden arıyordum.”

Ah, Cesca hatırladı.

“Gelip bizimle Londra’da yaşayamaz mısınız?” diye yalvardı Izzy. “Orada annem ve babamla olma düşüncesine katlanamıyorum. Gitmeden nefret etmişim, lütfen eve dön.”

“Izz...”

“Sam lütfen.” Sesi ağlamaklıydı. Cesca’nın da gözleri doldu.

“Yapamam.” Sam’in sesi çok hüznüydü. “Keşke yapabilsem, ama Londra’da yaşayamam. LA’de bir hayatım, arkadaşlarım, bir işim var. Sizin için geri taşınamam.”

Bir sessizlik daha. Bir hıçkırık daha. Cesca kız kardeşiyle beraber kendi kalbinin de kırıldığını hissetti.

Sam’in dünyasında ona yer olmadığı açıktı. Onu ailesiyle tanıştırmayı reddettiğinde bunu net biçimde ilan etmişti. Ve şimdi ailesi dağıldığı için hiç umut kalmamıştı. Kabullenmek canını yaksa da buna mecburdu. Ona âşık olmuş olsa da.

Oyununa yardım edecek kadar ondan hoşlanıyordu, ama kız arkadaşım diyecek kadar değil. Uygun bir dikkat dağıtıcı olmuştu, özellikle de geceleri. Başka ne yapacaktı ki? Birkaç haftalığına saklanıyor, Hollywood’un hengâmesinden kaçıyor. Eğer Cesca burada olmasaydı, başkasını bulurdu.

Cesca kalbinin göğsünde küt küt atmaya başladığını hissetti, perişan bir davuldu adeta. Ağlamamak için dudağını ısırırdı. Kapının diğer tarafında Sam vardı, ama aralarına giren sade-

ce beş santimlik meşe değildi.

Hayattı. Onun hayatı. Ve o hayatta Cesca yoktu.

“Belki gelip seninle yaşayabilirim?” dedi Izzy, yumruğuyla gözyaşlarını silerek. “Çünkü artık o piçle yaşamayacağım.”

“Izzy, böyle bir ihtimal yok. Hem yakında üniversiteye gideceksin. Sadece tatiller için eve döneceksin.”

Başını eğerek kız kardeşine baktı, nemli gözlerini ve kırmızı yanaklarını inceledi. Gözyaşları gözlerini gök mavisine çevirmişti, babasına öyle çok benziyordu ki huzursuz ediciydi.

“Artık bizi ihmal etmene izin vermeyeceğim Sam” dedi. Sam, kız kardeşinin inatçılığı karşısında gülümsedi. Gözleri Foster’a çekmiş olabilirdi, ama tavrını Lucia’dan almıştı.

“Sizi ihmal etmeyi planlamıyorum. Şimdi her şey masaya yatırıldığı için bir bahanem de kalmadı.”

“Yani gelip seninle kalabilir miyim?”

Sam iç çekti. Çok kolay pes ediyordu. “Ya da ben gelip sizi ziyaret edebilirim?”

“Londra’dan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Nefret etmiyorum, orada hiç mutlu olmadım. Ama şimdi daha büyüğüm. Filmler arasında vaktim kalırsa gelirim. Asla orada yaşamayacağım, ama istersen ziyaret edebilirim.”

Izzy burnunu çekti. “Bunu sevdim. Sadece hepimizin birlikte olmasını istiyorum. Sen, ben ve Sienna, aynı eskisi gibi.”

Sam gülümsedi. “Kulağa çok güzel geliyor.” Sırrını bu şekilde açık ettiği için babasını asla affetmeyecek olsa da sarhoşluğunun güzel bir şeye vesile olduğunu düşünmeden edemedi.

“Biliyor musun Izzy, gerçekten geç oldu. Gidip biraz uymalısın. Sabah konuşmaya devam edebiliriz.”

Onu bırakmaktan korkar gibi kolunu sıktı. “Yalnız kalmak istemiyorum. Bu akşam burada uyuyabilir miyim?”

“Benimle mi?” diye sordu şaşkın biçimde Sam. “Eee... tabii ki.”

“Uyuyacağımı da sanmıyorum, ama seni çok fazla rahatsız etmeyeceğime söz veririm.”

Sam kaşlarını kaldırdı. “Sen her zaman rahatsız edicisin.”

Izzy gönölsüzce ona vurdu. “Kes şunu. Zaten bir Carlton erkeğinden nefret ediyorum, kendine de kızdırtma.”

Sam yumuşadı. “Asla bana kızmana neden olmayacağım, bir daha olmayacak. Biraz dinlenmeye çalış, tamam mı?”

Hâlâ ona sımsıkı sarılıyordu. “Beni bırakma.”

Derin bir nefes alan Sam yatağa uzandı, ufak kardeşinin ona sokulmasına izin verdi. Koluna bastırıldığı yüzü ıslaktı. Göz ucuyla kapının hâlâ kapalı olduğunu görebiliyordu.

Ağzı kuru olsa da yutkundu. Cesca’nın yanına gitmeyi çok istese de kardeşini bu halde yalnız bırakması imkânsızdı. Onu yanında da götüremezdi. İki arada bir derede kalmıştı, yakınlıştığı kız yerine ailesini seçmek zorunda kaldı.

Izzy, nihayet birkaç saat sonra uykuya daldı, yüzü büzüşmüştü. Sam nazikçe kendisini kollarının arasından kurtarıırken kardeşi mırıldanınca donup kaldı, sonra yatakta dönerek ayaklarını yere koydu. Bir an için durup uyuyan kardeşine baktı. Ancak solukları düzenli ve vücudu gevşek olunca kendisine koridora çıkma izni verdi.

Vardığında Cesca’nın kapısı aralıktı, boşluktan şafağın ilk ışıkları içeri giriyordu. Sam kaşlarını çatıp meşenin kenarını tuttu ve yatak odasına girdi, uykuya dalmayı başarmışken onu uyandırmak istemiyordu.

Kapıyı arkasından kapatınca odanın boşluğuyla çarpıldı. Boşluk ve sessizlik. Etrafa baktığında tam olarak ne olduğunu anladı.

Cesca gitmişti, eşyaları da öyle. Hatta yatak çarşafı bile alınmış, çıplak bir şilteyle yorgan kalmıştı. Oda hâlâ onun gibi kokuyordu, Cesca’dan geriye sadece kokusu kalmıştı.

“Her şey yolunda mı?”

Sam arkasını dönünce Gabi’yi gördü, elinde bir toz bezi vardı. “Gitti mi?” diye sordu telaşla.

“Cesca mı?” diye sordu. “Evet, Sandro onu havaalanına götürdü. Heathrow’a erkenden uçağı var.”

Sam saatine baktı. Neredeyse yediydi. Sabah uçakları her zaman yedi buçukta kalkardı. Şimdi Ferrari’ye atayıp gazı kök- lese bile onu yakalaması imkânsızdı.

“Veda etmedi” diye fısıldadı, Gabi kadar kendisine de.

“Sessiz sedasız ayrılmak istedi. Aklı çok doluydu” dedi Gabi.

Sam ona bakıp söylediğinden fazlasını biliyor mu diye merak etti. “Bana... bir şey bıraktı mı?”

Gabi başını iki yana salladı. “Geldiği gibi ayrıldı, tek bir bavulla. Çok kötü oldu, onu özleyeceğiz. Burada güneş gibi parlıyordu.”

Sam yutkundu, içini dökmekle saklamak arasında kalmıştı. “Öyleydi” diye katıldı ona.

“Sanırım sen de onu özleyeceksin” dedi Gabi. “Sonuçta uzun süre burada sadece ikiniz vardınız. Yakınlaşmış olmalısınız.”

“Arkadaştık” dedi Sam. Başı döndü, destek almak için duvara yaslanmak zorunda kaldı. “Ama onu üzdüm.”

“Öyle mi?” Gabi kaşlarını kaldırdı.

Sam dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. Gidişi karnında ke-silmeyen bir sancı bıraktı. Yine her şeyi berbat etmeyi nasıl be-cermişti? “Ona pek iyi davranmadım.”

“Neden?” Gabi sorusu yüzünden hemen utandı. “Ah, özür dilerim Sinyor Carlton, çok kaba davrandım.”

Sam iç çekip eliyle yüzünü ovaladı. “Özür dileme. Tıpkı onun gibi davranıyorsun. Kendi hatan olmayan bir şey için özür diliyorsun. Her şeyi berbat etmiş olmam senin hatan değil. Birisi yakınlaşmaya çalıştığında onları geri çevirmem de senin sorunun değil. Benim hatam.”

Gabi’nin aklı biraz daha karışmış gibiydi. Onu suçlamadı, kaçık bir adam gibi konuştuğunu hissetmiş olmalıydı. Ama Sam konuşma, itiraf etme ve nasıl bu kadar düğüm düğüm olabildiğini çözme ihtiyacı duyuyordu. Gabi de dinlemeye hazırdı.

“Ondan hoşlanıyorum” dedi kısık sesle. “Hayır, yanlış tarif ettim. Ona âşık oldum. Ama panikledim, korktum ve onu kendimden uzaklaştırdım. Her şey benim hatam.”

“Onu seviyor musun?” diye sordu Gabi. “Cesca’yı seviyor musun?”

“Evet.”

Gabi ellerini kavuşturdu. “Ah, bu harika.”

Sam başını iki yana salladı. “Hayır, değil.”

“Niye?” diye sordu Gabi. “Sevgi her zaman harikadır. İkiniz de bekârsınız, ikiniz de güzelsiniz. Bu mükemmel.”

“Çünkü her şeyi berbat ettim” dedi Sam. “Şimdi de gitti. Muhtemelen beni bir daha görmek istemiyordur.”

“Elbette istiyor. Giderken bu yüzden üzgün görünüyordu demek ki. Varenna’yı özleyeceğini düşünmüştüm, ama şimdi onun da seni sevdiğini biliyorum.”

“Beni asla affetmeyecek” dedi Sam. “Affetmemeli de. Ona pislik gibi davrandım.”

Gabi’nin gözleri ışıldadı. “Kızlar sandığınızdan daha affedicidir. Sandro her zaman beni deli eden şeyler yapıyor ama yine de gönlümü almasına izin veriyorum. Birazcık sevgi mucizeler yaratır.”

Sam kendisini duvardan uzaklaştırıp ona döndü. “O zaman ne yapmalıyım?”

Gabi gülümsedi. “Onun için savaşmalısınız. Daha önce hiçbir kadın için savaşmadığınız gibi savaşmalısınız. Size bir şans daha verecek kadar nazıkse berbat etmemişsiniz demektir.”

Onun için savaşmak. Bunu yapabilirdi, değil mi?”

Hayatında ilk defa bunu yapabileceğini düşündü.

Giden ve yardımın ötesinde olan

Azabın da ötesinde olmalı

– Kış Masalı

Ne yemek istersiniz?” Cesca müşterilerinin önünde durdu, siparişlerini yazmak için defterini ve kalemini hazırladı. Çift bir an için bakıştı, sonra kadın adamı dürttü. Adam başını kaşıyarak mönüye baktı.

“Mısır gevreğinden başka bir şey var mı?”

Cesca dudağını ısırды. Bu soruyu her gün duyuyordu, neredeyse kafeye gelen herkes aynı soruyu soruyordu. Derin bir nefes alıp iki kere gözlerini kıırttı. “Korkarım hayır” diye yanıt verdi.

Kafenin isminde anlaşılmayacak ne vardı? Girişin üstünde parlak mavi boyalarla yazıyordu. Cereal. Basit değil miydi?

“Tost bile mi yok?” diye sordu adam.

“Özür dilerim, tost yok. Ancak yüz çeşit mısır gevreğimiz var” diye yanıt verdi, neşeli bir tonla konuşmaya çalışarak. “Eğer bir şeye alerjiniz varsa, glutensiz mısır gevreği ve pirinç sütü önerebilirim.”

“Alerjim yok” dedi kadın öne eğilerek. “Sadece akşam yemeğinde mısır gevreği yemek istemiyorum.”

Cesca gözlerini kadına dikti. Anlayış ve bıkkınlık arası bir bakıştı bu. “Korkarım elimizde sadece bu var. Burası bir konsept kafe. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğinde mısır gevreği.”

“Bu çok aptalca” diye söylendi kadın. “Kim akşam yemeğinde mısır gevreği yemek ister ki? Özellikle de bir kâsesi yedi sterlinken. Süpermarketten bu fiyata üç kutu alırım.”

Cesca, kadına gidip bunu yapmasını söylememek için dudaklarını ısırdı ve ona anlayışla bir kez daha gülümsedi. Bu şikâyetleri ilk defa duymuyordu ama cidden, adı Cereal olan bir kafeden beklentileri neydi?

“On çeşit sütümüz var” dedi, sanki yardımcı olabilecekmış gibi.

Bir haftadır burada çalışıyordu, birçok şeye şahit olmuştu. Sık takım elbiseli adamların hüpürdete hüpürdete Frosties yerken iş konuştuğuna, zengin annelerin çocuklarını içeri çekip şikâyet eden ağızlarına Coco Pops tıktığına. Hatta ilk randevu için buranın iyi bir fikir olduğunu düşünenlere bile. Acaba içlerinden biri ikinci randevuya çıkmayı başarabilmiş miydi?

Elbette bu aklına Sam’i getirdi. Neredeyse her şey aklına onu getiriyordu. Mükemmel ilk randevusunu düşünüyordu; onu sürpriz yapıp Grotto’ya götürdüğünü. O zaman öpüşmüşlerdi, ama aklından sürekli geçmişti. Artık onu bir daha öpe-meyecekti.

Bu düşünce midelerini bulandırdı.

“Gitmek ister misin?” diye sordu adam partnerine. “İstersen başka bir yere gidebiliriz.”

“Eve gitmek istiyorum” dedi kadın. “Birbirimize uygun olduğumuzu sanmıyorum.”

Bunlar Sam’e on sekiz gün önce söylediği kelimelere benziyordu, o kadar benziyordu ki yüreği sızladı. Tanrım, onun üstesinden gelmeyi bir gün başarabilecek miydi?

Mutfağa gitti, dükkân sahibi Simon siparişleri hazırlıyordu. “Masa on beş sipariş vermeden ayrıldı” dedi ona. “Tost almadıkları için üzüldüler.”

Simon kaşlarını kaldırdı. “Bir müşteri daha mı kaçırdın? Bunları maaşından keseceğim.”

“Hadi oradan” dedi nazikçe. “Benim yüzümden gitmiyorlar. Mönün aptalca olduğu için gidiyorlar.”

“Burası bir konsept kafe” diyerek iç geçirdi Simon. “Neden insanlar bunu anlayamıyor?”

“Çünkü delice bir fikir. Bir yıl içinde batacaksın.”

Simon kollarını göğsünde kavuşturdu. “Seni şu sözlerin

yüzünden kovabilirim.”

“Keyfin bilir. Burada çalışarak sana bir iyilik yapıyorum. Ti-yatro oyunum prodüksiyon aşamasına geçer geçmez ayrılacağım. Eğer şimdi gitmemi istiyorsan...”

“Hayır!” Bir adım atarak önüne geçti. “Bunu demek istemedim. Sana ihtiyacımız var Cesca.”

Nasıl da doğrudu bu! Ne para ne de sevgi çalışanları burada tutabilirdi. “O zaman maaşıma zam yapmaktan çekinme.”

“Eğer altı ay kalmaya söz verirsen, iki katına çıkarırım.”

Cesca başını iki yana salladı. “Maalesef. O zamana West End’de çalışmakla meşgul olacağım.” Sesinden özgüven akıyordu. “Daha en başında sana metnimi satana kadar yardım edeceğimi söyledim. Ondan sonra tek başınasın.”

Kendisini bambaşka bir insan gibi hissediyordu. Aylar önce Kedi Kafe’den kovulan kızdan çok farklıydı. Sam’i kaybettiği için yüreği hassas ve sancılı olsa da iyi hissediyordu.

Vardiyası bitip de Hampstead’e giden otobüse binerek Londra’ya döndüğünden beri kaldığı baba evine giderken bunları düşündü. Geçici olarak evinde kalma teklifini kabul ettiğinde babası neredeyse şok olmuştu, ama bunu iyi saklamıştı. Onu eski yatak odasına götürmüş, Cesca kendisini toparlayana kadar kalacağını açıklarken başını sürekli evet anlamında sallamıştı.

Aslında her şey geçiciydi. İş, ev. Amacına ulaşana, oyununu duyurana dek başını sokacak bir yer ve geçim kaynağıydı. Buna yine alışması gerekecekti. Sonraki maaşının nereden geleceğini ya da gelecek ayın kirasını ödeyip ödeyemeyeceğini bilmemeye. Ama yine de bu eskisinden farklıydı. Altı yıl boyunca böyle yaşamıştı, çünkü başka bir seçeneği olduğunu düşünmemişti. Şimdiyse hayalinin peşinden giderken bir gereklilikti.

Ve peşinden gidiyordu.

İtalya’da bir şey daha öğrenmişti: İnsanı koşullar değil, tavırları mutlu ediyordu. Ve onunki 180 derece değişmişti.

“İyi akşamlar.” Salona girince babası başını kitabından kaldırdı. Ofisinde saklanmadığı nadir durumlardan biriydi. “Kovulmamayı başarabildin mi?”

“Kıl payı, çok yaklaştım ama. Görünüşe göre patronuna bütün dükkânın saçma bir fikir olduğunu söylemek, işi elinde tutmak için harika bir yol değilmiş.”

Babası gülümsedi. “İlişkilerde hiçbir zaman başarılı olamadın zaten sen tatlım.” Saatine baktı. “Ah, bir saat önce kız kardeşin aradı.”

“Lucy mi?”

“Hayır Kitty. Anladığım kadarıyla LA’de harika vakit geçiriyormuş. Orasının güneşli olduğunu söyledi. Ben de burada yağmur yağıyor deyince deli gibi kahkaha atmaya başladı.”

“Kitty’den de bu beklenirdi.” Kitty’nin Sam ile aynı şehirde yaşadığını düşünmek neredeyse acı verecek kadar komikti. Baktığı her şey onu hatırlatıyordu. “Bilgisayarından Skype yaparım.” Telefonda daha ucuzdu. Üstelik kardeşini ekranda görmek sadece sesini duymaktan çok daha iyiydi. “Ödünç alabilir miyim?”

“Seni sersem kız, zaten senin olduğunu söyledim. Şimdi git ve kardeşini ara.”

Cesca mutfığa uğrayıp bir bardak su aldıktan sonra merdivenleri tırmanarak ufak odasına gitti. Bilgisayarın düğmesine basıp açılmasını bekledi, sonra Skype’a bastı. Diğer kız kardeşleri gibi Kitty de favorilerdeydi. Adlarını görünce gülümsedi.

Kitty ikinci çalışta açtı. Yüzü ekrana geldi. Gülümsüyordu, yüzü bilgisayarın ışığında aydınlandı. “Merhaba güzellik.”

Kardeşleriyle konuştuğunda yuvasına dönmüş gibi hissediyordu kendisini. Elbette farklı yönleri vardı –yıllar boyunca durumunun çok kötü olduğunu onlardan saklamış olabilirdi –ama eski paltosu kadar aşınaydı onlara. Sıcak, yürek ısıtan ve giydiğinde soğuktan koruyan. “Sana da merhaba. LA sana nasıl davranıyor?”

“Onu boş ver, kız kıza konuşmamız gereken şeyler var.”

“Öyle mi?” Cesca kaşlarını kaldırdı.

“Evet. Şu adam, Sam, onunla ilgili ne yapacaksın?”

Cesca inledi. “Off, dedikodu çabuk yayılıyor. Lucy’yle mi konuştun?” Londra’ya döndüğünde, Cesca İskoçya’daki ablasına bir saatten fazla içini dökmüştü. Anlatacağını bilmesi gerekirdi.

“Hayır, Juliet söyledi. Hem bu önemli mi? Sen de birimize söylersen hepimize söylemiş olacağını benim kadar iyi biliyorsun.”

Çok doğruydı bu.

“Eh, umarım sana başladığı hızla bittiğini de söylemişlerdir. Onun için yaz aşkından başka bir şey değildim. Artık bunu kabullendim.” Yalan söylemişti. Kabullenmenin yanına bile yaklaşmamıştı. “Yani sana anlatacağım bir şey yok.”

“Sam Carlton’dan bahsediyoruz, değil mi? Senin oyununu mahvedip Hollywood’a kaçan? Sonra aniden İtalya’ya gelip yazını mahvetmeye çalışan?” Kitty gülümsüyordu. “Tabii ki mahvetmedi, değil mi seni küçük yelloz? Duyduğuma göre sana harika bir yaz geçirtmiş. Bu yüzden anlatacak çok şeyin olduğunu düşünüyorum.”

Cesca iç geçirdi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Bilgisayardaki Kitty’den bakışlarını kaçırdı, nereden anlatmaya başlayacağını bilemedi. Her şey kulağa aptalca geliyordu, kendisi bile zor anlıyordu.

“Bu öğleden sonra Mary Jane Landers’in programındaydı.” Kitty’nin sesi çok matah bir şey yapmış gibi çıkmıştı.

Cesca hemen başını kaldırdı. Kız kardeşi Cesca’nın canını ne kadar çok yaktığını biliyor muydu? Konuşma onu yavaş yavaş öldürüyordu. Cesca’nın kalbi kırılırken Kitty neden bir magazin programından bahsediyordu ki?

“Öyle mi?”

“Evet. Bence izlemelisin.”

İşte şimdi haddini açmıştı. Kitty neden bu kadar kibirli görünüyordu? “Burada yayınlanmıyor.”

“İnternete düştü. YouTube’dan izleyebilirsin, sana linki gönderirim. Sadece on dakika.” Konuşmayı bitirir bitirmez URL konuşma kutusuna düştü. “Hadi, tıkla.”

Cesca’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Şimdi mi?”

Kitty hafifçe kıkırdadı. “Neden olmasın?”

Çünkü kız kardeşinin hüngür hüngür ağladığını görmesini istemiyordu. Çünkü bilgisayar ekranına bir şey fırlatmak istemedi. Sam’in yüzüne bakabileceğinden emin değildi. Çün-

kü her şey çok taze ve acı vericiydi.

“Sadece izle Cesca.” Kitty tatlı tatlı yakardı. “O kadar kötü değil, yemin ederim.”

Linke tıklayınca direkt YouTube kanalına gitti. Beş saniye reklam izledikten sonra video açıldı. Mary Lane Landers kameraya doğru konuşarak seyircilerin Yaz Esintisi’ne ihtiyaç duyduğunu, çünkü orasının çok ısındığını söyleyerek bir şaka yaptı. Ve sonra tezahürat edip ıslık çalan otuzlu yaşlarındaki kadınlara Sam’i tanıttı.

Tüm o kadınlardan nefret etmesi yanlış mıydı?

Sonra kadraya Sam girdi, iki hafta hiç yaşanmamış gibiydi. Sanki kütüphaneye girip ona gülümsemiş ve sarılarak onu öpmüştü. Ancak bu sefer gülümseme onun için değildi. Mary Jane ve lanet yüz küsur kadın içindi.

Cesca kalbi küt küt atarken Sam’in koltuğa oturup Mary Jane’e merhaba demesini izledi. Sonra elini saçından geçirerek tutamları gözlerinin önünden çekti, Cesca o tutamları neredeyse elinde hissetmişti.

“Eh Sam, duyduğuma göre yaramazlık yapmışsın” dedi Mary Jane. Seyircilerden biraz daha kıkırdama ve ıslık duyuldu. Sam yüzünde rahatsız bir gülümsemeyle kameraya döndü.

“Biraz aptaldım, evet.”

“Söylenenler doğru mu peki?”

Sam kaşlarını kaldırdı. “Neler söyleniyormuş?”

“Senin kaya matkabı gibi olduğun.” Kameraya dönüp aptalca bir yüz ifadesi yaptı. “Sadece hepimiz gerçekten öyle misin merak ediyoruz.”

Sam kahkaha atıp gözlerini devirdi. “Kendimi daha iyi tarif edebilecek şeyler düşünebilirim.”

Onu ekrandan seyretmek garipti. Hollywood’lu Sam’di, mükemmel biçimde hazırlanmıştı ama orada gerçek Sam’den de minik bir parça vardı. Onun Sam’i. Yüreği sızladı.

Mary Jane ona başka bir soru sordu, ama Cesca Sam’e bakmakla çok meşgul olduğu için duyamadı. Ancak Kitty bağırınca Cesca dinlemeye başladı. “İşte bu kısım.”

“Serena Sloane’la aranda ne var?”

Sam yüzünü ekşitti. “Bir şey yok. Daha başlamadan bitmişti. Eğer evli olduğunu bilseydim, bu kadar bile ilerlemezdi. Hollywood’un nasıl olduğunu bilirsin. Binlerce yalan söylemek varken neden gerçeği söyleyesin ki?”

“Bekâr mısın yani?” Mary Jane kaşlarını oynattı. Seyirciler kakhaha attı.

“Böyle bir şey söylemedim.”

Cesca hiçbir şey kaçırmamak için öne eğildi. Birisi yatak odasına bir milyon sterlin fırlatsa bile kılını kıpırdatmazdı.

“Ah, bu ilginç. Lütfen biraz daha aç, ama kalplerimizi kırmamaya çalış, olur mu?” dedi Mary Jane öne eğilerek. Cesca sorduğu için ona sarılmak mı tokat mı atmak istediğine emin olamadı.

“Aslında henüz söylenecek pek bir şey yok” dedi gülümseyerek konuşan Sam. “Bu yaz bir kızla tanıştım ve o... gerçekten özel. Ne kadar özel olduğunu anladığımı sanmıyorum, ama bir şekilde öğrenmesini sağlamaya kararlıyım.”

“Şu anda izliyor mu?” Mary Jane özel bir canlı yayın gösterisi düşüncesiyle heyecanlanmıştı. “Onu yayına alabiliriz.”

Sam sırtarak başını iki yana salladı. “Londra’da yaşıyor. Muhtemelen çalışmakla ya da önemli bir şey yapmakla meşguldür. Kendisi bir yazar.”

“Senarist mi? Adını duymuş olabilir miyiz?” diye sordu Mary Jane. “Ve daha da önemlisi, onunla nerede tanıştın?”

Herhangi birinden bahsediyor olabilirdi, değil mi? Tamam, bu yaz iki yazarla tanışmış olma olasılığı düşüktü, ama yine de böyle bir olasılık vardı.

“İtalya’da” diye yanıt verdi. Cesca’nın kalp atışları hızlanmıştı. “Como Gölü’ndeki bir villada.”

“Ne kadar güzel.”

“Manzara göz kamaştırıcı, evet, ama onun yanında bir hiçti.”

Seyircilerin hepsi iç çekti. Cesca da onlara katılmıştı.

“Senden bahsediyor değil mi?” diye bağırdı Kitty. “Yani sen bir yazarsın ve İtalya’daydın. Aman Tanrım, Cesca, bu çok heyecan verici. LA’de yaşadığım için sürekli aktörlerle karşılaşyo-

rum, ama şu an ben bile biraz aptal hayrana dönüştüm.”

Cesca ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Sonuçta İtalya’da yollarını ayıran kendisiydi. Ulusal kanalda, onun için çok özel olduğunu ilan etmesi aynı anda gülmek ve ağlamak istemesine neden oldu.

Öyle de yaptı. “Aman Tanrım Kitty. Bu ne demek oluyor?”

“Onu araman gerek demek oluyor seni salak.”

“Numarası yok.”

“Yok mu?”

Cesca omuz silkti. “Hayır. Orada telefonum yoktu, onunki de çekmiyordu. Eski usul haberleşiyorduk.”

“Ah, öyle olduğuna emindim. Aşkın evrensel dili.”

“Kapa çeneni.”

“Kapattır.”

Sanki çocukluklarına geri dönmüşlerdi. Birbirleriyle atışıyorlardı. Cesca duygu fırtınasından bir süreliğine koptuğu için memnundu.

“Aman ya, her şeyi benim mi yapmam gerek?” diye sordu Kitty. “Numarasını bulup sana mesaj atarım, tamam mı? Ama sadece onu aramaya söz verersen.”

“Numarasını nasıl bulacaksın ki?” diye sordu Cesca.

Kitty parmağının ucuyla burnuna vurdu. “Bağlantılarla elbette. Birilerini tanıyan birilerini tanıyorum. En azından birilerini tanıyan dadıları. Bana bırak, senin için aşk hayatını yoluna sokacağım.” Sonra da Kitty Skype konuşmasını sonlandırdı, şüphesiz araştırmasına hemen koyulmak istiyordu. Cesca videoyu beş defa daha izledikten sonra dizüstü bilgisayarı kapattı, başını salonun kapısından uzatarak babasına yatacağını söyledi.

Kitty, Sam’in telefon numarasını gönderdiğinde gece yarısıydı. Cesca yatağına yattı, karanlıkta ucuz telefonunun parlak ekranına baktı.

İtalya’dan ayrılırken kalbinin kırıldığını düşünmüştü. Londra’ya indiğinde kırıldığından emindi. İki haftadır gittiği her yerde aklına gelen ilk şey Sam’di. Bir müşteriye hizmet ederken Sam’in o an ne yaptığını merak ediyordu. Bir İtalyan restoranının önünden geçerken Sam’in makarnaya olan sap-

lantısını hatırlıyordu. Bir büfeye gittiğinde Sam'in yüzünün derginin kapağından ona baktığını görüyordu.

Onun Sam'inin.

Başkası değildi. Oyununu mahveden genç Sam ya da duyarsızca onunla konuşan aktör Sam değildi. Hayır, o, metnini düzelten, acımadan ona sataşan ve dudakları şişene kadar onu öpen Sam'di. Duyduğu en seksi İtalyan aksaniyle konuşan altın çocuktı, kelimeleriyle onu baştan çıkartabilen.

Kesinlikle onun Sam'iydi.

Cesca yatağında oturup telefonu tuttu ve kız kardeşinin gönderdiği numarayı tuşladı. Yeşil bir telefon simgesi belirince tıkladı, nefesi kesilerek aramanın bağlanmasını bekledi. Ona bir servete mal olacaktı ve kesinlikle karşılayacak gücü yoktu, ama o anda hiç umurunda değildi.

Bir bip duyuldu ve arama telesekretere yönlendirildi.

Hayal kırıklığı duygularını tarif etmeye yetmezdi. Ağzında bir şeyler geveleyerek bir mesaj bıraktı, ona programı gördüğünü, onunla konuşmak istediğini, onu aramasını söyledi. Gönülsüzce telefonu yanındaki komodine koyup hemen ararsa diye orada bıraktı. LA'de saat öğleden sonra dörttü, her an onu arayabilirdi.

Ama aramadı. Cesca yatağında yatıp saatine bakarak zamanın geçişini seyretti, içine hüznün dolduğunu hissediyordu. Sabah olduğunda hâlâ bir arama yoktu, öncekinden de fazla hayal kırıklığına uğramıştı.

Şu insanlar ne garip! En şık
kıyafetlerini giyerler ama akıllarını
evde unuturlar!
– Kuru Gürültü

Sam sözleşmenin üzerine adını yazıp masanın diğer tarafında oturan kadına doğru itti. Marcella Di Bacco kâğıtları ondan alıp hafifçe gülümsedi. Elli yaşlarındaki sarışın kadının her santiminden profesyonellik akıyordu. Kıyafetleri, saç başı, her şey tamamen kontrollü biri olduğunu gösteriyordu.

“Görüşmeyi ayarladığın için teşekkür ederim” dedi Sam. “Buraya hemen gelmemi sağlamanın çok yorucu olduğunun farkındayım.”

Marcella başıyla onayladı. Sam, duygularını göstermeyen biri olduğunu fark etmişti, zaten tam da bunun için ona para ödemeyi planlıyordu. Piyasadaki en büyük iletişim ajanslarından biriydi, LA'deki çoğu insanın sadece hayal edebileceği bağlantıları vardı. Sam de dolarları sayesinde bu ayrıcalığı elde etmişti.

“Kolay değildi, ama gerekliydi. En iyi yaptığım şeyin bu olduğunu göreceksin, sorunlara hızlı çözümler bulmak. Ayrıca seninle oturup uzun vadeli strateji planlayacağım. Bu konuda ajansınla görüşmem gerekiyor.” Başını kaldırıp ona baktı. “Biriyle anlaştın mı?”

“Larry Morgan’la anlaştım.”

“Creative Artists Agency’den mi? Kimseyi almadığını sanıyordum.”

Büyük bir şehrin merkezinde olmasına rağmen ufak bir yerdi Hollywood. Herkes herkesi tanıyordu.

Sam omuz silkti. “Ne diyebilirim ki? LAX’e iniş yapar yapmaz Larry beni aradı.”

“Şanslı çocuksun. Sıradaki Yaz Esintisi filminin çekimlerine ne zaman başlıyorsunuz?” diye sordu Marcella.

“Bir ay içinde.”

“Sonraki planların neler?”

“Biraz ara vermeyi düşünüyorum. Belki tiyatroya yönelirim. Hollywood’un hengâmesinden bir süre uzaklaşırım.” Bunu söylemek bile içini rahatlatmıştı.

“Tamam, o kısmı bana bırak. Plan yapmaya başlarım. Bu sefer rol arkadaşınla ilişki dedikodularından kaçınmak istiyoruz ve Serena Sloane kazasının yarattığı kötü imajdan da. Belki seninle ve yeni kız arkadaşınla birkaç yazılı söyleşi yayımlar, dedikoduları susturmak için kullanırız.”

“O kız arkadaşım değil” diye açıklık getirdi Sam. En azından henüz değildi. Muhtemelen asla da olmayacaktı, İtalya’dan ayrılma şekli ona karşı duygularını belli etmişti.

“Eh, ekibimi haberdar etmeyi unutma, tamam mı? O zaman, mmm, iki hafta sonrası için bir görüşme daha ayarlayalım. Sonra bazı sağlam planlar yapabiliriz.”

Sam başıyla onayladı. “Şehirde olacağımı sanmıyorum, ama Skype yapabiliriz, değil mi?”

“Elbette. Ah unutmadan, Serena Sloane’un ajansı bana e-posta attı. Selena gelen kötü tepkiden hiç mutlu değil. Yanlış anlaşılmalara düzelterek, çoğunun uydurma olduğunu kabul edecek. Bu bizim için iyi olmalı.”

Sam kaşlarını kaldırdı. Serena’yı düşünmek bile ağzında kötü bir tat bırakıyordu. İşte bu yüzden reklamcıya para ödüyordu; uğraşmak istemediği insanlarla uğraşması için. “Sana bırakıyorum bu konuyu.”

Caddeye çıktığında güneş kaldırımı dövüyordu. Şehrin üzerine geç bir sıcak dalgası çökmüştü, otoparkı bulmak için yürürken asfalttan sıcaklık yükseliyordu. Arabasına varınca telefonunu çıkardı ve neredeyse o an çalmaya başladı.

Arayınca hemen açtığı sadece birkaç kişi vardı. Annesi onlardan biriydi.

“Selam anne.”

“Sam? Programı şimdi izledim, bahsettiğin kız da kim?”

“Hiç kimse.” Sam’ın yanıtı netti. Özel hayatını annesiyle konuşmaya henüz hazır değildi. Şimdi değil. Yavaş yavaş aralarındaki köprüyü tamir ediyorlardı, ama kendi ilişkisini uzun süre saklamışken onunkisi hakkında bilgi almak istemesine kızmadan edemedi.

“Babandan bahsetmediğin için çok teşekkür ederim.” Sesi yumuşak gelmişti, sanki duygularını anlıyordu. “Gerçekten minnettarım.”

Foster’ın adı geçtiğinde eski endişelerini hissetmeyi bekledi, ama garip biçimde gelmedi. “Sana bir şey söylemeyeceğime söz verdim, Mary de şans eseri sormadı. Ama sonsuza kadar sır tutmak istemiyorum, sular sakinleşene kadar bekleyeceğim, tamam mı?” Altı yıl boyunca bir yalanı yaşadıktan sonra, o hapis-haneden kurtulmaya hazırды. “Izzy ve Sienna nasıllar?” Ebeveyni hakkında suskun kalmasının iki nedeniydi onlar; hâlâ bütün hayatlarını bir yalanla yaşadıklarıyla baş etmeye çalışıyorlardı. Herkes çalışıyordu. Üstesinden gelmeleri zaman alacaktı.

“Şaşırtıcı derecede iyi” dedi annesi. “Ama şu anda ikisi de Foster’la konuşmuyor. Aslına bakarsan ben de pek konuşmuyorum.”

“Seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu Sam, arabasına binerken. “Eğer hâlâ bir pislik gibi davranıyorsa bana söyle, tamam mı? İstersen onunla konuşurum.”

“Davranmıyor canım benim. Şimdilik kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı. Şu anda Paris’te, oradaki işlerini toparlıyor. Sanırım eve döndüğünde konuşacağız, ama şu anda susarak tepki göstermemizden son derece memnun. Sana yaptıklarından sonra daha fazlasını hak ediyor. Bunun için onu affedebileceğimden hâlâ emin değilim.”

Sam yutkunduydu. Annesine olan biten her şeyi anlatmamıştı, çünkü her şeyi bilmesi gerekmiyordu. Geçmişte kalmıştı. Foster artık onun canını yakamazdı.

Sam’in Varenna’dan ayrılıp LA’ye döndüğü gün, Lucia ve kızlar da Londra’ya giden bir uçak bulmuştu. Akşamdan kalma

ve mahcup Foster Paris'e yalnız başına dönmüş, orada kendisini tiyatro sezonunu kapatmaya adanmıştı.

Hattan fısıltılar geldiğini duydu, beraberinde de tuhaf hışırtılar. Bir anlık sessizlikten sonra bir tartışma yükseldi.

"Izzy, telefonu bırak." Annesinin sesi artık uzaktan geliyordu. "Sam, kız kardeşin seninle konuşmakta ısrar ediyor" demeyi başardı, sonra telefonda heyecanlı bir ses duyuldu.

"Sam, bahsedip durduğun bu kız kim?" Izzy, şüphesiz annesinin elinden telefonu kapmaya çalıştığı için nefes nefeseydi. "Yeni bir kız arkadaşın olduğundan bana hiç bahsetmemiştin?"

"Hangi kız?" Zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Programda bahsettiğin yazar, Londra'dan hani. Onu neden partiye davet etmedin? Babam yüzünden mi? Sefil pislik orada olmasaydı partinin çok daha iyi olacağını biliyorsun." Izzy güçbela soluk almıştı. "Onu görmek için buraya geliyorsun, değil mi? Ne zaman geliyorsun? Onu yanımıza getirecek misin? Sam, bu Londra'ya taşınacağın anlamına mı geliyor? Ah, Tanrım umarım."

Sam kahkaha attı. "Izz, sakinleş, soluk al, tamam mı? Şu anda seninle aşk hayatım hakkında konuşmayacağım. Ama evet, yakında Londra'ya gelmeyi planlıyorum, her şey bir yana, sizleri kontrol etmek için."

"Ah, bu muhteşem, uzun süreliğine geldiğinden emin ol. Konuşmamız gereken çok şey var."

"Gelecek ay üniversiteye başlıyorsun" diye anımsattı ona.

"O zaman beni sen götürürsün, değil mi? Arkadaşlarım seninle tanışmaya bayılır."

Kendisini üniversitenin kapısında paparazzilerle çevrili halde hayal etmeye çalıştı. Hoş bir görüntü değildi. "Yaz Esintisi'ni çekmek için geri dönmem gerekiyor" diye bahane buldu. "Ama ondan önce görüşeceğimize söz veririm." Yine sır saklıyordu, ama bu sefer bir amacı vardı. Londra'ya gidecekti, ama ailesinin beklemesi gerekiyordu. İlk önce ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı.

"Tamam." Izzy'nin somurttuğu sesinden belliydi. "Sanırım bununla yetinmem gerekecek."

Sam veda edip telefonu kapattığında hâlâ gülümsüyordu, telefonunu yolcu koltuğuna atıp motoru çalıştırdı. Navigasyonunu açıp favorilerini inceledi, listede LAX'ı buldu. Hayatının yarısını o havaalanında geçiriyor gibiydi, ya bir yerden geliyor ya da bir yere gidiyordu ama bu sefer içinde bir heyecan akımı dolmuştu.

Yuvasına dönme vakti gelmişti. Gerçek evine. Bir şehir ya da kasaba, veyahut gölün kenarındaki bir ev değildi. Yuva, onun olduğu yerd, her neresi olursa olsun. Londra... Varenna... önemi yoktu. Çünkü birkaç ay içinde yuvanın bir his olduğunu öğrenmişti. Kaslarını gevşeten, daha kolay nefes almasını sağlayan şeydi. Bütün günü geçirmeyi dört gözle beklediği yerd.

Yuva Cesca Shakespeare'di. Henüz onun haberi olmasa da.

Bütün gün bardaktan boşalırcasına yağmur yağmıştı. Restorana giren her müşteri kapının önünde bir göl bırakıyordu, Cesca tehlikeyi hemen bir paspasla yok ediyordu. Turist sezonu kapanmak üzere olsa da bunun işlerin kesatlığıyla alakası yoktu. Cereal'daki masaların yarısı boştu, tertemiz çatal bıçaklar ve parlak bardaklar hüzünlü görünüyordu. Cesca Simon'ın dükkânı ne kadar süre daha açık tutacağını merak etti.

"Hesabı alabilir miyim lütfen?" Bir adam köşeden seslenmişti. İki genç çocuğun karşısında oturuyordu. Burada oldukları süre boyunca neredeyse başlarını telefonda hiç kaldırmamışlardı. Bekâr/Boşanmış/Dul bir baba, diye tahmin yürüttü Cesca, çocuklarını zorunlu bir cumartesi akşam yemeğine çıkartmıştı. Kimse eğleniyor gibi görünmüyordu.

Restoranın önündeki cam büyük bir şimşekle aydınlanınca Cesca'nın gözleri isyanla kapandı. Beraberinde gök gürültüsünün gelmesini bekledi -fırtına yakın olmasa, bu kadar parlak olmazdı- ama boşunaydı. Sadece sessizlik vardı.

Bir şimşek daha. Ama bu sefer restoranın kapısı açıldı ve dükkânın önü daha fazla şimşekle aydınlandı. Cesca yine gözlerini kırptı, gözleri ışık şokuna alışmaya çalıştığı için kapı girişine odaklanmayı reddetti. Şimşeklerin fırtınadan değil de kameralardan geldiğini anlaması bir saniye sürdü.

Kapı çarparak kapatıldı, karanlık bir figür kapıya yaslandı, soluklanmaya çalışıyormuş gibi göğsü yükselip alçaldı. Üstünden şakır şakır su akarak ayaklarında bir göl oluşturdu, Cesca neredeyse arkasını dönüp paspasla kovayı alacaktı.

Ama karşısındakinin kim olduğunu anladı.

Bir an için olduğu yere mihlandı. Ağzı bir karış açık, gözleri kocamandı, ama konuşmaya çalıştığında tek kelime çıkmadı. Kafedeki birkaç müşteri gelen kişiye bakmak için döndü, kim olduğunu fark ettikleri an heyecanlı kelimeler fısıldandı. Takılmış bir kaset gibi tekrar tekrar adını duydu.

“Sam. Sam Carlton. Şu filmlerdeki. Biliyorsun ya, kızın kalbini kıran, of, adını unuttum.”

Eğer bu bir film olsaydı, ona doğru koşmuş ve kendisini kollarına atıp onu öpmesine izin vermiş, kıyafetlerindeki sular da onunkilere bulaşmış olurdu. Kahretsin, neredeyse bunu hayal edebiliyordu. Bunu yazabilirdi ama nedense ayaklarını kıpırdatmayı başaramamıştı.

“Hesap?” dedi yan masadaki adam ona. “Bizim için getirebilir misin?”

“Sus baba” dedi en büyük genç kız, nihayet gözlerini telefondan ayırarak. “O Sam Carlton.” Yüzü kıpkırmızı kesildi. Cesca kendi yüzünün de aynı şekilde olup olmadığını merak etti.

Zangır zangır titremeye başlamıştı. Gözlerini diktiği adam, bu göz kamaştırıcı, sırlıslık, güzel adam, sadece üç metre önünde dikiliyordu. Karşısında kesinlikle Sam duruyordu –onun Sam’i– onu aynı anda hem güldürüp hem ağlatabilen adam.

“Cesca?” Ona doğru bir adım attı, hâlâ üzerinden sular damlıyordu. Eğer Cesca bu durumu birazcık umursasaydı, bunun hayatına ve güvenliğine tehdit oluşturduğunu söylerdi.

“Sanırım.”

Sam gülümsedi. “Merhaba.” Sesi yumuşak ve kısıktı. Arkasında, buğulu pencerenin ardında bir kalabalığın toplandığını gördü. Bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında toplanan seyirci bir hikâyenin gözleri önünde oynanmasını izliyordu. Ucuz koltuklarda oturan insanlar.

“Arkadaşlarını yanında getirmişsin.”

Sam bu sefer kakhaha attı. Pencerenin önünde toplanan paparazzi ve hayranlara bakmak için kafasını çevirdi. “Selam söylememi istediler.”

Cesca elini kaldırdı. “Selam.”

Sam olmak böyle bir şey miydi? Bir düzine fotoğrafçıyla aydınlatılmış bir hayatı yaşayıp her şak sesiyle bir ağır çekim videoda yaşadığını mı hissediyordu? Onun için yepyeni bir empati duygusu hissetti. Varenna’daki villanın ona cennet gibi gelmesine şaşmamak gerekti.

Sam karşısına geldi, salladığı elini tuttu. Avucunun içine aldı; teni sıcak ve nemliydi.

“Selam” dedi yine.

“Selam.” Cesca’nın sesi yumuşaktı. “Akşam yemeği için uzun bir yol gelmişsin. Mısır gevreğine bayılsan bile.”

Sam gülümsemesini bastırdı. “Mısır gevreğine bayılıyorum, ama bunun için gelmedim.”

Cesca kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Sam başını iki yana salladı. Hâlâ elini tutuyordu. İyi hissettirmişti... doğal. “Çok güzel bir garson aldıklarını duydum. Bakmaya geldim.”

Restorandaki sessizliğin farkındaydı. Odadaki herkesin pürdikkat onları izlediklerinin. Ancak önemli değildi, çünkü bütün geceyi karşısında dikilen adamı düşünerek geçirmişti, neredeyse son altı yıldır tüm düşüncelerinin odağı olan adamı. Çok uzun zaman boyunca hayatındaki kötü adam olmuştu, ancak şimdi her santimi bir kahramandı.

“Seni televizyonda gördüm” dedi. “İngiliz bir kıza âşık olmuşsun?”

“İzledin mi?” Sam şaşkındı.

“Ve seni aradım.”

Sam kaşlarını çatıp telefonunu cebinden çıkardı. Ekran siyahtı. “Uçaktan indiğimde açmayı unuttum” dedi. “Seni bulmayı düşünmekle doluydu aklım.”

“Beni nasıl buldun? Cereal kelimesi dünyaca ünlü mü oldu yoksa?”

Sam muzipçe sırıttı. “Anneme vaftiz babanı arattım.”

Koca yürekli Hugh. Onun vaftiz babası olabilirdi, ama iyi bir hikâye için ölürdü. Sonraki buluşmalarında onu nasıl sorgulayacağını sadece hayal edebilirdi.

“Ve buradasın.”

“Evet, öyleyim.” Aralarında sadece birkaç santim kalmıştı, ama boşluk yine de çok fazlaydı. Ona bu kadar yakın olmak aklını başından alıyordu. Islak kıyafetleri kokusunu güçlendirmişti, bütün kafe onun kadar güzel kokuyordu.

“Veda etmeden ayrıldın” dedi Sam.

Cesca derin bir nefes aldı, bu sakinleşmesini sağlamamıştı. Duyuları onunla dolup taşıyordu. “Biraz meşguldün. O gece senin için bekledim, ama gelmedin.”

“Neden gelip beni bulmadın?” Yüzünden acı dolu bir ifade geçti.

“Denedim” diye açıkladı Cesca. “Ama kız kardeşinle beraberdin ve çok üzgündü. Sonra senden Londra’ya gelmeni istedi ve...” Cümlesini bitiremedi. Dükkândaki insanların önünde bu konuşmayı yapabilecek kadar güçlü müydü gerçekten? Tanrım, insanlar ne derdi? İlgi odağı olmaya alışkın değildi. Olayı yazmaktan hoşlanırdı, yıldızı olmaktan değil.

“Ve seni istemediğimi düşündün.”

Başıyla onayladı, kelime bulamayacak kadar sarsılmıştı.

Sam bir an için gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Dolgun dudaklarını aralayışını seyretti, hava içeri girince titremişti. Cesca yutkundu, onu her öptüğünde ağzında nasıl bir his bıraktıklarını hatırladı. Yumuşak ve sert, nazik ve derin. İzlediklerini bilmek, tekrar onu tatmasına engel oldu.

Sam gözlerini açtığı anda bakışları tutkulu ve yoğundu. Nefesi kesildi. “Yanıldın.”

“Öyle mi?”

“Dünyada en çok istediğim şey seni görmektir. Sana salak bir pislik olduğumu söylemek istedim. Sana açılmayı reddettiğim için kendimi tekmelemek istediğimi. Senin için hissettiklerimin -hislerimin- çok güçlü olduğunu ve bunun beni korkuttuğunu.”

“Beni de korkutuyor.” Cesca sadece fısıldayabilmişti.

Sam öne eğildi. Sıcak nefesini hissedebiliyordu. “Geri dönüp hatalarımı düzeltemem, ama senin için savaşabilirim. Ne gerekiyorsa yaparım Cesca, seni çok önemsedığımı göstermek için. Bir kez her şeyi mahvetme eşiğine geldim, çünkü sana dürüst olmaktan korktum. Bir daha mahvetmeyeceğim. Lütfen beni affedeceğini söyle?”

Sam’in sözlerindeki coşku Cesca’nın nefesini kesti.

“Affediyorum” diye fısıldadı, “Nasıl affetmem? Sözlerin çok güzel.”

“Gerçekler. Hayattan istediğim tek şey hemen önümde duruyor.”

“Ama işin LA’de ve ben binlerce kilometre uzaktayım.”

Sam bu sefer gülümsedi. “İkimizin de meslekleri yer esnekliği konusunda mükemmel. Ben bir aktörüm, sen bir yazar-sın, ne cehennemde olmak istersek oluruz. Tabii ki çalıştığımızda sette ya da tiyatrodaki falan olmamız gerekecek. Ama aralarda –ve bir sürü olması niyetindeyim– istediğimiz yerde olabiliriz. Beraber olduğumuz sürece neresi olduğu umurumda değil.”

“Benim de. İstersen arkadaşlarını bile getirebilirsin” dedi, hâlâ büyümekte olan kalabalığı işaret ederek.

“Şimdi seni öpse iyi eder” diye fısıldadı Cesca’nın yanındaki kız. “Yoksa bu çok sıkıcı olacak.”

İkisi de güldü, kızın sözleri aralarındaki gerilimi kırmayı başarmıştı. “Yönetmen konuştu” diye fısıldadı Sam.

Cesca yakın çekim için hazır mıydı? Bilmiyordu, ama hazır olsa da olmasa da yaşanacaktı. Sam onu kollarının arasına alıp göğsüne sertçe bastırdığında, vücudunda atan hislere kapıldı. Elbette arzu vardı, günah kadar güzel kalçalarını onunkilere bastırırken nasıl başka bir şey hissedebilirdi ki? Ama başka bir şey daha vardı, daha derin, daha zihinsel. Bu, tüm vücudunu ısıtırken, âşık olduğu adam dudaklarını onunkilere bastırdı. Gözlerini kapattığında kamera flaşları ona, Como Gölü’ndeki son gecesinde patlayan havai fişekleri anımsattı.

Hayatının yer aldığı senaryonun her anı, adeta bu sahneye varması için ayarlanmıştı. Reddediliş, düşüş, uzun ve zorlu yu-

karı tırmanış. Ve şimdi, neredeyse zirveye varmışken, onu mahveden adamın karşısında hazır biçimde dikildiğini ve son birkaç metreyi gitmesine yardım etmek için elini uzattığını görmüştü.

Sam'in dili onunkine uyum sağlarken, ellerini saçlarına gömdü, daha iyi bir açı için başını çevirdi. Cesca kollarını boynuna dolayınca parmakları ensesini okşadı, hâlâ vücutları sımsıkı sarılıyordu.

"Buradan gitsek iyi olur" diye kulağına fısıldadı Sam, nefes almak için ayrıldıklarında. "Genel seyirciye uygun olmayan bir gösteriye dönüşmeden önce."

Cesca kahkaha atıp başını omzuna bastırdı, bir sürü insanın önünde niye böyle hareket ettiğini merak etti. "Patronuma sormam gerek."

"Evet, ama gerek yok." Simon birkaç metre ötelerindeydi. "Bence bu gece için bize yeterince reklam sağladın."

"Birkaç gün izin alması gerekebilir" dedi Sam ona, Cesca dudaklarını boynuna bastırırken. "Belki bir hafta."

"Hiç sorun değil" dedi Simon. "İstedğin kadar izinlisin." Cesca başını kaldırdığında Simon'ın yüzünde kocaman bir gülümseme gördü. Muhtemelen bu bedava reklamın getireceği müşterileri saymaya başlamıştı. "Geri döndüğünde bana haber ver, olur mu?"

Cesca başıyla onayladı, ama için için bir daha geri dönme-yeceğinden şüpheleniyordu. Sam elini çekerek onu şakır şakır yağan yağmurun altına sürükleyip caddenin karşısında bekleyen taksiye götürdü. Bir hışımla çıktıkları için Cesca montunu unutmuştu; eteğiyle bluzu arabaya bindiklerinde sıırıslıkladı. Kumaş vücuduna yapıştı, soğuk hava titremesine neden oldu.

Üşüdüğünü fark eden Sam onu göğsüne çekti, sonra sürücülleyle arka koltukları ayıran cama vurdu. "Klimayı açar mısınız lütfen?"

"Elbette." Sürücü dönerek konsolun üzerindeki düğmeye bastı.

Nihayet yalnızdılar –neredeyse– ve bu, Cesca'ya Sam'e gerçekten bakma şansı vermişti. Elbette çok güzeldi. Herkesçe bi-

liniyordu bu. Ama en çok teninin altında yatanı seviyordu. Bir zamanlar tanıdığı genci arkasında bırakan, ona kendisini en değerli hazineymiş gibi hissettiren adamı.

“Yorgun görünüyorsun” dedi Cesca. Gözlerinin altındaki karanlık torbaları parmağıyla okşadı. Teni yumuşacıktı.

“Uçuş sersemliği üzerine uçuş sersemliği yaşadım. Ama sadece bu değil. Seni en son gördüğümden beri pek uyuyamadım.”

“Ben de öyle” diye itiraf etti Cesca. “Seni aklımdan çıkaramadım.”

Sam’in rahatladığı yüzünden okunuyordu. “Senin de aynı duyguları paylaştığından emin değildim. O gece benimle işin bittiği için ayrıldığından şüphelendim.”

“Seninle işim asla bitmeyecek.” Bunu söylemek neredeyse içini rahatlatmıştı. Kalabalık caddede duran siyah bir takside oturan Cesca, içindeki duyguların patlamaya başladığını hissetti.

“Bitmesine asla izin vermem.”

Birkaç flaş daha çakınca, “Buradan gitsek iyi olur” dedi sürücü, dahili konuşma sisteminden. Kalabalık taksinin etrafını sarmaya başlamıştı. “Nereye patron?”

Sam dönüp ona baktı. “Senin evine mi benimkine mi?”

Cesca kahkaha attı. “Kalacak bir yerim yok.”

“Benim de öyle” dedi Sam. “Birazcık gezelim” diye teklif etti sürücüye. “Batıya ilerle.”

Taksi park halinden çıkarak sıırıslık seyirci kalabalığının arasından geçti, tekerleklerden her yana su sıçırıyordu. İnsanlar araba yolundan çekilirken, Sam Cesca’ya uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı aldı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Cesca, yoğun bakışlarından nefesi kesilmiş biçimde.

Sam’in dudakları yukarı kıvrıldı. “Hiçbir fikrim yok. Ama hiç önemli değil. Seninle olduğum sürece, istersen bütün gece gezeriz.”

“Pahalıya patlar.” Sürücünün yorumu ikisini de güldürdü.

“Bir süre sonra gidip babamı görebiliriz” diye teklif etti

Cesca. Bunun için acele ettiği yoktu. Onu öpmek üzereydi ve bir süredir bunu yapmayı planladığı açıktı.

“Ama şimdi?”

“Şimdi yine beni öpmeni istiyorum.”

Sam başparmağıyla Cesca’nın dudağını okşayıp başını öne eğdi, ağızları buluştu. Gerçekten ağzına ulaşmak için başını öne eğdiğinde, Cesca gözlerini kapatarak anın tadını çıkardı.

Karanlıkta kaybolma vakti gelmişti.

KAPANIŞ

Âşıklar buluşunca yolculuklar biter.

– On İkinci Gece

“**Y**üzüne dokunmayı kes, makyajını bozacaksın.” Kitty Cesca’nın elini alıp parmaklarını yanaklarından uzaklaştırdı. “Sakinleş tatlım, her şey yolunda gidecek.”

Cesca yanıt vermedi. Kaygı bütün kelimelerini çalmıştı.

Lucy diğer yanında oturuyordu. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra iki kız kardeşinin arasında oturmak garip geldi. Ama ona, makyözün kullandığı aydınlatıcıdan daha parlak bir ışıltı vermişti bu durum.

“Neredeyse geldik” dedi Lucy, diğer elini sıkarak. “Beş dakika daha, tamam mı Cess? Bu kadar dayanabilirsin, değil mi?”

“Juliet’i özledim” dedi Cesca. “Burada olmalıydı.”

“Elbette olmalıydı. Ama gelemedi, Poppy’yi bırakması gerekiyordu ve bunu asla yapamayacağını biliyorsun.” Lucy’nin sesi durumu açıklıyordu, ama gözlerini kaçırmıştı. “Ancak o aptal piç kurusu kocası uzlaşma kelimesinin anlamını bilseydi, belki de her daim onun huyuna gitmek zorunda kalmazdı.”

“Doğru dedin” diye katıldı Kitty. “Ona katlandığı için bir azize olmalı.”

“Başka bir seçeneği yok ki” diye mırıldadı Cesca. “Poppy var. Zavallı çocuk.”

Cesca’nın bacakları titremeye başlamıştı. Araba Londra’nın tanıdık caddelerinde ilerlerken, resmen sinirlerinin içinde patladığını hissetti. Birkaç gündür bir şey yemeyi başarsaydı, midesi bulanabilirdi.

Araba nihayet tiyatronun önünde durduğunda, kırmızı ha-

lıyı çevreleyen kalabalık dönerek onlara baktı ve aynı anda birkaç fotoğraf makinesinin flaşı patladı. Paparazziler onları fark etmiş, arabanın etrafını sarmaya başlamış, fotoğraf makinele-
rinin lenslerini pencerelerin karanlık camlarına bastırmışlardı.

“Sam’in burada olmadığını fark edince hayal kırıklığına uğrayacaklar” dedi Lucy.

“Hiç de değil, Cesca’mız artık kendi başına bir yıldız. Geçen ay, Hello!’nun kapağına çıktı, internette her yerdeydi. Hawa-
ii’deki o sahilin resimlerini gördün mü?”

“Kapa çeneni.” Cesca kardeşine sahte bir sinirli bakış fırlattı. “Hepimiz sadece tek bir şeyin peşinde olduklarını biliyo-
ruz. Ve bu göğüs dekolteme bir bakış değil.”

“O sadece bir bakış değildi” diye hatırlattı Kitty.

Gece için kiraladıkları güvenlik görevlisi yolcu koltuğun-
dan çıktı, kısık sesle mikrofonuna konuştuktan sonra gelerek onlar için kapıyı açtı. Hafif bir kaba kuvvetle paparazziyi geri it-
tirmesini izlediler. Bu adam her kimse, işinde iyiydi.

“Bunun artık hayatın olduğuna inanamıyorum” dedi Kit-
ty. “Tüm hayatını klavye başında geçiren ufak Cesca’ya ne oldu? Haline bir bak, şan şöhrete boğulmuş durumdasın, aranan biri olup çıktın. Bunun hakkında ne düşünmem gerektiğini gerçek-
ten bilemiyorum.”

“Her zaman böyle değil” dedi Cesca. “Her gün siyah takım elbiseli bir adamla beraber limuzinde gezdiğimiz yok. Çoğun-
lukla sıkıcı geçiyor, kahveyi kimin yapacağını tartışıyoruz, kir-
li şortlarını etrafta bırakınca bağıriyorum. Geçen hafta sıcak su-
yun hepsini bitirince bir saat onunla konuşmadım.”

“Of, ne büyük bir hata yapmış” diye onayladı Kitty. “Hiçbir kız soğuk suyla duş almamalı.”

Arabanın kapısı açıldı, güvenlik görevlisi Cesca’nın eline uzandı. Cesca kıstığı gözlerini Kitty’ye çevirdi. “Aklımı dağıt-
maya mı çalışıyordun?”

“İşe yaradı, değil mi?”

Yaramıştı, en azından bir an için. Ama şimdi arabadan ine-
rek kaldırıma çıkıyordu ve gerçek ona tüm gücüyle çarptı. İn-
sanlar bağıriyor, adını haykırıyor, ona Sam’in nerede olduğunu

soruyordu. Kameralara gülümseyip güvenlik görevlisinin yumuşak elinin onu ileri götürmesine izin verdi. Eski binanın yanındaki, oyunundan bir sahnenin gösterildiği, normalde acımasız eleştirmenlerin yazdığı güzel yorumların olduğu ilan panolarını geçtiler. Bir an sindirmek için onlara baktı.

Bu onun oyunuydu. Onun. Ve en sonunda başlıyordu.

“Cesca, Sam’in çocuğuna hamile olduğun doğru mu?” diye bağırdı birisi, posterlerin önünde poz verirken.

“Ayrıldınız mı? Sam nerede?”

“Hâlâ kaya matkabı gibi mi? Yoksa bu sadece Serena Sloane etkisi miydi?”

Gülümsemeye devam et, dedi kendisine. Gülümsemeye devam edersen her şey yolunda gider.

Oyun hakkında birkaç soruya yanıt verdikten sonra, tiyatronun içinde buldu kendisini, güler yüzlü bir görevli komitesi onu bekliyordu. Provalar boyunca iyice tanıdığı müdür gelerek sertçe elini sıktı.

“Tebrikler. Senin için çok mutluyuz.”

“Teşekkür ederim. Herkes burada mı?” Etrafa bakındı.

“Her şey yolunda gidiyor. Oyuncular seni sahne arkasında bekliyor. Yanında götürmen için sana bir bardak şampanya verebilir miyim?” Gümüş tepside şampanya bardakları taşıyan kızlardan birine işaret verdi. Kız beyaz gömlek ve siyah etek giyyordu, Cesca bu kıyafete kendi üzerindeki özel tasarım elbiseseden daha aşınaydı.

“Teşekkür ederim.” Cesca içemeyecek kadar heyecanlı olsa da bardağı aldı.

Sahne arkasına geçtiğinde bir hareketlilikle çarpıldı. İnsanlar koşuşturuyor, emirler veriliyordu, elinde not panosu tutan bir asistan kalan dakikaları sayıyordu. Cesca bir an durarak her şeyi içine çekti, heyecanı solumak için. Annesinin soyunma odasında oturan ufak bir çocukken bunun romantik olduğunu düşünürdü. Şimdiyse her şey çok daha fazlasıydı.

Yaşam kaynağıydı.

Soyunma odasının kapısını itip içeri girince tüm koltukların dolu olduğunu gördü. Oyuncular aynalarının önüne otur-

muş, makyajlarına son dokunuşları yapıyordu; bazıları da yansımalarına ilk satırlarını fısıldıyordu. Her birinin kendi ritüeli vardı. Bu dünyayı eşsiz kılan şeylerden biriydi bu.

İşte başrolü oynayan oyuncu. Siyah saçlı çocuk ilk kez bir tiyatro oyununda oynuyordu. Gözleri kapalıydı, dudakları kelimeleri tekrar tekrar söylerken kıpırdıyordu. Yüzü sakın görünse de bacağı titriyor, kendi ritmiyle yukarı aşağı sarsılıyordu. Cesca ona dokunma, parmaklarıyla bacağına tutma arzusunu bastırdı. Rolüne giriyordu ve Cesca oraya ait değildi.

Henüz değil.

“Şeytanınız bol olsun.”

Birkaç kişi dönüp el sallayarak teşekkür etti. Ama onun baktığı sadece tek bir kişi vardı. Sam arkasını döndü, yüzü ifadesizdi ama gözleri alev alev yanıyordu. Tek bir bakışla bacaklarını jöleye çevirme gücü vardı.

Şu anda onun Sam’i değildi. Bunun için karaktere çok fazla girmişti. Ama tiyatroydayken, o da onun Cesca’sı değildi zaten. Ancak bir şekilde yürütmeyi başarıyorlardı.

Eve döndüklerindeyse tamamen birbirlerine aittiler.

“Şurada senin için birkaç kart var” dedi oyuncuların biri, hediye ve çiçeklerle dolu bir masayı işaret ederek. Cesca gidip üzerlerinde ismi olan zarfları aldı. Buketleri daha sonra alabilirdi.

İlk kart yapımcıdan geliyordu. Geçmişine rağmen oyununu sahneleme riskine giren adam. Kibar sözlerini okuduktan sonra masaya bıraktı, ellerini diğer kartın kıvrımlarında gezdirdi.

İkincisi Sam’in annesinden geliyordu. Cesca, kelimeleri okurken gülümsemeden edemedi. Oğlumun hayatını aydınlatan yetenekli kıza. Annen seninle gurur duyardı. Öpücükler, Lucia Annen.

Sam hayatına geri döndükten sonra, Cesca vaktinin çoğunu Sam’in annesi ve kız kardeşleriyle geçirmişti. Cesca Londra’da Sam LA’de olsa da onu öğle yemeğine davet ediyor, ailelerinin bir parçası gibi görüyorlardı. Lucia, Cesca’nın farkında olmadığı bir boşluğu doldurmuştu. Bir çeşit vekil anne.

“Benim kartımı unuttun” dedi yumuşak bir sesle Sam. Başını kaldırdığında karşısında durduğunu gördü, elinde gümüş

bir zarf vardı. Hâlâ onun Sam'iydi demek. Cesca zarfı elinden alıp açtı, içinde Varenna'dan bir kartpostal olduğunu gördü. Gözleri gölü saran güzel villalarda ve kıyıda büyüyen canlı yeşilliklerde kaldı.

"Her şeyin başladığı yer" diye mırıldandı.

"Oyunun mu?" diye sordu Sam. Gözleri, soyunma odasının parlak ışığı altında parıltıyordu.

Cesca başını iki yana salladı. "Bizim." Yüzünü ellerine alınca yüreği doldu, avucu sıcacıktı. Kartın arkasını okudu. Oyunun hayal gücümü ele geçirmiş olabilir, ama sen kalbimi ele geçirdin. Her zaman seninim, Sam.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı. "Her zaman benim olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman öyle olacağım. Eğer şu an sahne makyajıyla kaplı olmasaydım, seni fena öperdim" dedi.

"Eğer sahne boyasıyla kaplı olmasaydın, sana izin verirdim. Ama bu benim oyunum olduğu için sahneye çıkmadan önce başaktörün ırzına geçmemeyi tercih ederim."

Sam kahkaha attı. "O zaman bunu sonraya bırakalım."

"Harika olur." Cesca ayaklarının üzerinde kıpırdanıp kendisini birkaç santim yükseltti, kulağına ulaşınca, "Şeytanın bol olsun Sam" dedi.

Başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı. "Sen de güzellik."

Cesca ona bir öpücük üfledikten sonra dışarı çıkıp fuaye alanına döndü. Bu akşam oyunu seyircilerin arasından izleyecek, gösteriyi başka bir açıdan görecek.

Kız kardeşlerinin arasındaki koltuğuna oturup ellerini sımsıkı tuttu. Sonra ışıklar söndü ve konuşma uğultusu yok oldu.

Bir an için gözlerini kapadı. En sonunda olmuştu. Onca zamandan ve hüsrandan sonra, oyunu West End açılışını yapıyordu.

Geçmiş Bir Önsözdür. Daha iyi bir adı olamazdı.

"Filmde oynamaktan çok farklı değil mi?" Oyunda babayı oynayan yaşlı aktör Randall Sam'e gülümseyip aynaya baktı ve

yüzündeki makyajı sildi. “Daha ani, daha yoğun. Adrenalin akışı, dostum, böyle bir şey yok.”

“Çok farklı.” Sam derin bir soluk aldı. Son perde indikten yirmi dakika sonra bile vücudu hâlâ toparlanamamıştı. Sanki eroin kullanmış gibiydi. “Her gece kaldırılabılır miyim, emin değilim.”

“Ah, gittikçe kolaylaşıyor. İlk film prömiyerinde de böyle gergin olduğuna eminim. İkinci ya da üçüncüye alışmışsındır.”

Sam kaşlarını çatı. “O kadar ileriye gitmezdim. Son prömiyerimde zavallı Cesca düştü ve ayaklar altında ezildi.”

“Ah, ben de neden bu defa güvenlik görevlileriyle çevrili olduğumu merak ediyordum.”

“Oyunu yara almadan izlemeyi tercih edeceğini düşündüm.”

Yarım saat sonra Sam siyah Mercedes’in içinden çıktı, kendi güvenlik görevlisi kalabalığı yarıyordu. Sam şarap barına girdi, oyun sonrası parti burada veriliyordu. Etrafı hemen hayranlarla sarıldı.

Aralarında tanıdık yüzler de vardı. En iyi arkadaşı Will Allen Hollywood’dan gelmişti, prodüksiyon ekibinden biriyle flört ediyordu. Abiyelerin için göz kamaştırıcı görünen Izzy ve Sienna, bir bardak daha şampanya içmek için anneleriyle tartışıyorlardı. Masanın köşesinde Hugh ve Cesca’nın babası oturuyordu, kız kardeşleri çık çık ederken onlara yiyecek ve içecekler getiriyorlardı.

“Tebrik ederim Sam.” Hugh elini sıktı.

“Olağanüstüydün” dedi Lucy, yanağını öperken. Kitty ona sımsıkı sarılıp göz kırptı.

“Milly’yi yanında getirdin mi?” diye sordu Cesca’nın babası. “Seninle rol aldığını gördüm. Ona âşık mısın?”

“Hayır, baba” diye araya girdi Lucy, yüzünde mahcup bir ifade vardı. “Bu Cesca’nın erkek arkadaşı, unuttun mu? Sahnedeki de annem değildi, bir aktristi.”

“Elbette öyleydi.” Oliver sinirliydi. “Şimdi söyledim ya. İyi iş çıkardın Sam. Harikaydın.”

“Teşekkür ederim efendim.” Başıyla Cesca’nın babasına

selam verdi, biraz önce olanları anlamamıştı.

Odada eksik olan tek kişi Foster'dı, çünkü bir davetiye almamıştı. Lucia'yla boşanmıştı sonuçta. Burada hoş karşılanmıyordu.

"Cesca'yı gördün mü?" diye sordu Sam yapımcıya, etrafı hararetle konuşan yatırımcılarla çeviriliydi.

"Onu en son gördüğümde tuvalete gidiyordu. Biraz solgun göründü gözüme."

Otuz saniye sonra Sam kadınlar tuvaletinin içine bir hışımla girmişti. Lavaboda deli gibi dedikodu yapan iki kız vardı, kapıda onu görür görmez çenelerini kapamışlardı.

"Ah!" Şaşkınlık yerini hemen ilgiye bıraktı. Ona yakın duran kız gülümseyip gözlerini iyice açtı. "Yanlıı tuvalete girdin sanırım."

"Bana bir dakika müsaade edebilir misiniz?" Başını kapıya doğru çevirdi.

"Gitmemizi mi istiyorsun?"

"Kız arkadaşım iyi hissetmiyor. İyi mi diye bakmak istiyorum."

Yanındaki kadın iç çekti. "Çok tatlı değil mi? Neden böyle birini bulamıyoruz Marie?"

"Çünkü sadece sahnede yaşıyorlar?"

İki kadın, Sam gerçek mi değil mi diye tartışarak ayrıldı. Sam gülümsemesini yutkunup dolu olan tuvalete gitti ve kapıya vurdu.

"Cesca?" Sesini kısık tutmuştu. "Bebğim, orada mısın?"

İçerden bir hareketlilik duyuldu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bulmaya geldim. David iyi hissetmediğini söyledi. Yardım etmek istedim."

"Burada olmaman gerek. Ya birisi fotoğrafını çekerse? Bir tür sapık gibi manşetlere düşersin. Yine Kaya Matkabı olur sun."

Sam kakhaha attı. "Kız arkadaşınla tuvaletteyken sapık olmak biraz zor. Özellikle de iyi hissetmiyorsa."

"Ama..."

"Bir tanem, manşetlere düşmek umurumda değil, hiçbir

yere gitmiyorum. Bu yüzden dışarı çık da seninle ilgilenmeme izin ver.”

“Sadece aptalca davranıyorum.”

“İkimiz de senin aptal olmadığını biliyoruz. Dışarı çık, sana sarılmama izin ver.”

Kilit çevrildi, kapı içeriye doğru açıldı. Cesca kapalı klozetin üzerinde oturuyordu, dirseklerini dizlerine koymuştu ve elleriyle yüzünü destekliyordu.

“Bu şeylerde milyonlarca mikrop olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Cesca başını kaldırdı. “Tehlikeli yaşamayı seviyorum.”

“Buraya gel.” Cesca Sam’in uzattığı elini tutup onu kollarının arasına çekmesine izin verdi. Gevşeyince tüm vücudu yumuşamıştı. Sam ellerini çıplak omuzlarında gezdirdi. “Bu akşam sana çok güzel göründüğünü söyledim mi?”

“Dedi ceket giyen adam.”

“Bu elbise, bana bir şeyler yapıyor” diye fısıldadı kulağına. Cesca dokunuşuyla titredi. “Yerdeyken daha iyi görünecek.”

“Seni yaramaz.”

“İyi bildin.” Kulağına doğru güldü. “Neden kutlamada değilsin? Bu akşam her şey çok güzel gitti. Eleştiriler iyi, seyirci bayıldı. Bittiğinde ayakta alkışlandığımızı görmedin mi?”

“O sırada girişte saklanıyordum.”

Sam bir adım geri gitti. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Bir sorun mu var? Tek istediğinin bu olduğunu sanıyordum. Bana anlatmadığın bir şey mi oldu?”

Cesca kuruyan dudaklarını yaladı. Sam hareketini takip etmişti. “Sadece...” Derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. “Korktum sanırım.”

“Neden?”

“Bir şeyin kötü gideceğinden. Demek istediğim, başıma güzel şeyler gelmez benim. Altı yılını pinpon topu gibi ileri geri giderek geçirmiş bir kıyım ben. Şimdiyse ağız uçuklatacak kadar pahalı bir elbise giyerek limuzinden çıkıyorum, gittiğim her yerde fotoğrafım çekiliyor. Neler oldu böyle?”

“Mutlu değil misin?”

“Hayır, sorun bu değil.” Sam’in ellerini tuttu. “Sorun çok mutlu olmam. İstedğim her şeye sahibim. Bir oyunum, evim, erkeğim.” Gözleri doldu. “Ya her şeyi tekrar kaybedersem?”

Sam endişesinin her parçasını hissetti. Bu, ona daha sıkı sarılmak istemesine neden oldu. Elbette korkuyordu, hayatı boyunca çok şey kaybetmişti. İkisi de öyle.

“Bebeğim, her şeyin kolay olacağını söyleyemem. Pürüzsüz bir yolculuk olacağına söz veremem. Ama tek bir şeye söz verebilirim, hayat kötüye gittiğinde, yanında durup sana sınırsız sarılacağım. Zengin ya da fakir olabiliriz, ama birlikte olduğumuz sürece hiçbir şey önemli değil.”

Cesca başıyla onayladı, gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

“Ve her şey ters giderse, o zaman parasız da hayatta kalabilecek, gerçekten harika bir kız tanıyorum. Çöpten yemek toplamakta usta olduğunu duydum.”

Cesca’nın dudaklarında ufacık bir gülümseme mi belirmişti?

“Üstüne kimseyi tanımam” diye fısıldadı Cesca.

“Çöpten yemek toplamaya senden başka kimseyle gitmem.”

Cesca’nın yanağından bir damla gözyaşı aktı. “Çılgınca ve iğrenç olsa da bana söylediğin en romantik şey bu olabilir.”

“O zaman kendimi iğrenç bir romantik olduğum için tekneliyorum” dedi Sam. “Çünkü sen romantik bir erkeği hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun. Bu akşamı da öyle. Çok çalıştın bebeğim, lütfen gel ve tadını çıkar. Eğer hayatını her şeyi kaybedeceğim diye endişelenerek geçirirsen, kaybedersin. Bunu yapmanı istemiyorum.”

Bakışları buluştu. “Ben de bunu istemiyorum.”

“O zaman dışarı çıkalım ve şampanya içip arkadaşlarımızla konuşalım. Sonra eve gidelim. Ben bu elbiseyi üzerinden çıkarıp sana hayatın ne olduğunu hatırlatayım.”

“Seks mi?” Kaşlarını çatı.

Gülme sırası Sam’deydi. “Hayır, sevgi. Yaratmak, korumak, elinde tutmak. Bundan daha iyi bir şey düşünmüyorum.”

“Ben de öyle.” Yine kollarının arasında gevşedi, Sam ona bakarken başını geri yatırmıştı. Dudaklarını onunkilere bastırdı, gözyaşıyla karışık şampanya tadını alabiliyordu. Baştan çıkarcı bir karışımdı.

“Seni seviyorum” diye fısıldadı Cesca. Nefesi kelimeleri kadar sıcaktı.

“Ben de seni seviyorum bebeğim.”

Gerçekten de başka bir şeyin önemi yoktu. Geçmiş bir ön-sözdü, gelecekse henüz yazılmamıştı. Bundan daha fazlasını istemiyorlardı.

TEŞEKKÜR

Bunun sıkıcı kısım olduğunu biliyorum, ama Cesca ile Sam'in hikâyesini bugün okuduğunuz kitaba dönüştürmemeye yardım eden çok fazla insan var. İlk teşekkürüm Bookcase Agency'den –ajanım ve değerli arkadaşım– Meire Dias'a. Sen olmasaydın sahiden burada olamazdım. Ve Flavia Viotti; ajan, girişimci ve olağanüstü kadın. İkisiniz de bana ilham veriyorsunuz.

Anna Boatman'a desteği ve tavsiyeleri, Dominic Wakeford'a sabrı ve bütün Piatkus takımına bana inandığı için teşekkürler.

Ash, Ella ve Oliver, her şeyi değerli kılıyorsunuz. Notlar alıp kendinizi bunun tatil olduğuna inandırarak benimle İtalya'da gezdiğiniz için teşekkürler. Diğer kitabı da bu kadar hoş bir yerle ilgili yazacağıma söz veriyorum.

Ailemin geri kalanı, gerçek dünyadan çok zihninde vakit geçiren kız kardeş ve evlada inandığınız için teşekkürler.

O kadar harika arkadaşlarım var ki hepsinin adını vermek için bir kitap daha yazmam gerekir. Bu yüzden kısa tutmaya çalışacağım. Claire, Melanie, Gemma ve Kate, ön okuma yaptığınız için teşekkürler. Ayrıca RNA arkadaşlarıma, Enchanted Publications'taki arkadaşlarıma, internetteki arkadaşlarıma, Rayleigh kızlarıma ve bana inanıp, yazmam için beni yüreklen-diren herkese teşekkür ederim.

En son da okuyucularıma; bu kitabı aldığınız için teşekkürler. Umarım sizi rüyaların gerçek olduğu ve aşkın kazandığı bir diyara götürmüştür. Her zaman sizden haber almaktan hoş-

lanıyorum, bana Twitter, Facebook ya da internet sitemden ulaşabilirsiniz. Birkaç dakika ayırabilirseniz gelip selam verin. Sana çikolatam var ve paylaşmaktan çekinmiyorum.

Sonraki sefere dek hoşça kalın,

Carrie

Carrie Elks, İngiltere'de doğdu. Çocukluğundan beri tek tutkusu yazmaktı. İlk kitabı sekiz dile çevrildi. Aşkın kazandığı kitaplar yazmaktan hoşlanan yazar; kocası, iki çocuğu ve köpeğiyle yaşıyor. Bu, sevilen "Shakespeare Kardeşler" serisinin ilk kitabı!